SIMON SCARROW

Pretorianul

SUSPANS

SUSPANS

SIMON SCARROW s-a născut în 1962 în Nigeria şi şi-a petrecut copilăria în diferite ţări, datorită carierei tatălui său, funcţionar de bancă, pentru ca apoi să se stabilească în Marea Britanie. După absolvirea universităţii a lucrat doi ani ca funcţionar la Fiscul britanic, apoi şi-a continuat studiile la University of East Anglia.

Cele șapte romane din seria Eagle – *Under the Eagle, The Eagle's Conquest, When the Eagle Hunts, The Eagle and the Wolves, The Eagle's Prey, The Eagle's Prophecy, The Eagle in the Sand* –, publicate între 2000 şi 2006, s-au bucurat de succes, dar începând cu *Centurionul*, publicat în 2007 (Nemira, 2010), a renunţat la numele Eagle din titluri, continuând cu *Gladiatorul* (2009; Nemira, 2012) şi *The Legion* (2010), următorul roman din serie intitulându-se *Pretorianul*.

Personajele din seria Eagle, centurionii Cato şi Macro, îşi continuă aventurile şi evoluează sub ochii cititorului, care astfel este iniţiat treptat în istoria militară a Romei antice. Cărţile sunt foarte bine documentate din punctul de vedere al tacticii militare folosite de romani, autorul recunoscând că pentru fiecare roman face cercetări luni întregi.

Simon Scarrow locuieşte în Norfolk cu soţia şi cei doi copii.

SIMON SCARROW

Pretorianul

Traducere din limba engleză
CORINA MITRULESCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCARROW, SIMON
Pretorianul /Simon Scarrow; trad.: Corina Mitrulescu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-579-802-1
ISBN epub: 978-606-758-038-9
ISBN mobi: 978-606-758-039-6

I. Mitrulescu, Corina (trad.)

821.111-31=135.1

Simon Scarrow
PRAETORIAN
Copyright © 2011 Simon Scarrow

© Nemira, 2014
Coperta: Cristian FLORESCU
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Personaje
Roma pe vremea Împăratului Claudius
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20

Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Nota autorului

Pentru Carolyn

Ca întotdeauna, îi datorez recunoştinţă în primul rând soţiei mele, Carolyn, care a verificat cu grijă fiecare capitol terminat, pe măsură ce romanul era scris, şi care mă suportă când sunt complet absorbit de poveste.

Personaje

Soldaţi între două posturi

Lucius Cornelius Macro – veteran al legiunilor romane. Un spadasin bun şi credincios, mentorul şi cel mai bun prieten al lui Quintus Licinus Cato – ofiţer tânăr care a participat la bătălii pe tot cuprinsul imperiului. Curajos şi inteligent, i se încredinţează cele mai periculoase misiuni în slujba împăratului Claudius.

Garda Pretoriană

Tribunul Balbus – responsabil de convoiul cu lingouri

Centurionul Gaius Sinius – un trădător ambiţios

Tribunul Burrus – comandantul Cohortei a III-a de pretorieni

Centurionul Lurco – comandant, practic cu jumătate de normă, al Centuriei a VI-a din Cohorta a III-a

Optio Tigellinus – subordonatul frustrat al lui Lurco

Soldatul Fuscius – un proaspăt recrut, care se crede veteran

Prefectul Geta – comandantul Gărzii Pretoriene

La palatul imperial

Împăratul Claudius – un conducător drept, deşi nu întotdeauna unul coerent

Împărăteasa Agrippina – soţia şi nepoata sa şi mama prinţului Nero

– un băiat plăcut, cu înclinaţii artistice

Prinţul Britannicus – fiul lui Claudius, isteţ, dar rece

Narcissus – secretarul imperial şi sfetnic apropiat al lui Claudius

Pallas – alt consilier, apropiat al împăratului şi al împărătesei

Septimus – agentul lui Narcissus

În Roma

Cestius – şeful nemilos şi ticălos al unei bande criminale

Vitellius – fiul frivol al unui senator şi vechi duşman al lui Macro şi Cato

Iulia Sempronia – încântătoarea fiică a senatorului Sempronius

Roma pe vremea Împăratului Claudius

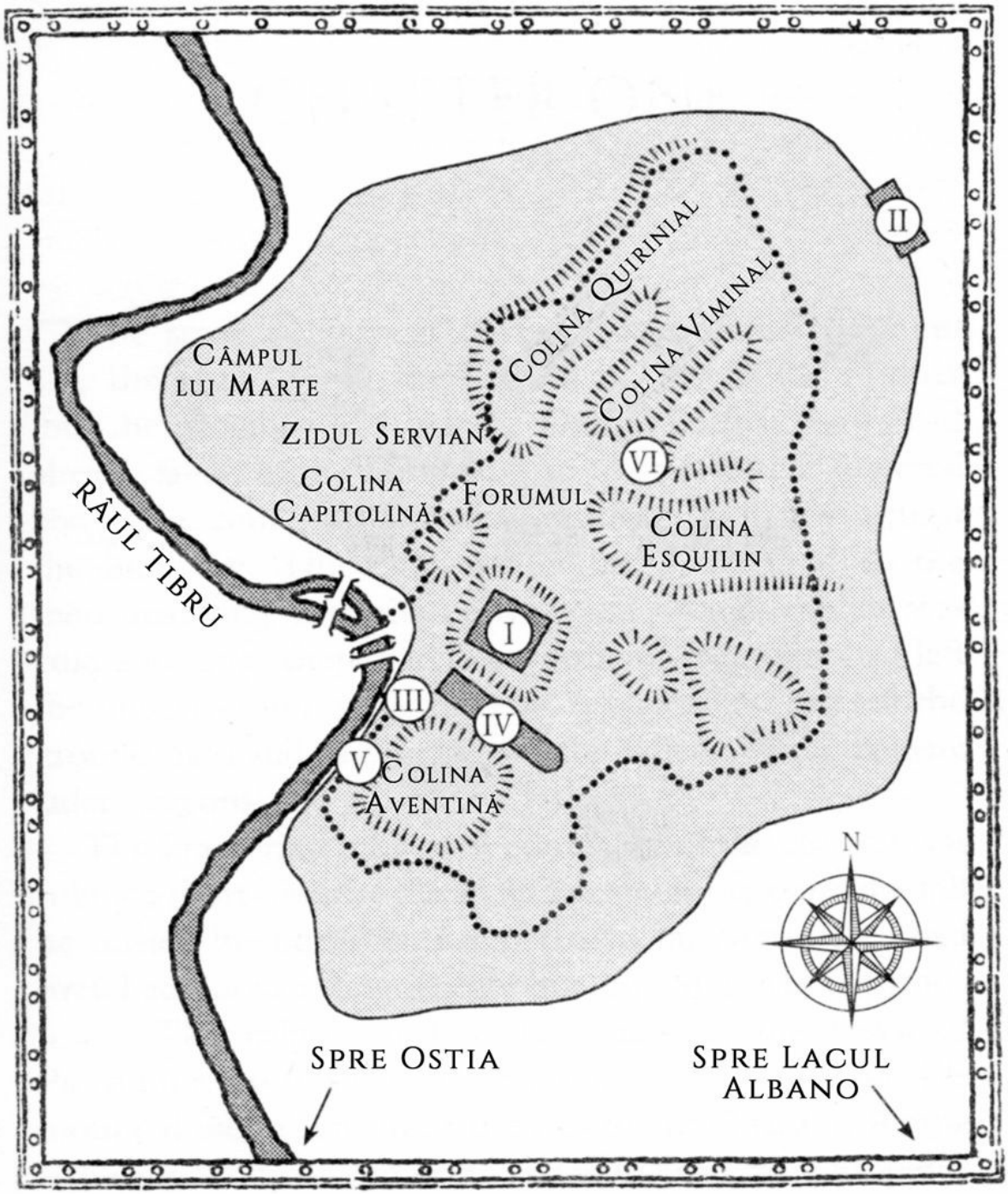

I Complexul palatul imperial
II Tabăra Pretorienilor
III Boarium
IV Marele Circ
V Cartierul Depozitelor
VI Mahalaua Subura

Capitolul 1

Micul convoi de căruţe cu coviltir călătorea de zece zile, când trecu frontiera în provincia Galiei Cisalpine. Primele zăpezi căzuseră deja în munţii din nord, care se înălţau deasupra drumului, cu vârfurile licărind strălucitoare pe fundalul cerului albastru. Iarna timpurie fusese blândă cu oamenii care mărşăluiau alături de convoi şi, deşi aerul era rece şi tare, nu căzuseră ploi de când plecaseră de la monetăria imperială din Narbonensis. Un îngheţ aspru lăsase pământul tare şi uşor de străbătut pentru roţile căruţelor cu încărcături grele.

Tribunul pretoriului care se afla la comanda convoiului călărea puţin mai în faţă şi, întrucât drumul urma creasta dealului, îşi întoarse calul într-o parte şi trase de hăţuri. În faţă, drumul se întindea în linie dreaptă, unduindu-se peste peisaj. Tribunul putea zări clar oraşul Picenum, aflat la doar câţiva kilometri depărtare, acolo unde trebuia să întâlnească escorta de călăreţi trimisă de Garda Pretoriană din Roma – corpul de elită al soldaţilor însărcinaţi cu protecţia împăratului Claudius şi a familiei sale. Centuria formată din trupe auxiliare, care însoţise cele patru căruţe pe drumul dinspre

Narbonensis, trebuia să se întoarcă la cazarma de lângă monetărie, lăsându-i pe pretorieni sub comanda tribunului lor, să apere micul convoi pe tot restul călătoriei până în capitală.

Tribunul Balbus se întoarse în şa pentru a trece în revistă convoiul care înainta pe panta din spatele lui. Auxiliarii erau germanici, recrutaţi din tribul cheruscilor, nişte războinici mătăhăloşi, cu înfăţişarea sălbatică, cu bărbile neîngrijite ţâşnind dintre apărătorile pentru obraji ale coifurilor. Balbus le ordonase să-şi păstreze coifurile pe cap pe când treceau printre dealuri, ca măsură de precauţie pentru ambuscadele bandelor de briganzi care atacau călătorii imprudenţi. Erau puţine şanse ca bandiţii să rişte un atac asupra convoiului, iar tribunul ştia asta destul de bine. Adevăratul motiv pentru care dăduse ordinul era să ascundă cât de mult putea din părul cu aspect barbar al soldaţilor, pentru a nu-i înspăimânta pe civilii care treceau pe drum. Oricât ar fi apreciat faptul că trupele auxiliare germane puteau fi însărcinate cu paza monetăriei, întrucât îi juraseră credinţă împăratului, Balbus simţea un sentiment de dispreţ roman faţă aceşti bărbaţi recrutaţi din rândurile triburilor sălbatice de dincolo de Rin.

Barbari, murmură pentru sine, scuturând din cap.

Era obişnuit cu strălucirea cohortelor pretoriene şi detesta faptul că fusese trimis în Galia pentru a prelua comanda ultimului transport de monede din argint ieşite din monetăria imperială. După atâţia ani în care servise în regimentele de gardă, Balbus avea idei destul de rigide despre felul în care ar trebui să se prezinte un soldat şi, dacă ar fi fost numit în fruntea unei cohorte de auxiliari germani, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să le ordone să-şi radă bărbile acelea mizerabile, ca să arate ca nişte ostaşi adevăraţi.

În plus, îi lipsea confortul de la Roma.

Tribunul Balbus era un om tipic rangului său. Se alăturase pretorienilor şi-şi făcuse serviciul militar la Roma, urcând în ierarhie înainte să fie transferat la Legiunea a XIII-a de la Dunăre şi să slujească drept centurion pentru încă câţiva ani şi apoi să solicite întoarcerea la Garda Pretoriană. Încă vreo câţiva ani de serviciu constant îi aduseseră actuala funcţie de tribun, aflat la comanda celor nouă cohorte din garda personală a împăratului. În câţiva ani, Balbus urma să se retragă cu o gratificaţie frumuşică, pentru a ocupa un post administrativ în vreunul din oraşele Italiei. Deja pusese ochii pe Pompeii, unde fratele său mai mic era proprietarul unei băi private şi al unui gimnasium. Oraşul se afla pe coastă, cu privelişti frumoase spre golful Napoli şi avea un număr satisfăcător de teatre, dar şi o arenă excelentă, înconjurată de taverne care vindeau vin ieftin. *Există chiar şi perspectiva unor încăierări ocazionale cu bărbaţii din oraşul învecinat Nuceria*, medită el nostalgic.

În urma primelor cinci unităţi ale auxiliarilor veneau cele patru căruţe, nişte vehicule greoaie trase de câte zece catâri. Câte un soldat stătea aşezat pe banchetă, alături de căruţaşi, iar în spatele lor se întindeau învelitoarele din piele de capră, strâns legate peste cuferele încuiate, aflate pe podeaua atelajelor. Erau câte cinci lăzi în fiecare căruţă, fiecare conţinând o sută de mii de denari proaspăt bătuţi – două milioane în total –, suficient cât să plătească o întreagă legiune timp de un an.

Balbus nu se putu abţine să nu se gândească pentru o clipă la ce ar fi făcut cu o asemenea bogăţie, dar renunţă rapid. Era soldat. Jurase să-l apere şi să se supună împăratului. Datoria sa era să se asigure că toate căruţele aveau să ajungă la vistieria din Roma. Buzele tribunului se strânseră când îşi aminti că unii dintre camarazii săi pretorieni aveau

o idee oarecum mai flexibilă despre ceea ce însemna datoria.

Cu mai puţin de zece ani în urmă, membrii Gărzii Pretoriene îl asasinaseră pe împăratul de dinainte, împreună cu familia acestuia. Era adevărat că Gaius Caligula delira ca un nebun şi fusese un tiran, dar un jurământ reprezenta cel mai solemn angajament la care s-ar fi putut gândi Balbus. Încă dezaproba înlăturarea lui Caligula, deşi noul împărat ales de pretorieni se dovedise a fi un conducător mult mai bun. Urcarea pe tron a lui Claudius fusese o treabă încurcată, îşi amintea Balbus. Ofiţerii care-i omorâseră predecesorul intenţionaseră să redea puterea Senatului roman. Totuşi, odată ce restul camarazilor au realizat că lipsa unui împărat ar fi însemnat dispariţia Gărzii Pretoriene, cu toate privilegiile pe care le presupunea aceasta, au căutat rapid un succesor la tron şi l-au găsit pe Claudius. Infirm şi bâlbâit, nu era deloc imaginea ideală a celui mai măreţ imperiu din lumea cunoscută, dar, în general, se dovedise a fi un conducător drept şi eficace, conchise tribunul.

Privirea i se mută către ultimele cinci unităţi ale trupelor auxiliare germanice care mărşăluiau în spatele căruţelor. Chiar dacă nu arătau ca nişte adevăraţi soldaţi, Balbus ştia că erau buni în luptă şi aveau o asemenea reputaţie încât doar cei mai nesăbuiţi dintre tâlhari ar fi îndrăznit să-i atace. Oricum, oricare ar fi fost pericolul, trecuse deja atunci când convoiul coborî spre valea largă şi întinsă a râului Po.

Plescăi din limbă şi împunse cu cizmele în coastele armăsarului. Cu un fornăit scurt, calul porni la pas bălăbănindu-se înainte, iar Balbus îl conduse înapoi pe drum, trecând pe lângă rândurile din faţă ale auxiliarilor şi comandantul acestora, centurionul Arminius, până ce îşi reluă locul în faţa convoiului. Scoseseră un timp destul de bun. Nu era încă amiază, iar ei urmau să ajungă la Picenum în mai puţin de o oră,

iar acolo trebuia să aştepte escorta pretorienilor, în cazul în care aceştia nu erau deja în oraş.

Se aflau cam la trei kilometri şi jumătate de Picenum când Balbus auzi zgomotul unor cai care se apropiau. Convoiul trecea printr-o pădurice de pini, al căror miros pătrunzător umplea aerul rece. O stâncă ieşea în faţă, în apropiere de ei, şi ascundea drumul din spate. Instinctiv, Balbus îşi reaminti zilele petrecute la Dunăre, când tactica preferată a duşmanului era să prindă în capcană coloanele romanilor, în spaţii înguste, asemănătoare cu acesta. Trase de hăţuri şi ridică mâna:

– Staţi! Jos echipamentele!

Pe când căruţele huruiră oprindu-se, germanicii puseră în grabă jos, la marginea drumului, toiegele cu care mărşăluiau, împovăraţi de greutatea echipamentului, şi strânseră rândurile în faţa şi în spatele convoiului. Balbus îşi trecu frâiele în mâna stângă, pregătit să tragă sabia, şi se uită rapid în jur, spre umbrele de sub copacii aflaţi de o parte şi de alta a drumului. Totul era încremenit. Sunetul potcoavelor se intensifică, aruncând ecouri din suprafaţa tare a drumului pavat şi din stânci. Apoi, primul dintre călăreţi apăru de după cotitură, purtând mantia roşie a unui ofiţer. Coiful său cu creastă atârna la oblâncul şeii. În spatele lui călăreau alţi douăzeci de bărbaţi în mantiile albe, stropite acum de noroi, ale soldaţilor Gărzii Pretoriene.

Balbus îşi umflă obrajii şi lăsă să-i scape un oftat ascuţit de uşurare:

– Pe loc repaus!

Auxiliarii îşi coborâră scuturile şi vârfurile suliţelor, iar tribunul îi aşteptă pe călăreţi să se apropie. Comandantul lor îşi îndemnă calul la trap şi apoi parcuse la pas ultimii cincizeci de paşi.

– Tribun Balbus, domnule?

Balbus îl privi cu atenţie pe celălalt ofiţer. Chipul îi era cunoscut.

– Care este parola corectă, centurionule? întrebă el.

– Strugurii din Campania sunt gata de cules, domnule, replică ceremonios bărbatul.

Balbus dădu din cap la cuvintele pe care se aştepta să le audă:

– Prea bine. Trebuia să ne întâmpinaţi la Picenum, centurionule...

– Gaius Sinius, domnule. Centurion în Centuria a II-a, Cohorta a VIII-a.

– Ah, da. Balbus îşi amintea vag numele. Aşadar, ce căutaţi pe drum?

– Am ajuns la Picenum ieri, domnule. Locul arăta ca un oraş-fantomă. Majoritatea oamenilor plecaseră la un altar din apropiere pentru un festival local. M-am gândit să călărim în întâmpinarea dumneavoastră şi a băieţilor dumneavoastră de colo, zise el, arătând spre trupele auxiliare germanice.

– Nu sunt ai mei, mârâi Balbus.

– Oricum, v-am văzut apropiindu-vă de oraş, domnule, şi, ei bine, iată-ne. Gata să escortăm căruţele până la Roma.

Preţ de o clipă, Balbus îl privi pe centurion în tăcere. Îi plăceau soldaţii care respectau întocmai ordinele şi nu era sigur că era de acord cu faptul că Sinius şi oamenii lui ieşiseră să-i întâmpine pe drum în loc să-i aştepte în oraş, aşa cum fusese stabilit. La Roma se făcuseră planuri exacte referitor la modalitatea de livrare a argintului cu câteva

luni înainte, iar toţi cei implicaţi trebuiau să respecte instrucţiunile. În momentul în care ofiţerii începeau să se joace liberi şi fără grijă cu ordinele lor, planurile deveneau inutile. Se hotărî să aibă o discuţie cu superiorul lui Sinius, când vor reveni în cazarma pretorienilor, aflată chiar în afara zidurilor Romei.

– Centurion Arminius! strigă Balbus peste umăr. La mine!

Ofiţerul însărcinat cu comanda trupelor auxiliare germanice se apropie în grabă. Era un bărbat înalt, cu umeri largi, a cărui armură cu solzi abia îi acoperea trunchiul musculos. Se uită în sus la tribun, cu barba de culoarea flăcărilor roşii în lumina soarelui.

– Domnule?

Balbus arătă cu capul spre călăreţi:

– Escorta de la Roma. Vor apăra căruţele de aici înainte. Tu şi oamenii tăi vă puteţi întoarce spre Narbonensis imediat.

Barbarul îşi făcu gura pungă şi răspunse într-o latină cu accent puternic:

– Trebuia să predăm totul la Picenum, domnule. Băieţii sperau să se distreze în oraş în noaptea asta, înainte să ne întoarcem.

– Da, ei bine, nu mai e necesar acum. În plus, mă îndoiesc că localnicii vor primi cu bunăvoinţă invazia unei mici hoarde de germanici. Ştiu cum sunt oamenii tăi când îşi toarnă ceva pe gât.

Centurionul Arminius se încruntă:

– Voi avea grijă să nu facă necazuri, domnule.

– Şi nici nu vor face. Îţi ordon să te întorci şi să porneşti imediat în marş înapoi spre Galia, m-ai auzit?

Celălalt bărbat încuviinţă încet din cap, cu o amărăciune evidentă. Apoi, cu o înclinare repezită a capului spre superiorul său, se întoarse cu paşi mari spre convoi:

– Luaţi-vă echipamentele! Pregătiţi-vă de marş! Ne întoarcem în Galia, băieţi.

Oamenii începură să murmure, iar unul dintre ei înjură cu voce tare pe limba sa, atrăgându-şi o admonestare aspră din partea centurionului.

Balbus se uită repede la Sinius şi vorbi blând:

– Nu putem lăsa o mână de barbari cu dosuri păroase să înşele oamenii cinstiţi.

– Într-adevăr nu, domnule. Sinius dădu din cap. Şi aşa e destul de rău că germanicii au fost însărcinaţi cu paza monetăriei şi a convoiului cu argint. Asta e muncă de soldaţi adevăraţi, legionari sau o cohortă a gărzii.

– Se pare că noi nu prezentăm încredere pentru împărat, zise Balbus cu tristeţe. Prea mulţi ofiţeri seniori care au început să se joace de-a politica în ultimii ani. Iar noi, restul, trebuie să suportăm situaţia. Oricum, nu putem face nimic în această privinţă. Se săltă în şa. Pune-ţi oamenii să se grupeze la capetele căruţelor. Putem pleca imediat ce auxiliarii nu ne vor mai sta în cale.

– Da, domnule.

Centurionul Sinius salută şi se întoarse să împartă ordine. În timp ce germanicii nemulţumiţi formau o coloană în spatele căruţelor, bărbaţii călare îşi aşezară caii pe poziţii şi, curând, cele două mici armate erau pregătite să se despartă. Balbus se apropie de centurionul Arminius pentru a-i da ultimele instrucţiuni:

– Vă veţi întoarce la Narbonensis cât de repede puteţi. Cum eu nu voi fi acolo ca să-ţi supraveghez oamenii, să nu cumva să-i laşi să facă probleme în aşezările prin care treceţi pe drumul de întoarcere. S-a înţeles?

Centurionul îşi strânse buzele şi încuviinţă din cap.

– Atunci puteţi pleca.

Fără a mai aştepta un răspuns, Balbus îşi întoarse calul în cealaltă direcţie şi începu să meargă la trap spre capătul micii coloane, unde îl aştepta centurionul Sinius. Întinse mâna şi dădu călăreţilor şi căruţelor ordinul de înaintare. Căruţaşii plesniră din frâie, iar atelajele începură să se mişte, roţile cu fier zăngănind şi duduind puternic. Tropotul copitelor catârilor se adăugă la zarvă. Balbus călări mai departe fără a se uita înapoi, până ce ajunse la stânca ieşită în afară. Apoi privi în jur şi văzu ariergarda coloanei auxiliare la patru sute de metri în jos pe drum, tropăind înapoi spre Galia.

Bine c-am scăpat de ei! murmură pentru el.

Căruţele, cu noua escortă, urmară calea pe după stânci, iar drumul îşi reluă direcţia dreaptă, pe alţi patru sute de metri acoperiţi de pini, spre Picenum. Acum, că scăpase de-a binelea de trupele germanice, Balbus simţea că i se schimbă dispoziţia. Îşi încetini calul până ce ajunse să călărească lângă centurionul Sinius.

– Aşadar, care sunt ultimele veşti de la Roma?

Bărbatul se gândi o clipă înainte să răspundă cu un zâmbet amuzat:

– Noua amantă a împăratului continuă să-şi întărească strânsoarea asupra bătrânului.

– Da?

Balbus se încruntă la auzul apelativului grosolan folosit la adresa împărătesei.

– Se zvoneşte prin palat că Agrippina i-a cerut lui Claudius să se descotorosească de protejatele lui. Bineînţeles că el nu se arată prea dornic. Dar asta e cea mai mică dintre griji. Îl ştiţi pe flăcăiaşul ăla al ei, Lucius Domitius? Ea zice că băiatul va fi adoptat de Claudius.

– Are logică, răspunse Balbus. N-are rost să-l facă pe flăcău să se simtă lăsat pe dinafară.

Sinius îl privi, zâmbind amuzat.

– Nu ştiţi nici măcar jumătate din ceea ce se întâmplă, domnule. Agrippina îl îndeamnă pe faţă pe Claudius să-l desemneze moştenitor pe tânărul Lucius.

Balbus ridică din sprâncene. Aceasta era o întorsătură periculoasă; împăratul avea deja un moştenitor legitim, pe Britannicus, fiul avut cu prima soţie, Messalina. *Acum va exista un rival la tron*, clătină tribunul din cap.

– Şi de ce naiba ar fi împăratul de acord cu asta?

– Poate că judecata îi slăbeşte, sugeră Sinius. Agrippina susţine că vrea

doar ca Britannicus să aibă un protector şi cine altul s-ar potrivi mai bine pentru aşa ceva decât noul său frate mai mare? Cineva care să se îngrijească de interesele lui după ce Claudius dă colţu'. Şi acea zi nu e foarte îndepărtată. Babalâcul e slab ca scândura şi, totodată, nesigur. Aşa că, odată ce el se va duce, se pare că pretorienii îl vor avea pe tânărul Lucius Domitius drept stăpân. O adevărată răsturnare de situaţie, nu?

– Da, replică Balbus.

Rămase tăcut în timp ce se gândea la implicaţii. Când era copil, Britannicus, fiul împăratului, fusese destul de popular printre pretorieni; obişnuia să-l însoţească pe tatăl său în vizitele din tabără, purtând propria sa mică armură şi insistând să ia parte la instrucţii şi la antrenamentele cu arme, spre amuzamentul bărbaţilor. Dar copilul devenise băiat, iar acum era ocupat cu studiile. Tânărul Britannicus va fi nevoit să lupte pentru a obţine afecţiunea pretorienilor.

– Mai e ceva, domnule, zise Sinius moale, privind în treacăt peste umăr, de parcă ar fi vrut să se asigure că oamenii lui nu-l auzeau. Dacă doriţi să aflaţi.

Balbus se uită la el cu asprime, întrebându-se cât de mult se putea încrede în celălalt ofiţer. În ultimii ani văzuse destui oameni executaţi pentru că nu-şi ţinuseră limba legată şi nu dorea nicidecum să li se alăture.

– Există vreun pericol în a asculta ceea ce ai de zis?

Sinius ridică din umeri.

– Asta depinde de dumneavoastră, domnule. Sau, mai degrabă,

depinde de cui sunteţi loial în primul rând.

– Prima şi unica mea obligaţie e faţă de împărat. Precum este şi a ta şi a tuturor bărbaţilor din Garda Pretoriană.

– Chiar aşa? Sinius îl privi direct în faţă şi zâmbi. Aş fi zis că un roman e loial Romei în primul rând.

– Roma şi împăratul sunt acelaşi lucru, replică Balbus răspicat. Jurământul nostru ne obligă pe amândoi în egală măsură. E periculos să spui altceva şi te sfătuiesc să nu mai aduci din nou problema în discuţie.

Preţ de o clipă, centurionul îl cercetă pe tribun cu atenţie, apoi privi în altă parte.

– Nu are importanţă. Aveţi dreptate, desigur, domnule.

Sinius îşi încetini calul, rămânând în spatele superiorului său. Convoiul ajunsese la marginea pădurii de pin şi ieşi în câmp deschis. Balbus nu mai trecuse pe lângă alţi călători de la răsăritul soarelui şi nu zărea pe nimeni în faţă, în direcţia oraşului Picenum. Apoi îşi reaminti ce spusese Sinius despre festival. Puţin mai departe, drumul cobora într-o scobitură a câmpiei, iar tribunul se ridică în şa, când surprinse o mişcare printre nişte tufişuri pitice.

– E ceva în faţă, îi zise lui Sinius. Îşi ridică braţul şi îi arătă direcţia. Vezi? Cam la patru sute de metri în faţă, acolo unde coboară drumul.

Centurionul privi în direcţia indicată şi dădu din cap.

– Eşti orb, omule? E clar că e ceva care se mişcă acolo. Da, acum pot vedea foarte bine. Printre tufişuri sunt câteva căruţe mici, cu catâri.

– A, da, acum le văd, domnule. Sinius se uită la cotitură pentru o clipă şi apoi continuă: S-ar putea să fie o tabără a unei caravane de negustori.

– La ceasul acesta din zi? Atât de aproape de Picenum? Balbus pufni dispreţuitor. Nu prea cred. Vino, trebuie să aruncăm o privire mai îndeaproape.

Îşi îmboldi calul, tropăind în jos spre desişurile care adăposteau cotitura drumului. Sinius le făcu semn cu mâna călăreţilor din secţiunea din mijloc să-l urmeze şi porni pe urmele superiorului său. Când Balbus se apropie mai mult, îşi dădu seama că erau mai multe căruţe decât crezuse, iar acum vedea clar câţiva oameni care se ghemuiseră printre tufişuri. Neliniştea pe care o încercase pentru scurt timp mai deveme se întoarse şi simţi cum ace de gheaţă încep să-l furnice pe ceafă. Îşi opri calul la o sută de paşi de cei mai apropiaţi dintre oameni şi de carele lor, ca să-i aştepte pe ceilalţi să-l ajungă din urmă.

– Nu-mi place cum arată toată treaba asta. Ticăloşii ăia pun ceva rău la cale, fac pariu. Sinius, pregăteşte-ţi oamenii!

– Da, domnule, răspunse centurionul pe un ton plat.

Balbus auzi sunetul aspru al unei săbii trase din teacă şi îşi prinse hăţurile mai strâns, pregătindu-se să-i conducă înainte pe soldaţii călare.

– Îmi pare rău, domnule, zise Sinius moale, pe când îşi împlânta sabia în spatele tribunului, chiar între omoplaţi.

Vârful trecu prin mantie şi tunică şi tăie direct prin carne şi os, prin

şira spinării. Capul lui Balbus se smuci într-o parte sub puterea impactului, iar el icni puternic în timp ce degetele i se răsfirară, pe jumătate încleştate precum o gheară, eliberând frâiele din strânsoare. Centurionul răsuci puternic lama sabiei apoi o trase afară. Tribunul se prăbuşi în faţă pe oblâncul şeii, cu braţele atârnându-i moi de-o parte şi de alta a calului. Animalul speriat o luă la fugă, iar mişcarea îl doborî pe tribun din şa. Căzu greoi pe pământ, rostogolindu-se pe spate. Se holbă în sus, cu ochii larg deschişi, în timp ce gura i se mişca slab.

Sinius se întoarse către oamenii săi:

– Mergeţi la căruţaşi şi apoi aduceţi-i la căruţe. Se uită în jos spre tribun. Îmi pare rău, domnule. Sunteţi un bun ofiţer şi nu meritaţi asta. Dar am ordinele mele.

Balbus încercă să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Simţi că îi este frig şi, pentru prima dată după mulţi ani, simţi frică. Pe măsură ce vederea începu să i se întunece, ştiu că era pe moarte. Nu-l va mai aştepta viaţa liniştită de la Pompeii şi, pentru o clipă, simţi că regretă faptul că nu-şi va mai vedea fratele. Viaţa i se stinse iute din privire şi, în timp ce zăcea întins pe pământ, se holbă în sus cu o privire fixă. Mai jos pe drum se auziră câteva strigăte surprinse, care fură repede curmate, pe măsură ce căruţaşii erau eliminaţi cu cruzime. Apoi atelajele şi călăreţii se îndreptară spre carele care aşteptau. Sinius se întoarse către un bărbat uriaş, care stătea în spatele lui, şi arătă spre cadavrul tribunului:

– Cestius, pune-i pe el şi pe ceilalţi într-una din căruţe. Vreau ca doi dintre oameni să călărească în faţă şi să stea de pază. Alţi doi să meargă în spate, la cotitura drumului, şi să se asigure că auxiliarii nu fac pe deştepţii şi se întorc să-şi ia o permisie neoficială la Picenum.

Oamenii care conduceau carele ieşiră dintre desişuri şi se organizară într-un şir, pe lângă drum. Urmând instrucţiunile lui Sinius, cuferele fură descărcate cu iuţeală din căruţe şi puse câte unul în fiecare car. Imediat ce le fixară bine, le acoperiră cu baloţi de pânză ieftină, saci de grâne sau boccele pline cu zdrenţe. Hamurile fură înlăturate de pe catârii de la căruţe, iar animalele distribuite pe lângă care, pentru a transporta poverile suplimentare. Odată golite, căruţele fură împinse în desiş, osiile scoase şi roţile îndepărtate, astfel încât acestea se prăbuşiră, fără a mai putea fi văzute de pe drum. Cadavrele fură trase mai adânc în tufişuri şi aruncate într-o groapă plină cu noroi înainte să fie acoperite cu crengi tăiate din boschete. În cele din urmă, oamenii se adunară în jurul carelor, în timp ce Sinius şi alţi câţiva mai tăiară nişte crengi pentru a masca golurile lăsate în tufişuri, acolo unde căruţele trecuseră prin ele, şi acoperiră urmele din iarbă. Datorită îngheţului, pe pământ nu rămăseseră brazde care să-i fi dat de gol.

– Asta ar trebui să fie suficient, decise Sinius, aruncând într-o parte legătura de rămurele. Domnilor, e timpul să ne schimbăm hainele.

Îşi desfăcură în grabă mantiile şi tunicile şi le schimbară cu o varietate de veşminte civile, într-o diversitate de stiluri şi culori. Odată uniformele înghesuite în desagii aflaţi la spatele şeilor, centurionul aruncă o privire oamenilor săi. Clătină din cap, mulţumit; semănau destul de bine cu negustorii sau comercianţii care străbăteau în mod regulat drumurile ce legau oraşele şi satele imperiului.

– Ştiţi care sunt instrucţiunile. Vom pleca de aici în grupuri separate. Odată ce treceţi de Picenum, apucaţi-o pe drumurile care v-au fost indicate pentru a ajunge la depozitul din Roma. Ne vom vedea acolo. Păziţi carele cu grijă. Nu vreau ca vreun hoţ de buzunare să dea din greşeală peste conţinutul acestor cufere. Ţineţi-vă capetele plecate,

jucaţi-vă rolul aşa cum trebuie şi nimeni nu ne va suspecta. E clar? Se uită în jur. Bine. Atunci să punem în mişcare primul car!

În următoarea oră, atelajele plecară de pe drumul care cobora, pe rând sau în grupuri de câte două sau trei, la intervale neregulate, amestecate printre călăreţi. Unele dintre ele se îndreptară spre Picenum, altele se despărţiră acolo unde drumul se bifurca, lângă oraş, mergând spre est sau spre vest şi urmând o rută indirectă spre Roma. Când şi ultimul car se puse în mişcare, Sinius aruncă o ultimă privire împrejur. Se mai puteau zări încă nişte urme lăsate de căruţe şi de copitele catârilor şi ale cailor, dar se îndoia că vor atrage atenţia călătorilor care se îndreptau spre Picenum.

Clătinând scurt din cap în semn de mulţumire, Sinius îşi struni calul şi porni la pas pe drum, mergând fără grabă spre oraş. Îşi plăti taxa gărzilor de la poartă şi se opri la o tavernă pentru a se delecta cu o strachină de tocană şi o cană de vin fiert, înainte de a-şi continua călătoria. Ieşi prin poarta de miazăzi a oraşului şi o apucă pe drumul spre Roma.

Era după-amiaza târziu când văzu o coloană mică de călăreţi în mantii albe venind dinspre sud. Sinius îşi trase peste cap gluga tunicii sale vechi, de culoare maro, pentru a-şi ascunde chipul şi ridică o mână în semn de salut, în timp ce soldaţii din Garda Pretoriană călăreau ca să întâlnească convoiul ce venea de la Narbonensis. Ofiţerul care comanda escorta ignoră arogant gestul, iar Sinius zâmbi în barbă la gândul că bărbatul va fi nevoit să explice dispariţia căruţelor şi a lăzilor cu argint atunci când le va raporta superiorilor săi de la Roma.

Capitolul 2

Ostia, ianuarie, 51 d. Hr.

Marea agitată era cenuşie, cu excepţia locurilor unde briza puternică ridicase văluri de spumă albă de pe crestele talazurilor, pe măsură ce ele se rostogoleau spre ţărm. Deasupra, cerul era întunecat de norii joşi care se întindeau compacţi deasupra orizontului. O burniţă uşoară şi rece se adăuga la scena deprimantă şi curând udă părul negru al centurionului Macro, lipindu-i-l de scalp, pe când el privea spre port. Ostia se schimbase foarte mult de la ultima sa vizită, cu câţiva ani înainte, când se întorsese din campania din Britannia. Atunci portul era doar un debarcader expus, întrebuinţat ca punct de tranziţie pentru încărcături şi pasageri spre şi dinspre Roma, la vreo treizeci de kilometri în interior, spre gura râului Tibru. Câteva docuri din lemn apăruseră pe ţărm, pentru a servi la descărcatul mărfurilor de import aduse de pe tot cuprinsul imperiului. Un flux ceva mai mic de produse de export părăseau Italia, îndreptându-se către provinciile îndepărtate conduse de Roma.

Acum portul era supus unui uriaş proiect de schimbare, la ordinele

împăratului, ca parte a planului său de a impulsiona comerţul. Spre deosebire de predecesorul său, Claudius preferase să folosească banii publici pentru binele comun, decât să-i arunce pe extravaganţe absurde. Două diguri portuare erau în construcţie, întinzându-se ca nişte braţe titanice pentru a cuprinde apele noului port. Lucrul continua fără încetare în toate anotimpurile, iar privirea lui Macro se opri pentru o clipă asupra grupurilor mizere de sclavi înlănţuiţi, care trăgeau blocuri de piatră peste nişte butuci de lemn spre capătul digurilor, unde erau împinse în mare. Aşezând bloc după bloc, ei construiau un zid pentru a proteja mărfurile de apă. Mai departe, spre larg, se afla digul cel mare. Centurionul aflase de la proprietarul hanului unde stătea împreună cu prietenul său, Cato, că una dintre cele mai mari corăbii construite vreodată fusese încărcată cu pietre şi apoi incendiată, pentru a pune astfel fundaţiile digului. Alte blocuri de piatră fuseseră coborâte în carenă, până ce întregul dig fusese terminat, iar acum nivelurile de jos ale unui far erau şi ele în construcţie. Macro putea distinge siluetele minuscule ale muncitorilor aflaţi pe schele, în timp ce trudeau să termine un nou nivel.

Mai bine ei decât eu, murmură Macro pentru sine, în timp ce-şi trase mantia peste umeri.

Făcuse această plimbare de-a lungul ţărmului în fiecare dimineaţă în ultimele două luni şi urmărise evoluţia construcţiei portului cu un interes din ce în ce mai diminuat. Portul, ca multe alte porturi, avea un număr de hanuri gălăgioase, în apropierea cheiului, care profitau de clientela formată din marinari care doar ce-şi încasaseră leafa la sfârşitul călătoriei. Cea mai mare parte din timp, Macro găsise suficiente personaje interesante cu care să împartă bucuria unei cupe de băutură şi să schimbe poveşti. Dar, în timpul lunilor de iarnă, puţine nave se aventurau pe mare, aşa că portul era liniştit, iar

hanurile erau frecventate doar de o mână de oameni în căutare de ceva băutură. La început, Cato fusese destul de binevoitor în a-l însoţi pentru a bea câteva căni de vin fiert, dar tânărul începuse să realizeze că femeia pe care intenţiona să o ia de nevastă era doar la o zi de mers, în Roma, dar ordinele pe care le primiseră de la palatul imperial îi interziceau cu stricteţe să o vadă sau chiar să o anunţe că se afla la Ostia. Macro îl compătimea pe prietenul său. Trecuse aproape un an de când Cato o văzuse ultima dată pe Iulia.

Înainte de a ajunge în port, Macro şi Cato serviseră în Egipt, unde Cato fusese nevoit să preia comanda unei armate de nimic pentru a-i respinge pe invadatorii nubieni. *A fost o victorie pe muchie de cuţit*, se gândi Macro. Se întorseseră în Italia plini de speranţă, aşteptând să fie răsplătiţi pentru eforturile lor. Cato merita din plin să i se confirme promovarea în funcţia de prefect, la fel cum Macro merita să-şi aleagă legiunea. În schimb, după ce-i raportaseră pe insula Capreae lui Narcissus, secretarul imperial, fuseseră trimişi la Ostia pentru a aştepta noi ordine. O nouă conspiraţie care urmărea înlăturarea împăratului fusese descoperită, iar secretarul imperial avea nevoie de ajutorul lui Macro şi Cato pentru a face faţă ameninţării. Ordinele pe care le primiseră de la Narcissus erau foarte clare. Trebuia să rămână la hanul din Ostia, sub nume de împrumut, până la noi ordine. Hangiul era un libert care slujise la palatul împăratului din Roma înainte să-i fie acordată libertatea şi o mică sumă de bani, suficientă pentru a pune bazele afacerii din Ostia. Secretarul imperial avea încredere că el va avea grijă de cei doi oaspeţi, fără a pune întrebări. Era absolut necesar ca nimeni de la Roma să nu ştie că se aflau acolo. Narcissus nu fusese nevoit să aducă vorba şi de Iulia Sempronia. Cato pricepuse destul de bine şi îşi stăpânise frustrarea la început. Dar, primele zile se lungiseră într-o lună, apoi în două şi încă nu primiseră veşti de la Narcissus, iar răbdarea tânărului ofiţer ajunsese la limită.

Singura informaţie pe care binevoise să le-o ofere Narcissus era aceea că un complot împotriva împăratului implica o organizaţie obscură de conspiratori, care doreau să redea puterea Senatului. Acelaşi Senat care fusese responsabil de atragerea republicii într-un război civil sângeros, care durase o decadă, urmat de asasinarea lui Iuliu Cezar, se gândi Macro cu amărăciune. Senatorilor nu li se putea încredinţa puterea. Erau mult prea înclinaţi să se joace de-a politica şi abia dacă acordau atenţie consecinţelor pe care le aveau jocurile lor. Bineînţeles că existau şi câteva nobile excepţii, reflectă Macro. Oameni precum tatăl Iuliei, Sempronius, şi Vespasian, care comandase Legiunea a II-a în care Macro şi Cato serviseră în timpul campaniei din Britannia. Amândoi erau oameni cumsecade.

Macro aruncă o ultimă privire spre sclavii care munceau pe dig şi îşi trase gluga mantiei sale militare. Se întoarse şi îşi croi drum înapoi spre cărarea de pe coastă, spre port. Şi aici existau mărturii ale dezvoltării oraşului Ostia. Câteva depozite mari se iviseră de după noile docuri şi încă şi mai multe se aflau în construcţie în zona unde vechiul cartier al portului fusese ras de pe faţa pământului pentru a face loc noilor clădiri proiectate. Macro îşi putea da foarte bine seama că urma să fie un port modern, atunci când toate lucrările vor fi terminate. Aceasta era încă o dovadă a bogăţiei şi puterii Romei.

Cărarea se unise de acum cu drumul care ducea spre port, iar ţintele din fier de pe tălpile cizmelor milităreşti ale lui Macro se auzeau zgomotos pe suprafaţa pavată. Trecu de poartă, după un scurt schimb de saluturi cu santinela, care ştia foarte bine că nu trebuia să ceară taxă de intrare unui legionar. Unul din avantajele de a fi soldat era scutirea de la unele dintre dispoziţiile legale mărunte care guvernau viaţa civililor. *Ceea ce este corect*, cugetă Macro, *având în vedere că sacrificiul soldaţilor face posibilă pacea şi prosperitatea imperiului. Cu*

excepţia trântorilor ălora din garnizoanele comode plasate pe valurile de pământ liniştite din Grecia sau a tonţilor îngâmfaţi din Garda Pretoriană. Macro se încruntă. Aceştia erau plătiţi de două ori mai mult decât legionarii şi, cu toate acestea, nu aveau altceva de făcut decât să se pună la patru ace pentru a participa la ceremoniile acelea ciudate şi să se asigure că-i eliminau în mod eficient pe cei condamnaţi drept inamici ai împăratului. Şansele unei activităţi reale erau foarte mici. Macro îşi aminti că îi văzuse o dată în acţiune, în Britannia, în timpul scurtei vizite a împăratului, când acesta îşi asumase succesele obţinute în campanie. Luptaseră destul de bine atunci, se văzu el nevoit să admită.

Clădirile de apartamente care se aliniau de o parte şi de alta a străzii, cu câte trei sau patru etaje, estompau şi mai mult lumina zilei deja palidă şi dădeau drumului, care ducea spre centrul oraşului, o răceală mohorâtă. Ajungând la intersecţia de unde plecau toate străzile spre celelalte cartiere din Ostia, Macro coti la dreapta, pe lunga arteră principală care trecea prin inima portului, unde cele mai importante temple, cele mai confortabile băi şi forumul se înghesuiau unele în altele, de parcă s-ar fi înghiontit pentru a obţine titlul de cea mai prestigioasă instituţie. Era ziua de târg, iar strada principală era plină de negustori şi funcţionari ai statului care se grăbeau spre treburile lor. Un şir de sclavi, legaţi cu lanţuri de glezne, se îndreptau spre ţarcurile unde urmau să fie închişi în piaţa de sclavi, târându-şi picioarele pe marginea drumului sub ochiul atent al câtorva paznici masivi, înarmaţi cu bâte. Macro trecu pe lângă forum, care se întindea de o parte şi de alta a străzii, şi apoi o apucă pe o străduţă laterală, unde văzu faţada impozantă, cu coloane, a Bibliotecii lui Menelaus, locul unde stabilise să se întâlnească cu prietenul său, Cato. Biblioteca fusese dăruită oraşului Ostia de un libert grec, care făcuse avere importând ulei de măsline. Era bine aprovizionată cu un amestec

eclectic de cărţi, care fuseseră aranjate pe rafturi într-o manieră la fel de eclectică.

Macro îşi lăsă gluga pe spate şi începu să urce mica scară care ducea din stradă spre intrarea în bibliotecă. Chiar în prag, un funcţionar stătea la un pupitru simplu din lemn, încălzit de flăcările unui mangal. Ochii i se îngustară neîncrezători la vederea unui soldat.

– Pot să va ajut cu ceva, domnule?

Macro îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi clătină din cap:

– Caut pe cineva. Un soldat, ca şi mine.

– Chiar aşa? Funcţionarul ridică o sprânceană. Sunteţi sigur că aţi venit unde trebuie, domnule? Aceasta este o bibliotecă.

Macro se holbă la el:

– Ştiu.

– V-aş putea sugera că poate veţi reuşi să-l găsiţi pe camaradul dumneavoastră la unul din hanurile din jurul forumului, domnule. Cred că acest gen de instituţii sunt mult mai populare printre soldaţi decât biblioteca.

– Crede-mă. Eu şi prietenul meu am stabilit să ne întâlnim aici.

– Ei bine, acesta nu este un loc în care soldaţii obişnuiesc să se întâlnească, domnule, insistă funcţionarul.

– E adevărat, dar prietenul meu nu e un militar tipic. Macro zâmbi. Aşadar, l-ai văzut? Răspunde-mi doar la întrebare! Nu e nevoie să-ţi iei nasul la purtare; nu şi dacă nu vrei să ţi-l mut din loc.

Funcţionarul îşi dădu seama că acest vizitator voinic, cu înfăţişare dură, nu se va lăsa păcălit. Îşi drese glasul şi se întinse după o tăbliţă de ceară şi un stilet, vrând să sugereze că fusese întrerupt din îndeplinirea unei sarcini birocratice vitale şi complexe.

– Eu am intrat în tură acum puţin timp, domnule. Dacă prietenul dumneavoastră este aici, probabil că deja a sosit, deoarece eu nu l-am văzut şi habar nu am unde s-ar putea afla. Vă sugerez să intraţi şi să-l căutaţi.

– Înţeleg, răspunse Macro liniştit.

Rămase pe loc o clipă, apoi se aplecă în faţă peste pupitru şi lăsă ca apa de pe tivul mantiei sale să picure peste tăbliţa funcţionarului. Acesta încremeni, apoi se uită în sus cu nelinişte.

– Domnule?

– Un gând la despărţire, mârâi Macro. Nu e indicat să te comporţi aşa, băiete. Mai încearcă o dată şi s-ar putea să-ţi iau biblioteca ta micuţă şi ordonată drept un han nelustruit şi grosolan, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Funcţionarul înghiţi în sec.

– Da, domnule. Îmi cer scuze. Vă rog să vă simţiţi liber să vă bucuraţi de posibilităţile pe care vi le oferă biblioteca după cum doriţi.

– Aşa! Macro se trase înapoi cu un zâmbet plăcut. Vezi ce uşor a fost să te porţi politicos şi nu ca un ticălos, nu?

Funcţionarul se uită în jur cu nelinişte, să vadă dacă vreunul dintre

colegii săi se afla prin apropiere, dar era singur. Îl privi cu prudenţă pe soldatul aflat în faţa mesei.

– Da, domnule. Precum spuneţi.

Macro se întoarse şi îşi frecă mâinile pentru a le încălzi. Îi ura pe funcţionarii mărunţi, care păreau că nu serveau altui scop decât aceluia de a-i stânjeni pe oamenii care chiar aveau lucruri folositoare de făcut.

Biblioteca avea un hol mare, cu două uşi care duceau spre cele două laturi, şi încă una aflată drept în faţa intrării. După o scurtă pauză, Macro se îndreptă spre cea din mijloc, ecoul paşilor săi ricoşând din pereţii înalţi. Intră într-o încăpere lungă, căptuşită cu rafturi ticsite cu pergamente. Tavanul, care se ridica la vreo zece metri deasupra podelei cu lespezi, fusese pictat cu scene nautice, care erau luminate de ferestrele înguste, tăiate sus în ziduri. Un rând de mese şi bănci se întindea în centrul sălii principale a bibliotecii şi, întrucât era încă devreme într-o dimineaţă friguroasă, doar trei bărbaţi se aflau în încăpere, doi mai în vârstă, cocoşaţi deasupra unui pergament şi angajaţi într-o conversaţie şoptită, şi silueta zveltă şi de neconfundat a lui Cato, înfăşurat în mantia sa militară. Stătea la capătul îndepărtat al sălii, unde o rază slabă abia dacă lumina colile mari de papirus care zăceau în faţa lui.

Zăngănitul puternic scos de cizmele lui Macro îi făcu pe cei doi bătrâni să-şi întrerupă discuţia şi să se uite cu o încruntare în sus la nou-venitul, care tulburase liniştea obişnuită a bibliotecii. Deşi Cato probabil că auzise sunetul scos de cizmele prietenului său, continuă să citească până ce Macro ajunse lângă el, apoi puse un deget pe papirus, pentru a nu pierde rândul. Chipul îi era supt şi-l privi pe Macro fără nicio expresie, în timp ce acesta se aşeză pe bancă în faţa lui. Ofiţerul

mai tânăr primise o rană adâncă pe chip pe când se aflau în Egipt, iar acum linia albă a ţesutului cicatrizat i se întindea de la frunte, peste sprânceană şi în jos pe obraz. Era o cicatrice destul de spectaculoasă, dar nu desfigurase trăsăturile prietenului său. *Un semn de care poate fi mândru,* se gândi Macro. Ceva ce-l distingea pe Cato de ceilalţi proaspeţi ofiţeri care-l slujeau pe împărat şi care îl evidenţia drept veteranul bine pregătit care devenise de când se alăturase Legiunii a II-a, cu opt ani mai devreme, pe când era doar un recrut slăbănog.

– Ai găsit ce căutai? Macro arătă cu capul spre foile din faţa lui Cato, apoi indică spre rafturile încărcate care se aliniau pe perete. Ai destule lucruri de citit, ca să te ţină ocupat, nu-i aşa? Ar trebui să te ajute să-ţi treacă timpul mai repede.

– Până când, mă întreb. Cato îşi ridică mâna liberă şi îşi frecă uşor obrazul, acolo unde se termina cicatricea. Nu mai avem veşti de la Narcissus de aproape o lună.

Cato trimisese un mesaj pentru secretarul imperial prin intermediul hangiului, cerând să ştie de ce el şi Macro erau obligaţi să rămână în Ostia. Răspunsul fusese concis şi le spunea că pur şi simplu trebuiau să aştepte. Plictiseala lui Cato, generată de şederea forţată în port, alterna cu furia acută din cauză că era ţinut departe de Iulia. Chiar şi aşa, era chinuit de gândul la reacţia ei atunci când îi va vedea cicatricea. O va accepta şi-l va primi iar în braţele ei? Sau se va da înapoi dezgustată? Cato se temea cel mai mult de faptul că ea îl va compătimi şi i se va dărui doar din acest motiv. Gândul îl îmbolnăvea. Până când nu o va vedea din nou, nu putea şti care-i va fi răspunsul. Nici nu se putea pregăti pentru întâlnire, deoarece Narcissus îi interzisese să o contacteze.

– Ce citeşti acolo? îi întrerupse Macro şirul gândurilor.

Cato se concentră.

– E o copie a gazetei din Roma. M-am pus la curent cu evenimentele din oraş din ultimele luni ca să văd dacă nu găsesc vreun indiciu despre ceea ce vrea Narcissus să facem.

– Şi?

– Nimic neobişnuit. Doar şirul obişnuit de ceremonii, anunţuri de numiri, naşteri, căsătorii şi decese ale celor măreţi şi buni. Şi o menţionare a senatorului Sempronius. A fost lăudat de împărat pentru că a înăbuşit revolta sclavilor din Creta.

– Presupun că nu se face nicio referire la rolul pe care l-am jucat noi, interveni Macro.

– Din păcate, nu.

– Ei bine, asta nu e o surpriză. Altceva demn de luat în seamă?

Cato se uită în jos spre foile din faţa lui şi clătină din cap.

– Nimic semnificativ, doar dacă... Căută printre pergamente, aruncându-şi scurt privirea peste ele, apoi trase unul afară. Aici. Un raport de acum două săptămâni care anunţă că tâlharii i-au ţinut calea unuia din ofiţerii gărzii şi apoi l-au ucis lângă Picenum. Hoţii nu au fost găsiţi... Lasă în urmă o văduvă îndurerată şi un fiu tânăr etc. Cato îl privi pe prietenul său. Asta e tot.

– Nu pare să aibă vreo legătură cu şederea noastră aici, zise Macro.

– Presupun că nu. Cato se lăsă pe spate şi îşi întinse braţele în timp ce căscă cu poftă. Când termină, se sprijini pe coate şi se uită la Macro.

Încă o zi în minunatul oraş Ostia. Ce să facem ca să ne distrăm? La teatru nu e nimic. E prea frig să mergem la plajă şi să înotăm. Cea mai mare parte a băilor sunt închise până ce se va relua negoţul la primăvară, iar prietenul nostru Spurius, hangiul, refuză să aprindă focul pentru a încălzi locul până deseară.

Macro râse.

– Vai, dar ce dispoziţie mizerabilă ai! Se gândi o clipă, apoi ridică din sprâncene. O să-ţi zic ce facem. Conform lui Spurius, au adus marfă proaspătă la lupanarul de lângă Băile lui Mithra. Nu vrei să mergem să vedem care e oferta? Ceva care să ne ţină de cald. Ce spui?

– Sună tentant. Dar nu am dispoziţie pentru asta.

– Pe toţi zeii! Te păstrezi pentru fata aia, nu-i aşa?

Cato ridică din umeri. Adevărul era că nu-l prea stimula ideea de a vizita nişte târfe marcate de boală, de care se foloseau oamenii din oraş, dar şi marinarii în trecere. Dacă lua ceva de la vreuna din ele, asta i-ar fi distrus posibilitatea unei uniuni fericite cu Iulia.

– Du-te tu, dacă chiar îţi doreşti. Eu mă întorc la han să iau o gustare, apoi o să citesc ceva.

– Să citeşti, repetă Macro absent. Dar ce-ţi curge prin vene, băiete? Sânge sau zeamă lungă?

– Orice ar fi, o să rămân în camera noastră să citesc. Tu poţi face ce doreşti.

– Voi face. Imediat ce voi mânca pentru a-mi spori puterea.

Băncile hârşâiră când cei doi soldaţi se ridicară în picioare. Cato strânse gazetele la un loc şi le puse înapoi pe raft înainte ca el şi Macro să iasă din bibliotecă, zgomotul paşilor lor deranjându-i iarăşi pe ceilalţi doi bărbaţi.

– Şşşt! Unul dintre ei îşi ridică un deget la buze. Ştiţi, asta e o bibliotecă!

– Bibliotecă! rânji Macro dispreţuitor. E un bordel al ideilor, asta e! Singura diferenţă e că biblioteca nu te va lăsa cu o fierbinţeală plăcută şi călduţă pe dinăuntru, nu?

– Şocant! exclamă bărbatul. Se întoarse spre Cato. Domnule, vă rog fiţi atât de bun cât să-l scoateţi din incintă pe însoţitorul dumneavoastră.

– Nu are nevoie de îndemnuri, credeţi-mă. Haide, Macro!

Cato îl trase de braţ şi îl îndreptă spre ieşire.

Bucătarul lui Spurius, un marinar bătrân care îşi pierduse un picior într-un accident, le servi o tocană subţire, cu câteva bucăţi de carne care s-ar fi putut să provină de la o pulpă de miel foarte condimentate, dar era dificil de spus, întrucât îşi pierduse toată aroma pe care o avusese cândva, iar acum avea o textură de coajă udă de copac. Dar era caldă şi a reuşit să potolească foamea celor doi soldaţi. Când Cato ceru nişte pâine, bucătarul îl privi urât, plecă şonticăind şi se întoarse cu o pâine veche, pe care o trânti pe masă.

– Ei, poftim! Spurius! urlă Macro, speriindu-i pe ceilalţi patru muşterii ai hanului. Spurius se afla la bar, aranjându-şi cănile ieftine, din pământ, pe rafturile din spatele tejghelei. Se întoarse iritat şi se grăbi

spre masă.

– Ce s-a întâmplat? Şi n-ai vrea să vorbeşti mai încet?

Macro arătă spre castronul cu fiertură, care era încă pe sfert plin.

– Poate că mi-e destul de foame cât să mănânc lăturile astea, dar trag linie când vine vorba de pâine, pe care niciun nenorocit de porc nu ar putea fi forţat să o înghită! Ridică pâinea şi o trânti de masă. E tare ca piatra.

– Atunci bag-o în tocană. Se va înmuia imediat, sugeră Spurius îndatoritor.

– Vreau pâine bună! replică Macro ferm. Pâine proaspăt coaptă. Şi o vreau acum!

– Îmi pare rău, dar nu avem.

Macro îşi împinse scaunul în spate. Continuă cu o voce joasă, pentru a se asigura că nu-l vor auzi ceilalţi clienţi.

– Uite ce e, ţi s-a spus să ai grijă de noi şi fără îndoială că eşti plătit destul de bine pentru a ne suporta şi a ne hrăni.

– Sunt plătit foarte puţin pentru voi doi, mormăi Spurius. Sau cel puţin voi fi, atunci când Narcissus se va decide să o facă. Între timp, îmi mâncaţi din profit.

Macro zâmbi.

– Şarpele ăla de Narcissus nu dă niciodată mai mult decât trebuie şi e la fel de posibil să te înşele, dar şi să-şi ţină cuvântul, după cum şi noi am aflat pe propria piele nu de puţine ori.

– Macro, ajunge! îl avertiză Cato. Nu discutăm despre treburile noastre.

Macro se întoarse şi-l privi cu intensitate, apoi expresia de pe chip i se înmuie.

– În regulă. Dar nu prea-mi cade bine faptul că sunt lăsat cu ochii în soare în Ostia, doar cu taverna asta unde putem găsi mâncare şi adăpost. Nu e corect, Cato.

– Bineînţeles că nu e, dar nu putem face nimic în această privinţă. Cato se întoarse spre hangiu. Haide, ştiu că nu suporţi faptul că ţi-am fost vârâţi pe gât. Nici nouă nu ne place mai mult. Dar, ca să ne înţelegem cu toţii şi să nu ne facem necazuri, îţi sugerez să faci ceva ca să ne îmbunătăţeşti raţiile. Pentru început, te sfătuiesc să aduci pâinea proaspătă pe care a cerut-o amicul meu.

Spurius trase o gură de aer ca să se calmeze şi înclină capul uşor:

– Voi vedea ce pot găsi. Dacă promiteţi să nu-mi faceţi probleme cu ceilalţi clienţi.

Cato clătină din cap:

– Promitem.

Hangiul se întoarse la tejghea şi începu o discuţie în şoaptă cu bucătarul. Cato zâmbi dulce spre Macro:

– Vezi câte putem obţine cu puţină raţiune?

Macro pufni:

– Are rostul ei. Totuşi, vreau să spun că, din când în când, am găsit că aplicarea forţei este în egală măsură eficientă pentru obţinerea de rezultate.

– Nu şi dacă doreşti să nu atragi atenţia asupra ta.

Macro dădu din cap:

– M-aş descurca oarecum cu puţină atenţie, Cato. Locul ăsta mă scoate din minţi. Şi aşa e destul de rău că trebuie să stăm şi să aşteptăm după bunul plac al lui Narcissus. Dar nemernicul ăla nu ne-a dat nici măcar o fracţiune din solda pe care ne-o datora şi nu ne putem permite măcar o masă bună sau o locuinţă mai confortabilă.

Cato rămase tăcut pentru un moment.

– Fără îndoială că prin asta urmăreşte să ne facă mai binevoitori.

Înainte ca Macro să răspundă, se auzi hârâitul roţilor unei căruţe pe stradă, iar zgomotul muri brusc atunci când vehiculul trase în faţa hanului. Spurius se grăbi spre uşă, o deschise puţin, apoi plonjă repede afară, trântind uşa după el. Macro şi Cato auziră un scurt schimb de cuvinte şoptite, după care căruţa continuă să meargă pe lângă clădire, până în spate, unde se afla o curte mică cu grajduri pentru caii călătorilor care se opreau la han.

– Noi clienţi pentru maghernița asta, reflectă Macro. Crezi că ar trebui să-i avertizăm să nu rămână aici?

– Las-o baltă, zise Cato cu un aer obosit.

Se uită o clipă fix la castron, apoi îşi luă fără tragere de inimă lingura pentru a mai lua câteva înghiţituri de tocană. Imediat după aceea,

apăru şi bucătarul, părând tulburat pe când şchiopăta spre masă şi le dădu o pâine proaspătă. Macro o adulmecă şi se uită la Cato surprins.

– E proaspăt coaptă!

O luă, o rupse în două şi împinse o bucată spre Cato, înainte să se înfrupte cu poftă din masa de aluat. Din camerele din spate ale hanului se auziră sunetul unor voci şi hârşâitul mobilei, apoi nu trecu mult şi Spurius apăru prin deschizătura uşii joase din spatele tejghelei. Se uită împrejur spre ceilalţi clienţi, apoi traversă încăperea până la masa lui Macro şi a lui Cato.

– Acum ce mai e? bombăni Macro. Fac pariu că ticălosul vrea să ne mute din camera noastră pentru a face loc pentru noul său oaspete.

– Nu prea cred.

Spurius se aplecă spre ei şi le vorbi foarte încet:

– Urmaţi-mă!

Cato şi Macro schimbară iute o privire, apoi Cato răspunse:

– De ce?

– De ce? se încruntă Spurius. Veniţi odată cu mine, domnilor. Vă va fi destul de clar într-o clipă. Nu mai pot spune altceva. Făcu un semn uşor cu capul spre ceilalţi muşterii. Dacă mă înţelegeţi.

Macro ridică din umeri:

– Nu.

– Haide, zise Cato. Să mergem.

Lăsară resturile prânzului şi se ridicară ca să-l urmeze pe hangiu de-a lungul sălii, către uşa care ducea spre partea din spate a hanului. Ceilalţi oameni din încăpere nu se putură abţine să nu-i măsoare curioşi cu privirea în timp ce treceau pe lângă ei, observă Cato cu un uşor zâmbet amuzat. Spurius intră primul, urmat de Macro, Cato, care venea ultimul, fiind nevoit să se oprească în prag. În spate se afla o încăpere îngustă, luminată doar de o singură lampă cu ulei. La lumina sa slabă, Cato putu vedea că pereţii erau plini cu damigene de vin şi coşuri de legume, iar o plasă cu pâine proaspăt scoasă din cuptor atârna într-un cârlig, lângă două pulpe de carne afumată. Era evident că hangiul mânca bine, chiar dacă clienţii săi nu o făceau. În capătul îndepărtat al camerei se afla o uşă întredeschisă, iar cadrul acesteia era puternic luminat de focul care ardea în camera alăturată. Spurius intră în încăpere, urmat de Macro, care murmură imediat o înjurătură. Camera era generos proporţionată, având o masă mare în mijloc. Un foc pentru gătit, proaspăt alimentat cu cărbuni, trosnea sub un grilaj de metal şi oferea încăperii o lumină rozalie. În capătul îndepărat al mesei stătea o siluetă zveltă, într-o mantie simplă. Îşi ridică privirea de la pâinea cu brânză care-i fusese aşezată în faţă şi zâmbi la vederea lui Macro şi a lui Cato.

– Salutări, domnilor. Ce bine că vă alăturaţi mie! Narcissus le făcu semn spre banca din faţa lui. Sau mai degrabă, ce bine că eu mă alătur vouă.

– Ce cauţi aici? întrebă Macro. Începusem să mă tem că o să ne ţii stând degeaba pentru totdeauna.

– Şi pentru mine e o plăcere să te revăd, centurionule, răspunse Narcissus fără pic de sinceritate. Aşteptarea a luat sfârşit. Împăratul vostru are nevoie iarăşi de voi. Acum mai mult ca niciodată...

Capitolul 3

Cato răspunse la salutul secretarului împăratului cu o privire rece. În ciuda faptului că se născuse sclav în palatul imperial, Narcissus muncise din greu şi fusese eliberat de Claudius în anii de dinainte de a deveni împărat. Ca libert, Narcissus avea un statut social inferior chiar şi celui mai umil dintre cetăţenii romani, dar, fiind unul dintre consilierii apropiaţi ai împăratului, dispunea de putere şi influenţă mai mare decât a oricărui aristocrat din Senat. Narcissus controla reţeaua de spioni, menită să descopere ameninţările la adresa stăpânului său. Din această ipostază, el se folosise şi mai înainte de serviciile lui Cato şi Macro, şi era pe cale să o facă din nou, reflectă Cato cu acreală.

Odată ce hangiul aduse o cană cu vin şi trei cupe, Narcissus îl concedie.

– Asta e suficient pentru moment, Spurius. Asigură-te că nu suntem întrerupţi sau auziţi.

– Da, stăpâne. Spurius îşi înclină capul şi apoi se întoarse ca să plece.

La uşă se opri. Stăpâne?

– Ce este?

– În legătură cu fiica mea. Aveţi ceva veşti despre ea?

– Pergilla, nu-i aşa? Da, încă încerc să-l conving pe împărat să-i acorde libertatea. Aceste lucruri necesită timp. Tu ţine-te de promisiunea ta, iar eu voi vedea ce pot face pentru ea. Narcissus făcu un semn cu mâna. Acum lasă-ne.

Spurius se grăbi să iasă, iar Narcissus aşteptă până ce sunetul paşilor se stinse şi uşa de la capătul încăperii de legătură, se închise în spatele hangiului.

– E un servitor bun şi credincios, dar poate fi destul de pretenţios uneori. Oricum, destul despre el! Narcissus se aplecă în faţă şi făcu un semn cu capul spre urcior. Macro, de ce nu ne torni câte o cupă la fiecare? Ar trebui să sărbătorim această reuniune a unor vechi prieteni.

Macro clătină din cap:

– Ultimul lucru e să devii prietenul meu.

Narcissus se uită la el o clipă, apoi dădu din cap:

– Prea bine atunci, centurionule. Voi face eu onorurile. Se aplecă în faţă, trase dopul urciorului şi turnă vinul închis la culoare în fiecare cupă. Apoi puse cana jos şi ridică paharul. Cel puţin puteţi să mi vă alăturaţi într-un toast... Moarte duşmanilor împăratului!

Macro se uitase cu jind la vin şi, doar cu o scurtă dovadă de aversiune,

ridică cea mai apropiată dintre cupe şi repetă toastul. Luă o înghiţitură şi scoase un sunet de apreciere.

– Deci asta ne ascundea ticălosul ăla zgârcit de Spurius.

– Deci nu aţi fost trataţi bine, să înţeleg? întrebă Narcissus. Hangiul a primit instrucţiuni să vă ofere tot confortul.

– A făcut tot ce i-a stat în puteri, zise Cato.

Dacă dădea crezare spuselor hangiului, atunci însemna că nu fusese răsplătit pentru deranjul făcut de cei doi oaspeţi timp de atâtea luni. Şi mai mult, dacă Narcissus o folosea pe fiica lui Spurius pentru a-şi impune voinţa asupra hangiului, Cato nu avea de gând să înmulţească problemele omului.

– Ni s-a dat o cameră curată şi ne-a hrănit regulat, continuă el. Spurius te-a slujit bine.

– Presupun că a făcut-o. Narcissus privi în treacăt la expresia surprinsă a lui Macro, apoi ridică o sprânceană. Deşi tu nu pari a fi de acord că v-a servit bine pe voi, în mod special.

– Suntem soldaţi, replică Macro. Suntem obişnuiţi cu lucruri şi mai rele.

– Aşa e. Şi e timpul să serviţi Roma încă o dată. Narcissus luă o înghiţitură mică de vin şi-şi linse buzele. Falernian. Spurius încearcă să impresioneze.

– Îmi imaginez că te grăbeşti să te întorci la palat, zise Cato. Mai bine să trecem direct la treabă.

– Ce grijuliu din partea ta, tinere Cato, răspunse Narcissus pe un ton de gheaţă. Îşi puse cupa jos cu o lovitură puternică. Prea bine. Vă amintiţi ultima noastră întâlnire?

– Din Capreae, desigur.

– Am ridicat problema unei noi ameninţări reprezentate de Eliberatori. Ticăloşii aceştia nu-şi vor găsi odihna până când nu-l vor elimina pe împărat. Bineînţeles, ei pretind că acţionează în numele intereselor Senatului şi a poporului roman, dar în realitate vor arunca Roma înapoi în era întunecată a tiranilor precum Sulla şi Marius. Senatul va fi sfâşiat de luptele pentru putere ale diverselor facţiuni rivale. Vom avea de-a face cu un război civil doar la câteva luni de la căderea lui Claudius. Narcissus se opri pentru un moment. Senatul avea importanţa sa înainte ca Roma să devină un imperiu. Acum, doar o autoritate supremă poate să asigure ordinea necesară. Adevărul e că nu ne putem încrede în senatori în ceea ce priveşte siguranţa şi securitatea Romei.

Cato râse sec:

– Iar tu poţi fi de încredere, presupun.

Narcissus rămase tăcut pentru o clipă, nările sale înguste fremătând de dispreţ. Apoi clătină din cap:

– Da. Eu şi cei care mă slujesc suntem cei care facem diferenţa între ordine şi un haos însângerat.

– Asta poate că aşa e, admise Cato, dar adevărul e că ordinea pe care pretinzi tu că o aperi e, din când în când, aproape la fel de însângerată.

– Trebuie să plătim un preţ pentru ordine. Chiar crezi că pacea şi prosperitatea se pot menţine fără a vărsa o cantitate mică de sânge? Voi, doi soldaţi, dintre toţi oamenii, ar trebui să cunoaşteţi acest lucru. Dar ceea ce nu ştiţi e că războaiele pe care voi le purtaţi în numele Romei nu se sfârşesc odată cu bătăliile. Mai există un alt câmp de luptă, departe de frontieră, unde operaţiunile continuă fără încetare şi aceea este lupta pentru ordine. Acesta este războiul pe care îl duc eu. Duşmanii mei nu sunt nişte barbari care urlă. Sunt creaturi cu vorbă dulce, care pândesc din umbră şi care caută să obţină puterea personală pe cheltuiala bunurilor publice. Ei îşi pot îmbrăca ambiţiile în roba principiilor, dar credeţi-mă, nu există niciun rău pe care să nu-l aprobe ca să-şi atingă scopurile. De-asta Roma are nevoie de mine şi de-asta are nevoie de voi. Oamenii ca noi sunt singura ei speranţă de supravieţuire.

Narcissus se opri şi se mai servi cu puţin vin, apoi îşi linse buzele.

– E amuzant, zise Cato. Când alţi oameni acţionează pentru propriul interes, zici că e ceva malefic. Când o facem noi, suntem patrioţi.

– Pentru că noi luptăm pentru o cauză dreaptă. A lor nu este.

– E doar o diferenţă de perspectivă.

– Nu-i înnobila pe duşmanii noştri cu abstracţiunile tale filozofice, Cato. Întreabă-te doar în a cui Romă ai prefera să trăieşti. În a noastră sau în a lor?

Macro plescăi din limbă.

– Are dreptate.

– Gata! Narcissus radia. Chiar şi centurionul Macro vede adevărul din

spusele mele.

Macro se încruntă, apoi ridică o sprânceană.

– Chiar şi centurionul Macro... Mulţumesc.

Narcissus râse uşor şi umplu cupa lui Macro.

– Nu am vrut să te jignesc. Am vrut doar să zic că binele şi răul din spusele mele sunt clare ca bună ziua unui bărbat de acţiune, precum eşti tu.

În timp ce Macro reflecta la toate acestea, secretarul imperial trecu rapid mai departe:

– În orice caz, Cato, chiar nu prea avem de ales în această privinţă. Chiar dacă-ţi respect dreptul de a-ţi exprima opinia, oricât de puţin te-ai fi gândit la problema în chestiune, eşti nevoit să faci ce-ţi spun eu, dacă tu şi Macro vreţi să avansaţi în carieră, şi mai ales dacă tu vrei să te căsătoreşti cu fata aia destul de drăguţă a senatorului Sempronius.

Cato îşi plecă capul şi îşi trecu uşor degetele prin buclele negre ale părului său zbârlit. Narcissus îi adusese exact unde dorise. Mai mult decât orice, el şi Macro doreau să se întoarcă în armată. Cato avea nevoie de promovarea care i-ar fi adus şi calitatea de membru al clasei ecvestre. Doar asta ar fi făcut acceptabilă căsătoria sa în cadrul familiei unui senator.

– Ei bine, băiete, îi întrerupse Macro firul gândurilor, ce zici de asta? Orice ca să plecăm din locul ăsta. În plus, nu poate fi o slujbă prea rea. Cu siguranţă n-ar trebui să fie mult mai periculos decât ceea ce am experimentat deja.

Narcissus îşi strânse buzele, dar nu zise nimic.

Cu un oftat istovit, Cato îşi ridică fruntea şi se uită direct la secretarul imperial:

– Ce vrei să facem?

Narcissus zâmbi încet, cu aerul unui bărbat care era obişnuit ca lucrurile să se facă precum dorea el.

– Voi începe prin a vă explica parţial contextul acestei situaţii. Se aplecă în faţă şi îşi împreună degetele. După cum ştiţi deja, regimul aproape că a fost doborât de conspiraţiile puse la cale de Messalina. Femeia aia a fost otravă curată. Nu a existat niciun desfrâu pe care să nu-l încerce. Singurul lucru la înălţimea destrăbălării şi a lipsei sale de etică a fost ambiţia ei. Ştia exact cum să-l învârtă pe Claudius pe degetul mic. Nu doar pe el, ci şi pe mulţi alţii, inclusiv pe unul dintre sfătuitorii împăratului, Polybius.

– Mi-e cunoscut numele, zise Cato. Nu cumva e cel care s-a sinucis?

– Asta e ceea ce i s-a ordonat să facă. În numele împăratului. Nici măcar nu am avut timp să apelăm la Claudius înainte ca el să fie vizitat de câţiva pretorieni, care l-au convins.

– Ucis?

– Linia dintre crimă, execuţie şi sinucidere a devenit destul de neclară în ultimii ani. Moartea, într-un fel sau altul, rezolvă dificultăţile politice sau dorinţa de răzbunare, sau pur şi simplu vine ca un capriciu pentru cei care au autoritatea să o poruncească. Tocmai de aceea nu-i puteam permite Messalinei să rămână într-o poziţie de unde ar fi putut exercita mai multă influenţă asupra împăratului decât

consilierii lui apropiaţi. Aşa că, atunci când s-a hotărât să se folosească de absenţa împăratului din Roma pentru a divorţa de el, şi să se căsătorească cu amantul ei şi să pună mâna pe putere, a trebuit să acţionăm. Atunci am primit eu veştile. Am intuit pericolul iminent, aşa că am vorbit cu cei care erau cei mai apropiaţi de împărat, Callistus şi Pallas. Ne-a trebuit toată puterea de convingere pentru a-l face pe Claudius să accepte adevărul despre Messalina. Apoi a negat totul, spunând că nu putea fi adevărat! Narcissus tremură vizibil la această amintire. Aşa că l-am încurajat să bea nişte vin, pentru a mai atenua lovitura. Acesta a fost momentul când i-am prezentat un mandat pentru arestarea şi execuţia ei, amestecat printre alte câteva mandate emise în vederea arestării aliaţilor ei.

– Câine ce eşti! comentă Macro cu admiraţie. Ce a făcut împăratul când a revenit la realitate?

– A plâns după ea timp de o lună. Pe când noi trei ne ocupam să-i eliminăm pe ceilalţi membri ai conspiraţiei Messalinei. Scopul explicaţiilor e să vă fac să conştientizaţi cât de uşor poate fi păcălit împăratul, iar acest lucru îl face pe el, dar şi Roma, vulnerabil.

– Atunci care e treaba cu noua sa nevastă? întrebă Macro. Agrippina. E nepoata lui, dacă îmi amintesc eu bine.

– Oh, da. Şi asta a generat un scandal pe cinste când Claudius a anunţat public pe cine a ales să-i fie mireasă. A trebuit să mă lupt ca să conving Senatul să aprobe o măsură de înlăturare a unui astfel de mariaj din legile de incest. Din fericire, unul dintre senatorii de frunte a fost destul de doritor să se bage pe sub pielea împăratului. S-a apucat de lucru şi a forţat votarea noii legi. Chiar şi aşa, pot să vă spun că nu a fost o treabă uşoară.

Cato cugetase pe tot parcursul acestui schimb de replici:

– A cui a fost ideea de a o propune pe Agrippina?

Urmă o pauză scurtă înainte ca Narcissus să răspundă pe un ton plin de venin:

– Pallas. A zis că şansele de a evita repetarea episodului Messalina sunt mai mari dacă-i alegem o soţie din cadrul familiei. În plus, Pallas are o oarecare influenţă asupra ei. Ne-am gândit că vom putea să o ţinem în lesă şi să ne asigurăm de faptul că împăratul va continua să asculte de sfaturile noastre.

– Şi a funcţionat? Noua împărătească îşi joacă rolul cu bunăvoinţa care se aşteaptă de la ea?

Narcissus îşi înclină capul într-o parte:

– Nu ne-a făcut prea multe necazuri. Singura problemă e că a intrat în căsătorie cu un bagaj neobişnuit.

– Bagaj?

– Fiul ei. Lucius Domitius Aenobarbus. Cel puţin aşa obişnuiau să-l numească, înainte ca ea să-l convingă pe împărat să-l adopte. Acum e cunoscut ca Nero Claudius Drusus Germanicus. Fiul natural al lui Claudius nu acceptă noul aranjament. Britannicus refuză să-l recunoască pe fratele său vitreg şi nu vrea să-l strige Nero. Aşa că nu prea se face risipă de dragoste pe acolo. Cei doi se vor lua la bătaie pentru a-i urma lui Claudius când acesta va trece în lumea umbrelor sau unde s-or duce împăraţii deificaţi.

Macro dădu din cap:

– Sună de parcă va avea loc o adevărată împărţire, ca pe vremuri, când va veni timpul potrivit.

Cato cugetă o clipă înainte să vorbească din nou.

– Dar Britannicus e moştenitorul împăratului, aşa că e, cu siguranţă, primul în ordinea succesiunii?

– Doar dacă asta ar fi fost o chestiune clarificată definitiv, replică Narcissus. Nero are paisprezece ani, cu patru mai mult decât fratele său vitreg. Britannicus are un dezavantaj, şi anume că mama sa a fost Messalina şi, în ceea ce-l priveşte pe tatăl său, asta îl cam pune în umbră. Dacă va deveni împărat, atunci mă tem pentru duşmanii mamei sale. E tipul de băiat care ar face o prioritate din a se răzbuna.

Macro zâmbi:

– Înseamnă că mai există dreptate în viaţă. Perspectiva asta probabil că-ţi provoacă multe nopţi albe.

Expresia lui Narcissus deveni dintr-odată dură:

– Centurionule, dacă ai şti doar o fărâmă din ceea ce-mi împovărează mintea, mă îndoiesc că ai mai putea să dormi vreodată. Împăratul e vulnerabil în faţa ameninţărilor venite din toate părţile. Sănătatea lui începe să se deterioreze, iar eu trebuie să fac tot ce-mi stă în putere pentru a-l proteja şi pentru a mă asigura că pacea şi ordinea vor dăinui.

– Şi când va muri bătrânul? Ce se va întâmpla atunci? interveni Macro subtil.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că va fi ales succesorul potrivit.

– La cine te-ai gândit? întrebă Cato.

– Nu sunt încă sigur. Nero şi Britannicus sunt tineri şi fiecare dintre ei are propriile virtuţi şi defecte. Când va veni timpul, eu şi ceilalţi consilieri ai împăratului vom face o alegere şi-l vom ghida pe Claudius în direcţia corectă când îşi va numi succesorul.

Cato îşi strânse buzele:

– Nu înţeleg ce legătură au toate acestea cu Macro şi cu mine. Nu putem face nimic ca să influenţăm evenimentele.

– V-am spus că am simţit că era necesar să vă pun la curent cu imaginea de ansamblu, ca să înţelegeţi gravitatea situaţiei când vă voi spune ce trebuie să vă cer ţie şi lui Macro.

Cei doi ofiţeri schimbară rapid o privire, apoi Cato îi făcu semn lui Narcissus să continue.

Secretarul imperial îşi adună gândurile şi vorbi pe un ton potolit:

– Având în vedere dezbinarea de la palat, Eliberatorii s-au decis să acţioneze. Cheia oricărei schimbări a puterii la Roma este controlul asupra Gărzii Pretoriene. Sprijinul pretorienilor a fost cel care a făcut posibilă urcarea pe tron a lui Claudius. Când împăratul va muri, ei reprezintă ultimul arbitru când va veni vorba de problema persoanei care va câştiga tronul. Acum, dacă Eliberatorii vor prelua controlul pretorienilor, întrebarea care se pune, referitor la care dintre fiii împăratului va moşteni tronul, devine pur academică. Vor fi doborâţi, împreună cu restul familiei imperiale, cu servitorii şi aliaţii lor. Se opri pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul. Tocmai de aceea comanda gărzii este împărţită între doi prefecţi, iar garda personală a

împăratului e formată din mercenari germani – oameni în care el poate avea încredere. Totuşi, unul dintre prefecţi e bolnav de câteva luni, ceea ce îi lasă pe pretorieni direct sub comanda celuilalt, Lusius Geta, care mă îngrijorează. În ultima vreme a mărit numărul de antrenamente al oamenilor, muncindu-i din greu cu marşuri regulate, exerciţii cu arme şi lupte simulate. Recent, antrenamentul de luptă s-a schimbat. Acum îi instruieşte pe oameni în lupta de stradă şi tehnici de asediu.

– Mie mi se pare că e doar un comandant conştiincios, zise Macro. Şi eu i-aş munci la fel de mult pe oameni dacă aş fi în locul lui.

– Sunt convins că aşa ai face. Dar nu acesta a fost obiceiul prefecţilor anteriori. Încă şi mai îngrijorător e faptul că ofiţerii săi par să-i fie extrem de loiali lui Geta şi îl respectă foarte mult. Narcissus îşi deschise palmele. Vă daţi seama că trebuie să-l privesc pe acest om cu un anumit grad de suspiciune.

Macro ridică din umeri, dar Cato încuviinţă uşor din cap.

– Mai e ceva. Luna trecută, unul dintre tribunii gărzii a fost ucis pe drum.

Cato clătină din cap:

– Balbus.

– Exact. De unde ştiai?

– Am citit despre asta în gazetă. Nu prea am avut altceva de făcut cu timpul liber. Am înţeles că Balbus a fost ucis de tâlhari.

– Aceasta este versiunea oficială. Ceea ce nu menţiona raportul este că

el se afla la comanda unui convoi cu lingouri, trimise de la monetăria din Narbonensis. Echipa de căutări i-a găsit la marginea drumului cadavrul despuiat, fără îndoială pentru a face să pară că Balbus a căzut victima unui jaf. Nu le-a luat prea mult să localizeze rămăşiţele căruţelor din convoi. Dar lăzile cu lingouri dispăruseră. Cam două milioane de denari pierduţi.

Macro fluieră.

– Chiar aşa! O sumă uriaşă, iar problema e că doar câţiva oameni, slujitori imperiali şi pretorieni, ştiau despre convoi. A fost o lovitură din interior. I-am interogat pe cei care ştiau despre asta, iar unii dintre ei au fost supuşi la tortură, dar anchetatorii mei nu au scos nimic de la ei. Ori sunt nevinovaţi, ori sunt destul de puternici pentru a nu ceda sub presiune.

– Poate că s-a scurs pe undeva informaţia despre convoi, sugeră Cato. Poate cineva a auzit sau a văzut ceva care a dat totul de gol.

– E posibil. Dar am încredere în oamenii mei că sunt discreţi. Ştiu că preţul pe care trebuie să-l plătească dacă mă dezamăgesc este destul de mare. Aşa că nu mai rămân decât pretorienii. Fie securitatea a fost slabă, fie există trădători în rândurile lor. Asta am crezut până acum câteva zile. Apoi mi-a surâs norocul. Unul dintre pretorieni s-a îmbătat şi a stârnit un scandal într-o cârciumă sordidă, în apropiere de Marele Circ. A fost închis în cazarmă. La o investigaţie mai amănunţită s-a descoperit că el cheltuise toată ziua bani, cumpărând băutură pentru camarazii săi, dar şi pentru trecători. Pierduse, de asemenea, o mică avere, în monede din argint, la curse şi încă nu-şi retrăsese toţi banii din economiile de la cazarmă. Am dat ordin să fie eliberat, iar centurionul lui l-a pus să facă de serviciu timp de o lună. Acum două nopţi le-am ordonat agenţilor mei să îl umfle şi să-l ducă

la un adăpost sigur, din afara oraşului, pentru interogatoriu. S-a dovedit a fi un client rezistent şi, din păcate, au fost necesare metode de interogare mai riguroase. Înainte să moară a mărturisit că fusese implicat în atacul asupra convoiului şi ne-a dat un nume. Un centurion care serveşte în cohorta însărcinată cu paza palatului imperial, Marcus Lurco. Conform bărbatului, Lurco e unul dintre capii conspiraţiei. Aşa că ştim că există o facţiune de trădători în Garda Pretoriană.

– A menţionat pretorianul vreo legătură cu Eliberatorii? întrebă Cato.

– Da. Narcissus inspiră adânc. Situaţia e serioasă. Există doar un motiv pentru care ei ar urmări să pună mâna pe o astfel de avere. Au început să strângă bani pentru un război. Odată ce vor avea suficienţi, cred că vor folosi banii să mituiască Garda Pretoriană pentru a-i susţine când vor încerca să-l detroneze pe împărat.

Urmă o scurtă tăcere. Macro îşi goli cupa şi îşi mai turnă încă una, în timp ce încerca să pară serios implicat:

– Toate acestea sunt foarte interesante, dar ce legătură au cu noi?

– E simplu. Am nevoie de nişte oameni din interior, în care să pot avea deplină încredere. Vreau ca tu şi Cato să vă alăturaţi Gărzii Pretoriene, să vă alăturaţi conspiraţiei, să identificaţi conducătorii şi apoi, dacă e necesar, să-i eliminaţi. A, şi să găsiţi şi să returnaţi argintul furat.

Macro se holbă la el, apoi izbucni în râs:

– Simplu ca bună ziua. Sunt convins că ai agenţi care sunt obişnuiţi cu toată această porcărie clandestină. Noi suntem soldaţi şi habar nu avem cum trebuie să înjunghiem un om pe la spate. Trebuie să existe

cineva mai bun decât noi pe care să-l poţi folosi.

– Oh, am un mic grup de oameni pe care mă pot baza. Un grup foarte mic, într-adevăr, iar pe aceştia nu-mi pot permite să-i pierd. În plus, am nevoie de bărbaţi care pot trece drept soldaţi pentru această misiune. Narcissus se opri şi zâmbi subţire. Hai să nu ne mai ascundem după deget. Voi doi puteţi fi cedaţi inamicului. În plus, ştiu că veţi accepta. Cum s-ar putea altfel?

Macro dădu din cap:

– Ar trebui să fim nebuni ca să acceptăm o astfel de însărcinare.

– Nu aveţi altă soluţie, având în vedere că ceea ce doriţi voi se află în mâinile mele – să dau sau nu după cum consider. Privirea i se mută la Cato. Nu-i aşa?

Acesta încuviinţă din cap în silă:

– Are dreptate, Macro. Dacă dorim să ne întoarcem în armată şi dacă vreau să fiu promovat, ce altceva putem face?

– Exact.

– Nu, replică Macro. Gândeşte-te, Cato. Suntem soldaţi. Suntem antrenaţi să luptăm. Nu să spionăm, nu să jucăm roul unor agenţi imperiali. Vor vedea prin noi într-o clipă. Nu am de gând să sfârşesc cu beregata tăiată şi cu trupul aruncat în Marele Canal. Nu eu. Nu o voi face. Nici tu, dacă ai ceva minte.

– Asta nu e vreo schemă pe care am visat-o pe drumul dinspre Roma. Narcissus vorbea cu o intensitate de gheaţă. M-am gândit cu atenţie la problemă şi sunt convins că voi doi aveţi o şansă mult mai mare de a

reuşi decât agenţii mei. Sunteţi soldaţi experimentaţi şi vă veţi încadra printre pretorieni, unde slujitorii mei ar ieşi în evidenţă ca nişte degete umflate. Sunteţi, practic, necunoscuţi la Roma, în timp ce oamenii mei au chipuri familiare. Dacă folosesc pe altcineva, atunci va trebui să angajez oameni din afara capitalei, oameni a căror pricepere nu o cunosc şi în care habar nu am cât mă pot încrede. Dacă duceţi misiunea cu bine la capăt, vă dau cuvântul meu de onoare că veţi fi amândoi răsplătiţi generos.

– Nu sunt convins că numai promisiunea ta e suficientă, zise Macro.

– Cum plănuieşti să ne introduci în Garda Pretoriană? interveni Cato. Dacă doi ofiţeri apar şi încep să pună întrebări, cei din opoziţie vor deveni imediat suspicioşi.

– Desigur, tocmai de-asta vă veţi alătura pretorienilor ca soldaţi. Doi veterani din Legiunea a II-a, care tocmai s-au întors din Britannia. Numirea voastră în gardă e o recompensă pentru serviciul plin de vitejie împotriva barbarilor. E o acoperire credibilă şi e destul de apropiată de experienţele voastre pentru ca să nu fiţi nevoiţi să jucaţi prea mult teatru. Singura diferenţă va fi rangul vostru. Nu ar trebui să fie un rol prea dificil de jucat.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, mormăi Macro. Dacă dăm peste cineva cu care ne cunoaştem?

– E puţin probabil. Au trecut mai bine de trei ani de când aţi fost ultima dată la Roma, iar pe vremea aia închiriaţi camere în Subura în timp ce eraţi plătiţi doar pe jumătate. Nu vă cunoaşte nimeni din Garda Pretoriană. În afară de câţiva dintre funcţionarii mei care s-ar putea să-şi amintească de chipurile voastre, nu ar trebui să fiţi recunoscuţi de nimeni altcineva la palat.

– Dar senatorul Sempronius? întrebă Cato. Şi Iulia? Dacă îi întâlnim, identităţile noastre vor fi deconspirate.

– M-am gândit la asta. Narcissus zâmbi. Am aranjat ca senatorul să conducă un inventar al proprietăţilor împăratului de la Campania. L-am sfătuit să o ia şi pe fiica sa cu el, ca să se bucure de viaţa socială de acolo. E o sarcină destul de uşoară, dar una care îl va ţine departe până la primăvară. Până când sper că voi doi îi veţi fi descoperit pe trădătorii din Garda Pretoriană şi pe complicii lor din oraş.

– Mai sunt şi alţii care ne vor recunoaşte. Senatorul Vespasian, de exemplu.

Narcissus dădu din cap:

– Sunt conştient de treaba asta. Vespasian a fost ales să fie unul dintre consuli anul acesta şi va fi ocupat în Senat.

– Vespasian este consul? Macro zâmbi. Bravo lui!

– Chiar dacă vă împărtăşesc consideraţia pentru destoinicia lui, trebuie să spun că ridicarea lui Vespasian la rangul de consul e o treabă îngrijorătoare. S-ar putea să fie mai ambiţios decât am crezut.

– Ei, haide! Macro clătină din cap. Doar nu-l poţi suspecta pe Vespasian. După tot ce a făcut pentru împărat? Vai, dacă nu ar fi fost el atunci, aş zice că toată campania din Britannia ar fi fost un dezastru. Şi a mai fost şi treaba aia cu piraţii. L-a servit pe Claudius cu loialitate.

– Ştiu. Dar sarcina mea e să fiu atent la semnalele de pericol. Orice etalare a ambiţiei trebuie să fie atent cercetată. Aşadar, Vespasian e urmărit îndeaproape. Narcissus făcu o pauză înainte să continue. Nu e indicat să ne asumăm riscul de a fi văzuţi împreună, aşa că îmi veţi

raporta prin intermediul unuia din agenţii mei, Septimus. În afară de mine, el va fi singurul care va şti. Vă puteţi întâlni cu el la Podgoria lui Dionysos din Boarium, peste două zile.

– Cum îl vom recunoaşte? întrebă Cato.

Narcissus îşi scoase un inel de pe degetul mic al mâinii stângi şi i-l dădu.

– Să porţi ăsta. Agentul meu va avea unul identic.

Cato ridică inelul ca să-l examineze şi văzu că modelul fusese sculptat cu măiestrie în piatră roşie: o reprezentare a Romei călare pe un sfinx.

– Frumos.

– Bineînţeles că va trebui să-l primesc înapoi imediat ce va fi servit scopului său. Narcissus îi privi pe amândoi. Bine atunci, alte întrebări?

– Doar una. Macro se aplecă în faţă. Ce se întâmplă dacă îţi refuzăm oferta atât de binevoitoare de angajare?

Narcissus îl fixă cu o privire rece:

– Nu m-am gândit încă la asta. Pentru simplul motiv că nu-mi pot imagina că veţi fi atât de nesocotiţi încât să refuzaţi însărcinarea.

– Atunci ai face mai bine să începi să te gândeşti. Macro se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele. Găseşte alţi ageamii să-ţi facă treaba murdară. Eu sunt un bun soldat. Voi putea avansa la un moment dat. Pot aştepta.

– Pentru cât timp, mă întreb? Poate nu atât de mult pe cât mi-aş dori eu ca să te ţin să putrezeşti aici.

Expresia lui Macro se întunecă.

– Du-te-n mă-ta cu micile tale stratageme! Macro îşi strânse pumnii şi, pentru o clipă, Cato se temu că prietenul său se gândea să-l facă praf pe secretarul imperial. Acelaşi gând îi trecu prin minte şi lui Narcissus, care se dădu în spate. Macro se încruntă la el pentru un moment, apoi se ridică brusc. Cato, hai să mergem şi să luăm ceva de băut. În alt loc. Aici aerul e infect.

– Nu, îi răspunse Cato ferm. Trebuie să o facem. Nu mai stau în Ostia mai mult decât pot suporta.

Macro se uită în jos la camaradul său pentru o clipă, apoi dădu din cap:

– Eşti un prost, Cato. Şarpele ăsta ne va aduce moartea amândurora. De ce am reuşi tocmai noi în a-i demasca pe Eliberatori când agenţii împăratului au dat greş în toţi aceşti ani?

– Chiar şi aşa, eu o voi face. Iar tu vei veni cu mine.

– Ptiu! Macro îşi aruncă braţele în sus. Credeam că te cunosc. Credeam că eşti mai deştept decât atât. Se pare că m-am înşelat. Eşti pe cont propriu, Cato. Nu vreau să fiu părtaş la asta.

Macro se apropie de uşă şi o smuci de perete, trântind-o în urma lui. Cato auzi cum zgomotul paşilor se stingea cu sentimentul că inima i se opreşte. Prietenul său avea dreptate în privinţa pericolelor, iar Cato îşi dădu seama că avea puţine şanse să ducă la îndeplinire o astfel de misiune fără să-l aibă alături pe Macro cel rezistent şi de nădejde. Pentru prima dată în multe luni, simţi un junghi de teamă. Perspectiva înfruntării duşmanilor din umbră ai împăratului de unul singur era

înfricoşătoare.

– Nu ar trebui să-ţi faci griji în privinţa lui. Narcissus râse pe înfundate. Acum a avut ocazia să-şi elibereze mânia împotriva mea; se va răzgândi destul de repede.

– Sper să ai dreptate.

– Ai încredere în mine, pot citi aproape orice om ca pe un pergament. Iar amicul nostru Macro e o lectură mai puţin dificilă decât alţii. Greşesc? Îl cunoşti destul de bine.

Cato reflectă un moment.

– Macro e capabil de întorsături surprinzătoare. N-ar trebui să-l subestimezi. Dar, da, cred că va veni cu mine. Odată ce va avea ocazia să-şi alunge indignarea şi să se gândească la faptul că i-ai putea face viaţa foarte dificilă. Înţeleg că ai vorbit serios când ai spus asta.

Buzele subţiri ale lui Narcissus se întinseră într-un zâmbet ascuţit, în timp ce se ridică să plece.

– Tu ce crezi?

– De acord. Dar am un sfat pentru tine dacă vrei ca această misiune să meargă bine. Cato se opri. Niciodată să nu-i mai spui că este prietenul tău.

Capitolul 4

Suprafaţa Tibrului era punctată de obiecte aduse de valuri şi petice de mizerie din canale, în timp ce barja se apropia de Roma, după-amiaza târziu. Doi catâri remorcau vasul împotriva curentului, iar cel care-i mâna, un băieţel sclav slăbănog şi cu tălpile goale, îşi plesnea biciul din când în când pentru a-i face să ţină pasul. În faţă, un linţoliu gros de fum atârna deasupra oraşului, pe când locuitorii săi se luptau să se încălzească în timpul îngrozitoarelor luni de iarnă, adăugând fumul de la focurile comunale, pe care li se permitea să le aprindă, la cel provenit de la tăbăcăriile, fierăriile şi băile care îşi desfăşurau activitatea în capitală.

Cato strâmbă din nas la duhoarea care se târa pe suprafaţa râului, adus de palele de vânt rece, care bătea dinspre răsărit.

– Uiţi cât de rău pute locul ăsta, murmură Macro într-o parte, cu acreală, în timp ce stăteau pe mica punte din faţă a barjei.

Erau singurii pasageri. Restul spaţiului disponibil era plin cu borcane cu ulei de măsline din Hispania. Atât de greu încărcată era barja, încât

copastia abia dacă se ridica de un picior deasupra apei strălucitoare a Tibrului.

– Vai, dar nu e chiar aşa de rău! se auzi o voce veselă din spatele lor, iar cei doi soldaţi se întoarseră ca să-l vadă pe căpitanul barjei apropiindu-se de ei pe după borcane. Silueta subţire a bărbatului se evidenţia pe sub tunica şi mantia groasă. O pălărie de fetru îi era îndesată pe cap, iar de sub ea ieşeau smocuri de păr negru. Zâmbi, dezvelindu-şi cei câţiva dinţi rupţi care-i amintiră lui Cato de un mănunchi de pietre de mormânt neglijate de prea mult timp. Se zice că te obişnuieşti cu mirosul destul de repede, atunci când locuieşti aici. Bine'nţeles, eu nu m-am obişnuit, având în vedere că fac drumul ăsta din Ostia, împreună cu flăcăul de colo, doar de cinci sau de şase ori pe lună. Arătă spre fiul său care se afla la cârma din spatele barjei, la fel de deşirat ca şi tatăl său şi nu mai mare de zece ani. Ostia miroase ca o nenorocită de piaţă de parfumuri în comparaţie cu asta.

– Nu mai spune, răspunse Macro rece.

– Ba bine că nu. Capitanul vasului dădu din cap. Aşadar, de ce vizitaţi Roma, prieteni? Sunteţi soldaţi în permisie, nu? V-aţi întors din provincii?

Ochii lui Macro se îngustară plini de suspiciune:

– Ce suntem şi care ne e treaba aici nu te priveşte pe tine... prietene.

Celălalt bărbat ridică mâinile defensiv, dar continuă să zâmbească.

– Nu te supăra! N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Era doar o întrebare politicoasă. Mi-am dat seama că sunteţi soldaţi imediat ce v-aţi urcat la bord în Ostia. Aşa cum i-am zis şi fiului meu:

ăştia sunt soldaţi. Se vede după felul în care se poartă. Mândri şi drepţi. Războinici. Se vede şi după cicatrici, am zis. Era evident. Aşa că n-am vrut să vă jignesc, domnilor.

– Nu ne-ai jignit, îi zâmbi Cato. Şi ai dreptate, tocmai ne-am întors din campania din Britannia.

– Britannia? Bărbatul îşi scărpină obrazul. Cred că am auzit de ea. Unde e?

– De cealaltă parte a mării din Galia.

– A, da, acum ştiu! Ăsta e locul care a generat atât tărăboi atunci când împăratul a sărbătorit triumful, acum câţiva ani.

– Da.

– Păi, şi atunci de ce mai continuă încă această campanie? Ni s-a spus că locul a fost cucerit.

– Am învins aproape toate triburile importante. Armata curăţă acum rămăşiţele, începu Cato să explice liniştit.

Trecuseră patru ani de când fuseseră în Britannia şi, deşi auzise veşti fragmentare despre cum progresa campania, era clar că bărbatul ştia mult mai puţine. Narcissus le promisese un raport detaliat, împreună cu documentele care îi numeau în Garda Pretoriană şi scrisorile de recomandare falsificate din partea guvernatorului noii provincii, atunci când se vor întâlni cu omul de legătură la Roma.

– De fapt, eu şi camaradul meu am luptat în bătălia decisivă, continuă Cato. Ne-am condus legiunea la atac şi l-am capturat pe conducătorul celţilor. De-asta ne aflăm aici. Guvernatorul ne-a recomandat pentru o

numire în Garda Pretoriană drept recompensă.

Ochii căpitanului se măriră pe când clătina din cap:

– Cine ar fi crezut? Doi eroi de război strălucitori pe barja mea. Aşteptaţi până ce aude băiatul asta! Întotdeauna şi-a dorit să devină soldat când va creşte. Mereu am crezut că asta ar fi o viaţă bună. Plată bună. Au grijă de voi cum trebuie. Şi mai e şi uniforma! Întoarce capetele doamnelor, asta face. Mai e şi viaţa în aer liber şi şansa la glorie şi prăzi, nu? Nu-i aşa?

– O, da, zâmbi Macro. Chiar e o viaţă grozavă. O adevărată petrecere, m-am gândit atunci când m-am înrolat. Nu mi-am imaginat niciodată că mă voi lupta cu nişte barbari păroşi pe un tărâm pustiu, plin de mlaştini şi îngheţat. Ciudat cum s-au întâmplat lucrurile. Îi făcu cu ochiul căpitanului. Singurul lucru care mă îngrijorează şi care mă ţine treaz noaptea e cum voi cheltui toţi banii primiţi în schimb.

– Ignoră-l pe însoţitorul meu, zise Cato. S-a sculat cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta. La propriu. S-a îmbătat azi-noapte şi s-a lovit cu capul de perete când s-a trezit.

– Foarte amuzant, mârâi Macro. Am avut motiv să mă îmbăt, nu-i aşa? Un motiv infernal de bun. Deja încep să cred că mai bine rămâneam acolo unde eram înainte.

Căpitanul barjei părea uluit.

– Cum? Şi să ratezi să fii pretorian?

Macro se uită la el cu răceală:

– Te pot asigura că, dacă aş fi putut evita asta, aş fi făcut-o din toată

inima.

Cato interveni repede:

– E doar mahmureala cea care vorbeşte. Sunt convins că va trece peste asta. Are nevoie doar de puţină linişte şi relaxare.

– Pot să văd asta destul de clar! Căpitanul barjei izbucni în râs la expresia chinuită a lui Macro. Totuşi, eu m-aş obişnui cu asta dacă aş fi în locul tău. I-am văzut pe pretorieni cum beau în hanurile din apropierea docurilor. Nu o fac cu jumătate de măsură şi pot fi cam turbulenţi când se cherchelesc. Vă zic eu! Se opri şi se încruntă. Şi au cam dat de greu în ultima vreme.

– Da? Cato se uită la el întrebător. Au fost necazuri?

Căpitanul încuviinţă din cap.

– Câteva în ultimele luni. Rezerva de grâne a scăzut drastic, din cauza problemei din Egipt de anul trecut. Preţul a urcat în mod constant. Mulţimea nu e prea încântată şi câteva prăvălii au fost prădate, iar unii dintre negustorii de grâne bătuţi. Aşa că Garda Pretoriană a început să-i dea cap în cap. Ei bine, chiar mai mult decât atât. Au ajuns chiar să ucidă nişte oameni. Se uită cu precauţie la cei doi soldaţi. Presupun că nu au avut de ales. Presupun că aveau nevoie de un ordin, nu?

– Da, zise Macro scurt.

– Oricum, nu vrem să te reţinem de la îndatoririle tale.

Cato făcu un semn cu capul spre spatele barjei.

– Vai, nu vă faceţi griji în privinţa asta. Băiatul se poate descurca bine şi singur până ce ridic eu odgoanele pe mal. Zâmbi vesel. Nu e nevoie să spargem petrecerea.

– Nu e nicio petrecere, zise Macro. Acum du-te şi vezi-ţi de treabă.

Căpitanul barjei păru surprins, apoi puţin rănit, dar se întoarse şi se îndreptă fără grabă spre spatele pupei.

Cato oftă.

– Chiar era necesar?

– Ce? Să scap de ţărănoiul vesel? Aşa m-am gândit, înainte să trădezi tu toate detaliile treburilor noastre. Omul are gura largă cât Tibrul. Jumătate din Roma o să afle că am sosit înainte de lăsarea întunericului.

– Şi care e problema? Cato aruncă o privire înapoi spre pupă, unde căpitanul luase cârma de la fiul său şi se uita concentrat înainte. Ce poate să spună? Doar că a dus doi soldaţi în sus pe râu de la Ostia şi că aceştia urmau să se alăture Gărzii Pretoriene. Lucrul ăsta nu ne va face rău în niciun fel. Ba dimpotrivă. Dacă cineva se apucă să ne verifice, atunci ne va putea confirma acoperirea. Şi oricine ar vorbi cu el va realiza că e prea inocent ca să fie capabil să le servească o replică învăţată. Cato se opri pentru a-i da lui Macro timp să se gândească. Relaxează-te. Trebuie să încerci să nu raţionezi ca un spion, altfel vei înceta să te mai comporţi ca un soldat. Dacă se va întâmpla asta, atunci duşmanul va vedea prin noi într-o clipă.

– Duşman? Macro îşi umflă obrajii. Ce găselniţă! Iată-ne aici, pretinzând că suntem pretorieni, ca să putem vâna şi ucide alţi

cetăţeni romani, care se întâmplă să aibă vederi politice diferite. În acelaşi timp, ei pun la cale uciderea împăratului şi a celor care stau în calea scopului lor. Iar frontiera imperiului mişună de duşmani adevăraţi, cărora nu le-ar plăcea nimic mai mult decât ca noi să ne întoarcem unii împotriva celorlalţi. Iartă-mă dacă par naiv, Cato, dar nu ţi se pare că toată treaba asta e extrem de încurcată?

Cato tăcu o clipă înainte să răspundă:

– Da. E încurcată. Dar asta nu e problema noastră. Noi ne aflăm aici pentru a face o singură treabă. Orice ai crede tu, aceasta nu e chiar atât de diferită de îndatoririle noastre ca soldaţi. Suntem aici ca să-i spionăm pe duşmani, să ne infiltrăm în rândurile lor şi să-i prindem. Macro, nu e treaba soldaţilor să gândească mai departe de atât. Nu e sarcina noastră să dezbatem ce motiv au şi de ce ducem campaniile pentru Roma. Asta şi presupune însărcinarea noastră. Bun sau rău, am depus un jurământ faţă de împărat, iar asta face din duşmanii lui duşmanii noştri. În plus, Roma ar duce-o mai rău fără Claudius pe tron, mult mai rău.

Cato se lăsă pe copastie şi se uită spre înşiruirea de palate, temple, teatre, pieţe, băi, reşedinţe private şi grupuri de clădiri de apartamente care acopereau colinele Romei. Expresia amară a lui Macro păli şi el chicoti în barbă.

– Ce e atât de amuzant?

– Mă gândeam doar. Când ne-am întâlnit pentru prima dată, eu eram cel care era legat de certitudinea pe care ţi-o dă datoria pe care o ai, iar tu erai cel care lua în consideraţie cealaltă parte a lucrurilor. Pe toţi zeii, reuşeai să mă scoţi din minţi.

– Oamenii se mai schimbă.

– Nu cred. Cel puţin nu atât de mult. Nu, cred că te înţeleg destul de bine, Cato. Toată treaba asta e legată de obţinerea promovării, astfel încât să te poţi căsători cu Iulia. E ciudat cum un bărbat încearcă să justifice cu ajutorul raţiunii dorinţele inimii.

Cato îi întoarse privirea, mânios pe el însuşi pentru că era atât de transparent. Apoi se relaxă. Treaba era că era şocat să descopere că credea doar pe jumătate ceea ce-i spusese lui Macro. Singura urmă de alinare era că prietenul său, dintre toţi oamenii, îl cunoştea suficient de bine cât să vadă ce se ascundea dincolo de argumentele sale. Va trebui să spere că îşi va juca rolul bine în zilele ce vor urma. Dacă nu, atunci cu siguranţă că va fi descoperit şi ucis.

Barja se apropie de depozitele uriaşe care se ridicau la baza colinei Aventine. În faţa acestora, se afla portul de pe râu unde sute de barje şi alte ambarcaţiuni mai mici se înghesuiau la debarcaderul care se întindea de-a lungul malului Tibrului. În depărtare, acolo unde râul cotea spre apus, Cato putu vedea Podul Sublician, unde curentul care înainta rapid pe sub grinzile din lemn ale punţii punea capăt în amonte traficului comercial al barjelor venite din Ostia. Amurgul se apropia, iar unele din detaliile oraşului începuseră deja să se amestece la distanţă în umbre cenuşii, neclare.

Perechea de catâri ajunse la punctul terminal, acolo unde începea docul, iar sclavul dezlegă jugul şi aruncă funia de tracţiune unui grup de bărbaţi corpolenţi, care aşteptau să ancoreze barja de parâme. Căpitanul eliberă vâsla cu care cârmea şi apoi el şi fiul său luară nişte prăjini groase din lemn pentru a ţine barja la distanţă de celelalte vase care erau deja ancorate de-a lungul debarcaderului. Uneori, bărcile erau legate câte două sau trei pe lungime, astfel că pe copastii se

puteau înşira pasarele, iar mărfurile se puteau încărca şi descărca de-a lungul carenelor astfel formate. Căpitanul privi în faţă şi, văzând că nu erau semne că ar fi existat vreo dană care să-i lase suficient spaţiu liber, arătă spre o ambarcaţiune aflată puţin mai în faţă.

– Acolo! strigă el, indicând locul oamenilor care trăgeau de parâme.

Şeful lor încuviinţă din cap şi, puţin după aceea, barja fu legată la mal. Cato şi Macro îşi adunară bagajele şi bastoanele de marş şi aşteptară până ce pasarelele fură asigurate înainte să părăsească barca.

– Mult succes cu noile posturi! Căpitanul zâmbi în timp ce îşi împingea fiul către ei. Acesta este băiatul meu. Vino să-i cunoşti pe eroii campaniei din Britannia. Salută-i, fiule!

Băiatul privi în sus cu sfiiciune şi murmură un salut, care fu acoperit de strigătele şi de ţipetele hamalilor de pe doc. Cato zâmbi în jos către el şi îi strânse uşor umărul.

– Tatăl tău spune că vrei să te alături legiunilor. Crezi că eşti suficient de puternic?

Băiatul dădu din cap repede:

– Încă nu.

– Sunt sigur că vei fi într-o zi. Ar fi trebuit să mă vezi când eram de vârsta ta. Nu eram decât piele şi os, dar m-am dezvoltat bine.

Macro se uită la el, simulând uimirea, dar Cato îşi ignoră prietenul şi continuă:

– Lucrează-ţi bine corpul şi ai putea deveni erou într-o zi şi-ţi vei face

tatăl mândru.

– Sau, vorbi Macro în barbă, ai putea ajunge robul unui libert imperial complotist...

Zâmbetul căpitanului păli puţin:

– Deja sunt mândru de el.

– Bineînţeles că eşti, răspunse Cato repede. Haide, Macro, să mergem!

Legănându-şi traista cu echipamentul pe furca aflată în capătul bastonului pentru marş, Cato îşi alese cu grijă drumul de-a lungul pasarelei care se întindea până la următoarea barcă şi apoi trecu spre doc, răsuflând uşurat când simţi pământul sub cizme, chiar dacă era plin de mizerie. Macro i se alătură şi amândoi priviră în jur pentru o clipă pentru a-şi da seama unde se aflau.

– Unde ziceai că trebuie să ne întâlnim cu persoana de contact a lui Narcissus? întrebă Macro.

– La un han numit Podgoria lui Dionysos, în partea de nord a Boariumului. Din spusele lui Narcissus, ar trebui să fie în direcţia aia.

Cato arătă spre clădirile civile care se ridicau în spatele complexului de depozite, aşa că porniră de-a lungul debarcaderului. După străzile relativ liniştite din Ostia, capitala imperiului era o învălmăşeală fierbinte de zgomote şi privelişti, iar mirosul de sudoare al oamenilor se amesteca peste tot cu fumul înţepător provenit de la focuri. Grupuri de sclavi, dintre care unii erau legaţi împreună cu lanţuri, se luptau cu greutatea baloţilor de materiale exotice, carafe cu vin şi ulei şi mici vase sigilate, ambalate în cutii pline cu paie, care conţineau parfumuri şi esenţe din Orient. Alţii cărau colţi de fildeş sau lemn de esenţă tare.

În jurul lor roiau căpitanii barjelor, comercianţii şi negustorii de mărunţişuri, iar aerul era plin de voci, într-o amestecătură de limbi: latină, greacă, dialecte celtice, ebraică şi altele pe care Cato nu le mai auzise până atunci. Amurgul se înteţea în aerul întunecat al iernii. Prin beznă, focurile licăreau în vasele de jăratic, aruncând peste cheiul pavat cercuri strălucitoare de lumină roşie stropite cu picături de nămol şi gunoaie. Câţiva câini şi pisici sălbăticite ţâşneau prin mulţime, adulmecând după mâncare. Cerşetorii se ghemuiau prin ganguri şi în faţa uşilor încuiate, zornăind castroane din lemn sau alamă în timp ce implorau după câteva monede.

Cato se strecură prin înghesuială, iar Macro îl urmă îndeaproape, având grijă să-şi strângă ferm toiagul. Din când în când, arunca o privire peste umăr pentru a se asigura că traista îi era ferită de hoţii de buzunare. Auzise poveşti despre cuţitele ascuţite care erau folosite pentru a tăia containerele din piele de capră, astfel încât o mână uşoară să poată trage ceva afară fără ca victima să-şi dea seama decât atunci când era deja prea târziu.

– Pe toţi zeii! e ca şi când am fi atraşi în mijlocul unei bătălii.

– Fără pericole, răspunse Cato concis, apoi adăugă: Sau sânge, cadavre, ţipete şi uriaşa mână de gheaţă a terorii care ţi se strânge în jurul cefei. Dar altfel, da.

– Amuzant.

Mulţimea se subţie puţin când se apropiară de intrarea arcuită a pieţei din Boarium. La fel ca şi depozitele, era construită la o scară monumentală, cu o intrare cu coloane, deasupra cărora se afla un fronton cu statui ale oamenilor de stat din era republicană, a căror vopsea originală era acum ascunsă de patina de murdărie şi găinaţ de

pasăre. Mirosul de sânge şi carne de la tarabele măcelarilor umplea aerul. De cealaltă parte a intrării se deschidea un spaţiu larg, suficient de mare cât să permită camparea unei legiuni, estimă Cato. Standurile temporare începuseră deja să fie demontate şi împachetate, cu mărfurile negustorilor, în căruţe mici, gata să fie duse în magaziile sigure aflate într-o parte a Boariumului. Tarabele permanente erau închise pentru noapte. În jurul marginii Boariumului se afla o colonadă de două etaje. Parterul era folosit pentru magazine şi hanuri, în timp ce deasupra se aflau birourile funcţionarilor care colectau taxele şi chiriile de la comercianţi. Mulţi dintre bancherii oraşului închiriaseră, de asemenea, localuri la etajul al doilea, departe de agitaţia de dedesubt în timp ce-şi numărau profitul.

Podgoria lui Dionysos fu destul de uşor de găsit. O firmă mare, pictată, fusese fixată deasupra intrării în stabiliment. Un bărbat, reprezentând fără pic de rafinament, cu un rânjet uriaş, ţinea un corn pentru băut plin-ochi, pe fundalul încărcat al unor butaşi de viţă-de-vie plini de struguri, printre care, într-o varietate de poziţii fascinante, cupluri de amorezi se împreunau viguros. Macro se opri afară, cu o expresie de neîncredere:

– Aia de acolo, e pur şi simplu imposibilă.

– E posibilă după ce-ţi faci plinul din vinurile noastre, anunţă o voce veselă. Un bărbat voinic, cu părul uleiat din greu, se desprinse de unul din stâlpii aflaţi de o parte şi de alta a intrării şi le făcu semn să intre. Marfa din Podgoria lui Dionysos e renumită în întreaga Romă. Bine aţi venit, prieteni! Vă rog, poftiţi înăuntru. Avem o masă pentru fiecare, un foc cald, mâncare bună, vinuri alese şi cea mai bună companie – făcu cu ochiul – pentru un preţ modest, domnilor.

– Avem nevoie de mâncare şi băutură, răspunse Cato. Asta e tot.

– Deocamdată, adăugă Macro, încă privind ilustraţiile de deasupra uşii. Să vedem cum ne place, nu?

Servitorul le făcu vânt înăuntru înainte să poată trece mai departe şi apoi îi urmă. Interiorul era mai mare decât se aşteptase Cato, întinzându-se cam douăzeci de metri spre spate. O tejghea era plasată la mijlocul unui perete, flancată de alcovuri, dintre care două aveau draperiile trase. O femeie slabă, machiată strident, cu un păr roşu şi sârmos, stătea în alt alcov, cu o expresie plictisită, cu capul proptit în mână în timp ce se uita în gol spre cealaltă parte a încăperii. Locul era plin cu primii clienţi ai serii – oameni din Boarium care îşi strânseseră tarabele sau îşi încheiaseră afacerile în ziua respectivă. Majoritatea beau un pahar înainte să se întoarcă acasă pentru noapte. Erau şi câţiva beţivani printre ei, cu privirea împăienjenită şi cu vene umflate pe nasuri şi obraji, care abia începeau o seară lungă, bând până nu mai ştiau de ei.

Servitorul care îi agăţase pe stradă strigă către hangiu, care dădu din cap şi trase două linii cu creta pe peretele din spatele urcioarelor cu vin, pentru a le adăuga la socoteala celor pe care agentul îi adusese deja.

– Aici e masa domniilor voastre. Slujbaşul arătă spre o masă simplă, cu patru taburete, aflată în apropierea uşii.

Cato şi Macro clătinară din cap în semn de mulţumire, se strecurară printre ceilalţi clienţi şi îşi rezemară toiegele de perete înainte să se aşeze.

Macro aruncă o privire în jur şi pufăi:

– Narcissus a ales bine.

– Da. Genul de loc în care oamenii se pot pierde în mulţime. Drăguţ şi discret.

– Mă gândeam că a fost bine ales deoarece e genul meu de local. Ieftin, vesel şi aşteptând să înceapă vreo încăierare din clipă în clipă.

– E şi asta, răspunse Cato repezit.

Cercetă încăperea după vreun semn al omului lor de contact. Doar o mână de clienţi păreau că beau de unii singuri, dar niciunul nu i-a întors privirea într-o manieră plină de semnificaţii. O clipă mai târziu, hangiul îşi croi drum spre ei.

– Ce aţi dori, domnilor?

– Ce ai? întrebă Macro.

– E trecut pe perete.

Bărbatul arătă spre o listă lungă de vinuri regionale, care fusese scrisă cu creta pe o tablă din spatele tejghelei.

– Mmmm! Macro zâmbi în timp ce-şi trecea privirea peste lista de vinuri. Cum e cel etrusc?

– Terminat.

– Ah, în regulă. Cel din Calabria?

– Terminat.

– Falernian?

Hangiul clătină din cap.

– Ei bine, atunci ce ai?

– Azi e cel ligurian sau belgic. Asta e tot.

– Belgic? Cato ridică din sprânceană. Credeam că fac bere.

– Aşa e. Hangiul îşi scărpină nasul. După părerea mea ar fi trebuit să rămână la bere.

– Înţeleg. Cato ridică din umeri. Atunci cel ligurian. O ulcică mică şi trei pahare.

– Da, domnule. Bună alegere.

Hangiul înclină capul şi se întoarse spre tejghea.

– Încearcă să fie amuzant? zise Macro cu o căutătură încruntată. Oricum, ligurian? N-am auzit de el.

– Atunci înseamnă că această seară va fi una educativă pentru noi.

Hangiul se întoarse cu vinul şi paharele şi le aşează pe masă.

– Cinci sesterţi.

– Cinci? Macro clătină din cap. Ăsta e jaf.

– Acesta este preţul, amice.

– Prea bine, interveni Cato, pescuind monedele din mica sumă pe care le-o dăduse Narcissus în avans. Poftim.

Hangiul mătură monedele cu mâna de pe masă şi făcu un semn din

cap drept mulţumire.

Cato ridică ulcica şi îi mirosi conţinutul. Nasul i se strâmbă de la mirosul ascuţit şi acid. Apoi turnă câte o cupă pentru fiecare din vinul întunecat, aproape negru. Macro şi-o ridică pe a lui, mimând un toast şi luă o înghiţitură. Imediat se schimbă la faţă.

– Pe toţi zeii, sper că sunt hanuri mai bune în apropiere de tabăra pretorienilor.

Cato luă cu precauţie o sorbitură şi simţi cum licoarea acră, care ardea, i se duce până în vintre. Puse cupa jos şi se sprijini de peretele din spatele său.

– Trebuie doar să sperăm că omul nostru de legătură îşi va face apariţia în curând.

Macro încuviinţă din cap. Stătură şi aşteptară în linişte, în timp ce în jurul lor localnicii beau cantităţi impresionante din singurul vin disponibil, părând nepăsători la savoarea sa aspră. Atmosfera era veselă, cu excepţia mesei la care stăteau cei doi soldaţi, aşteptând cu nerăbdare crescândă, în timp ce afară se aşternuse noaptea. În cele din urmă, Macro îşi amestecă vinul, dădu paharul pe gât cutremurându-se şi se ridică în picioare. Făcu un semn spre femeia care încă mai stătea în alcov.

– Eu, ăăă, doar mă duc până acolo.

– Nu acum, Macro. Aşteptăm pe cineva. Poate altă dată.

– Ei bine, nu a apărut până acum, aşa că aş putea foarte bine să mă distrez puţin.

– Nu ar trebui să riscăm să atragem atenţia asupra noastră.

– Dar nu o fac. Macro arătă cu capul spre draperiile trase. Doar mă amestec printre localnici.

Pe când vorbea, una dintre draperiile care acoperea alcovurile se dădu uşor într-o parte şi un bărbat înalt şi vânjos, cu păr scurt şi negru, ieşi din nişă. Deja îşi trăsese tunica pe el, iar într-o mână ţinea o pânză pentru gât. În spatele lui, o femeie se strecură în rochia scurtă care era însemnul meseriei ei. El se întoarse şi-i aruncă câteva monede pe canapea, apoi se îndreptă spre centrul încăperii.

– Vezi? zise Macro. Nu-i acordă nimeni atenţie.

Cato îl urmări pe bărbat. Acesta se uită prin încăpere şi văzu cele două scaune libere de la masa lor. Veni spre ei.

– Se poate?

Cato dădu din cap:

– Nu. Aşteptăm un prieten.

– Ştiu. Eu sunt.

Omul zâmbi şi apoi se aşeză în faţa celor doi soldaţi. Îşi ridică mâna astfel încât aceştia să-i poată vedea inelul, apoi o puse jos lângă cea a lui Cato, pentru ca el să vadă că cele două modele erau identice. Cato se uită la el cu luare-aminte, observându-i ochii negri, obrajii bine bărbieriţi şi micul tatuaj de pe gât, reprezentând o semilună şi o stea. Cato simţi un junghi de neîncredere, chiar când bărbatul îşi coborî vocea şi spuse:

– M-a trimis Narcissus.

– Serios? Atunci, cum te numeşti, prietene?

– Oscanus Optimus Septimus, zise el pe un ton jos, pe care Cato abia îl putu distinge. Şi va trebui să-mi dai inelul înapoi, dacă nu te superi. Întinse mâna.

Cato ezită pentru o clipă înainte să-şi scoată inelul şi să i-l predea.

– Presupun că nu acesta este numele tău adevărat.

– E folositor. Şi dacă vă întreabă cineva, de acum înainte voi sunteţi soldaţii Titus Ovidius Capito şi Vibius Gallus Calidus, e clar? Nu ar fi indicat să-mi dezvăluiţi adevăratele voastre identităţi.

Numele erau scrise cu grijă pe documentele pe care le primise Cato; el îşi asumase identitatea lui Capito, iar Macro pe cea a lui Calidus, ambii veterani ai Legiunii a II-a.

– Semnul acela pe care-l ai pe gât, comentă Macro. Înţeleg că ai luptat la frontiera de est.

Septimus îşi îngustă uşor ochii.

– S-ar putea să o fi făcut.

– În legiuni sau în cohortele auxiliare?

Septimus rămase tăcut pentru un moment, apoi ridică din umeri.

– Nu că ar conta, dar am servit într-una din cohortele de cavalerie înainte să fiu recrutat de Narcissus. Făcu un gest spre gât. Aceasta era emblema cohortei. Majoritatea băieţilor au un asemenea tatuaj. Mă

cam încurcă acum că trebuie să-l ţin acoperit din pricina slujbei mele.

– Îmi imaginez, zise Macro. Trase puternic aer în piept, apoi expiră nerăbdător. Oricum, ai întârziat. Ne-ai făcut să te aşteptăm în timp ce tu i-o trăgeai muierii tale de colo.

Septimus se încruntă:

– Muierii mele? N-aş zice. O foloseam drept acoperire.

– Dacă aşa îţi place să o numeşti...

Agentul lui Narcissus se uită urât la Macro:

– Dacă aş fi avut o femeie a mea, nu ar fi fost una ca aceasta. Oricum, alcovul ei mi-a oferit un loc bun pentru a vă observa atunci când apăreaţi. Şi pe ceilalţi clienţi. Doar ca să mă asigur că nu sunteţi supravegheaţi sau urmăriţi. Îmi cer scuze pentru aşteptare, dar a trebuit să fiu sigur. Afacerea asta e prea periculoasă ca să riscăm. Aşadar, prezentările au fost făcute. Să mergem.

– Să mergem? Cato se aplecă uşor în faţă. Unde să mergem?

– Spre o locuinţă sigură. Undeva unde putem vorbi fără a risca să fim auziţi. În acelaşi timp, e un loc în care ne putem întâlni şi unde îmi puteţi lăsa mesaje în siguranţă. Nu ar trebui să întâmpinaţi probleme să ieşiţi şi să intraţi din tabăra pretorienilor: soldaţii intră şi ies din cazărmile lor liberi. Aşa vom comunica în cea mai mare parte. Septimus se uită prudent în jur. Urmaţi-mă. Dar haideţi s-o facem să pară ceva degajat. Mai bine să ne terminăm mai întâi băuturile.

Îşi turnă un pahar şi ridică vocea:

– Pentru drum!

Macro şi Cato îi urmară exemplul şi se forţară să dea pe gât ce mai aveau în cupe, apoi îşi luară bagajele şi se ridicară. Până acum, hanul se umpluse de clienţi şi trebuiră să-i împingă, ca să ajungă la intrare. Afară, servitorul mai căuta încă potenţiali clienţi. Le zâmbi atunci când îi văzu:

– Plecaţi atât de repede? Noaptea e abia la început, domnilor. Mai rămâneţi puţin să beţi pe săturate.

Macro se opri în faţa lui. Respiră adânc şi vorbi suficient de tare ca să poată fi clar auzit de trecători:

– Oricine bea pe săturate din lăturile din locul acesta nu va rămâne nici atât. E otravă curată!

Bărbatul încercă să glumească şi îl bătu pe Macro pe umăr în timp ce acesta se întorcea ca să li se alăture lui Cato şi Septimus. Fulgerător, Macro se întoarse şi-l pocni cu pumnul în stomac. Pe când omul se prăbuşea, pierzându-şi răsuflarea, Macro se dădu înapoi cu o expresie plină de o satisfacţie amară.

– Asta-i va tăia respiraţia ticălosului. Îl va opri să-şi mai vândă marfa pentru un timp.

Septimus se uită neliniştit la oamenii care se opriseră să asiste la acţiunea lui Macro.

– Macro, şuieră Cato. Hai să mergem înainte să atragi şi mai mult atenţia, nu crezi?

Păşiră fără grabă de-a lungul marginii Boariumului şi ieşiră pe strada

largă care trecea printre colinele Palatină şi Capitolină. La dreapta lor, edificiile din complexul palatului imperial acopereau întregul deal; torţe şi vase de jăratic luminau coloanele şi statuile care dominau restul Romei. Pe partea stângă, apărea neclară masa Templului lui Jupiter, construit pe o stâncă cu laturi care se înălţau perpendicular pe alocuri şi la care se ajungea pe o rampă care urca în zigzag până în incinta lăcaşului. Intrară în Forum şi traversară în faţa clădirii Senatului. Mai mulţi tineri bine îmbrăcaţi veneau din direcţia opusă, vorbind tare în timp ce se lăudau cu planurile pentru distracţiile din seara aceea. Se liniştiră puţin când trecură pe lângă cei doi soldaţi şi agentul imperial, apoi îşi reluară discuţiile când ajunseseră la o distanţă sigură în spatele lor. Pe latura îndepărtată a Forumului, o altă stradă ducea spre Templul Păcii şi în sus spre Subura, unul dintre cartierele mărginaşe ale oraşului, unde crima era în floare, iar clădirile erau atât de prost construite încât nu trecea aproape nicio lună fără ca vreuna din locuinţele sărăcăcioase şi şubrede să se prăbuşească sau să ardă.

– Sper că Narcissus nu ne va cere să locuim în blestemata de Subura, îi zise Macro încet lui Cato. Mi-a ajuns data trecută când am fost nevoiţi să stăm la Roma.

Septimus se uită înapoi.

– Nu mai e mult de aici. Chiar la marginea Suburei, de fapt. În felul acesta vă e convenabil şi vouă ca să ajungeţi la tabăra pretoriană. Nu vă faceţi griji. Apartamentul e în una din clădirile cu chirie mai bune. Cel puţin asta mi-a spus proprietarul atunci când l-am luat.

– Iar tu l-ai crezut?

– Nu mă priveşte pe mine. Nu eu trebuie să locuiesc acolo.

Strada începuse să se încline şi trecură printre primele structuri înalte din cărămidă, în care trăiau majoritatea locuitorilor oraşului. Casele se înghesuiau şi se înălţau atât de mult, încât întunecimea neclară a cerului de noapte abia dacă oferea puţină lumină. Câteva lămpi ardeau la intrările clădirilor, dar străzile erau în întuneric. Ceea ce nu era un lucru rău, reflectă Cato pe când aerul împuţit îi umplea nările. Nu dorea să ştie în ce călca. Auzeau voci în jurul şi deasupra lor. Nişte râsete, conversaţii liniştite, câteva ţipete mânioase ocazionale sau plânsetul copiilor şi plescăitul lăturilor care erau aruncate pe străzi.

– Iată-ne ajunşi, anunţă Septimus, urcând câteva trepte care duceau din stradă către o intrare îngustă. Lampa cu ulei care licărea în suport dădu la iveală un bărbat musculos, într-o tunică simplă, aşezat pe un scaun chiar în pragul uşii. Se uită bine la Septimus şi încuviinţă din cap înainte să aprindă o lumânare subţire şi să i-o dea agentului imperial. Era un coridor scurt cu o scară îngustă în capăt. În timp ce-i conducea în sus pe trepte, Septimus ridică mâna în dreptul lumânării pentru a proteja flacăra. La etajul al patrulea, se opri în faţa unei uşi şi trase zăvorul. Intră primul, iar Macro şi Cato îşi lăsară echipamentele pe scândurile de lemn.

– O clipă, să aprind o lampă, zise Septimus şi se întinse spre un raft. Flacăra palidă pâlpâi, apoi se aşează într-o licărire constantă, iar el îndepărtă lumânarea şi suflă în ea. Gata!

Puse lampa la loc pe raft şi se întoarse. La lumina ei tremurătoare, Cato putu vedea că încăperea era goală, cu excepţia a două saltele. Avea abia zece paşi în lungime şi o altă uşă ducea spre o cameră aproape identică.

– Nu sunt prea multe care să ne ofere confort, se plânse Macro, împingând cu vârful cizmei una dintre saltele.

– Nouă aşa ne place, zise Septimus. Nu e nimic de furat. În orice caz, portarul supraveghează locul în cea mai mare parte a timpului. Căută într-un buzunar mic din tunică şi scoase o legăturică de pergamente şi două seturi de tăbliţe din ceară şi le înmână celor doi. Restul documentelor voastre şi raportul din Britannia. Puteţi dormi aici la noapte şi apoi să mergeţi la tabăra pretoriană de dimineaţă. Dacă trebuie să-mi lăsaţi vreun mesaj, atunci să-l puneţi acolo sub raft. Scândura nu e fixată şi e un spaţiu mic sub ea. Asiguraţi-vă că veniţi aici şi verificaţi cât de des puteţi. Dacă aveţi vreun mesaj, atunci întoarceţi lampa către uşă. Dacă nu, îndreptaţi-o în cealaltă direcţie. Dacă e îndreptată în orice altă parte, atunci vom şti că apartamentul a fost compromis.

– Compromis? chicoti Macro. Ce e asta? Vorbărie de agent secret?

– Înţelegem, zise Cato. Presupun că putem folosi locul acesta ca să ne ascundem dacă avem nevoie. Sau să ascundem ceva.

Septimus încuviinţă din cap.

– Şi dacă trebuie să ne întâlnim pentru vreun motiv anume. Asiguraţi-vă doar că nu sunteţi niciodată urmăriţi până aici. Dacă duşmanul reuşeşte să facă asta, atunci poate să ţină socoteala vizitatorilor şi să ne ia urma mie şi lui Narcissus. Păziţi-vă spatele tot timpul şi nu riscaţi nimic. Se uită la Macro. E clar?

– Va fi bine, vei vedea. El e cel căruia trebuie să-i duci grija. Cato.

– Nu! Septimus împunse aerul cu mâna. Folosiţi doar numele de acoperire de acum înainte! Tot timpul. Oricine aţi fi fost înainte, azi trebuie să lăsaţi totul în urmă. De acum încolo sunteţi Capito şi

Calidus. Se uită la ei o clipă, apoi se îndreptă către uşă. Dormiţi puţin. Mâine vă veţi alătura Gărzii Pretoriene.

Capitolul 5

Devreme, în dimineaţa următoare, Macro şi Cato trecură prin Poarta Viminal din zidul oraşului şi apoi spre suburbia unde tabăra pretoriană fusese construită în timpul domniei lui Tiberius. Cădea o ploaie uşoară, care formase băltoace pe terenul de paradă care se întindea de la zidul oraşului până la cazarmă. Merseră de-a lungul spaţiului deschis spre poarta principală şi se prezentară acelui optio care se afla în corpul de gardă. Era un bărbat scund, bine clădit, cu păr tuns corect, care începuse să chelească puţin. Macro şi Cato îşi coborâră toiegele şi luară poziţie de drepţi, în timp ce ploaia le picura din tivul mantiilor.

– Aşadar, ce avem noi aici? întrebă optio amabil.

Cato căută în tolba laterală, scoase documentele care îi numeau în Garda Pretoriană şi le înmână comandantului.

– Ne-am transferat din Legiunea a II-a, domnule. Legionarii Titus Ovidius Capito şi Vibius Gallus Calidus. Am fost numiţi în gardă.

– I-auzi! Capito şi Calidus? Sună ca un nenorocit de teatru de mimi, în două acte. Optio luă pergamentul turtit şi îl desfăcu. Îşi aruncă repede privirea pe conţinutul lui şi se uită în sus. Zice aici „Pentru purtarea merituoasă pe câmpul de luptă“. Deci, voi doi aţi învins armata barbarilor de unii singuri?

Cato simţi o oarecare dorinţă de a-l muştrului puţin pe optio, dar îşi reprimă impulsul. Se întorseseră în rândurile soldaţilor şi trebuia să se poarte în mod corespunzător.

– Nu, domnule.

– Nu? Atunci mi-ar plăcea să ştiu ce aţi făcut voi, cei doi eroi, pentru a merita transferul în Garda Pretoriană. Dar asta va trebui să aştepte. Se uită în jur şi arătă spre unul dintre oamenii care stăteau lângă poartă. Tu de colo!

Pretorianul veni în fugă şi luă poziţia de drepţi. Cato se uită la el. Era tânăr, abia ieşit din adolescenţă. La fel ca pretorienii care îşi făcuseră apariţia pentru scurt timp pe parcursul etapelor timpurii ale campaniei din Britannia, el purta o tunică de un alb-gălbui şi o capă. Sub aceasta strălucea o platoşă din solzi, apreciată încă de unii legionari. Restul echipamentului – sabie, pumnal, cizme, apărătoare pentru vintre şi coif – era format din componente standard. Doar scutul era diferit, mai degrabă oval decât modelul dreptunghiular folosit în legiuni. Un scorpion mare decora partea din faţă. Simbolul fusese ales de prefectul anterior, Sejanus, pentru a-şi măguli stăpânul, pe împăratul Tiberius, care se născuse sub acest semn zodiacal.

Locţiitorul împături pergamentul şi i-l dădu lui Cato.

– Escortează-i pe cerşetorii ăştia doi la barăci. Centurionul Sinius e

responsabil de recrutări, antrenamente şi transferuri. Du-i la el.

– Da, domnule!

– Hai, fuguţa, flăcăi! A, şi bine aţi venit în Garda Pretoriană! Veţi vedea că e oarecum diferită de viaţa din legiune.

– Da, domnule! Mulţumim, domnule.

Cato clătină din cap.

Îşi puseră din nou toiegele pe umăr şi îl urmară pe pretorian afară din corpul de gardă şi spre adăpostul arcuit al porţii. Acesta aşteptă până ce îşi aşezară toiegele confortabil şi apoi porniră în jos, de-a lungul unei căi largi, care conducea spre inima taberei pretoriene. Pe ambele părţi se aflau cazărmi de două etaje, care se întindeau de-o parte şi de alta a drumului pe o lungime de o sută de paşi. Tencuiala care acoperea pereţii era curată şi părea că fusese aşternută recent. În acelaşi fel, drumul pavat nu era plin de gunoaie şi, în mod evident, era măturat regulat.

– Aveţi o tabără curată, zise Macro.

– Oh, acesta e meritul lui Geta, replică tânărul pretorian. E un maniac al standardelor înalte. Ne ţine treji toată noaptea. Inspecţii-surpriză în cazărmi, chemări la arme în toiul nopţii şi verificări regulate ale echipamentului, toate sunt la ordinea zilei, prieteni. Nu ştiu cum stau lucrurile în legiuni, dar aţi face bine să respectaţi regulile cât timp sunteţi aici la Roma, altfel...

Cato se uită la tânăr.

– Înţeleg că tu nu ai fost transferat dintr-o legiune.

– Eu? Nu. Mulţi dintre băieţi au fost recrutaţi din Italia Centrală. Cu toate câştigurile slujbei, nu e prea uşor să intri, dar o scrisoare de recomandare din partea unui magistrat de obicei o rezolvă. Din nefericire, m-am înrolat câţiva ani prea târziu pentru a mă califica pentru gratificaţia acordată de împărat atunci când a preluat puterea. Plata pe cinci ani, asta a dat fiecărui om! O nenorocită de avere! Totuşi, Claudius nu va trăi o veşnicie şi oricine va veni după el va trebui să scuipe iar ceva, dacă ştie ce e bine pentru el.

Macro tuşi.

– Loialitatea ta faţă de împărat e emoţionantă.

Pretorianul se uită repede la el, cu o expresie ciudată, apoi zâmbi când îşi dădu seama că Macro îşi bătea joc de el.

– Sunt destul de loial. Fără un împărat pe care să-l protejăm, ce s-ar întâmpla cu Garda Pretoriană? Demobilizată şi trimisă să se alăture legiunilor. Cu jumătate de salariu, înţepeniţi în vreun avanpost de frontieră uitat de lume, înconjuraţi de barbari care aşteaptă să ne ia gâtul cu prima ocazie. Asta nu prea e viaţă. Se opri şi privi la ceilalţi doi bărbaţi cu atenţie. Nu am vrut să vă jignesc.

– Nu ne-ai ofensat, răspunse Cato. Spune-mi, toţi pretorienii sunt la fel de cinici ca tine? Nici eu nu vreau să te jignesc, dar semeni cu un... ei bine... un mercenar.

– Mercenar? Pretorianul se gândi câteva clipe. Presupun că unii ar putea vedea lucrurile şi astfel. Cu siguranţă că e o slujbă destul de uşoară şi bine plătită în cea mai mare parte. Plată generoasă, locuinţe confortabile, locuri bune la jocuri şi nu prea multe ocazii de serviciu activ. Iar voi aţi ajuns într-o perioadă propice, după cum se pare. În

zece zile au loc Jocurile pentru sărbătorirea urcării pe tron.

– Jocurile urcării pe tron?

– Pentru a aniversa ziua în care Claudius a devenit împărat. Organizează o paradă aici, în tabără, nişte lupte de gladiatori şi alte câteva evenimente şi se încheie cu un festin. Nu uită cine l-a adus la putere şi se asigură că îşi păstrează bunele relaţii cu Garda Pretoriană. Aşa că vă puteţi obişnui cu trataţiile imperiale. Acestea fiind spuse, nu toate sunt uşoare. Geta ne instruieşte din greu şi dacă suntem vreodată chemaţi la arme, putem duce la capăt o luptă decentă.

– I-am văzut pe pretorieni în bătălie, zise Macro. Asta era în Britannia. S-au descurcat destul de bine.

Expresia de pe faţa pretorianului se lumină.

– Eraţi acolo? La Camulodunum?

Macro dădu din cap.

– Am auzit de la cei care l-au însoţit pe împărat că a fost o bătălie grea.

– Într-adevăr. Dar nu ar fi trebuit să fie aşa. Inamicul ne-a atras într-o capcană. Dacă Claudius nu ar fi fost atât de nerăbdător să atace şi să-şi obţină marea victorie, atunci nu am fi fost prinşi în ţopăiala aia. Dar chiar şi aşa, Legiunea a II-a a salvat situaţia şi pielea împăratului şi a pretorienilor.

– Înţeleg că aţi fost în Legiunea a II-a.

– Da. Şi suntem mândri de asta. Legiunea a II-a augusta e cea mai bună legiune din întreaga armată. Să ne fi văzut, băiete! Bătălie după

bătălie i-am rupt pe celţi în bucăţi. Nu că ar fi fost nişte blegi. Celţii sunt oameni masivi, curajoşi şi mai degrabă ar lupta decât să facă orice alt lucru în viaţă. Nu a fost o campanie uşoară. Ştiu că unii zic la Roma că a fost. Dar ei nu s-au aflat acolo. Eu, da, şi ştiu bine ce am văzut şi spun adevărul. Nu-i aşa, Ca...

Cato tuşi şi-l fulgeră furios cu privirea pe Macro. Acesta din urmă se îmbujoră şi îşi drese vocea înainte să continue:

– Întreabă-l doar pe Capito, aici de faţă, când îi va trece criza de tuse.

Pretorianul se uită la Cato şi apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Macro.

– Uite ce e, Calidus, un sfat din partea mea. Aş avea grijă ce spun despre legiuni în faţa unora dintre ceilalţi băieţi de aici. Au tendinţa să creadă că, deoarece suntem ai împăratului, asta ne face cei mai buni soldaţi din armată.

– Şi tu ce crezi?

– Eu nu am cunoscut decât garda. Cred că ar fi nechibzuit din partea mea să îmi exprim o opinie despre lucruri pe care nu le-am experimentat.

Macro zâmbi.

– Înţelept băiat.

Ajunseseră în centrul taberei pretoriene, iar Cato şi Macro văzură pentru prima dată frontonul cu colonade şi stâlpii care străjuiau intrarea în cartierul general. Macro fluieră uşor.

– Pe toţi zeii! Arată mai degrabă a templu decât a clădire militară.

Trecură de poartă, privind în sus şi admirând sculpturile de pe tavanul care se arcuia deasupra capetelor lor. În interior se afla un spaţiu deschis uriaş, de treizeci de metri pe fiecare parte, estimă Cato, care era străjuit de alte coloane. Chiar în faţa porţii se afla o altă intrare care, de data aceasta, ducea spre birourile cartierului general, care forma latura îndepărtată a pieţei. O mână de funcţionari, înfăşuraţi în mantii, se grăbeau la îndatoririle lor, iar un grup de soldaţi stătea de pază în faţa birourilor. Pretorianul îşi explică ordinul locţiitorului responsabil de acea secţiune şi apoi îşi coborî scutul şi îşi desfăcu cingătoarea sabiei şi a pumnalului şi le lăsă pe masa dinăuntrul intrării, alături de celelalte arme predate de vizitatori.

Locţiitorul dădu din cap spre Cato şi Macro.

– Lăsaţi-vă bastoanele şi echipamentele aici. Aveţi arme asupra voastră?

Cato arătă spre desagii cu echipament.

– Acolo.

– Acolo, domnule! izbucni optio.

Cato înţepeni.

– Da, domnule!

– Nu ştiu cum e cu disciplina în legiuni, dar pretorienii sunt maniaci, continuă locţiitorul, în timp ce Macro luă în grabă poziţia de drepţi lângă Cato. Bărbatul îşi încreţi buza superioară în timp ce se uita la tunicile şi mantiile lor ponosite. E valabil şi pentru echipament.

Prefectului Geta îi place ca oamenii săi să fie bine puşi la punct. Voi doi semănaţi cu nişte vagabonzi. Nu vă mai arătaţi pe aici decât dacă sunteţi curaţi şi aranjaţi. E clar?

– Da, domnule! Răspunseră la unison Macro şi Cato.

– Bine, băiete, du-i p'-ăştia doi în faţa centurionului Sinius. Zâmbi cu răceală. Cred că şi centurionul va fi în egală măsură de dezamăgit de voi. Mergeţi.

Îl urmară pe tânărul pretorian către intrarea în sală şi apoi la dreapta, printr-o încăpere lungă plină de birouri pe o parte şi mese lungi la care funcţionarii stăteau aşezaţi printre mormane de tăbliţe ceruite şi coşuri pline de pergamente. Despicături lunguieţe se deschideau sus pe pereţi şi abia dacă ofereau suficientă lumină pentru ca oamenii să poată lucra, iar Cato văzu că unii dintre ei se străduiau să distingă detaliile mai mici ale documentelor din faţa lor. Încă mai simţea înţepăturile primirii reci de care el şi Macro avuseseră parte de când ajunseseră în tabără. Cato se obişnuise în ultimii ani cu respectul automat al subordonaţilor, iar faptul că fusese tratat ca un soldat de rând îi pricinuise o senzaţie de disconfort, aducându-i aminte de primele zile ale serviciului său militar. Nu mai era prefectul Cato, era doar soldatul Capito şi trebuia să trăiască şi să respire rolul pe care era obligat să-l joace. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Macro. Aruncându-şi privirea într-o parte, în timp ce mergeau pe lângă primele uşi ale birourilor, Cato văzu că Macro nu părea tulburat de săpuneala zdravănă pe care tocmai o primiseră. Asta era ceva neaşteptat, se gândi Cato. Macro, dintre toţi oamenii, trebuia să fie deranjat de un astfel de tratament.

– Iată-ne ajunşi, anunţă pretorianul. Arătă spre cea mai apropiată dintre uşi. Spre deosebire de celelalte birouri din încăpere, uşa

acestuia era închisă. Biroul centurionului Sinius.

Se opri câteva clipe pentru a le da nou-veniţilor posibilitatea de a-şi trage sufletul şi apoi bătu.

– Un moment! strigă dinăuntru o voce înfundată. Intră! se auzi apoi.

Tânărul soldat trase zăvorul şi împinse uşa spre interior. Păşi în prag, luă poziţia de drepţi şi îşi plecă capul.

– Permiteţi-mi să raportez că locţiitorul de serviciu de la poarta principală mi-a ordonat să-i escortez pe aceşti doi recruţi la cartierul general, domnule.

Cato, fiind mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, putu vedea biroul peste umărul pretorianului. Centurionul închise o tăbliţă cerată şi o puse într-un cufăr pentru documente aflat într-o parte a biroului. Sinius se apropia de treizeci de ani, prea tânăr să fi câştigat o promovare din rândul soldaţilor; Cato bănuia că fusese probabil făcut direct în funcţia de centurion. Un membru al vreunei familii ecvestre bogate care renunţase la privilegiile sale sociale pentru a se alătura Gărzii Pretoriene. Destul de neobişnuit pentru un roman, ofiţerul avea păr blond, uşor ondulat, pieptănat cu grijă în încercarea de a ascunde chelia apărută prematur. Era un bărbat subţire, vânjos şi cu un chip dur. Totuşi, când privi în sus, zâmbi cu căldură.

– Prea bine. Lasă-i să intre.

Tânărul se dădu la o parte, iar Macro şi Cato păşiră înăuntru şi rămaseră la o distanţă respectuoasă în faţa biroului centurionului, cu umerii traşi în spate şi pieptul scos înainte. Biroul era încăpător: cinci metri în lungime. O fereastră oblonită se afla în spatele mesei, iar

lumina intra prin cele două ferestruici aflate mai sus pe perete, chiar sub streşinile de afară. Peretele din stânga avea rafturi care fuseseră umplute cu tăbliţe cerate aranjate cu grijă, papirusuri şi pergamente. O platoşă strălucitoare şi un coif decorat cu ornamente, cu pene roşii, atârnau de un cadru aflat pe peretele opus.

Sinius se uită scurt la cei doi recruţi, apoi îi făcu un semn din cap pretorianului.

– Poţi pleca. Închide uşa după tine.

Tânărul păşi afară şi se auzi un zăngănit uşor când zăvorul fu tras la loc. Sinius îi privi pe nou-veniţi cu atenţie. Cato nu-i întoarse privirea, ci se uită drept în faţă, fixându-şi ochii pe micul bust al împăratului aflat pe piedestalul de lângă peretele din spate.

– Hai să terminăm cu prezentările. Sinius se aplecă în faţă şi întinse mâna. Documentele de numire, vă rog.

– Da, domnule. Cato scoase papirusul împăturit şi scrisoarea de recomandare şi le puse în mâna centurionului.

Sinius parcurse documentele cu atenţie şi bătu uşor în sigiliul imperial aflat în josul notificării de transfer, de parcă ar fi vrut să se asigure că e autentic.

– Voi doi aveţi nişte recomandări foarte bune. Fostul vostru comandant vorbeşte frumos despre voi. Vă consideră pe amândoi nişte soldaţi exemplari. Asta rămâne de văzut, deoarece în gardă standardul este mai ridicat decât în legiuni. În orice caz, hârtiile voastre sunt în regulă, iar palatul imperial a aprobat numirea, aşa că de acum sunteţi soldaţi ai gărzii. Se uită iar la document. Care dintre

voi e Capito?

– Eu, domnule, zise Cato.

– Şi Calidus. Centurionul zâmbi repede spre Macro. Sunteţi amândoi bine-veniţi. În ciuda a ceea ce am spus despre standarde, garda are întotdeauna nevoie de soldaţi experimentaţi. Nu suntem chemaţi prea des să luptăm, dar când se întâmplă, povara aşteptărilor atârnă greu pe umerii noştri. În cazul acesta, cu cât avem mai mulţi veterani în rândurile noastre, cu atât mai bine. Cealaltă faţă a medaliei e că trebuie să acceptaţi că noile voastre îndatoriri solicită devotament total faţă de protocoalele stabilite. Numirea voastră specifică faptul că veţi servi în centuria condusă de centurionul Lurco din Cohorta a V-a. Lurco e în permisie în acest moment, aşa că veţi raporta direct comandantului cohortei. Făcu o pauză. Aparent, împăratul a fost atât de impresionat de exemplul vostru de curaj, încât a cerut să fiţi repartizaţi pentru a-l proteja pe el şi familia sa. De aceea vă aflaţi în cohorta desemnată să apere palatul.

– Suntem onoraţi, domnule, răspunse Cato.

– Aşa ar şi trebui să fiţi. Un astfel de rol e de obicei conferit după câţiva ani de serviciu în gardă. Chiar şi atunci, oamenii noştri trebuie să fie conştienţi de modul precis în care trebuie să-şi îndeplinească îndatoririle. Există o ierarhie foarte strictă în cadrul palatului imperial şi se aşteaptă ca toate gărzile să o cunoască şi să se adreseze membrilor familiei strict în concordanţă cu rangul lor. Ca ofiţer responsabil de recrutare, antrenament şi încadrarea personalului din cohortele gărzii, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă pregăti, deşi deţin această poziţie doar de o lună şi ceva. Voi cere cuiva care cunoaşte culisele să vă explice detaliile. Zâmbi iar. Va trebui să fiţi îngăduitori cu mine aşa cum voi fi şi eu cu voi, da?

– Da, domnule, răspunseră Macro şi Cato în cor.

– Cohorta palatului e comandată de tribunul Burrus.

Sinius luă un stilet şi notă ceva în grabă pe o tăbliţă de ceară.

– *Tribunul* Burrus, domnule?

Macro ridică o sprânceană.

– Exact asta am spus, replică Sinius tăios, apoi, dintr-odată, expresia i se înmuie. Oh, înţeleg. Tribunii din legiuni sunt ofiţeri de stat-major, nu-i aşa? În gardă e altfel. Cohortele sunt comandate de un tribun, care, de obicei, deţine funcţia pentru un an, înainte să se pensioneze. Asta nu-i singura diferenţă. Cohortele gărzii sunt de două ori mai mari decât cele din legiuni. De fapt, sunt aproape zece mii de pretorieni la apel. Unii dintre ei sunt trimişi în misiune, dar majoritatea se află aici în tabără, oferindu-i împăratului peste nouă mii de oameni de care să se folosească în caz de urgenţă. Asta îi face pe oameni să se gândească de două ori înainte să genereze probleme. Făcu o pauză, apoi continuă. Desigur, nu suntem singurii însărcinaţi cu menţinerea ordinii. Mai sunt şi cohortele urbane şi vigiles, pompierii care fac o treabă destul de bună patrulând străzile principale şi punând capăt încăierărilor dintre beţivi şi aşa mai departe. Pretorienii sunt aici, de fapt, ca ultimă redută. Aşa că atunci când intrăm în acţiune, oamenii ştiu că e ceva serios.

– Asta se întâmplă des, domnule? întrebă Macro.

– Nu. Dar necazurile par iminente. Tonul lui Sinius deveni serios. Din cauza întreruperii de anul trecut a aprovizionării cu grâne egiptene, rezervele grânarului imperial au scăzut foarte mult. Ajutoarele au fost

reduse, iar oamenii vor flămânzi deoarece preţul grâului creşte. Am văzut deja câteva mici revolte. E un lucru amuzant, reflectă el. Iată-ne aici, în cel mai mare oraş din lume. Avem băi frumoase, teatre, arene, bunuri şi articole de lux din toate colţurile lumii, cele mai luminate minţi trudesc în bibliotecile noastre, iar împărat după împărat au supravegheat construcţia de temple uriaşe şi clădiri publice. Totuşi, nu suntem decât la vreo câteva prânzuri distanţă de tulburări şi de colapsul ordinii.

Cato şi Macro nu răspunseră şi continuară să privească drept în faţă.

Sinius oftă.

– Pe loc repaus! Am depăşit formalităţile. Acum sunt curios să ştiu mai multe despre voi. Am câteva întrebări.

Cei doi bărbaţi îşi relaxară poziţia şi se priviră. Cato îşi drese glasul şi răspunse în numele amândurora.

– Da, domnule.

– În primul rând, veniţi din Britannia?

– Da, domnule.

– Acolo unde campania continuă, în ciuda faptului că împăratul Claudius a sărbătorit un triumf acordat de Senat pentru cucerirea provinciei acum câţiva ani.

– Controlăm centrul insulei, domnule. Îi împingem pe duşmanii noştri înapoi spre munţii care mărginesc noua provincie. E doar o chestiune de timp înainte ca legiunile să termine treaba.

– Chiar aşa? Am un văr care serveşte în Legiunea a IX-a. Îmi scrie din când în când şi, trebuie să recunosc, lui îi cam lipseşte încrederea pe care o aveţi voi într-un progres aşa de constant. Conform spuselor sale, ne luptăm să-i zdrobim pe cei care încă ne mai rezistă. Inamicul organizează raiduri constante împotriva coloanelor cu provizii şi apoi dispare în clipa în care noi apărem pentru a ataca în forţă.

– Aceasta este noua lor manieră de luptă, domnule, interveni Macro. Au fost obligaţi să o adopte după ce au renunţat să ne mai înfrunte în luptele directe. E strategia celor învinşi. Nu reuşesc decât să mai câştige puţin timp înainte să se plece, în cele din urmă, în faţa Romei.

– Eu sper doar ca vărul meu să vă împărtăşească natura flegmatică, Calidus. Cu toate acestea, el nu este singurul soldat care pare să creadă că această campanie nu merge aşa de bine precum ar vrea palatul imperial să credem. Poate că există o părere diferită în rândurile soldaţilor. La urma urmei, soldaţilor de rând, aşa ca voi doi, le lipseşte perspectiva mai largă. Spuneţi-mi, ce cred oamenii din legiuni? Care este... dispoziţia lor?

Cato se gândi cu atenţie la întrebare. Trecuseră câţiva ani de când el şi Macro serviseră în Legiunea a II-a. Chiar şi atunci, campania îşi pusese amprenta asupra stării oamenilor. Dar asta era ceva de aşteptat. Problema acum era cum să se folosească de această oportunitate pentru a-l testa pe centurionul care stătea în faţa lui.

– Sunt unii care nu sunt foarte încântaţi de cum sunt plasaţi, domnule, răspunse Cato pe un ton precaut.

– Continuă.

– Nu sunt în măsură să vorbesc în numele lor.

– Înţeleg, Capito. Uite ce e, aceasta este o discuţie informală. Acum sunteţi în gardă şi nimic nu poate schimba asta. Sunt doar curios în legătură cu situaţia din Britannia. Crede-mă.

Cato aruncă o scurtă privire spre Macro, care era prea nesigur de întorsătura pe care o luase conversaţia pentru a mai răspunde. Doar ridică din umerii săi mari.

– Ei bine, domnule, continuă Cato, când am plecat noi, sentimentul din rândurile soldaţilor era că nu ajungem nicăieri cu această campanie. Ca să fiu mai exact, noi controlăm sudul şi estul insulei, dar dincolo de aceste limite, triburile sunt cele care deţin controlul. Ne atacă convoaiele cu provizii şi avanposturile mai mici, făcându-se apoi nevăzuţi. Cunosc terenul şi se mişcă repede, aşa că şansele de a-i prinde sunt aproape nule. Cato se opri. Dacă vreţi părerea mea, noua provincie nu va fi niciodată sigură. Ne-ar fi mai bine dacă ne-am reduce pierderile şi ne-am retrage, domnule. Cato fu lovit de o inspiraţie de moment şi continuă. Chiar i-am auzit pe unii dintre ofiţerii legiunii discutând într-o seară, domnule. În timp ce eram de gardă. Şi ei sunt la fel de nerăbdători, ca şi noi ceilalţi, să scape de acolo, iar unul a zis că singurul motiv pentru care am fost trimişi acolo, în primul rând, a fost nevoia lui Claudius de a o face pe eroul atotcuceritor. Şi că, odată ce şi-a asumat victoria, armata din Britannia a fost dată uitării.

– Înţeleg. Sinius îşi strânse buzele. Împăratul nu pare să fie iubit prea mult de legionarii din Britannia.

Cato se uită la el neliniştit.

– Aşa părea să fie atunci când eu şi Calidus am părăsit Legiunea a II-a, domnule. Situaţia poate că s-a schimbat.

– E posibil. Îţi mulţumesc pentru că ai fost sincer cu mine, Capito. Şi te asigur că mica noastră conversaţie nu va trece dincolo de aceşti pereţi.

Cato încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, domnule.

Sinius îşi mişcă mâna în semn de concediere.

– Nu vă mai gândiţi la asta. Ne-am terminat treaba aici. Va trebui să vă luaţi echipamentul din magazii şi apoi să vă alăturaţi cohortei voastre. Oamenii tribunului Burrus sunt în cazărmile din colţul de sud-vest al taberei. Daţi-i tăbliţa asta funcţionarului când vă prezentaţi acolo şi veţi fi înrolaţi în centuria condusă de centurionul Lurco.

– Da, domnule.

– Mie nu-mi rămâne decât să vă urez bun venit în Garda Pretoriană. Îndepliniţi-vă datoria şi feriţi-vă de necazuri şi veţi vedea că această slujbă e excelentă. Cea mai mare provocare, cu care e foarte probabil să vă confruntaţi, va fi să vă luptaţi ca să scăpaţi de femeile care fac o pasiune pentru uniformă şi cu plata şi statutul conferite de slujbă. Şi nu vorbesc doar despre femeile de pe stradă. Nu puţine sunt soţiile de senatori care se îndrăgostesc de pretorieni.

Macro nu putu să nu zâmbească la această perspectivă.

Centurionul făcu o pauză înainte să continue pe un ton scăzut.

– Un sfat. Evitaţi tentaţia de a deveni prea familiari cu vreunul dintre membrii familiei imperiale... dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Aţi fost avertizaţi. Acum mergeţi.

Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea şi închiseră uşa după ei. Centurionul Sinius se uită gânditor la uşă pentru o clipă, apoi deschise cufărul pentru documente şi scoase tăbliţa cerată pe care o examinase mai devreme. Ridică un stilet şi scrise câteva note, apoi o puse la loc. Se ridică de la birou şi părăsi cartierul general, pentru a da nişte instrucţiuni unuia dintre acoliţii săi.

Capitolul 6

Macro ridică toga albă, simplă, şi clătină din cap.

– Asta nu e bună pentru un soldat. Se presupune că trebuie să o purtăm peste umărul şi braţul stâng, corect?

De cealaltă parte a încăperii, Cato dădu din cap.

– E nebunie curată, continuă Macro. Nu poţi mişca sabia cum trebuie cu asta pe tine. Te-ai putea împiedica în ea şi te-ai putea răni cu mult înainte să înfrunţi un adversar.

Făcu toga grămadă, o aruncă pe pat şi se aşeză cu o expresie de dezgust, înainte să privească spre restul echipamentului care li se dăduse din magaziile taberei. Toga era uniforma pe care garda trebuia să o poarte atunci când erau de serviciu în oraş. Era o concesie făcută acelor locuitori ai Romei care încă se mai agăţau de valorile vechii republici, când prezenţa oamenilor înarmaţi pe străzi era considerată o ameninţare la adresa libertăţii lor. Din motive asemănătoare, Claudius se obişnuise să poarte o togă fără ornamente în majoritatea

ocaziilor oficiale, fără a avea nici măcar dunga îngustă de culoare purpurie, specifică tinerilor magistraţi. Afişarea umilinţei avea succes la public şi la acei membri ai Senatului mai uşor de impresionat. În ceea ce-l privea pe Macro, toga era total inutilă pentru soldaţii care se presupunea că trebuiau să apere palatul imperial.

– Dar gărzile germanice? Macro se uită la Cato. Şi ei trebuie să poarte asta?

– Nu. Dar ei sunt barbari, din Batavia, cred. Ar aduce ofense sensibilităţii publice dacă ar fi văzuţi în togi.

– Rahat! mormăi Macro.

Privirea i se întoarse spre restul obiectelor. Pe lângă armura funcţională, mai era şi o cuirasă din alamă, un coif atic decorat cu o coroană şi cu apărători pentru obraji subţiri, care nu erau foarte practice şi aproape nicio apărătoare pentru gât. Apoi mai erau tunicile alb-gălbui şi mantiile maro-deschis, care se puteau murdări repede de la praful şi mizeria străzilor Romei şi care vor cere curăţire constantă. Cel puţin, sabia scurtă, scutul oval şi suliţa grea arătau ca un echipament adecvat unui soldat. Cato deja îşi împăturise toga, tunicile şi mantia şi le aşezase ordonat pe raftul de deasupra patului său. Cu un oftat, Macro începu să facă acelaşi lucru.

– Ce a fost toată bălmăjeala aia despre starea de spirit proastă a băieţilor din Britannia? întrebă el.

Cato şuieră, apoi se ridică şi traversă încăperea spre uşă. Se uită afară. Li se dăduse o cameră confortabilă, la etaj, împreună cu alţi doi bărbaţi din Centuria a VI-a a Cohortei a III-a, unitatea însărcinată în prezent cu paza palatului imperial şi a anturajului împăratului, ori de

câte ori Claudius ieşea pe străzi ca să viziteze Senatul sau să se bucure de distracţiile oferite la teatru, arenă sau pista de curse. În legiune, soldaţii erau obligaţi să stea câte opt în cameră sau să împartă un cort în timpul campaniilor, înghesuiţi unii într-alţii. Aici, în gardă, erau câte patru bărbaţi în cameră, care era destul de aerisită şi bine luminată de fereastra oblonită din perete. Afară, pe coridor, Cato văzu câteva siluete la o oarecare distanţă, sprijinindu-se de balustrada care dădea spre aleea cu copaci ce ducea la băile pretorienilor. Chiar şi acestea erau construite la scară mare, comparativ cu ceea ce le oferea o fortăreaţă obişnuită legionarilor. Un şir de odăi erau dispuse pe o parte a curţii de antrenament, acoperită cu nisip, toate limitate de nişte ziduri tencuite şi joase. Ceilalţi pretorieni îl ignorară. Câteva uşi erau deschise de-a lungul coridorului, dar conversaţiile celor aflaţi înăuntru erau imposibil de auzit. Cato se întoarse la patul său şi se aşeză pe margine.

– Vorbeşte mai încet când discutăm. Şi trebuie să ne asigurăm că folosim tot timpul numele noastre de împrumut.

– Ştiu, mormăi Macro, terminând de împăturit ultima dintre tunici şi mantia. Se aşeză în faţa lui Cato. Îmi pare rău pentru mai devreme. Doar că nu prea ţin la toată treaba asta cu umblatul sub acoperire.

– Mai bine te-ai învăţa. Suntem spioni şi nu putem face nimic în această privinţă până ce nu ne terminăm treaba. Dacă dăm greş, Narcissus ne va arunca la lupi. Asta în cazul în care supravieţuim şi nu suntem lăsaţi la mila Eliberatorilor.

– Ştiu, ştiu, răspunse Macro pe un ton obosit. Mă voi concentra la treaba pe care o avem de făcut, jur. Dar, spune-mi, Capito – şi aici nu se putu abţine să nu zâmbească puţin la folosirea numelui inventat – de ce i-ai servit lui Sinius replica despre situaţia din Britannia?

– A trebuit să-i spun ceva, ca să mă asigur că ne crede povestea de acoperire. Dar apoi m-am gândit că dacă-i pomenesc despre nemulţumirea lor, acest lucru interesa partea adversă. Chiar dacă Sinius nu are nimic de-a face cu complotul, e o şansă destul de mare să vorbească despre ceea ce i-am zis cu alţi ofiţeri. Asta va scoate numele noastre în evidenţă şi va indica faptul că am putea fi deschişi unei abordări din partea celor care se opun împăratului. Cato îşi umflă obrajii. Oricum, asta a fost ideea.

Macro clătină din cap:

– Îmi sună bine. Ca întotdeauna, ai o gândire cam ocolită, prietene. Nu mă mir că Narcissus te place atât de mult. Se uită atent la Cato. Nu va trece mult şi-i vei lua locul la palat. Ai fi bun la asta.

Cato se uită fix la el şi-i răspunse în mod intenţionat pe un ton jos, dur:

– Chiar s-ar putea să fac asta.

Se priviră câteva clipe, apoi Macro îşi bătu prietenul pe umăr:

– Atunci ar fi bine să mă ai prin preajmă.

Macro izbucni în râs, iar Cato i se alătură. Încă mai râdeau când se auzi sunetul unor paşi care se apropiau şi o siluetă apăru în cadrul uşii. Cato se întoarse şi văzu un bărbat slab, cu o faţă îngustă, care-i privea cu răceală. Pielea îi era ciupită de vărsat, iar părul îi era vărgat cu gri. Cato presupuse că era cu câţiva ani mai în vârstă decât Macro. Se ridică şi întinse mâna către bărbat.

– Mă numesc Titus Ovidius Capito. Veteran al Legiunii a II-a, înainte

să fiu transferat la pretorieni.

– Capito. Bărbatul dădu din cap. Mă bucur să văd că sunteţi într-o dispoziţie bună. De fapt, sunteţi, de asemenea, şi în unitatea mea. Arătă cu degetul mare spre piept. Mă numesc Lucius Pollinius Tigellinus. Optio al acestei centurii, al doilea pe linie de comandă, după centurionul Lurco. Prietenul tău de colo e celălalt băiat nou?

Macro se ridică:

– Prietenul poate vorbi şi singur. Vibius Gallus Calidus. Din a II-a, de asemenea.

Tigellinus pufni:

– O unitate care nu s-a distins prin nimic, din câte îmi amintesc eu. Poate că v-aţi impresionat superiorii din Britannia, dar va trebui să o luaţi de la capăt pentru a mă impresiona pe mine şi pe tribunul Burrus.

– Vom face tot ce ne stă în putere, zise Cato.

– Perfect, atunci mai bine v-aţi pune tunicile şi v-aţi prezenta în faţa tribunului. Tigellinus arătă apoi spre echipamentul lor de legionari. Mai bine scăpaţi de zdrenţele alea. Vindeţi-le la piaţă, căci nu veţi mai avea nevoie de ele niciodată, iar eu nu voi permite să fie îngrămădite pe rafturi. M-aş mişca dacă aş fi în locul vostru. Tribunul nu suportă leneşii.

Se întoarse şi o luă în jos pe coridor. O secundă mai târziu, un chip nou apăru în cadrul uşii şi intră în cameră. Era un bărbat tânăr, probabil cam de aceeaşi vârstă cu pretorianul care îi escortase spre cartierul general, dar în ochii lui Cato, acesta păru prea tânăr pentru a

fi soldat. Gândul îl luă prin surprindere, deoarece îşi dădu seama că el era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât tânărul pretorian care stătea în faţa lui. Câţiva ani în plus de experienţă, dar care făceau diferenţa, reflectă el.

Înainte să vorbească, pretorianul se uită în jur pentru a se asigura că Tigellinus nu se afla la o distanţă de unde putea auzi.

– Nu vă faceţi griji în legătură cu el. Tigellinus le face viaţa grea tuturor nou-sosiţilor. Zice că le face bine să fie în gardă tot timpul. Ar fi trebuit să vedeţi cum obişnuia să mă trateze pe mine. Zâmbi. Fuscius mă numesc.

Macro îi întoarse zâmbetul.

– Eu sunt Calidus, iar ăla deşiratu' e Capito. Transferaţi din legiuni.

– Am ghicit când am văzut... Cuvintele i se stinseră pe buze, în timp ce arăta spre cicatricea de pe faţa lui Cato. Cum te-ai ales cu asta?

– O tăietură de sabie, explică plat Cato. Anul trecut în... Britannia. Am primit-o când ne-au prins într-o ambuscadă nişte oameni din tribul durotrigilor.

Fuscius îl fixă cu privirea o clipă în plus, cu o admiraţie sinceră, apoi îşi dădu seama că probabil arăta ridicol şi roşi de jenă.

– Fac pariu că aveţi ceva poveşti pe care le-aţi putea spune despre Britannia.

– Pe cât pariezi? îl întrebă Macro cu răceală. Dacă vrei poveşti bune, atunci tre' să vii la mine, tinere.

– Da? Fuscius nu ştia cum să continue fără a-i ofensa pe cei doi bărbaţi, aşa că mormăi ceva în timp ce se strecură pe lângă ei şi se îndreptă spre unul dintre paturile aşezate de o parte şi de alta a ferestrei. Oricum, e bine să mai avem şi pe altcineva în cameră. Tigellinus nu e prea vorbăreţ. Ei bine, vorbeşte, dar în cea mai mare parte pentru a se plânge de tot felul de lucruri.

– Am observat deja, zise Cato în timp ce-şi scotea tunica roşie şi se strecura în noua tunică pretoriană. Haide, Calidus, mai bine ne-am grăbi.

– Când veţi termina pe ziua de azi, ies cu câţiva dintre băieţi să bem ceva deseară, zise Fuscius. N-aţi vrea să veniţi cu noi?

– Sună bine, răspunse Cato în timp ce îşi netezea tunica şi îşi lega centura militară groasă în jurul taliei. Calidus?

– De ce nu? Ne-ar prinde bine o băutură bună, după bălegarul ăla împuţit pe care l-am băut atunci când am ajuns.

– Bine, atunci hai să-l găsim pe tribun.

Tribunul Burrus era un veteran în vârstă. După numărul cicatricilor pe care le avea pe faţă şi pe braţe, se vedea că servise mulţi ani în legiuni înainte să fie numit în Garda Pretoriană. În afară de un breton de păr alb, era chel. Pierduse un ochi, iar un plasture din piele îi acoperea orbita, legat cu o fâşie subţire. Era înalt şi bine făcut, iar Cato îşi dădu seama că probabil fusese un personaj formidabil la vremea sa. Acum, totuşi, servea ultimii ani în gardă, înainte să pună mâna pe gratificaţie şi să părăsească armata. Posibil să-şi folosească ridicarea la

clasa ecvestră pentru a obţine un post administrativ în Roma sau în vreun oraş sau orăşel din Italia, dar Cato presupuse că omul prefera mai degrabă compania altor soldaţi în vârstă sau birocraţi. Tribunul îşi va sfârşi zilele în vreo colonie militară, respectat de oamenii care îi cunoşteau calitatea, chiar dacă va ajunge cocoşat şi plăpând.

– Ei, nu mai pierdeţi vremea lângă nenorocita de uşă! izbucni Burrus.

Când Cato şi Macro luară poziţia de drepţi în faţa lui, tribunul îi cercetă pentru o clipă, înainte să continue:

– Soldaţi adevăraţi în sfârşit! Era şi timpul! Am văzut prea mulţi din băieţii ăştia blegi de oraş care s-au înrolat în ultima vreme. Mai ales după pierderile pe care le-am suferit în Britannia. Dar voi vă amintiţi bătălia de lângă Camulodunum. Legiunea voastră ne-a salvat din capcana aceea. Vai, dar nenorociţii de celţi erau nişte ticăloşi necinstiţi. Luptau din greu, de asemenea, şi au scos ce era mai bun din pretorieni, chiar dacă nu am fost trataţi cum trebuie. Deci, conchise el, e bine să avem doi veterani care se alătură cohortei. Deşi văd că unul dintre voi e încă destul de tânăr. Tu care eşti?

– Capito, domnule.

– Vârsta?

– Douăzeci şi cinci, domnule.

– Înseamnă că ai servit şapte ani.

– Aproape opt, domnule. M-am înrolat când am împlinit şaptesprezece ani.

Burrus se încruntă.

– Asta-i împotriva regulamentului. Optsprezece e vârsta minimă.

– Am fost trimis în armată de tatăl meu imediat ce a crezut că sunt pregătit pentru asta.

Cato vorbi fără inflexiuni în timp ce-i spunea povestea de acoperire.

– Trebuie să fie un bărbat mândru, într-adevăr. Te-ai descurcat bine.

– Mulţumesc, domnule.

Burrus îşi îndreptă atenţia spre Macro.

– Povestea ta care e? După cum arăţi, eşti un soldat experimentat. Câţi ani ai servit, Calidus?

– Douăzeci şi trei de ani, domnule.

– Pe toţi zeii, şi încă eşti doar un legionar? Până acum ar fi trebuit fie să fii ucis, fie să fii promovat la centurion, optio cel puţin. Ce s-a întâmplat?

Macro îşi înghiţi amărăciunea şi răspunse direct.

– Sunt soldat, în primul şi în ultimul rând, domnule. Nu am văzut de ce ar trebui să fiu promovat. Îmi place milităria simplă. Lupt din greu şi am răpus mulţi duşmani de-ai Romei de-a lungul timpului.

– Un bun luptător e una, dar crezi că poţi face faţă cerinţelor de a fi pretorian? Vei fi văzut în mod constant de senatori şi de popor. A fi un bun soldat presupune mai multe decât să ucizi duşmanii. Dacă o faci de oaie şi faci de ruşine Garda Pretoriană, atunci îl faci de ruşine pe împărat şi, mai rău, mult mai rău decât atât, mă faci de râs pe mine. Dacă se va întâmpla asta vreodată, voi sări pe tine ca pe o grămadă de

rahat, e clar, Calidus?

– Da, să trăiţi!

Trecu un moment, în timp ce tribunul lăsă avertismentul să plutească în aer, apoi îşi drese glasul şi continuă pe un ton mai moderat:

– Vă voi spune şi vouă ceea ce spun oricărui recrut în acest moment. V-aţi alăturat nouă într-o perioadă foarte dificilă. Împăratul îmbătrâneşte şi nu va trăi veşnic, chiar dacă vreun prostovan de senator a votat ca să fie deificat. E păcat, deoarece, el a fost unul dintre cei mai buni împăraţi. Totuşi, e făcut din carne şi oase şi va muri. Treaba noastră e să ne asigurăm că o va face din cauze naturale. Acum, ştiu poanta expirată potrivit căreia cauzele naturale în familia imperială includ boli neobişnuite precum otrăvirea, un cuţit în spate sau o sabie în maţe, sufocarea cu perna şi aşa mai departe. Asta nu se va întâmpla cât timp sunt eu la comanda cohortei palatului. Aşa că vă veţi ţine ochii bine deschişi când sunteţi la datorie. Nu am încredere în puţoii ăia de germanici din garda personală mai mult decât aş putea scuipa pe ei. Datoria noastră e să oprim pe oricine încearcă să se apropie prea mult de Claudius, astfel încât germanicii aia să-şi câştige banii. În ceea ce mă priveşte, oamenii mei sunt prima şi ultima linie de apărare. Dacă vreunul dintre voi trebuie să se arunce în faţa cuţitului unui asasin pentru a-l salva pe împărat, atunci trebuie s-o facă fără a ezita. Dacă nu, atunci nu aveţi ce căuta în cohorta mea! Clar?

– Da, să trăiţi! răspunseră în cor Cato şi Macro.

– Bine. Aşa cum am spus, situaţia e dificilă. Sunt mai multe facţiuni la palat care deja îşi fac planuri pentru succesiune. Unii îl susţin pe Britannicus, alţii pe parvenitul de Nero. În afară de asta, mai sunt şi nenorociţii de liberţi care îl sfătuiesc pe împărat, Pallas, Narcissus şi

Callistus, fiecare din ei un şnapan care se dă după cum bate vântu'. Vor încerca să încheie o alianţă cu candidatul ales de ei pentru purpură. Pe mine nu mă deranjează, atât timp cât nu fac nimic ca să grăbească lucrurile. Aveţi grijă la pericolele din interior, ca şi la cele din afară. Întrebări? Se uită la fiecare dintre ei. Nu? Atunci spuneţi-i lui Tigellinus să vă explice protocolul de bază mâine. Aţi face bine să prindeţi repede, deoarece vă voi pune de gardă poimâine. E o situaţie de viaţă şi de moarte, băieţi. Liberi!

Capitolul 7

– O mână de nenorociţi de soldaţi de jucărie, asta sunt pretorienii, zise Macro în timp ce mergeau de-a lungul aleii care ducea spre hanul pe care-l pomenise Fuscius mai devreme.

Se lăsase întunericul şi cei doi bărbaţi îşi luase mantiile, ca să se apere de răcoarea nopţii de iarnă. Pe ambele părţi ale străzii principale, mase întunecate de clădiri ieftin construite, cu apartamente de închiriat, se ridicau în spate, străpunse din loc în loc de lumina neclară a lămpilor şi a lumânărilor de seu care licăreau înăuntru. Duhoarea fetidă de sudoare, canalizare şi legume putrezite umplea aerul. Macro expiră cu putere.

– Nu fac decât să se pregătească de paradă.

– Credeam că îţi place aspectul acesta al slujbei, răspunse Cato. Obişnuiai să-mi spui că instrucţia e motivul pentru care armata romană e victorioasă.

– Da, bine, poate fi şi exagerat, admise Macro în silă. Ideea e că

instrucţia e pentru lupte, nu pentru parade sau ceremonii fără sfârşit. Se presupune că sunt soldaţi, nu nişte blestemate de ornamente nefolositoare.

– Au însă un oarecare entuziasm al lor şi îndrăznesc să spun că atunci când vor trebui să lupte, nu vor dezonora reputaţia gărzii.

Macro se uită pieziş la Cato, împiedicându-se de leşul unui câine.

– Afurisitele de maţe sunt pe cizmele mele... Se opri să-şi şteargă cizma de un zid. Ceea ce voiam să spun e că există tot atâtea şanse să-i vedem pe pretorieni în acţiune câte sunt să vedem nişte vestale virgine la o orgie. Se întâmplă, dar nu prea des.

– Nu ne aflăm aici pentru o bătălie. Nu vreau să rămân în Garda Pretoriană mai mult decât trebuie. Suntem aici cu un singur scop.

– Ştiu, să-i găsim pe trădători şi să-i omorâm.

– De fapt, mă gândeam să luăm şi tot ceea ce ne datorează şarpele ăla de Narcissus.

Macro râse şi-l bătu pe umăr pe prietenul său.

– Câtă dreptate ai, băiete!

Cato zâmbi. Oricât ar fi detestat faptul că trebuia să-şi câştige iarăşi promovarea la gradul de prefect, se simţea bine să aibă din nou acelaşi rang ca Macro. Existaseră momente de tensiune între ei când Macro a trebuit să arate respect faţă de gradul mai înalt al lui Cato, iar acesta din urmă regreta faptul că pierduseră uşurinţa cu care conversau în primii ani. Dar asta se va schimba, odată ce vor duce la îndeplinire noua sarcină, se gândi Cato oarecum cu tristeţe. Dacă Narcissus se va

ţine de cuvânt, atunci el va fi confirmat ca prefect şi va avea propria cohortă auxiliară pe care să o comande. După toate probabilităţile, Macro va fi numit într-o legiune şi, astfel, se vor despărţi. Presupunând că misiunea lor va avea succes, îşi reaminti Cato.

– Cred că acesta trebuie să fie locul.

Macro arătă în josul străzii, spre locul unde o piaţă mică se deschidea în jurul unei fântâni publice. Un vânt puternic începuse să bată mai devreme în acea seară şi măturase aproape tot vălul de fum care atârna deasupra Romei, iar acum stelele pâlpâiau reci pe cer, scăldând oraşul într-o strălucire palidă, reliefând acoperişurile caselor de mai jos, pe Colina Esquilin. Când cei doi soldaţi intrară în piaţă, văzură la dreapta lor o uşă mare, cu o firmă care atârna deasupra ei, cu nişte cuvinte elegant pictate: Râul de vin. Sunetul strigătelor şi al râsetelor se revărsa în piaţă, iar uşa se deschise puţin atunci când un bărbat se împletici afară şi vărsă, la lumina caldă aruncată de lămpile şi lumânările care ardeau înăuntru.

– Asta e gura râului, fără îndoială, sugeră Cato.

– Foarte amuzant. Hai să mergem la sursă. M-am uscat de sete.

Cato îl luă pe prietenul său de braţ, vrând să-l oprească pentru o clipă:

– Desigur, poţi să bei. Dar nu te îmbăta. Nu ne putem permite să greşim.

– Ai încredere în mine. Voi rămâne la fel de treaz ca o vestală virgină.

– Asta nu e o comparaţie prea încurajatoare, după unele relatări.

Traversară piaţa şi păşiră cu grijă pe lângă bărbatul care se aplecase în

şanţ, în timp ce continua să-şi vomite şi maţele. Trecând pragul, Cato văzu că hanul era mare şi cuprindea aproape tot parterul apartamentelor de deasupra, care se sprijineau pe nişte coloane groase care împărţeau încăperea. Deja era plin cu muşteriii serii şi aerul călduţ se umpluse de fumul de la lămpi şi lumânări şi de la mirosul acru de vin ieftin. Podeaua cu lespezi era acoperită cu un strat subţire de paie şi rumeguş. Cato estimă că erau mai bine de o sută de bărbaţi şi câteva femei, înghesuiţi toţi în acel spaţiu, iar toate mesele erau ocupate, aşa că unii clienţi se lăsaseră moale pe pereţi. Mai erau şi nişte grupuri de soldaţi în afara serviciului, precum şi nişte membri ai cohortelor urbane. Restul erau civili.

– Hei! Aici!

Se întoarseră spre locul de unde venea vocea şi îl văzură pe Fuscius făcându-le semn cu mâna din colţul de lângă intrare. Stătea la o masă lungă, împreună cu alţi soldaţi ai gărzii. Câteva urcioare de vin erau aşezate în faţa lor.

Cato şi Macro îşi croiră drum până la masă, iar Fuscius, care deja dăduse pe gât câteva cupe de vin, făcu prezentările.

– Băieţi! Iată-i pe cei doi flăcăi noi despre care v-am spus. Ei bine, poate nu-s chiar flăcăi, nu? Îşi puse câte un braţ în jurul umerilor fiecăruia dintre nou-sosiţi şi suflă peste faţa lui Cato, în timp ce se întorcea să rânjească prin ceaţă către el. Ăsta de-aici e Capito. Iar el e Callus.

– Calidus vrei să spui, îl corectă Macro pe un ton plat.

Se uită la ceilalţi bărbaţi şi dădu din cap în semn de salut. Erau nouă, trei care arătau ca nişte veterani, iar restul erau chipuri proaspete şi

tinere, la fel ca Fuscius. Majoritatea păreau că băuseră la fel de mult ca Fuscius, deşi veteranii ţineau mai bine la băutură şi se părea că încă nu se rupseseră de realitate.

– Luaţi loc, continuă Fuscius.

Văzând că la capătul mesei nu se afla nicio bancă, se întoarse spre masa vecină, unde trei tineri deşiraţi stăteau cu o curvă grasă, pe care tot o aprovizionau cu vin.

– Ridicaţi-vă! le ordonă Fuscius. Hei, în picioare! Am nevoie de banca voastră.

Unul dintre tineri se uită în jur şi murmură:

– Cară-te! Găseşte-ţi singur rahatul de bancă. Asta e luată.

– Ba nu mai e. Când un pretorian îţi spune să sari, atunci sari! Acum ridică-te!

– O să ne obligi tu?

Tânărul zâmbi cu răceală, iar mâna i se strecură spre cingătoare.

Fuscius păşi într-o parte pentru a lăsa să se vadă masa la care erau aşezaţi camarazii săi.

– Doar dacă ne forţezi.

Pretorienii se uitară fioros la tineri. Aceştia pricepură aluzia şi se grăbiră să se ridice, săltând-o brutal pe femeia care gemu în semn de protest. Era atât de cherchelită, încât membrele îi atârnau moi, iar însoţitorii ei se luptară să o târască prin aglomeraţie. Fuscius trase banca lângă masă şi le făcu lui Cato şi Macro un semn cu mâna să se

aşeze.

– Poftim! În capu’ mesei. Luaţi ceva de băut.

Trase cel mai apropiat urcior, văzu că era gol şi se întinse după următorul, apoi umplu cupele ochi şi le împinse spre Cato şi Macro, vărsând o bună parte din conţinut.

Aceştia le luară şi le ridicară ca să dea noroc cu ceilalţi bărbaţi. Cato se făcu doar că ia o gură, apoi o scuipă înapoi în cupă, pe care o coborî pe lângă el şi o goli discret pe podea. Macro luase o înghiţitură zdravănă, iar acum se ştergea la gură cu dosul mâinii.

– Ahhh, nu e rău!

– Bineînţeles, rânji Fuscius. Păstrează marfa bună pentru pretorieni, deoarece noi plătim bine şi nu îndrăznesc să ne dea vin prost.

– Înţeleg.

Cato îşi strânse buzele, apoi îşi ridică din nou cupa şi se prefăcu că mai ia o înghiţitură.

– Deci, cum vi se pare noua slujbă până acum? întrebă unul dintre însoţitorii lui Fuscius. Nu-i aşa că e cea mai bună din armată?

– E o diferenţă imensă între Garda Pretoriană şi armata propriu-zisă, zise Macro. Da, e o slujbă bună, dar nu e militărie adevărată.

Cato se cutremură când văzu că expresia celorlalţi bărbaţi aflaţi în jurul mesei îngheaţă pentru o clipă. Apoi unul dintre soldaţii mai în vârstă râgâi tare şi începu să râdă, în timp ce restul i se alăturară.

– Blestemaţi de legionari tipici! strigă peste masă un alt veteran. Cred

că deţin armata. Apoi vin aici cu aerele lor de mari şi tari. Băşini! Dă-le un an în gardă şi vor uita că au fost vreodată legionari.

Macro se aplecă în faţă şi îşi îndreptă un deget spre bărbat:

– Acum fii atent aici! Habar n-ai despre ce vorbeşti. Dacă mai arăţi lipsă de respect faţă de legiuni în faţa mea şi a lui Capito, s-ar putea s-o luăm de bună suficient cât să-ţi dăm o bătaie de să te caci pe tine. Nu-i aşa, Capito?

– Ce?

Cato îi aruncă o privire furioasă lui Macro.

– M-am săturat până peste cap de trântorii ăştia care fac pe grozavii. Tot îi dau cu disciplina şi ordinea, de parcă numai asta ar conta. Mai luă o înghiţitură de vin şi apoi continuă. Iau de două ori solda unui soldat adevărat şi stau ca frumuşeii în timp ce soldatul se duce şi îşi riscă viaţa pentru Roma...

– Şi? răspunse veteranul din celălalt capăt al mesei. Voi aţi participat la campanii, ca şi mine, iar aceasta este răsplata de mult datorată, pe care ne-am promis-o cu toţii. Ce problemă ai cu asta?

Macro se uită aspru la el, apoi îşi goli cupa şi o trânti cu forţă pe masă, apoi pufni împroşcând cu salivă:

– N-am nicio nenorocită de problemă! Acum, mai umple-mi o cupă!

Bărbaţii de la masă izbucniră în râsete zgomotoase, iar Fuscius mai turnă nişte vin în paharul lui Macro. Se uită la Cato, dar acesta din urmă dădu din cap, zâmbind repede.

– Spuneţi-mi, zise Cato. Ce e cu tot antrenamentul ăsta la care am auzit că aţi fost supuşi? Credeam că garda este un post uşor. Se pare că prefectul Geta îşi pregăteşte pretorienii de război, din câte am auzit.

– Gata cu Geta! scuipă unul din tineri. De când Crispinus şi-a luat permisie din motive medicale, Geta ne-a făcut să muncim ca nişte câini. Marşuri, exerciţii cu sabia şi blestematele alea de alarme false, zi şi noapte. M-am săturat de toate. Cred că ai dreptate. Vrea să-l convingă pe împărat să ne trimită la vreun nenorocit de război. Bărbatul se uită în jos la drojdia din pahar. La cât noroc am eu, pretorienii vor fi trimişi în Britannia ca să instaureze ordinea.

– Ha! Fuscius bătu din palme. Ce mică e lumea! Amicul Capito tocmai s-a întors din Britannia. Şi Calidus.

– Da? Unul dintre pretorienii mai în vârstă se strădui să-şi concentreze atenţia asupra nou-veniţilor. Şi ce se mai aude? Învingem?

Cato îşi strânse buzele:

– Defineşte „învingem“.

– Să definesc? Bărbatul se încruntă. Ce boaşele mele e aia? Ori învingem, ori nu. Care din ele?

– Va trebui să-l ierţi pe prietenul meu, interveni Macro. Se crede filozof. Adevărul e că celţii sunt nişte bestii mai tari decât credea împăratul. Îi putem bate pe câmpu' de luptă destul de uşor, aşa că şi-au făcut un obicei din a-i prinde în ambuscadă pe băieţii noştri, apoi fug ca iepurii. Or fi ei laşi, dar ne ciopârţesc, om cu om. Dacă vrei părerea mea, Roma ar duce-o mai bine fără barbarii ăştia ţopăitori prin mlaştini. Împăratul ar trebui să-şi cheme trupele acasă.

– Dar druizii? întrebă unul dintre pretorienii tineri.

– Ce-i cu ei?

– Dacă nu le venim de hac în Britannia, va trebui să le facem faţă din nou în Galia şi, apoi, în orice alt loc în care vor putea ajunge. Cel puţin asta am auzit.

– Atunci uită ce-ai auzit, zise Macro cu asprime. Druizii au fost distruşi. S-au retras în munţi. Sunt terminaţi. Zvonul că tre' să invadăm Britannia pentru a salva imperiul de druizi e o blestemată de minciună sfruntată. Există doar un singur motiv pentru care legiunile se află în Britannia: să-l facă pe împărat să arate ca un general adevărat. Orice împărat doar pe jumătate la fel de înţelept nu ar fi pus niciodată vieţile oamenilor săi în pericol doar pentru a arăta bine în faţa mulţimii.

Cato urmărise reacţiile bărbaţilor în timp ce prietenul său vorbea, remarcând că majoritatea încuviinţau din cap. Nemulţumirea în ceea ce privea politica imperială în Britannia era evidentă. Implicaţiile ultimei fraze a lui Macro nu le scăpară niciunuia dintre ei.

– Nu va trăi la nesfârşit, bombăni cineva.

– Şi după aia ce, neghiobule? izbucni veteranul. Crezi că vom găsi un împărat mai bun decât Claudius care să ne aştepte pe marginea drumului?

– Nu ar fi mai rău decât acum. Flăcăul ăla, Nero, are inimă bună şi îi place pe pretorieni. Vine mereu prin tabără. Va avea grijă de noi.

– Am mai văzut asta şi înainte. Tânărul Gaius Caligula a fost la fel, şi uite ce s-a întâmplat cu el.

În acel moment se auzi un cor de strigăte puternice, când o bandă de bărbaţi fioroşi, în tunici soioase, pătrunseră în han. Era clar că mai băuseră ceva înainte şi erau binedispuşi până când conducătorul lor, un bărbat uriaş, îi văzu pe pretorieni şi îşi ridică braţele ca să-şi oprească acoliţii. Ceilalţi clienţi se uitară peste umăr şi conversaţiile începură să se stingă încet.

– Ia te uită! Acolo, băieţi! strigă el peste umăr. În seara asta am fost onoraţi de prezenţa soldăţeilor de jucărie ai împăratului! Uitaţi-vă la ei! Se aghesmuiesc cu vin! La fel cum se îndoapă cu pâine bună şi hălci de carne.

– Cine naiba e ăla? întrebă Cato.

– Cestius, replică Fuscius. E şeful bandei din Viminal, o adunătură destul de dură. Vin să bea aici din când în când.

– Arată destul de dur şi de unul singur.

– Chiar este. Obişnuia să lupte în arenă. Le-a rupt gâtul la doi oameni cu mâinile goale.

Cestius îşi încrucişă braţele şi-i fulgeră cu privirea pe pretorieni pentru o clipă, înainte să continue:

– Oh, da, se descurcă destul de bine, în timp ce restul Romei moare de foame. Numai disciplină şi onoare, dar plini de rahat. Nu e nici măcar un soldat adevărat printre ei. Am văzut oameni mai înspăimântători cerşind în canale.

Unii dintre clienţi se ridicaseră de la mese şi se îndreptau discret spre ieşire. Şi restul le urmară exemplul, iar pretorienii de la celelalte mese se ridicară în picioare, destul de nesiguri, şi se retraseră spre masa

unde stăteau încă Macro, Cato şi colegii lor.

– Asta pare o situaţie primejdioasă, murmură Cato.

– Poate, încuviinţă Macro. Dar vom vedea din ce sunt făcuţi flăcăii ăştia pretorieni.

– Sincer, aş prefera ca şi ei, şi noi să rămânem întregi.

Cato se uită la Cestius în timp ce acesta începuse să-şi croiască drum spre ei, prin hanul care se golea cu repeziciune. La tejghea, hangiul recupera disperat cât de multe urcioare putea înainte să se dezlănţuie furtuna. Descărcă prima încărcătură în spatele tejghelei şi se năpusti după altele, cât timp mai avea un moment de linişte. Cestius şi criminalii săi se înghesuiră spre pretorieni, iar Cato văzu că unii dintre ei erau suficient de neobrăzaţi cât să sfideze legea şi să poarte cuţite la cingătoare. Alţii aveau nişte ciomege grele, acoperite cu piele. Cato nu avea nicio armă, iar o privire rapidă aruncată în jur îi dezvălui faptul că doar câţiva pretorieni veniseră înarmaţi, majoritatea cu nişte cuţie mici, pe care le foloseau să-şi taie pâinea sau carnea.

– Există o lege împotriva celor care poartă arme în interiorul zidurilor oraşului, anunţă Cato cât putu de îndrăzneţ.

Urmă o scurtă pauză în timp ce toată lumea îl privea cu un amuzament nedumerit.

Cestius se afla la mică distanţă de soldaţi.

– Hanul ăsta e pe teritoriul meu. Teritoriul meu, regulile mele. Mă tem că veţi fi obligaţi să plecaţi, băieţi, zise el cu falsă politeţe. Chiar acum!

Fuscius se uită împrejur la ceilalţi pretorieni şi mâna i se întinse după

mantie, dar Macro îl pocni peste ea.

– Noi doar beam ceva în linişte, amice, zâmbi Macro spre Cestius. După cum vezi, e suficient loc pentru toţi, şi asta datorită apariţiei voastre.

Colţul gurii lui Cestius se ridică pe jumătate în zâmbet, pe jumătate în rânjet.

– O, dar o băută liniştită e exact ce doresc şi eu, iar o gloată de pretorieni gureşi îmi va strica dispoziţia. Arătă cu un deget peste umăr. Aşa că voi veţi părăsi hambarul.

Macro păru dezamăgit:

– Nu e nevoie să fii aşa de sensibil. Se opri şi pufni. În plus, tu şi flăcăii tăi duhniţi de parcă tocmai v-aţi fi târât afară dintr-un canal. Fără supărare, dar chiar puţiţi. Acum, de dragul unei nopţi liniştite, hai să nu ne facem probleme, ce ziceţi? Tu şi grupul tău puteţi bea acolo, în colţul îndepărtat. Primul rând e din partea noastră, întrucât, aşa cum spuneai şi tu, ne putem permite. Haide! Se întinse după cel mai apropiat urcior şi umplu o cupă. Apoi se întoarse către Cestius, făcu un pas în faţă şi îi oferi cupa. Privirea lui Cestius fu în mod instinctiv atrasă de aceasta. Chiar în clipa aceea, Macro i-o sparse uriaşului în faţă. Se auzi un zgomot de cioburi pe când cana se sparse în şiroaie de vin roşu. Matahala se clătină dând înapoi un pas, cu sângele ţâşnindu-i din nasul zdrobit. Macro aruncă toarta cănii pe jos, iar mugetul său de luptă umplu hanul:

– TRECEŢI LA TREABĂ!

Apucând un scaun, Macro se aruncă spre membrii bandei. Unul, cu

mai multă prezenţă de spirit decât camarazii săi, sări în faţa şefului lor şi se ghemui în timp ce scaunul lui Macro trasă un arc spre capul său. Pretorienii care nu băuseră încă prea mult vin se învălmăşiră în faţă, împărţind pumni, pe când ceilalţi intrară în acţiune împleticindu-se neîndemânatici. Bărbatul din faţa lui Macro îşi aruncă braţul în sus, încercând să pareze lovitura, dar antebraţul i se lovi de lateralul capului, apoi se auzi un os sfărâmându-se şi un strigăt de durere. Cato îşi încleştă pumnii şi se uită după vreun adversar.

– Ce mai aştepţi? strigă Macro peste umăr. O invitaţie? Loveşte pe cineva!

Ambele tabere se potriveau ca număr de membri, iar scandalul începu să se reverse peste podeaua hanului.

– Nuuuu! strigă hangiul, în timp ce apuca o cană de pe o masă exact când aceasta se prăbuşi sub impactul a doi bărbaţi care se luptau, în timp ce încercau să se strângă reciproc de gât.

Mai multe mese şi bănci se răsturnară, împreună cu cănile de pământ care mai rămăseseră şi urcioarele de vin, iar jeturile întunecate de vin explodară peste podele. Cato păşi înainte, cu pumnii ridicaţi. În faţa lui, unul dintre pretorieni se împletici într-o parte, lăsând să se vadă în spatele lui un bărbat voinic, cu o claie de păr negru. Avea gura deschisă, scoţând la iveală doar câţiva dinţi strâmbi. Cato plonjă înainte şi îşi aruncă pumnul drept în faţa bărbatului. Lovitura îl nimeri în bărbie, închizându-i falca, iar bărbatul căzu în genunchi. Imediat, Cato profită de avantaj, lovindu-l pe ambele părţi ale capului, pentru ca apoi omul să se prăbuşească pe o parte, ameţit.

O privire rapidă îi arătă că Macro încă îl mai ataca pe Cestius, trântindu-i pumn după pumn în cap şi corp, într-un ropot de lovituri

puternice. În mod incredibil, şeful bandei blocase atacul şi îşi ridicase pumnii pentru a para loviturile lui Macro. Cestius scutură din cap în încercarea de a-şi limpezi vederea şi apoi se repezi spre Macro cu un urlet pe care Cato îl auzi peste toate celelalte mormăieli, gemete, strigăte şi trosnituri care umpluseră hanul. Cestius îşi repezi mâna stângă cu o lovitură de boxer care îl prinse pe Macro în umăr şi îl dădu înapoi un pas. Dreapta se curbă în faţă şi descrise un cerc, într-o lovitură năprasnică, de care Macro avu suficient timp să se apere, ghemuindu-se şi aruncând un upercut. Lui Cestius îi clănţăniră dinţii, dar înaintă şi îl pocni iarăşi pe Macro, de data aceasta prinzându-l din plin în coaste cu unul dintre pumni şi lovindu-l sub ochiul stâng cu celălalt, dându-i capul pe spate. Macro se clătină, lovindu-se de masa la care stătuse doar cu puţin timp înainte. Paharele şi cănile săriră de pe blat şi se zdrobiră de podea. Macro era ameţit, clipind sălbatic, în timp ce uriaşul se ivise deasupra lui. Cestius rânji cu cruzime şi îl lovi din nou în stomac şi apoi în gură, spărgându-i buza.

Cato îşi dădu seama că, dacă nu se mişca repede, Macro urma să încaseze o bătaie zdravănă. Îl împinse într-o parte pe unul dintre pretorieni, în timp ce se străduia cu disperare să îşi croiască drum pentru a-l ajuta pe prietenul său. Cato nu văzu lovitura, dar capul i se dădu într-o parte şi vederea i se dublă instantaneu. Instinctiv, îşi coborî capul şi îşi ridică pumnii protector, iar următoarea lovitură îi ricoşă din cot. În faţă, văzu că Fuscius pusese la pământ un adversar, pe care îl bătea cu piciorul unui scaun sfărâmat.

– Fuscius! strigă Cato. Tânărul soldat privi în sus, iar Cato strigă din nou: Salvează-l pe Macro!

Fuscius se încruntă, iar Cato simţi un tremur rece de frică cuprinzându-i vintrele, în timp ce realiză ceea ce zisese. Trase aer cu

putere şi strigă iar.

– Ai grijă de Calidus!

Îşi ridică braţul şi arătă în direcţia lui, pentru a se asigura că instrucţiunile erau clare. Pretorianul se întoarse şi-l văzu pe conducătorul bandei dând un nou pumn; îşi strânse degetele pe piciorul scaunului şi se aruncă din spate asupra lui Cestius, cu lemnul deasupra capului.

– Atenţie, şefu'! strigă cineva, iar Cestius dădu să se întoarcă.

Dar deja era prea târziu, căci piciorul scaunului i se sfărâmă de creştet. Maxilarul i se lăsă în jos, într-un geamăt, iar Fuscius îl lovi încă de două ori. Sângele începu să curgă, lipindu-i părul de scalp. Fuscius îşi schimbă tactica şi-l lovi cu piciorul scaunului în stomac, făcându-l să se lase pe vine.

– Aşa! strigă Cato, ghemuindu-se în timp ce mergea cu spatele spre Macro. Mai schimbă câţiva pumni şi picioare cu doi dintre bandiţi şi apoi ajunse lângă prietenul său. Între timp, Fuscius îi dădu un genunchi în faţă adversarului său şi apoi îl mai lovi de câteva ori în cap, până ce şeful bandei se prăbuşi pe spate, cu braţele zbătându-se, în timp ce trăgea în jos cu el încă doi oameni, într-o îngrămădeală de membre răşchirate.

– Atenţie! strigă o voce. Cineva a chemat cohorta urbană! S-o ştergem de aici!

Unii dintre membrii bandei se desprinseră din învălmăşeală şi se îndreptară spre intrare. Alţii, aplecaţi şi împleticindu-se, se chinuiau să-i urmeze.

– Şeful! E la pământ. Aici, tu, ajută-mă!

Doi dintre bandiţi se grăbiră spre conducătorul lor ameţit şi îl apucară pe sub braţe. Fuscius vru să-l lovească iar pe uriaşul căzut, dar se opri, parcă nesigur dacă era etic să dea într-un om lipsit de apărare. Până ce învinse dorinţa lui de a profita de situaţie, conducătorul fusese tras până la jumătatea drumului spre uşă, cu cizmele bălăbănindu-se, în timp ce el încerca să se ridice în picioare. De acum, ambele tabere se hotărâseră să înceteze încăierarea şi se îndepărtau cu prudenţă, lăsând în urmă mese şi bănci răsturnate printre cioburi de oale sparte şi băltoace şi stropi de vin. Hangiul îşi acoperi faţa cu mâinile şi se cutremură.

Cato îngenunche lângă prietenul său. Macro se prăbuşise lângă un stâlp, cu ochii licărindu-i, în timp ce sângele îi şiroia din sprânceană, nas şi buză.

– Hei, Calidus? zise Cato tare. Mă auzi?

– Ahhh! Macro îşi linse buza despicată şi se cutremură, apoi scuipă o flegmă de sânge. Ce mama mă-sii s-a întâmplat? Ce m-a lovit? Ochii i se deschiseră larg şi îl recunoscu pe Cato. Băiete! Suntem atacaţi! La arme!

– Şi-a pierdut simţul realităţii, chicoti Fuscius în timp ce îngenunchea lângă Cato. L-a lăsat fără simţuri.

Cato clătină din cap. Se temea că din pricina stării de confuzie, Macro ar fi putut spune ceva care să-i dea de gol.

– Fuscius, adu-mi o cană de apă. Acum!

– În regulă.

Soldatul se ridică şi îşi croi drum până la hangiu pentru a-i cere apa. În timp ce hangiul suspină şi se duse să aducă ceea ce i se ceruse, Cato se aplecă aproape de urechea lui Macro şi-i şopti:

– Ai luat parte la o încăierare şi ai fost doborât. Dar acum eşti bine. Aminteşte-ţi doar de misiunea noastră. Nu spune niciun cuvânt până ce nu poţi gândi limpede. Ai înţeles asta? Macro! Ai înţeles?

– Da... Încăierare. Să tac din gură.

– Bun băiat! Cato oftă şi îl bătu pe umăr. Se ridică atunci când Fuscius se întoarse cu un urcior de apă şi i-l dădu. Cato se dădu înapoi şi ţinti, golind conţinutul recipientului drept în faţa lui Macro. Torentul de apă îl făcu pe acesta să se zguduie şi să bolborosească. Ochii i se deschiseră larg şi arăta de parcă era pregătit să atace primul lucru care i-ar fi ieşit în cale. Apoi îl recunoscu pe Cato şi deschise gura ca să vorbească, dar se încruntă amintindu-şi de avertismentul prietenului său şi strânse din dinţi. Respiră profund pentru o clipă, înainte să vorbească cu o voce groasă:

– Celălalt individ?

– Nu se mai pune la socoteală. Datorită lui Fuscius. Altfel, acum ai fi în drum spre lumea de dincolo. Fuscius, ajută-mă să-l ridic în picioare. Înainte să sosească trupele urbane.

Dar deja era prea târziu. Sunetul cizmelor bocănind pe strada pavată aruncau ecouri prin piaţă. Pretorienii îi ajutau pe răniţi să se ridice când primele trupe intrară în tavernă. Un optio, cu o lance lungă, păşi înăuntru cu paşi mari şi privi în jur.

– Ce e asta? Ce se întâmplă aici? Mi s-a spus că e o încăierare.

– Nu, protestă Cato. Noi doar beam ceva când banda din Viminal ne-a atacat şi au început să distrugă localul.

– O poveste convenabilă! Ai nabii pretorieni, credeţi că puteţi să mă prostiţi!

– E adevărat, omule! strigă Cato la el. Nu au decât un mic avans în faţa voastră. Probabil că se vor îndrepta spre fundul Viminalului. Dacă plecaţi acum şi nu mai pierdeţi aiurea timpul, îi mai puteţi ajunge din urmă.

– Prindeţi-i! strigă hangiul la optio. Cineva va trebui să plătească pentru toate astea!

– Şi nu noi vom fi aceia, zise Cato cu fermitate. Nu dacă împăratul are un cuvânt de spus despre asta. Nu va acţiona împotriva pretorienilor săi. Mai bine aţi merge după bandiţi.

Locţiitorul îşi muşcă buza, apoi se întoarse şi ieşi din tavernă.

– Haideţi, băieţi! îl auzi Cato dând ordin, apoi sunetul cizmelor care se grăbeau umplu aerul.

Cato îl ridică pe Macro în picioare şi îşi aruncă braţul prietenului său în jurul umărului. Fuscius îl apucă de cealaltă parte.

– Pretorieni! strigă Cato. Plecăm!

Se împleticiră afară şi apoi, într-o coloană dezordonată, ieşiră din piaţă spre strada care ducea în direcţia taberei.

– Îţi mulţumesc pentru că l-ai ajutat, îi zise Cato lui Fuscius, printre dinţii încleştaţi. Probabil că i-ai salvat viaţa lui Calidus.

– Da, i-am salvat-o, nu-i aşa? Glasul tânărului soldat se umplu de mândrie. Crezi că se va face bine?

– Cu siguranţă. Crede-mă, a avut şi momente mai rele la viaţa lui.

– Bine.

Continuară în tăcere pentru o clipă, înainte ca Fuscius să vorbească moale:

– Apropo, cine e Macro?

Cato simţi că inima i se opreşte pentru un moment.

– Macro? Cred că am băut prea mult. Macro a fost un camarad de-al nostru, în Britannia. Am făcut o confuzie. Asta e tot.

– O, da, răspunse Fuscius vag. O confuzie deci.

Capitolul 8

– În regulă atunci, de vreme ce amândoi v-aţi ales cu nişte vânătăi aşa de frumoase, cu siguranţă veţi atrage atenţia asupra voastră. Dacă cineva din familia imperială vă vorbeşte, fiţi pregătiţi să răspundeţi cu forma corectă de adresare. Tigellinus oftă nerăbdător în timp ce soldaţii centuriei, îmbrăcaţi cu togile de serviciu, traversau Forumul spre porţile palatului, două zile mai târziu. Încă o dată. Împăratul?

Mergea alături de Macro şi de Cato şi, de când părăsiseră tabăra, trecuse în revistă protocolul de bază.

– Îi spunem „domnule“ în afara palatului şi „maiestatea voastră imperială“, înăuntru, răspunse Cato.

Tigellinus dădu din cap şi apoi adăugă pe un ton discret:

– Iar alţii îl pot numi cum vor, pe la spate.

Cato se întoarse ca să-l privească cu o expresie surprinsă. Tigellinus zâmbi subţire.

– Nu vei mai fi atât de şocat după o lună de stat aici, Capito. Te vei convinge singur care este cu adevărat situaţia. Claudius a fost întotdeauna condus de liberţii şi de nevestele sale. Messalina îl avea la degetul mic, până ce a pus ochii pe tron şi i-au făcut de petrecanie. Înlocuitoarea ei e una dură. Zâmbetul lui Tigellinus se încălzi pentru o clipă. Agrippina ştie exact unde să-l gâdile. Pe el şi pe orice alt bărbat. Acum, cum îi spuneţi împărătesei?

– „Maiestate imperială", în palat şi în public, răspunse Cato. De vreme ce ea nu trebuie să se îngrijoreze în privinţa opiniei publice.

Tigellinus se întoarse cu asprime spre el.

– E suficient, Capito. Eşti un nenorocit de soldat. Nu poţi comenta în privinţa unor astfel de lucruri. Doar forma corectă de adresare de acum înainte. Clar?

– Da, optio.

Coloana se opri la poartă pentru a înlocui unitatea de gardă şi apoi continuă în sus, pe scara largă, spre holul de la intrarea principală a palatului imperial. Cato fusese crescut între aceşti pereţi, acum mulţi ani, şi simţi o furnicătură ciudată pe scalp, gândindu-se la tot ceea ce văzuse de la marginea curţii imperiale, când era copil. Pentru o clipă se întrebă câţi dintre sclavii cu care fusese crescut mai serveau încă la palat. Era doar un tânăr cu faţă proaspătă atunci când plecase, dar acum era mai în vârstă, părul îi era tuns după moda militară şi purta cicatricile anilor petrecuţi în armată. Nu va fi recunoscut, chiar dacă ar fi întâlnit pe cineva din trecutul său.

În faţa coloanei de patru centurii, mergea tribunul Burrus care, la fiecare post al primului schimb de gardă, lătra ordine pentru a-i

elibera pe cei care fuseseră de serviciu pe timpul nopţii. Erau trei schimburi în total, primul întinzându-se de la primele raze de lumină până la amiază, cel de-al doilea de la amiază până la apus, iar cel de-al treilea – şi cel mai puţin popular – păzea palatul în timpul nopţii. Schimbul de noapte opera doar cu două centurii, deoarece trebuiau să păzească doar intrările şi să patruleze prin locurile publice ale palatului. Apartamentele private erau apărate de gărzile germanice.

În cele din urmă, veni şi rândul unităţii lui Tigellinus, în timp ce coloana trecea prin palat, spre grădinile familiei imperiale, construite pe o terasă, înconjurate din trei părţi de o colonadă. Cea de-a patra latură avea o balustradă din marmură şi dădea spre Forum. Tigellinus şi oamenii săi îşi ocupară poziţiile în jurul grădinii, cu Cato şi Macro distribuiţi la intrarea într-o mică zonă împrejmuită cu gard viu, având în centru o fântână. Din cauza înălţimii la care se afla grădina, apa provenită din apeductul care aproviziona palatul avea presiune redusă, iar din fântână ieşea doar un mic jet care clipocea plăcut în iazul înconjurător.

– Drăguţ, clătină Macro din cap în timp ce se uita împrejur la grădina îngrijit întreţinută. Un loc foarte odihnitor, într-adevăr. Cu o privelişte pentru care ai putea fi ucis.

– Se ştie că s-a mai întâmplat, răspunse Cato în timp ce-şi aranja toga.

Era o treabă obositoare, iar faldurile interioare i se tot încurcau în mânerul sabiei pe care o purta pe dedesubt.

– Ce faci? se holbă Macro la el. Arăţi de parcă te-ai fi procopsit cu vreo mâncărime scârboasă de la vreo târfă.

– E toga asta idioată.

– Băiete, uneori se pare că nu mai ai nicio şansă. Macro dădu din cap. Poftim, lasă-mă să te descurc eu înainte ca nenorocita asta să se înnoade de tot. Păşi spre Cato şi-i trase o lungime de pânză în sus, peste umăr şi apoi o împături peste braţul stâng al prietenului său. Gata! Vezi cum se pune?

– Mulţam'... Dar tot e ridicolă.

– Ei bine, dacă cineva o poate face să arate ridicol, tu eşti ăla. Macro continuă să privească prin grădină. Tigellinus şi ceilalţi îşi ocupaseră posturile şi îşi făceau rondul, de parcă ar fi fost nişte civili care veniseră să admire priveliştile frumoase. Deci, asta e ceea ce facem noi? Doar ne împăunăm pe aici pentru următoarele cinci ore? Cum ne va ajuta asta să dăm în vileag conspiraţia pe care Narcissus e atât de dornic să o descopere?

– Nu ştiu. Trebuie doar să ne ţinem ochii şi urechile deschise.

Soarele se ridica pe cer, însoţit de o briză uşoară care învolbura crengile din vârful copacilor din grădină şi ducea departe fumul de la focurile ce ardeau în oraş. În ciuda zilei plăcute şi a peisajului liniştit, mintea lui Cato era tulburată. În timp ce existau semne clare ale slăbiciunii autorităţii împăratului, erau puţine dovezi directe care să indice o conspiraţie. Regimul dur de antrenament al prefectului Geta nu era mai mult decât se aştepta de la orice ofiţer superior bun. Iar ei nu văzuseră niciun semn de îmbogăţire neaşteptată printre soldaţi de când sosiseră în tabăra pretoriană. Astăzi era prima zi în care trebuiau să pună în practică ceea ce învăţaseră de la Tigellinus despre îndatoririle lor. Cato se opri să se gândească o clipă la optio. Tigellinus, aflase el de la ceilalţi soldaţi din centuria lui Lurco, se alăturase pretorienilor doar de un an şi ceva, după ce fusese rechemat din exil, împreună cu alte persoane care o ofensaseră pe Messalina.

Majoritatea erau prieteni şi servitori ai Agrippinei, care fuseseră persecutaţi de predecesoarea acesteia. Însă nimeni nu putea spune cu exactitate ce făcuse Tigellinus pentru a fi trimis în exil.

Şirul gândurilor lui Cato fu întrerupt de sunet de voci, iar când se întoarse spre colonadă văzu un bărbat încovoiat şi cu păr argintiu, cu mantie, care conducea doi băieţi spre locul împrejmuit cu gard viu, din jurul iazului. Unul dintre băieţi părea a fi un adolescent, cu membrele lungi şi cu o frumoasă claie de păr negru şi ondulat. Celălalt era mai mic cu câţiva ani şi avea o constituţie solidă, cu păr blond. Se uita în jos în timp ce mergea pe urmele celorlalţi şi îşi ţinea mâinile împreunate la spate, de parcă era adâncit în gânduri.

Bătrânul se uită înapoi şi îl strigă cu o voce subţire şi ascuţită.

– Ţine pasul, Britannicus! Nu mai pierde vremea!

– Ha! replică băiatul mai în vârstă cu un zâmbet. Haide, frăţioare!

Britannicus se uită urât, dar, totuşi, grăbi pasul.

– Capul sus, zise Cato. Avem companie.

Luară poziţia de drepţi rapid, chiar în zona împrejmuită, de-o parte şi de alta a intrării, şi priviră drept înainte. Tropăitul uşor al paşilor de pe aleea pavată lăsă loc scârţâitului uşor al pietrişului când bărbatul şi cei doi băieţi trecură prin deschizătura tăiată elegant în gardul viu. Ignorară cele două santinele în timp ce se îndreptau spre iaz. Bătrânul se lăsă pe o bancă şi făcu semn că băieţii ar trebui să se aşeze pe marginea iazului.

– Aşa. Acum lăsaţi-mă să-mi adun gândurile. Ridică un deget noduros. A, da! Urma să discutăm despre responsabilităţile voastre.

– Plictisitor, zise băiatul mai mare. De ce nu putem dezbate ceva mai important?

– Deoarece tatăl tău adoptiv doreşte ca tu să reflectezi asupra obligaţiilor tale, Nero. De-asta.

– Dar eu vreau să vorbesc despre poezie.

Vocea îi era plângăreaţă şi uşor răguşită. Cato riscă să arunce o privire spre profesor şi spre cei doi elevi ai săi, acum că îşi concentraseră atenţia unul asupra celuilalt. Băiatul, Nero, avea o înfăţişare efeminată, cu un maxilar slab şi cu un mic bot. Ochii îi erau întunecaţi şi expresivi şi se uita la profesor cu o privire intensă. La mică distanţă de el, Britannicus stătea odihnindu-şi capul în mâini, în timp ce se uita în jos la pietriş, aparent dezinteresat. Profesorul i se părea vag cunoscut şi, brusc, Cato îşi aminti de el. Eurayleus. Fusese unul dintre tutorii de la palat când Cato era copil. Eurayleus era însărcinat cu educarea vlăstarelor familiei imperiale. În această calitate, nu prea avea de-a face cu ceilalţi profesori care îi învăţau pe fiii funcţionarilor palatului şi pe copiii ostaticilor pe care Roma îi ţinea cu tot confortul, în timp ce părinţilor lor li se cerea să menţină tratatele sau să aplice presiuni în interesul Romei. Cato îşi amintea destul de bine din copilărie felul semeţ în care profesorul îi privea pe restul funcţionarilor palatului. Drumurile lor se intersectaseră o singură dată, când tânărul Cato alergase de-a lungul coridorului din faţa uşii profesorului şi primise o bătaie.

– Vom vorbi despre poezie altă dată, zise Eurayleus cu fermitate. Subiectul discuţiei de azi a fost hotărât de împărat şi niciunul dintre voi şi nici eu nu-i putem contesta decizia.

– De ce? întrebă Nero.

– Îţi poţi pune această întrebare când vei deveni împărat, răspunse răspicat profesorul.

– Dacă ajunge împărat, zise Britannicus. Ahenobarbus este doar fiul adoptiv. Eu sunt fiul natural. Eu ar trebui să fiu primul pe linia succesiunii.

Nero se întoarse cu o încruntătură către fratele său vitreg:

– Numele meu este Nero.

Britannicus ridică din umeri.

– Asta spun unii. Dar în inima ta vei fi întotdeauna aşa cum ai fost numit mai întâi. Iar pentru mine, de asemenea, vei fi întotdeauna Ahenobarbus.

Nero îl fulgeră cu privirea pentru o clipă, înainte să vorbească:

– Întotdeauna te grăbeşti să mă reduci la tăcere, nu-i aşa? Ei bine, poate că eşti tu fiul natural al împăratului, dar mama ta a fost foarte nenaturală. Aşa că nu aş pune prea multă bază pe afecţiunea împăratului pentru tine, micule Britannicus.

– Mama e moartă. A murit pentru că a fost o proastă. A lăsat ca puterea din palatul imperial să i se urce la cap. Britannicus zâmbi vag. Cât crezi că va trece înainte ca mama ta să facă acelaşi lucru? Atunci ce se va alege de tine? Cel puţin eu am acelaşi sânge cu tatăl meu. Tu ce ai?

Cato nu se putu abţine să nu-l privească pe băiatul mai mic, surprins de încrederea şi de înţelepciunea din tonul vocii lui.

– Băieţi! Băieţi! interveni profesorul cu o fluturare din mână. Ajunge! Trebuie să încetaţi ciondăneala asta. Nu e demnă de moştenitorii împăratului. Ce ar zice dacă v-ar vedea acum?

– O-o-opriţi-vă! îl imită Nero şi lăsă să i se scurgă o picătură de salivă de pe buze în timp ce se bâlbâia şi apoi începu să chicotească.

Profesorul se încruntă la el şi îşi ridică mâna pentru a-l aduce la tăcere pe băiat.

– Asta e o lipsă de amabilitate din partea ta. Să nu ne mai abatem de la subiectul lecţiei de azi, ai auzit?

Nero clătină din cap, luptându-se să-şi înăbuşe un zâmbet.

– Prea bine. Subiectul de astăzi este responsabilitatea. În special responsabilitatea pe care o are un împărat faţă de poporul său. Acum, v-aş putea ţine o prelegere în această problemă, dar, fiind grec, prefer să mă ocup de asta prin intermediul dialogului prelungit.

Cato auzi aerul expirat într-un şuier lung, din direcţia lui Macro, la cuvintele profesorului.

– Hai să începem cu tine, Nero, de vreme ce eşti într-o dispoziţie atât de bună azi. Care crezi că sunt principalele responsabilităţi ale unui împărat?

Nero îşi împreună mâinile şi se gândi o clipă înainte să vorbească:

– Prima sa datorie e să facă din Roma un loc sigur, evident. Roma trebuie apărată de duşmani, iar interesele sale mai largi trebuie protejate. Împăratul trebuie să aibă grijă de poporul său. Trebuie să-l hrănească, dar nu doar cu mâncare. Trebuie să-i dea dragostea sa, la

fel cum un tată îşi iubeşte copiii.

Britannicus pufni ironic, dar Nero îl ignoră şi continuă.

– Trebuie să-l înveţe valorile importante: iubirea pentru Roma, iubirea pentru artă şi iubirea pentru poezie.

– De ce aceste lucruri?

– Deoarece fără ele nu suntem decât nişte animale care-şi câştigă existenţa şi apoi mor fără a li se duce dorul.

Britannicus clătină din cap. Mişcarea fu observată de profesor.

– Ai ceva de spus?

– Da. Britannicus privi în sus sfidător. Ahenobarbus e mult prea influenţat de Seneca, noul său profesor. Ce înseamnă poezia pentru oamenii de rând? Nimic. Ei au nevoie de mâncare, adăpost şi distracţie. Asta e ceea ce vor de la împăratul lor. El îşi poate da silinţa să le ofere asta unora dintre ei, dar nu tuturor. Deci care e datoria lui? E simplu. Datoria lui e să menţină ordinea şi să se lupte cu haosul. Trebuie să apere Roma de cei din interior la fel de mult ca de barbarii care trăiesc dincolo de frontierele noastre.

– Asta e o gândire foarte cinică, tinere Britannicus, comentă profesorul.

– Sunt tânăr. Dar sunt mai înţelept decât anii pe care îi am.

– Da, precocitatea ta a fost observată.

– Şi nu a fost aprobată. Britannicus zâmbi cu răceală.

– Există o înţelepciune care vine numai odată cu vârsta şi în nici un alt chip. Până ce nu te vei pune în pielea altor oameni, nu vei fi înţelept. Ci doar bine citit.

Britannicus se uită la bărbat cu o expresie apatică:

– Poate că dacă te-ai fi pus în pielea mea, mi-ai fi înţeles cinismul. Am o familie care nu e o familie, ci o colonie de ucigaşi. Am un tată care nu mă mai tratează ca pe un fiu. Nu am mamă, am un... frate care cu siguranţă m-ar ucide dacă va ajunge împărat. Băiatul se opri. Intră tu în pielea asta, Eurayleus, şi o să vezi că trebuie să trăieşti improvizând.

Profesorul se holbă la el cu o expresie tristă şi apoi inspiră adânc:

– Să continuăm. Nero crede că omul de rând poate avea poezie în viaţa sa.

– Da, aşa e, zise Nero cu ardoare.

– Dar are această capacitate înnăscută? Sau trebuie să o înveţe? Profesorul se întoarse spre Macro şi Cato de parcă abia atunci i-ar fi observat pentru prima dată. Luaţi-i pe aceşti doi bărbaţi. Soldaţi. Nu ştiu altceva decât arta distrugerii, care este opusul cunoaşterii. Înţeleg armele şi instrucţia şi îşi petrec timpul liber în orgii stupide, umblând după femei şi vizitând arena. Nu-i aşa, soldat? îl întrebă pe Macro. Răspunde-mi!

Macro se gândi un moment, apoi clătină din cap:

– Asta cam rezumă tot, domnule.

– Vezi? Cum te poţi aştepta să-i înveţi pe astfel de oameni să aprecieze

sentimentele delicate ale poeziei? Cum le poţi induce umbrele subtile de expresie asupra cărora se apleacă cea mai frumoasă literatură? Ei sunt o clasă aparte. Vai, priviţi-i! Vedeţi ochii aceia negri? Nemulţumiţi de starea tâmpă a minţii lor, ei îşi alcătuiesc denigrarea angajându-se în încăierări. Ce speranţă există ca ei să-şi găsească drumul spre marile lucrări ale celor mai erudiţi gânditori? Mă îndoiesc că ştiu să citească. Tu de colo, celălalt. Spune-mi, ai citit vreodată lucrările lui Aristotel?

– Care dintre ele, domnule? *Poetica*, *Politica*, *Etica*, *Metafizica*, *Etica nicomahică* sau *De Anima?*

Profesorul se holbă la Cato pentru o clipă, uluit.

Britannicus chicoti.

– Te rog continuă, Eurayleus. Argumentele tale mă intrigă.

Profesorul se luptă să se ridice în picioare şi făcu un gest spre elevii săi.

– Haideţi să găsim un loc mai... ăăă... retras unde să ne continuăm discuţia.

Merse direct printre Cato şi Macro, fără să-i privească în ochi. Nero îl urmă, oprindu-se doar pentru a-i face cu ochiul lui Cato şi pentru a-l bate pe umăr înainte să părăsească zona împrejmuită. Băiatul mai mic se ridică mai încet, veni şi se aşeză în faţa lui Cato şi se uită la el.

– Cum te numeşti, pretorianule?

– Capito, domnule.

– Capito... Eşti oarecum diferit de ceilalţi pretorieni, nu-i aşa?

– Nu sunt prea sigur ce vreţi să spuneţi, domnule.

– Ba ştii. Te voi urmări. Eu nu uit un chip. S-ar putea să am nevoie de tine într-o zi. Spune-mi, Capito, dacă ai putea alege noul împărat când Claudius va muri, cine ar fi acela? Eu sau Ahenobarbus?

– Alegerea nu stă în mâinile mele, domnule.

– Dar eşti pretorian, iar când va sosi clipa, pretorienii vor trebui să aleagă, aşa cum au făcut când tatăl meu a devenit împărat. Deci, pe cine ai alege?

Cato era blocat. Nu îndrăznea să-i ofere un răspuns băiatului. Mai mult, era surprins de adâncimea matură a ochilor săi şi de felul lui isteţ şi înţelept de a vorbi.

Britannicus ridică din umeri şi lovi cu piciorul o pietricică, spre iaz, şi pentru o clipă arătă ca orice alt băiat de vârsta lui. Apoi vorbi iarăşi:

– Când va sosi clipa, va trebui să faci o alegere. Pentru mine nu va exista altă soluţie. Trebuie să încerc să-l ucid pe Ahenobarbus înainte ca el să mă ucidă pe mine. Se uită iar în sus la Cato, fixându-l cu privirea fără nicio urmă de stinghereală. Sunt sigur că ne vom mai întâlni, pretorianule. Până atunci, rămâi cu bine.

Îşi împreună mâinile la spate din nou şi plecă repede, pe picioarele lui scurte şi îndesate, pentru a-i ajunge din urmă pe profesor şi pe fratele său vitreg. Pe când sunetul paşilor pălea, Macro se întoarse spre Cato şi îşi umflă obrajii.

– Pfui! Britannicus ăsta e ciudat. Un bătrân în trup de băiat. N-am mai

văzut aşa ceva.

Cato clătină din cap. Fusese ceva foarte neliniştitor în privinţa băiatului. Ceva ce-l lăsase pe Cato cu un sentiment de răceală. Avea un aer de hotărâre nemiloasă, iar Cato nu avea nicio îndoială că Britannicus vorbise serios despre uciderea lui Nero când va veni momentul potrivit. Copilul va avea şi susţinători – oameni precum Narcissus, care doreau să se asigure că îşi vor menţine poziţiile de influenţă când Claudius va trece în lumea umbrelor. Totuşi, lui Cato îi era clar că secretarul imperial va avea de-a face cu un băiat-împărat care posedă mult mai multă inteligenţă decât prezentul deţinător al funcţiei. Britannicus va fi propriul său stăpân. Dar ce fel de stăpân? se întrebă Cato. Exista un oarecare adevăr în ceea ce spusese Eurayleus. Inteligenţa e un lucru, dar dacă e lipsită de înţelepciune şi empatie, se poate uşor transforma într-o tiranie crudă a raţiunii, tot atât de dăunătoare Romei precum fusese şi nebunia lui Caligula. Chiar la vârsta pe care o avea, Britannicus avea o forţă de care trebuia să se ţină seama.

– Ce crezi despre celălalt? întrebă Macro. Nero.

– Aproape inofensiv. Pare cu capul în nori, dar inima îi e acolo unde trebuie.

– Asta cred şi eu. Şi e popular printre flăcăii din Garda Pretoriană.

– Da. Cato putea vedea că Nero avea un farmec aparte. În lupta inevitabilă pentru succesiune, acesta va fi un avantaj considerabil faţă de fratele său vitreg mai inteligent, dar mult mai rece. Cato avea sentimentul că o greutate prevestitoare de rău îi atârna peste inimă. Niciunul dintre băieţi nu era pregătit să-i succeadă împăratului. Vor mai trece câţiva ani până vor avea experienţa necesară ca să conducă

înţelept. Pentru acest motiv, era vital ca împăratul Claudius să trăiască suficient timp ca să asigure continuitatea ordinii şi stabilităţii domniei sale. Dacă Roma începea pe mâinile oricăruia dintre băieţi, atunci va trebui să înfrunte un pericol tot atât de mare ca şi cel reprezentat de hoardele barbare care stăteau în aşteptare la frontierele imperiului.

Capitolul 9

Ziua de dinaintea desfăşurării Jocurilor urcării pe tron fu ocupată cu pregătirile. O arenă temporară fusese construită pe terenul de paradă din afara taberei, pe parcursul câtorva zile. Când muncitorii îşi strânseseră uneltele şi plecaseră, una dintre cohortele pretoriene fusese desemnată să vopsească lemnul tribunelor şi să decoreze loja imperială cu ghirlande proaspete de frunze de stejar. Un baldachin purpuriu fusese ridicat deasupra locurilor din boxa imperială, pentru a-i proteja pe împărat şi familia sa de intemperii. În loja din faţă, unii dintre pretorienii cu mai mult talent artistic decât restul camarazilor lor pictaseră o frescă mare, înfăţişându-l pe Claudius aclamat de soldaţi, în ziua când devenise împărat. O altă frescă îl arăta pe împărat împărţind monede din aur soldaţilor, pentru a le reaminti de mărinimia deosebită pe care le-o arăta pretorienilor şi de loialitatea pe care aceştia i-o datorau în schimb.

Totul fusese terminat până la căderea serii din cea a douăzeci şi cincea zi a lui ianuarie. Arena era destul de mare cât să ofere locuri pentru fiecare soldat din tabără în spatele zidului jos, care acţiona ca o barieră. O poartă mare se afla în faţa lojii imperiale pentru a-i primi pe

participanţii la jocuri şi două ieşiri mai mici se aflau pe fiecare latură, pentru ca răniţii sau cei ucişi să fie scoşi de pe nisipul proaspăt întins, care acoperea terenul de paradă. La cazarmă, holurile şi colonadele fuseseră umplute cu mese şi bănci pentru ospăţul din seara următoare. Căruţe încărcate cu pâine, carne afumată, brânză, fructe şi vin fuseseră trase în tabără, aduse din provincie, iar conţinutul fusese descărcat în magazii, sub privirile atente ale ofiţerilor inferiori, pentru a se asigura că nu se şterpelea nimic.

Pe când noaptea se lăsa peste tabăra pretoriană, Macro şi Cato stăteau în încăperea încinsă a băilor. După ce schimbaseră câteva politeţuri cu noii lor camarazi, ocupaseră una din băncile din colţ, pentru a nu putea fi auziţi de ceilalţi bărbaţi răspândiţi prin camera înăbuşitoare. Unii dintre ei erau implicaţi în conversaţii, dar majoritatea stăteau cu sudoarea curgându-le pe trupuri, savurând căldura.

O picătură se scurse de pe fruntea grea a lui Macro şi-l făcu să clipească. Îşi şterse fruntea cu dosul braţului şi se uită la Cato. Prietenul său căzuse pe gânduri, holbându-se la podeaua de mozaic din faţa lui. Mai devreme în acea zi, Cato vizitase ascunzătoarea şi găsise un mesaj de la Septimus, cerând un raport asupra progreselor făcute. Urmau să-l întâlnească acolo în două zile.

– Un sestert pentru gândurile tale, zise Macro moale.

– Ce?

Cato privi în jur.

– Cunosc privirea asta. Ce te frământă?

– Lipsa progresului. Nu văd cum ar trebui să facem ceea ce vrea

Narcissus. Nici Eliberatorii nu au dat anunţ pentru racolarea de noi adepţi, nici noi nu am descoperit ceva sinistru în mod particular.

– Dar Sinius? întrebă Macro. Pare a fi un personaj suspect.

– Adevărat. Dar nu avem nicio dovadă a implicării sale în vreo conspiraţie. Cato îşi muşcă buza. Ceea ce ne conduce spre întrebarea: Narcissus nu umblă cumva după umbre? Dacă cei care au prins în ambuscadă convoiul cu lingouri nu au urmărit decât să ia argintul?

– E posibil, admise Macro. Dar bărbatul pe care l-a torturat Narcissus? A zis că lucra pentru Eliberatori şi a scăpat un nume.

– Asta nu e nicio surpriză. Anchetatorii îşi cunosc meseria şi pot face orice bărbat să cedeze. Cât de încredere poate fi informaţia obţinută prin tortură? După o vreme, îmi imaginez că omul spune orice pentru a încerca să pună capăt chinului.

Macro se gândi o clipă şi apoi clătină din cap.

– În regulă. Dar să presupunem că informaţia este corectă. Ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra centurionului Lurco atunci când se va întoarce în tabără. Să-l urmărim şi să vedem cu cine vorbeşte. Dacă e căpetenia unei conspiraţii, atunci vom afla asta destul de curând.

– Presupun că da. Cato oftă. În orice caz, el este unica posibilitate reală pe care o avem acum.

Mai rămaseră puţin înainte să folosească strigilurile din alamă pentru a-şi râcâi murdăria care le transpirase prin piele. Apoi se mutară în camera rece şi plonjară în bazin, unde şocul apei reci îi făcu să icnească. Cato dădu din mâini rapid, înotând două lungimi de bazin înainte să iasă afară şi să se grăbească spre vestiar, unde se frecă bine

cu unul dintre prosoapele puse la uscat în cuierul de deasupra burlanelor hipocaustului. Macro i se alătură şi începură să se îmbrace.

– Ştii, începu Macro, dacă nu există nicio conspiraţie şi dacă noi umblăm doar după o bandă de hoţi, atunci asta o să ne îngreuneze şi mai mult cercetările. O conspiraţie are nevoie de susţinători pentru a-şi atinge scopurile. Cei implicaţi într-un simplu furt vor încerca să stea aproape de cufere.

Cato încuviinţă din cap.

– Caz în care, continuă Macro, ne-am cam înfundat, din moment ce Narcissus nu ne va răsplăti pentru că nu am reuşit să-i oferim rezultatele pe care şi le doreşte. Oricât ar suna de nebunesc, mai bine ne-am ruga să existe o conspiraţie.

Când ajunseră la intrarea în barăci, Tigellinus îi aştepta. Arătă cu degetul spre locuinţa centurionului.

– Lurco s-a întors. Vrea să vă vadă. Tigellinus zâmbi îngâmfat. A trimis după voi acum mai bine de o oră. Păcat că nu v-am putut găsi – centurionul nu tolerează întârzierile. Locţiitorul râse uscat înainte să o pornească agale spre camerele detaşamentului. Mult noroc!

Buzele lui Macro se strânseră în timp ce aştepta ca Tigellinus să nu-i mai poată auzi, apoi şuieră printre dinţii încleştaţi:

– Nenorocitul! Ştia unde eram. Ne-a întins o capcană.

Cato ridică din umeri:

– Nu mai putem face nimic în privinţa asta acum. Să mergem.

Îşi croiră drum spre uşa unui mic birou, aflat lângă camerele private ale centurionului şi văzură că aceasta era deschisă. Lurco stătea la fereastră, privind spre zidul taberei şi, mai departe, spre oraşul luminat de scânteile licăritoare ale torţelor şi lămpilor. Stătea aproape nemişcat în timp ce se uita în direcţia palatului imperial, cu spatele luminat neclar de singura lampă cu ulei aflată pe biroul său. Cato îi făcu un semn lui Macro şi rămaseră chiar în faţa cadrului uşii. Trăgând aer adânc, Cato bătu în tocul de lemn.

– Aţi trimis după noi, domnule?

Lurco se întoarse repede, iar Cato văzu că centurionul era mult mai tânăr decât se aşteptase el, având între douăzeci şi treizeci de ani. Părul îi era negru, măiestrit aranjat în bucle date cu ulei deasupra unui chip cu trăsături frumoase, putându-se spune că era chiar chipeş. Frumoasa lui faţă se schimonosi într-o încruntătură.

– Sunteţi oamenii cei noi? Capito şi Calidus? întrebă cu o voce subţire, ascuţită.

– Da, să trăiţi!

– Nu staţi acolo. Intraţi.

Păşiră înăuntru şi se opriră în faţa biroului comandantului. Era mai înalt decât Cato şi, pentru că îşi ţinea capul uşor înclinat pe spate, dădea şi mai mult impresia că se uita de sus la ceilalţi oameni.

– Pe unde aţi umblat? Am trimis după voi cu secole în urmă. De ce nu vă aflaţi în cazarmă?

– Ne cerem scuze, domnule, dar eram la baie, explică Macro.

– Chiulind de la datorie, fără îndoială.

– Nu, domnule. Suntem veterani. Am fost scutiţi de munci.

– Veterani? Lurco zâmbi dispreţuitor. Deci aveţi impresia că lumea vă datorează existenţa? Fără îndoială credeţi că sunteţi mai buni decât noi, restul. Doar pentru că aţi strâns ceva noroi pe cizme şi câteva zgârieturi. Plesni din mână cu dispreţ în direcţia feţei lui Cato. Nu mă interesează dacă sunteţi veterani. Oamenii din centuria mea sunt toţi la fel, în ceea ce mă priveşte. Iar acum se pare că toţi depindeţi de mine atât de mult, încât am fost nevoit să-mi scurtez concediul pentru a mă întoarce în tabără ca să iau parte la micul spectacol plicticos de mâine, organizat în cinstea împăratului. Aş fi putut merge la vreo petrecere din oraş, unde să trag o tăvăleală zdravănă cu nevasta sau fiica vreunui senator, dar nu, sunt blocat aici în tabără. Aşa că, dacă trebuie să renunţ la prietenii mei pentru a mă afla aici, atunci măcar puteţi avea afurisitul de bun-simţ de a vă prezenta atunci când sunteţi chemaţi.

Cato simţi o repulsie instinctivă faţă de acel bărbat şi, dintr-odată, deveni dureros de conştient de cicatricea care îi schimonosise propriul chip. Lurco, cu înfăţişarea lui frumoasă şi bine aranjată, era tipul tânărului ofiţer care avea succes printre doamnele capitalei. Posibil genul de persoană pe care o femeie ca Iulia ar putea-o întâlni şi de care s-ar putea îndrăgosti. Era un gând prostesc, îşi spuse Cato, mânios că lăsase frâu liber sentimentelor pe care se luptase să le reprime.

– Am venit imediat ce ni s-a spus că doriţi să ne vedeţi, domnule, zise Macro.

– Ei bine, nu a fost suficient de repede, i-o întoarse Lurco. Se uită la ei,

cu nările fremătând. Ei bine, acum ne cunoaştem, iar voi ştiţi ce susţin eu. Pe viitor, când dau un ordin, mă aştept ca voi să vă supuneţi imediat. Dacă daţi greş, mă voi asigura că vi se revocă statutul de veterani şi vă voi îngropa până la gât în rahat, punându-vă să faceţi muncă la latrine pentru restul anului. M-am făcut înţeles?

– Da, să trăiţi! replicară Cato şi Macro.

Lurco se uită la ei.

– Mâine, jucăm rolul de gazde pentru împărat. Cohorta noastră va fi plasată de o parte şi de alta a lojii imperiale. Asta înseamnă că vreau o ţinută impecabilă din partea voastră. Centuria mea va fi cea mai elegantă unitate din întreaga Gardă Pretoriană, sau altfel veţi avea de plătit. Să nu cumva să îndrăzniţi să mă dezamăgiţi. Priceput?

– Da, domnule.

– Atunci, lăsaţi-mă. Plecaţi! Pieriţi din ochii mei!

Salutară, se întoarseră, iar Macro o luă în faţă în timp ce ieşeau din cameră. Se îndreptară spre scări, iar Macro lăsă să-i scape un oftat puternic.

– Ce nenorocit afurisit! Fac pariu că rahatul ăsta înfumurat a fost refuzat de vreo femeie. Iar acum se răzbună pe noi. Cât despre prostiile referitoare la veterani... Omul ne datorează ceva mai mult respect. Scoase fum de supărare, apoi continuă. Totul e din vina lui Tigellinus. Ştia de unde să ne ia. Era în cameră când am plecat spre băi. Voi avea o discuţie cu optio, aşa că te rog să mă ajuţi.

– Mai bine nu, răspunse Cato. Nu şi dacă nu vrem să fim pedepsiţi pentru insubordonare.

– Mă gândeam la ceva mai în forţă decât insubordonarea, răspunse Macro întunecat. Trebuie să scoatem fumurile din el. Cunosc genul lui. Ne va înscena câte ceva ori de câte ori va avea ocazia. E tipul de optio care ar face orice pentru a trage scara după el în timp ce stă frumos şi aşteaptă numirea în postul de centurion.

– Las-o baltă, zise Cato calm. Nu vom sta aici suficient de mult cât să ne facă vieţile amare. Aşa că îl vom ignora şi ne vom concentra atenţia la ce avem de făcut, da?

Macro mormăi ceva:

– Dacă se dovedeşte că iubitul nostru optio e parte din vreo conspiraţie, atunci mă voi asigura că îmi pot oferi serviciile oricui va avea posibilitatea să-l interogheze.

În zori, tribunul Burrus dădu ordin cohortei să se strângă în faţa cazărmii. Cerul era înnorat, iar aerul se simţea umed şi lipicios, pe când soldaţii se adunau în formaţie în centurii şi stăteau pe loc repaus. Macro şi Cato se număraseră printre primii care ieşiseră, iar acum priveau cum ceilalţi soldaţi se împleticeau afară din clădire, unii dintre ei încă mai închizându-şi centurile peste tunici. Centurionul Lurco fu printre ultimii veniţi, cu ochii lipiţi şi palid la faţă.

Cato se aplecă în faţă spre Macro:

– A băut.

– Bietul băiat trebuie că are inima zdrobită, răspunse Macro fără nicio urmă de compasiune.

Tigellinus, poziţionat la doi paşi în faţa primului rând, îşi întoarse capul şi urlă:

– Linişte! Următorul care mai scoate un singur afurisit de cuvânt va primi o însărcinare!

Lurco se cutremură la auzul vocii, în timp ce îşi găsea locul în faţa locţiitorului şi a purtătorului steagului centuriei. Când ultimii oameni ai cohortei îşi ocupară locurile, se lăsă liniştea pentru un moment, înainte ca silueta voinică a tribunului Burrus să iasă pe intrarea principală a clădirii de apartamente a cazărmii. Centurionul cel mai vechi în grad al cohortei, *trecenarius,* inspiră adânc şi strigă:

– Ofiţerul comandant!

Oamenii luară poziţia de drepţi, cu un zgomot puternic de cizme cu crampoane pe pietrele din pavaj. Burrus păşi în faţă, cu mâinile împreunate la spate, în timp ce-şi umfla obrajii şi-şi trecea privirea peste rândurile bărbaţilor care formau centuriile.

– Majoritatea cunosc instrucţiunile. Sunt doar puţini cei care ni s-au alăturat de la ultimele Jocuri ale urcării pe tron. Le voi mai spune o dată, pentru ca toţi să ştiţi exact ce se aşteaptă de la noi. Împăratul, familia sa şi câţiva oaspeţi aleşi din rândurile curţii imperiale îşi vor petrece ziua împreună cu Garda Pretoriană. Ca unitate care se află cel mai aproape de grupul imperial, noi suntem standardul după care va fi judecat şi restul gărzii. Va trebui să vă purtaţi exemplar, căci îi voi tăia boaşele celui care se îmbată sau celui care va discredita onoarea Gărzii Pretoriene prin comportamentul său. Se opri pentru o clipă, apoi continuă pe un ton mai puţin aspru. După cum ştim, împăratul are ticuri ciudate. E înclinat să se bâlbâie, iar când este prea emoţionat are tendinţa să-i curgă balele. Nu e una dintre priveliştile cele mai plăcute, vă asigur. Totuşi, Claudius este împăratul, iar noi am depus un jurământ pentru a-l onora şi a ne supune. Aşa că nu vreau să aud râsete, nici cel mai mic chicotit, dacă bătrânul calcă în strâchini. E clar?

Vă asigur că nu va mai fi nimic de râs pentru cel pe care-l prind că-şi bate joc de împărat. Burrus se întoarse şi făcu câţiva paşi înainte să revină înapoi. Şi încă ceva. Noua împărătească va participa la jocuri pentru prima dată. Acum, sunt sigur că unii dintre voi sunteţi încă puţin surprinşi, chiar uluiţi, de faptul că împăratul a decis să se căsătorească cu propria-i nepoată.

Se auziră câteva murmure discrete dinspre unii dintre străjeri şi Cato îşi dădu seama că oamenii de lângă el începuseră să se mute stingheriţi de pe un picior pe altul. Burrus ridică o mână pentru a-i face să tacă.

– Oricare v-ar fi sentimentele, această căsătorie a fost recunoscută de Senat, aşadar este legală. Moralitatea situaţiei nu e problema noastră. Suntem soldaţi şi trebuie să ne supunem ordinelor, corecte sau greşite, şi cu asta basta. Deci, dacă vreunul dintre voi nutreşte îndoieli în privinţa noii soţii a împăratului, atunci să şi le păstreze pentru el. Acesta este un ordin. Nu vreau să aud niciun cuvânt de nemulţumire de pe buzele voastre. Se opri din nou pentru a lăsa ca vorbele sale să-şi facă efectul. Un ultim lucru. Ziua de azi se presupune că trebuie să întărească legăturile dintre împărat şi Garda Pretoriană. Claudius plăteşte pentru toate distracţiile şi pentru ospăţul care le urmează. Aşadar, ar fi politicos din partea noastră să ne exprimăm recunoştinţa cu fiecare ocazie. Îl veţi aclama pe el şi pe familia lui de parcă vieţile voastre ar depinde de asta. Acest lucru ar trebui să-l mulţumească pe bătrân, fără îndoială. Un împărat fericit e un împărat generos. De fiecare dată când îl veţi aplauda, gândiţi-vă că aduceţi bani în cufăr. Sau veţi aduce, atunci când va veni vremea să acorde gărzii următoarea gratificaţie... Grupul imperial e aşteptat să sosească în tabără la două ceasuri după răsărit. Fiecare om va fi la postul lui înainte, echipat şi încălţat. Asta e tot!

Pe când tribunul se întoarse spre intrarea în cazarmă, centurionul senior strigă:

– Cohortă, liber!

Ordinul se auzi ca un ecou între ziduri, iar oamenii se relaxară şi începură să rupă rândurile. Macro se uita după tribunul care se îndepărta.

– Ei bine, a fost scurt şi la obiect. Privi în sus spre cer. Ar fi o idee să ne aducem mantiile înainte să ocupăm nişte locuri bune.

Până ce urcară ei scările din spatele arenei improvizate, sute de bărbaţi îşi ocupaseră deja locurile. Burrus şi oamenii lui primiseră poziţiile care flancau loja imperială, care se ridica deasupra laturii nordice a arenei, pentru a beneficia de puţina căldură oferită de soare. Spre deosebire de locurile dispuse în pantă ale pretorienilor, loja imperială era construită pe o platformă aflată la acelaşi nivel cu locurile cele mai de sus. Cato indică spre ele:

– Acolo sus.

– Dar dacă vrem să avem o vedere bună asupra jocurilor, atunci ar trebui să mergem în faţă, protestă Macro.

– Cel pe care vrem să-l vedem bine e împăratul şi grupul său. Acela e cel mai bun loc.

Macro bombăni ceva în barbă, aruncă o privire îndurerată la locurile goale aflate chiar lângă arenă, apoi se întoarse pentru a-şi urma prietenul pe scările abrupte dintre rândurile de scaune. Sus, Cato privi spre loja imperială şi apoi îşi schimbă locul, astfel încât curba arenei să le permită o vedere mai bună asupra grupului imperial. Satisfăcut, se

aşeză. Macro se uită la rândurile de bănci care se umpleau rapid în faţa lui şi suspină.

– Frumoasă privelişte, zise el plat.

– E suficient de bună pentru scopurile noastre, răspunse Cato, ridicându-şi mantia şi lăsându-şi gluga pe spate, astfel încât să-şi descopere capul.

În jurul lor, pretorienii se revărsau prin intrări şi se grăbeau către cele mai bune din locurile rămase libere. Aerul era plin de conversaţii bine intenţionate, pe când lumina creştea treptat în intensitate. Cerul era încă acoperit, dar o fâşie mai deschisă la culoare marca locul în care soarele se zbătea în văzduh şi vărsa puţin mai multă căldură peste oraş şi câmpul înconjurător. Ofiţerii fură printre ultimii care intrară, alegându-şi locurile în rândul din faţă şi gonindu-i pe soldaţii care deja se aşezaseră acolo. Macro zâmbi văzând asta, bucurându-se instinctiv de dezamăgirea lor. Chiar sub ei, tribunul Burrus şi centurionii săi îşi ocupară locurile, iar în spatele lor se aşezară locţiitorii şi purtătorii de steaguri. Cato îl privi pe Lurco cum se aşază lângă loja imperială, dar nu chiar atât de aproape încât să fie ascuns vederii, precum cei care se postaseră chiar sub picioarele celor din anturajul împăratului. Purta pe mâna stângă o brăţară din aur care-ţi lua ochii şi, fără îndoială, spera să atragă atenţia vreunui posibil patron pentru a avansa în carieră. Tigellinus stătea în spatele şi într-o parte a centurionului său, iar Cato putea citi dispreţul din expresia sa, atunci când optio se întoarse să-l privească pe Lurco.

La momentul potrivit, sunetul inegal al cizmelor din direcţia Porţii Viminale anunţă apropierea grupului imperial. Gărzile germanice călare deschideau drumul, apoi venea prima dintre litiere, care ducea oaspeţii suveranului. Sclavi, curat îmbrăcaţi în tunici noi, trudeau sub

greutatea stâlpilor de pe umeri, pe când cei aflaţi în lectici discutau liber. O unitate formată din opt gărzi germanice pedestre se arătă vederii prin zidul oraşului, bărbile lor stufoase şi armura ciudată dându-le o înfăţişare barbară. Apoi venea litiera care-i ducea pe Agrippina şi pe Nero, iar în spatele ei cea care-l purta pe însuşi împăratul, însoţit de Britannicus. Mai multe litiere urmau, ducând restul grupului: Narcissus, Pallas, Seneca – noul profesor al lui Nero, rechemat recent din exil – şi, în cele din urmă, aceia dintre senatori şi soţiile lor care fuseseră onoraţi cu invitaţia de a-l însoţi pe împărat.

Coloana se opri în faţa intrării în loja imperială şi oaspeţii de rang inferior se grăbiră să iasă din lecticile lor, înainte ca împăratul şi familia sa să-şi ocupe locurile. Prefectul Gărzii Pretoriene, Geta, apăru din loja imperială şi se înclină în faţa suveranului, în timp ce acesta stătea aşezat în lectica sa. Prefectul schimbă câteva cuvinte cu Claudius înainte să se alăture celorlalţi oaspeţi din lojă.

Mulţi dintre soldaţii de pe locurile aflate mai sus îşi întoarseră capetele pentru a-i privi pe cei care soseau. Cato şi Macro îl văzură pe Narcissus uitându-se scurt în sus la chipurile de deasupra lui, dar dacă îi văzuse, nu le dădu niciun semn de recunoaştere înainte să dispară din raza lor vizuală. În cele din urmă, grupul imperial era pregătit să intre, iar Nero sări jos din lectica sa şi îi dădu mamei sale mâna pentru a o ajuta să coboare.

– Un fiu îndatoritor, comentă Macro strâmbându-se. Şi ia uite cât îi adoră pe fratele şi pe tatăl său vitreg.

După ce o ajutase pe mama sa, Nero se întorsese spre ultima lectică cu o privire de gheaţă. Britannicus coborî şi apoi îşi înclină capul plin de respect, în timp ce împăratul se lupta să se ridice în picioare dintre pernele sale brodate, de culoare purpurie. Ţinând mâna fiului său,

Claudius şchiopătă înainte, cu capul smucindu-i-se, până ce ajunse la intrare. Zâmbi şi le făcu semn lui Nero şi Agrippinei să i se alăture, apoi aşteptă până ce zece dintre gărzile germanice se aşezară în formaţie în faţa familiei şi începură să urce scările spre loja imperială. Pretorienii priviră aşteptând. Gărzile se postară de o parte şi de alta şi în spatele oaspeţilor aşezaţi, astfel încât să nu le blocheze vederea spre arenă. Apoi, urmă o scurtă pauză înainte ca Narcissus să facă un semn discret cu mâna şi ocupanţii lojii să se ridice în picioare.

Imediat, pretorienii le urmară exemplul şi eliberară un strigăt asurzitor, care crescu în intensitate când laurii auriţi de pe capul împăratului fură zăriţi. Claudius urcă şi ultimele trepte şi păşi într-un fel ciudat spre estrada unde două jilţuri mari stăteau unul lângă altul. Agrippina i se alătură, iar cei doi băieţi se postară de-o parte şi de alta. Claudius menţinu o expresie neutră, luptându-se să-şi oprească ticul, pe când îşi întorcea încet capul pentru a primi uralele venite din toate părţile. În cele din urmă, luă loc, apoi Agrippina se aşeză şi ea, urmată de restul oaspeţilor.

– E arătoasă, într-adevăr, vorbi Macro tare la urechea lui Cato. Se vede de ce bătrânul ţap a umblat după ea.

– E mai mult decât înfăţişarea ei, răspunse Cato. Are influenţă, creier şi vine cu un fiu sănătos care ar putea fi un moştenitor folositor pentru Claudius dacă Britannicus va cădea în dizgraţie.

Strigătele mulţimii se mai potoliră, iar pretorienii începură să se aşeze. Cato şi Macro li se alăturară şi, curând, se auzi zarvă de agitaţie, pe când organizatorul jocurilor discuta cu funcţionarii săi pentru a se asigura că totul era în regulă. Satisfăcut, omul se uită spre balustrada din faţa boxei imperiale şi făcu un semn spre cei patru soldaţi care aşteptau pe nisipul de dedesubt, ţinând cornurile lungi din alamă.

Aceştia îşi ridicară instrumentele şi scoaseră o serie de sunete ascendente. Imediat, toţi pretorienii tăcură şi, în faţa lojii imperiale, organizatorul îşi ridică braţele.

– Maiestatea sa imperială Tiberius Claudius Drusus Nero Germanicus le urează bun venit camarazilor din Garda Pretoriană!

Bărbatul avea o voce frumos modulată, care acoperea arena şi care putea fi auzită cu claritate de toţi cei prezenţi.

– Conform dorinţei sale de a-i asigura pe bravii săi soldaţi că loialitatea lor le este întoarsă la fel şi cu mare afecţiune, maiestatea sa imperială, în onoarea zilei în care îndurătorii cetăţeni ai Romei i-au încredinţat bunăstarea lor, cu această ocazie prezintă o zi de distracţii...

Organizatorul trecu programul în revistă, generând ropote de aplauze la menţionarea fiecărui punct. În timp ce el vorbea, atenţia lui Cato se concentrase asupra lojii imperiale. Împăratul stătea pe cât de nemişcat îi permitea ticul său, cu atenţia îndreptată asupra organizatorului. Clătina din cap în semn de mulţumire la fiecare rundă de apaluze. Lângă el, Agrippina îşi sprijinise cotul pe braţul jilţului şi îşi odihnea capul în mână. Părea cumplit de plictisită de preliminarii şi, după o vreme, îşi aruncă privirea prin loja imperială, până când se opri asupra scaunelor unde stăteau sfătuitorii împăratului. Narcissus era adâncit într-o conversaţie şoptită cu unul dintre camarazii săi. Celălalt bărbat dădea din cap, apoi observă că împărăteasa se uita la el şi-i aruncă un zâmbet rapid peste umărul lui Narcissus. Acesta remarcă şi îşi întoarse privirea exact când împărăteasa se uită în altă parte. Făcu o pauză scurtă înainte de a-şi continua conversaţia şoptită.

Atenţia lui Cato se îndreptă spre ceilalţi acupanţi ai lojii şi văzu că

Britannicus stătea băţos lângă tatăl său, cu mâna stângă ascunsă între faldurile micii sale togi. Faptul că purta o togă era semnificativ. Claudius dorea să arate în mod clar că fiul său urma să primească curând titluri şi onoruri care nu corespundeau vârstei sale, la fel cum se întâmplase şi cu fiul său adoptiv, Nero. Cel din urmă, îmbrăcat de asemenea într-o togă, luase mâna mamei sale şi acum o dusese la buze, zăbovind asupra ei pentru o clipă, până când ea şi-o retrase.

– Ai văzut asta? şuieră Macro. De-a ce crede că se joacă? Încearcă să stârnească un scandal?

Cato se uită în jur la ceilalţi soldaţi, dar nu înregistră nicio reacţie la insolenţa lui Nero.

– Poate că oamenii sunt obişnuiţi cu astfel de manifestări, sugeră Cato. Trebuie să recunoaştem că familia imperială are un anumit stil. S-ar putea să fie nevinovat. S-ar putea să nu. Nu ar fi prima dată când membrii familiei imperiale ar avea de-a face cu incestul.

Buzele lui Macro se încreţiră a dezgust:

– Perverşii!

Organizatorul îşi încheie discursul pe fondul unor noi aclamaţii asurzitoare, iar Claudius zâmbi şi ridică o mână pentru a-şi saluta soldaţii. Nu mai exista niciun preambul înainte de primul eveniment: un meci de box între doi uriaşi numidieni. Pielea le fusese unsă cu ulei şi străluceau precum abanosul când se puseră în gardă şi începură lupta. În public, pretorienii dădură repede să facă pariuri în privinţa rezultatului şi să strige unii la ceilalţi. Lupta continuă pentru o vreme, iar nisipul din jurul celor doi bărbaţi fu împroşcat cu sânge, în timp ce fâşiile de piele legate în jurul pumnilor rupeau şi găureau. În cele din

urmă, fu aplicată o lovitură decisivă, însoţită de un amestec de gemete şi strigăte venite din partea spectatorilor. Apoi urmă o demonstraţie în arta tragerii cu arcul făcută de un bărbat cu pielea întunecată, înveşmântat în robe din răsărit, care îşi trăgea săgeţile cu o acurateţe care îţi tăia respiraţia, chiar şi în jurul băiatului care îi era asistent şi care stătea legat de o ţintă din paie, cu braţele larg deschise. După o pauză scurtă, vestitorul anunţă „Concursul Troian“ – o demonstraţie de echitaţie organizată de fiii aristocraţilor romani. Aplauzele pretorienilor fură îngăduitoare.

Douăzeci de călăreţi intrară în arenă purtând coifuri aurite care le ascundeau chipurile. În spatele lor veneau câţiva străjeri aducând ţintele şi manechinele din paie, pe care le aşezară în şiruri de-a lungul arenei. Când pregătirile se încheiară, Claudius se ridică pentru a primi salutul conducătorului care călărea o iapă albă pursânge.

– P-p-pu-puteţi începe!

Capul împăratului se smuci, apoi el se aşeză greoi.

Băieţii atacară cu rândul manechinele, despicându-le pe cele din paie cu săbiile. Apoi li se dădură suliţe uşoare şi începură să galopeze spre şirul de ţinte, alegând una spre care să-şi arunce arma. Un vânt rece începuse să bată, făcându-i să trudească din greu pentru a se echilibra în timp ce ţinteau. Cei care ratau erau descalificaţi din competiţie şi părăseau arena. În curând rămaseră doar trei şi distanţa până la ţinte fu mărită. După ce încă unul reuşi, un altul părăsi competiţia. Ultimii doi, dintre care unul era conducătorul, erau buni trăgători şi încă o rundă furioasă începu, pe când băieţii se măsurau unul cu altul, iar distanţa fu mărită din nou. În cele din urmă, rivalul conducătorului ratăţinta şi se auziră iar aplauze din rândurile mulţimii pe când învingătorul îşi azvârli pumnul în aer şi îşi întoarse calul spre loja

imperială, strunindu-l într-un nor de praf.

– Un călăreţ destul de bun, zise Cato. Mă întreb cine e.

Macro ridică din umeri.

– Încă vreun afurisit de răsfăţat care se dă mare.

Călăreţul îşi ridică mâinile pentru a desface chingile şi îşi scoase repede coiful de pe cap, pentru a-şi dezvălui chipul. Urmă un murmur de surpriză din partea mulţimii şi apoi tumultul aclamaţiilor tăie văzduhul când văzură că era Nero.

Cato se uită la împărat şi îşi aminti vag că îl zărise pe fiul să vitreg alunecând spre partea din spate a lojii cu ceva timp în urmă. Mama lui Nero era în picioare, bătând încântată din palme, în timp ce împăratul radia. Strigătul gradat al pretorienilor se sincroniză într-un răget repetat al numelui său: „Nero! Nero! Nero!"

Băiatul făcu un scurt tur al arenei, înălţându-se în şa în timp ce savura aclamaţiile. Macro îi dădu un ghiont lui Cato şi arătă spre loja imperială.

– Iată unul care nu e prea fericit.

Pe estradă, lângă tatăl său, se afla tânărul Britannicus; expresia i se strâmbase într-o căutătură încruntată, iar mâna dreaptă i se strânsese în pumn. Se relaxă doar când rivalul său părăsi arena şi pretorienii încetară să mai strige. Trecuse de prânz şi crainicul anunţă o pauză scurtă, pentru a îndepărta ţintele şi a pregăti arena pentru principala atracţie a zilei: zece lupte de gladiatori, culminând cu o bătaie între un *secutor* cunoscut drept Porumbelul – favoritul mulţimii în acel moment – şi Neptun din Nuceria, un *retiarius.* Câţiva dintre cei din

boxa imperială se grăbiră în jos pe trepte pentru a se uşura şi a se servi cu gustări, în zona de sub lojă.

– Mă duc să mă uşurez, anunţă Macro ridicându-se în picioare.

Cato clătină din cap, în timp ce prietenul său se strecură pe lângă el şi îşi croi drum pe scări în jos şi de-a lungul culoarului care ducea spre ieşirea din arenă. Mintea lui Cato era încă preocupată de expresia pe care o surprinsese pe faţa lui Nero chiar înainte ca acesta să părăsească arena. Nu era nicio urmă de îndoială asupra flăcării ambiţiei care ardea acolo. Fusese un spectacol calculat pus la cale pentru pretorieni şi, în acel moment, el devenise preferatul lor.

Macro se scutură după ce se uşură şi îşi coborî tunica. Blocul latrinelor era plin de oamenii care profitau de avantajul oferit de pauză. Îşi croi drum până afară şi o luă spre poarta care dădea spre terenul de paradă. Îşi alese drumul cu grijă printre litiere şi sclavii care stăteau pe vine lângă ele, până ce ajunse la zona împrejmuită aflată sub loja imperială. Două dintre gărzile germanice stăteau de o parte şi de alta a draperiilor grele, de culoare roşie, care acopereau intrarea. Pe când Macro se apropia, unul dintre ei întinse braţul şi vorbi în limba lor aspră.

– Uşurel, Herman, mormăi Macro. Sunt doar în trecere. Nu-ţi zbârli afurisita de barbă la mine!

În acel moment, o rafală de vânt ridică draperiile, iar Macro l-a putut vedea foarte clar pe bărbatul lângă care stătuse Narcissus în loja imperială. Avea un braţ încolăcit în jurul unei femei, în timp ce îi săruta gâtul arcuit. Cealaltă mână era sub faldurile stolei, între

picioarele ei, iar gura ei gemea cu extaz. Se uitară în jur rapid atunci când perdelele fluturară, iar ochii lor îi întâlniră pe cei ai lui Macro pentru o clipă care păru că nu se mai termină. Apoi, la fel de brusc precum se iscase, vântul se potoli, iar perdelele căzură la loc. Macro nu se mişcase de pe loc, iar barbarul îi mai strigă încă un avertisment.

– Plec, bolborosi el grăbindu-se să intre înapoi în arenă.

Un tremur rece de nelinişte i se prelinse pe şira spinării. Femeia pe care tocmai o văzuse în extaz era Agrippina. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie martor la infidelitatea împărătesei. Aceasta era o informaţie periculoasă. Agrippina învăţase cu siguranţă din greşelile predecesoarei sale şi probabil că îşi dădea seama de necesitatea de a se descotorosi de orice persoană care ar fi putut-o denunţa soţului ei.

Macro urcă treptele, pentru a i se alătura lui Cato, şi se aşeză jos repede, lăsându-se pe spate pe bancă, pentru a se asigura că nu putea fi văzut din loja imperială.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebă Cato. Eşti la fel de alb ca o togă.

– Sunt bine... bine.

– Ce este?

Cato rareori îl văzuse pe prietenul său arătând atât de îngrijorat.

Macro dădu din cap:

– Nu îţi pot spune acum. Arătă spre bărbaţii din jur. Nu aici.

Jos, în arenă, prima pereche de gladiatori îl salutaseră pe împărat, iar acum se pregăteau de atac, adoptând o poziţie ghemuită, echilibrată,

în timp ce aşteptau semnalul. Crainicul prelungi tensiunea cât de mult îndrăzni, înainte să strige ordinul: „Începeţi!”

Cel mai scund şi mai suplu dintre cei doi luptători se lansă într-un atac feroce asupra adversarului său, iar sunetul lamelor care se loveau şi tunetul săbiilor pe scuturi aruncau ecouri în jurul arenei. Apoi ambii bărbaţi se despărţiră şi începură să-şi dea târcoale prudenţi. Cato zâmbi la vederea micii piese de teatru pe care gladiatorii o folosiseră ca să-şi deschidă lupta, cu o licărire de emoţie. În jurul lor, pretorienii priveau cu aviditate, murmurând comentarii despre aspectul fizic al celor doi luptători şi despre stilurile lor de lupă, în timp ce făceau pariuri. Cato se aplecă spre Macro şi vorbi cât îndrăzni el de tare:

– Poţi să-mi spui acum. Toată lumea se concentrează pe acţiune.

Macro se uită pe lângă Cato, pentru a privi în loja imperială. Nu mai departe de treizeci de paşi, împărăteasa îşi reluase locul şi se uita în jos spre arenă, cu chipul liniştit. Bărbatul care o pipăise mai devreme nu se vedea prin apropiere. Macro îi relată în şoaptă episodul la care asistase.

– Eşti sigur că te-au văzut bine? întrebă Cato.

– Destul de bine cât să mă recunoască dacă mă văd iar.

– Pe toţi zeii! se încruntă Cato. Asta nu ne prea e de ajutor.

– Ei bine, scuză-mă, mârâi Macro.

Cato îşi mângâie barba, în timp ce încerca să se gândească la implicaţii. Dacă Agrippina îşi luase deja un amant din suita împăratului, atunci juca un joc periculos, într-adevăr. Doar dacă nu-l folosea pe acel om pentru a-şi atinge scopurile. Dar care? Şi aveau

toate acestea vreo legătură cu conspiraţia pe care încerca Narcissus să o descopere şi să o neutralizeze?

Pe când Cato se gândea, Macro îl văzu pe Narcissus apropiindu-se de împărat şi aplecându-se spre urechea acestuia. Claudius ascultă şi apoi se întoarse în scaun pentru a privi îngrijorat în sus, spre secretar. Urmă o conversaţie scurtă înainte ca împăratul să dea din cap şi să-l îndrume spre prefectul Geta. Câteva clipe mai târziu, străjerii se grăbiră să iasă din pavilion pentru a duce mesaje ofiţerilor din arenă. Mulţi dintre pretorienii din apropierea lojii imperiale priveau curioşi, în timp ce tribunul Burrus se ridică, făcându-şi mâinile pâlnie la gură.

– Centuria a VI-a! Adunaţi-vă în faţa arenei imediat!

Lurco se ridică repede de pe banca sa şi-i făcu semn cu mâna lui Tigellinus, apoi se grăbi spre ieşire. Oamenii săi începură să-l urmeze.

– Despre ce crezi că este vorba? întrebă Macro. Are legătură cu ce am văzut?

– Vom afla destul de curând.

Pe când coborau scările, Cato aruncă o ultimă privire spre pavilion. Împăratul şi familia sa îşi părăsiseră deja locurile, iar Narcissus şi alţi câţiva îi urmară. Restul oaspeţilor rămăseseră pe locurile lor, încercând să pară netulburaţi, în timp ce lupta continua în arenă.

Oamenii din Centuria a VI-a se adunară în jurul lui Lurco, în timp ce la o mică distanţă, sclavii cu litierele erau în picioare, pregătiţi să-şi ridice poverile în momentul în care avea să fie dat ordinul. Pe când Macro, Cato şi ultimii dintre soldaţi ieşeau din arenă, centurionul strigă tare, pentru a putea acoperi vacarmul din arenă.

– Împăratul se întoarce la palat. Tocmai a primit un raport potrivit căruia a izbucnit o revoltă pentru mâncare, în Forum. Cohortele urbane au situaţia sub control, dar împăratul doreşte să preia personal comanda. Prefectul Geta a decis să întărească garda împăratului cu Centuria a VI-a. Acesta nu este un exerciţiu. Noi trebuie să-l protejăm pe împărat, familia şi consilierii săi cu orice preţ. Dacă cineva încearcă să ne blocheze calea, suntem autorizaţi să folosim orice tip de forţă necesară pentru ca litierele să-şi poată continua drumul. Lurco făcu o pauză pentru a-şi trage respiraţia. Luaţi-vă armele şi armurile din cazarmă. Apoi întoarceţi-vă aici, pregătiţi pentru marş. Pas alergător!

Capitolul 10

Un văl gros de fum din direcţia Forumului se undui pe cerul după-amiezii, pe când coloana de litiere şi soldaţi se îndrepta în jos, pe Colina Viminal, spre centrul oraşului. Chiar dacă vestea revoltei se răspândise pe străzi, majoritatea oamenilor îşi vedeau de treburile lor şi se grăbeau să elibereze drumul pentru centurionul Lurco şi cele două unităţi care se aflau în fruntea grupului. Germanicii strânseseră rândurile în jurul lecticilor care îi duceau pe împărat, pe împărăteasă şi pe cei doi băieţi. Restul Centuriei a VI-a umplea golurile dintre celelalte litiere şi închideau coloana.

Cato, Macro şi alţi paisprezece bărbaţi se aflau sub comanda lui Tigellinus şi mergeau în spatele litierei pe care Narcissus o împărţea cu alţi doi sfătuitori, inclusiv bărbatul pe care Macro îl văzuse cu Agrippina. Mergeau câte patru, umăr la umăr, cu Fuscius la dreapta lui Macro şi un tânăr ursuz în spate. După ce aruncă o privire rapidă ca să se asigure că optio nu îi urmărea, Macro vorbi încet către Fuscius.

– Îi vezi pe bărbaţii din lectica din faţa noastră?

– Da.

– Îl recunosc pe Narcissus, dar cine sunt ceilalţi?

– Cel din faţa lui, cel chipeş, este Pallas. Unul dintre nenorociţii aceia de liberţi cu care împăratul insistă să se înconjoare. Celălalt este Seneca, profesorul şi sfătuitorul lui Nero.

– Înţeleg. Macro se uită spre stânga, spre Cato, şi ridică o sprânceană, înainte să-şi dea seama că era un lucru inutil pe sub coiful pe care-l purta. Pallas, aşadar? Mă întreb ce pune la cale.

– Ce pune la cale? Fuscius îşi întoarse capul spre Macro. Ce vrei să zici?

– Nimic.

Înainte să-şi mai poată spune vreun cuvânt, Tigellinus se uită furios peste umăr:

– Linişte în rânduri! Ţineţi-vă afurisitele de guri închise şi ochii şi urechile deschise!

Avansară în linişte pe când se apropiau de Forum, iar strada din faţa lor începuse să se golească. Câteva grupuri mici de civili cu înfăţişare îngrijorată se grăbiră să treacă pe lângă ei, strecurându-se pe lângă coloane, fără măcar să comenteze sau să se arate surprinşi la vederea litierei imperiale, cu escorta sa de barbari. Urletele mulţimii se auzeau clar acum şi, curând, putură să discearnă strigătele distincte de mânie şi chiar câte un ţipăt pătrunzător de teamă. Fumul era des şi acru. Palele ajungeau până la coloană, pe când aceasta intră în piaţa unde Macro şi Cato fuseseră implicaţi în încăierarea de la han, cu câteva nopţi înainte. Cato se uită spre stabiliment şi văzu că proprietarul

trăgea obloanele de la fereastra care dădea spre fântâna publică, înainte să se grăbească înăuntru şi să încuie uşile. O femeie slabă şi firavă stătea pe marginea fântânii, alăptând un copil care plângea, cu ochii umflaţi şi braţele scheletice. Privi pentru o clipă la soldaţii şi lecticile care treceau, apoi se luptă să se ridice în picioare şi să-şi întindă mâna liberă:

– Un sestert pentru copilul meu! Vocea îi era slabă şi încordată. În numele lui Jupiter, daţi-mi o monedă! Nu am mâncat nimic de zile întregi, domnule! Încercă să se apropie de Tigellinus, dar locţiitorul se întoarse spre ea cu un mârâit:

– Cară-te, târfo! Ia-ţi şi ţâncul cu tine. Înainte să folosesc asta! Îşi învârti ameninţător suliţa de optio spre femeie, iar ea se trase înapoi cu un strigăt de groază.

Macro scrâşni din dinţi de ciudă la atitudinea locţiitorului şi murmură:

– Mă bucur să văd că optio are curajul să înfrunte o femeie pe jumătate moartă de foame.

– Şşşt! îl avertiză Cato.

Părăsiră piaţeta şi îşi continuară drumul în josul străzii. Imediat, mai în faţă, coloana dădu peste primul cadavru. Un bărbat supraponderal zăcea crăcănat într-un şanţ. Fusese dezbrăcat de haine, iar cioturile sfârtecate de la mâini arătau locul de unde i se tăiaseră inelele. Craniul îi fusese zdrobit de lovituri frenetice. În apropiere se afla o brutărie care fusese spartă şi prădată. Coloana trecea pe la marginea Suburei, un cartier al oraşului care era cunoscut pentru sărăcie şi crime. Clădirile de apartamente înghesuite estompau şi mai mult lumina

slabă, iar aerul îmbâcsit se prindea de gâtul lui Cato, în timp ce paşii lor aruncau ecouri din pereţii sinistri.

Când ajunseră la baza dealului, auziră o izbucnire bruscă de strigăte dinspre faţa coloanei, iar Cato îşi lungi gâtul pentru a-l vedea pe centurionul Lurco luptându-se cu un grup de bărbaţi care se revărsaseră dintr-o stradă laterală, în calea împăratului şi a suitei sale.

– Eliberaţi drumul acolo! strigă Lurco, vocea sa înaltă auzindu-se deasupra ţipetelor. Faceţi loc pentru împărat!

– E Claudius! răspunse o voce. Rămâneţi pe poziţii, băieţi! Haideţi să-i spunem necazurile noastre împăratului!

Lurco îşi ridică braţul:

– Coloană, stai!

Fără coordonare între pretorieni, germanici şi sclavii care purtau litierele, cei din coloană se opriră în mod dezordonat. Cato putu să vadă peste capetele oamenilor din faţa lui că cei din stradă erau înarmaţi cu prăjini, topoare şi bâte. Lurco păşi în faţă cu grijă, pentru a înfrunta mulţimea, în timp ce şi mai mulţi oameni li se alăturau, strigând şi gesticulând mânioşi.

– Veţi face loc pentru împărat! Acum! Nu veţi mai avea încă un avertisment!

– Claudius! mugi şeful bandei. Oamenii tăi mor de foame. Hrăneşte-ne!

– Daţi-vă la o parte! urlă Lurco, apoi se uită în spate, peste umăr. Trageţi săbiile! ordonă el.

Se auzi un scrâşnet metalic când soldaţii îşi scoaseră săbiile din teci şi se pregătiră de atac. Şeful bandei păşi în faţă, iar Cato îl recunoscu imediat.

– Cestius.

Macro se uită în sus la Cato.

– Nenorocitul ăla mare de la han?

– Da.

– Pe toţi zeii! Aduce necazuri.

Cestius se apropie de capătul coloanei şi strigă tare, pentru ca toţi însoţitorii săi să-l audă clar:

– Ce e asta? Un grup în drum spre banchet, fac pariu. Se întoarse iar spre mulţime. În timp ce noi flămânzim, în timp ce copiii noştri mor încet de foame, ăştia îşi ghiftuiesc feţele grase cu delicatese, apoi dau totul afară, doar ca să se poată îmbuiba din nou.

Unii dintre oamenii din mulţime strigară mânioşi şi îşi fluturară pumnii. Cestius se întoarse spre soldaţi:

– Nu ne mişcăm. Vrem să îi facem cunoscute împăratului cererile noastre. Vrem pâine şi vrem grâne la un preţ pe care ni-l putem permite. Tu, centurionule, dă-te din drum! Cerem să-i vorbim lui Claudius!

Pe când gloata îşi urla aprobarea, Lurco se retrase în primul rând al oamenilor săi şi trase sabia.

– Apăraţi lecticile! La ordinul meu, avansaţi la pas! Optio, stabileşte

pasul! Scuturile în faţă!

Decurionul însărcinat cu comanda germanicilor îşi plasă oamenii în formaţie în jurul lecticii împăratului, în timp ce pretorienii îi înconjurară pe ceilalţi. Îşi înclinară scuturile pentru a-i apăra pe cei care se ghemuiseră în litiere, ţinându-şi săbiile scurte, pentru înjunghiat, aproape de pământ, cu coatele îndoite şi armele gata de a împunge. Cato îşi simţi inima bătând repede şi un fior în pântec şi membre, pe care îl simţea de fiecare dată înaintea unei lupte. Apoi, cu coada ochiului, văzu ceva mişcându-se şi se uită într-o parte chiar la timp pentru a zări umbrele întunecate ale oamenilor care se stecurau pe o stradă lăturalnică, aflată chiar la dreapta sa. Se uită repede şi în partea cealaltă şi văzu că şi mai mulţi veneau din direcţia opusă şi, încă şi mai mulţi, de undeva din spate, alergând de-a lungul unei răscruci, pe când dădeau ocol coloanei, încercând să o împresoare.

– Priveşte acolo! îi arătă lui Macro cu vârful sabiei. E o capcană.

Înainte ca prietenul său să poată răspunde, se auzi un strigăt din faţă:

– Avansaţi!

– Unu – doi! striga Tigellinus pentru a stabili pasul, iar pretorienii din faţă începură să se mişte, cu scuturile unul lângă celălalt. În spatele primelor unităţi veneau germanicii şi lectica imperială, apoi Narcissus şi consilierii, urmaţi de Tigellinus şi de oamenii săi. Pentru o clipă, gloata tăcu, apoi Cestius mugi:

– Omorâţi-i! Omorâţi-i!

O cărămidă fu aruncată prin deschizătura dintre soldaţi şi mulţime şi ricoşă dintr-un scut, înainte să cadă pe materialul care acoperea litiera

împăratului. Dinăuntru se auzi un strigăt de groază. Şi mai multe proiectile zburară prin aer: cărămizi, fragmente de pavaj şi bucăţi de murdărie scoase din canal. Mai multe veneau din părţile laterale, aruncate de pe alei spre flancurile coloanei prinse pe strada îngustă. Pas cu pas, înaintară. În faţa lor, gloata se menţinu pe poziţii până în ultima clipă, apoi începu să se dea înapoi, dar cei din spate nu-i puteau vedea pe pretorieni şi nu se mişcară, aşa că le blocară retragerea. Mai mulţi bărbaţi se învălmăşiră spre laterala străzii, panicaţi, şi se lipiră de arcadele şi uşile clădirilor. Unii dintre ei reuşiră să scape pe aleile lăturalnice, însă câţiva fură prinşi în calea pretorienilor.

– Să nu vă opriţi pentru nimic în lume! strigă Lurco.

Cu Tigellinus menţinând cadenţa, pretorienii ajunseră la mulţime şi o împinseră înainte cu scuturile. Apoi, prima sabie înjunghie, implântată în coastele unei siluete care se zbătea. Bărbatul ţipă în agonie înainte să se prăbuşească pe caldarâm. În cele din urmă, cei aflaţi la coada gloatei îşi dădură seama de pericol şi începură să se retragă. Dar era prea târziu pentru cei din faţă. Pretorienii îşi împinseră scuturile înainte necruţători, implântându-şi armele în carnea celor din faţa lor. Unii dintre răniţi căzuseră la pământ, unde soldaţii călcară peste ei, alţii fuseseră prinşi în strânsoarea sufocantă a trupurilor şi erau înjunghiaţi iar şi iar, urlând de durere şi groază.

Peste vârful scutului său, Cato văzu silueta înaltă a lui Cestius, care îşi croia drum spre o alee, unde dispăru împreună cu câţiva dintre oamenii săi. În faţă, mulţimea începu în cele din urmă să se destrame, lăsând mai multe cadavre şi trupuri rănite în urma ei. Cei care se săturaseră fugiseră pentru a se adăposti sau pentru a găsi prăzi mai uşoare. Dar rămăseseră mai mult de o sută, ţinându-se departe de

săbii în timp ce azvârleau în grupul imperial cu orice le cădea în mână. Proiectilele bubuiau în scuturi şi coifuri şi le crăpau, dar sclavii care purtau litierele nu aveau niciun fel de protecţie şi patru dintre ei fuseseră deja loviţi. Unul se prăbuşise în urma unei lovituri primite la cap, iar sângele îi ţâşnea din despicătura lungă din scalp. Doi dintre ceilalţi erau răniţi la cap. Eliberară litierele din strânsoare şi se împleticiră spre marginea străzii înainte să se prăbuşească. Ultimul dintre ei se ţinea de cotul zdrobit şi gemea printre dinţii încleştaţi. Ceilalţi sclavi se luptau sub povara crescândă, iar drumul le era barat de cadavrele răspândite în calea lor. Apoi, unul dintre cei care purtau lectica secretarului imperial se împiedică, iar litiera se prăbuşi pe-o parte, aproape răsturnându-l pe Narcissus în şanţ. Cato văzu că sclavii nu puteau să meargă mai repede de-a lungul străzii.

– Ieşi din lectică! îi ordonă el lui Narcissus. Tu şi ceilalţi. Trebuie să părăsiţi lectica! Ţineţi-vă capetele jos şi staţi în spatele pretorienilor.

Secretarul încuviinţă din cap şi consilierii împăratului alunecară de pe pernele din interior, iar cizmele lor scumpe lipăiră prin mizeria care umplea strada.

– Cine a dat ordinul? ţipă Tigellinus din partea cealaltă a litierei.

– Eu, domnule. Capito.

– Eşti afurisitul de centurion, Capito? Tu nu dai ordine, tu le execuţi. Tigellinus se ghemui pentru a privi la liberţii aflaţi de cealaltă parte a litierei. Mai bine aţi intra înapoi. Le voi cere câtorva dintre oamenii mei să înlocuiască sclavii răniţi.

Narcissus dădu din cap:

– Ar merge doar în aceeaşi direcţie ca şi sclavii. Omul tău are dreptate, trebuie să abandonăm litierele. Îi voi spune împăratului.

Tigellinus aruncă o privire furioasă spre Cato şi apoi clătină din cap:

– Cum doriţi, domnule.

– Tu, Capito, şi individul scund. Narcissus le făcu semn cu mâna. Am nevoie de protecţie. Acoperiţi-mă cu scuturile. Haideţi!

Cu Cato şi Macro de o parte şi de alta, ţinându-şi scuturile deasupra secretarului imperial, Narcissus ieşi din încercuirea pretorienilor şi cei trei parcuseseră scurta distanţă care îi despărţea de germanicii care stăteau pavăză lecticii imperiale. Cato tresări când o cărămidă îi lovi scutul. La venirea lor, germanicii se despărţiră ca să-i lase să treacă. Atunci Cato văzu că cinci dintre cei doisprezece sclavi care duceau lectica decorată cu ornamente căzuseră deja, iar ceilalţi abia dacă mai puteau să o ţină deasupra solului. Se întoarse către Narcissus:

– Trebuie să-i scoţi afară pe împărat şi pe ceilalţi sau nu ne vom mai putea mişca.

– Înţeleg.

Secretarul dădu din cap agitat, pitindu-se când o scârnăvie îi zbură aproape deasupra ţestei. Trase perdeaua, pentru a-l da la iveală pe împărat protejându-l pe Britannicus cu îmbrăţişarea sa. Lângă el, împărăteasa îi legăna capul lui Nero în poală. Claudius se uită în sus neliniştit, iar capul i se smuci într-o parte.

– Sire, pretorienii zic că trebuie să continuăm pe jos.

– P-p-pe jos?

– Da, sire. Nu vom putea duce litiere mai departe. Ar fi periculos să încercăm.

– Dar sunt numai nebuni acolo afară! protestă Agrippina. Lasă perdeaua jos şi du-ne înapoi la palat. Îţi ordon.

– Regret să vă spun lucrul acesta, dar nu există altă soluţie, maiestatea voastră imperială. Ori ne mişcăm acum, ori rămânem blocaţi aici, la mila lor.

– Unde sunt cohortele urbane? ceru să ştie Agrippina. Ar trebui să aibă grijă de ticăloşii ăştia. Ne vor găsi dacă rămânem aici.

Narcissus dădu din cap.

– Probabil că nici măcar nu ştiu ce se întâmplă. Se întoarse spre împărat. Trebuie să continuăm pe jos, sire. Acum!

Claudius se răsuci către soţia sa.

– Soldaţii ştiu mai bine, d-draga mea. Vino, să nu arătăm teamă în faţa g-g-gloatei.

Narcissus îl ajută pe împărat să iasă şi apoi îi întinse mâna Agrippinei şi celor doi băieţi. Claudius puse o mână protectoare în jurul soţiei sale şi se întoarse cu faţa spre Cato şi Macro.

– Voi doi, apăraţi copiii!

– Da, să trăiţi! Cato îşi înclină capul şi apoi îi făcu un semn lui Nero să i se alăture. Calidus, ia-l tu pe băiatul mai mic.

Macro încuviinţă.

– Vino aici, tinere!

Britannicus se încruntă.

– Nu mi te poţi adresa în felul acesta, soldat!

– Ba pot, în momentul ăsta.

Macro îl luă uşor de umăr şi îl trase în spatele scutului.

Decurionul gărzilor germanice le ordonă oamenilor săi să formeze un cordon în jurul împăratului, apoi Narcissus îşi făcu mâna pâlnie la gură şi strigă spre unităţile care conduceau, doar la o mică distanţă mai în faţă:

– Centurionule! Centurionule!

Lurco auzi strigătul, se uită înapoi şi apoi le ordonă oamenilor să îşi menţină poziţia, înainte să se îndrepte spre celălalt grup, aplecat aproape peste scutul său.

– Lăsăm litierele în urmă, îi explică Narcissus. Adună-ţi oamenii şi ne vom croi drum de-a lungul Forumului până la palat. Nu e foarte departe de aici.

Lurco dădu din cap disperat:

– Ar fi mai sigur să ne întoarcem în tabără. Nu avem altă scăpare. Înainte să fie prea târziu.

– Nu, domnule, îl întrerupse Cato şi arătă cu vârful sabiei înapoi, în josul străzii. Priviţi!

La o sută de paşi în spatele lor, o altă mulţime se adunase în umbrele

dintre clădirile cu locuinţe de închiriat şi deja începuse să se îndrepte către ei.

– Rahat... rahat, murmură Lurco, iar buza începu să-i tremure.

Cato vru să spună ceva, dar Macro acţionă primul. Se aruncă spre centurion, îşi băgă sabia în teacă şi îl apucă pe ofiţer de umăr.

– Reveniţi-vă, domnule, zise el aspru. Viaţa împăratului nostru se află în mâinile voastre. Toate vieţile noastre depind de dumneavoastră. Strângeţi oamenii, scut lângă scut, şi puneţi-i în mişcare sau am dat de belea. Văzu privirea uimită de pe faţa ofiţerului şi îl scutură cu putere. Domnule!

Lurco clipi, apoi ochii îi scânteiară în direcţia familiei imperiale şi înghiţi:

– Da, desigur. Aşa e. Îşi ridică capul şi îl strigă pe Tigellinus. Optio!

– Domnule?

– Adu restul centuriei în faţă. Aşezaţi-vă în formaţie în jurul germanicilor!

În timp ce oamenii care îi păzeau pe consilierii împăratului se grăbeau să ajungă la ei, Lurco se întoarse spre Macro şi Cato:

– Apăraţi-i pe copiii aceia cu preţul vieţii. ’nţeles?

– Da, domnule, încuviinţă Macro din cap. Vor fi în siguranţă cu noi.

Odată ce Pallas şi Seneca se alăturară lui Claudius şi familiei sale, soldaţii se strânseră în spatele scuturilor, protejând, de asemenea, şi sclavii, iar Lurco dădu ordinul ca formaţia temporară să înainteze.

Unităţile din faţă aşteptară până ce fură ajunse din urmă de restul şi apoi continuară ca un singur grup. Între timp, gloata din spatele lor devenise destul de îndrăzneaţă cât să se apropie şi să le strige insulte înainte să arunce în direcţia lor primele pietre şi ţigle de acoperiş, scoase dintr-o grămadă de moloz aflată în colţul uneia dintre alei. Cato şi Macro îşi ţineau scuturile ridicate şi se aplecară în faţă, folosindu-şi trupurile pentru a-i proteja pe cei care le fuseseră încredinţaţi. Cato îşi vârâse sabia în teacă şi îşi pusese mâna dreaptă pe umărul lui Nero, ca să poată ţine pasul. Îl simţea pe băiat tremurând pe sub faldurile togii.

– E în regulă, vorbi Cato pe un ton consolator. Te vom duce înapoi la palat cât de repede putem.

Nero nu răspunse pentru moment, apoi Cato îi desluşi cuvintele:

– Mi-e frică.

– Eu şi prietenul meu am fost în situaţii mult mai grele în război.

Nero se uită în sus către el:

– Dar eu nu am fost.

– Atunci priveşte asta ca pe o şansă de a fi curajos. E un lucru bun să înveţi cât eşti tânăr.

Nero dădu din cap, fără să pară prea convins, şi trase aer adânc pentru a-şi calma nervii, în timp ce-şi alegeau drumul în faţă. În jurul lor, germanicii începuseră să cânte un cântec de luptă în limba lor aspră şi băteau cu mânerele săbiilor în interiorul scuturilor. Cato se îndreptă pentru o clipă şi văzu că nu erau mai mult de cincizeci de paşi până la strada ce dădea spre spaţiul deschis din faţa Templului

Minervei, la marginea Forumului.

– Nu mai e mult până să ajungem în câmp deschis, băieţi, strigă Macro încurajator.

Se auzi un strigăt şi, o clipă mai târziu, o ţiglă se sfărâmă pe pământul de lângă Macro. Britannicus scoase un ţipăt speriat când un ciob îl tăie la mână. Macro îl trase pe băiat mai aproape şi strigă un avertisment:

– Unii dintre nenorociţi sunt pe clădiri. Acoperiţi-vă capetele!

Şi mai multe ţigle se abătură asupra lor şi Cato, riscând o privire rapidă, văzu cu coada ochiului o siluetă care se apleca de la o fereastră, ţintind şi aruncând o ţiglă spre capul unuia dintre germanici. Îl lovi în coif, făcându-i capul să se încline, după care acesta căzu la pământ, pe o parte. Imediat, doi dintre camarazii săi îşi băgară săbiile în teci şi îl ridicară, târându-l odată cu formaţia. Cu proiectilele care zăngăneau din toate direcţiile, soldaţii îşi măriră pasul instinctiv, iar cei din faţă începură să se îndepărteze pe când căutau să scape de pericolul care venea de deasupra.

– Nu mergeţi aşa de repede acolo! strigă Tigellinus. Staţi împreună, Infernul să vă mănânce!

Îşi făcu loc până în faţă, trecând pe lângă centurionul Lurco, şi îşi folosi latul sabiei pentru a lovi scuturile celor care se mişcau prea repede.

– Niciun om nu trece de mine! Eu stabilesc pasul, iar voi îl urmaţi!

Până ce ajunseră la capătul străzii, alţi doi bărbaţi fuseseră trântiţi la pământ, din rândul sclavilor lipsiţi de apărare, învălmăşiţi împreună la coada grupului. Unul era mort şi zăcea întins pe stradă. Piciorul

celuilalt fusese zdrobit şi acum şchiopăta, rămânând în urma formaţiei şi luptându-se cu disperare să ţină pasul. Apoi, mulţimea îl ajunse din urmă şi nu-i arătară îndurare, chiar dacă nu era decât un simplu sclav, fără nicio vină. Strigătele lui tăiară aerul şi îi răciră sângele lui Cato înainte să li se pună capăt cu îndurare, iar mulţimea începu să înainteze din nou.

Abia când grupul ajunse la incinta templului, se putu vedea pentru prima dată adevărata scară a revoltei. Câteva tarabe din Forum, în apropierea clădirii Senatului, ardeau, iar vântul răsucea flăcările şi fumul, în aşa fel încât focul se zvârcolea ca un animal înlănţuit de un par. Strada care ducea spre Forum era plină de trupuri, multe dintre ele încă în viaţă, iar strigătele lor jalnice umpleau aerul. Cato observă că unii purtau uniforma cohortelor urbane. Mult mai multe tarabe fuseseră fărâmate în bucăţi şi numai rămăşiţele împrăştiate mai indicau care fusese obiectul negoţului proprietarului. O mână de cerşetori zdrenţăroşi şi copii ai străzii jefuiau cadavrele, luând toate obiectele de valoare. La vederea adunăturii de oameni care precedau grupul imperial, majoritatea hoţilor se grăbiră să se pună la adăpostul aleilor din Subura.

Imediat ce ieşiră în câmp deschis, optio mări pasul, iar răsculaţii se dădură la o parte din calea lor, păstrând o distanţă prudentă faţă de soldaţi şi săbiile lor. În faţă, în centrul Forumului, zarva răsculaţilor era mult mai mare, amplificată de ecourile templelor şi palatelor din jur. Cato observă că Nero era îngrozit de priveliştile şi sunetele care îi înconjurau, dar trebuiau să mai traverseze Forumul şi să ajungă la intrarea în palat, presupunând că mulţimea nu pătrunsese prin porţi şi nu prădase complexul. Cu puţin noroc, trebuiau să fie şi unităţi din cohortele urbane, care să se alăture împăratului şi gărzilor sale şi să-i escorteze la adăpost.

Bulevardul se îngusta între Piaţa lui Cezar şi Templul lui Ianus, apoi urma o scurtă întindere acoperită de colonade, înainte de Forumul principal.

– Nu mai avem mult! strigă locţiitorul către ceilalţi. Rămâneţi împreună şi ţineţi-vă ochii deschişi.

Zidurile de pe ambele laturi se terminau, iar ultimii dintre răsculaţii care îi chinuiseră se retraseră şi doar câteva proiectile mai fură aruncate. După loviturile puternice de scuturi şi armuri, bubuitul hârşâit al cizmelor cu ţinte ale soldaţilor păru dintr-odată foarte puternic. Cato era conştient de respiraţia grea a gărzilor germanice, iar împăratul bombănea ceva de neînţeles, în timp ce şchiopăta lângă soţia sa, picioarele sale slabe făcându-l să arate ca un păianjen ud, care se târa afară dintr-o baltă.

Atacul veni tocmai când ajunseseră la capătul colonadei.

Cu un răget, bărbaţi ieşiră afară dintre coloanele înalte din piatră şi se aruncară asupra soldaţilor. Spre deosebire de ceilalţi răsculaţi, aceştia erau înarmaţi cu o amestecătură de lănci, topoare, săbii, bâte şi pumnale, şi erau bine pregătiţi pentru luptă. Intrară în cordonul de scuturi din ambele părţi, încercând să smulgă apărătorile şi să-i lovească pe soldaţi. Cato îl trase pe Nero mai aproape sub scutul său.

– Stai lângă mine, îi spuse tânărului la ureche. Orice s-ar întâmpla!

Privi în jur şi văzu că atacatorii se concentrau asupra părţilor din faţă şi din spate ale coloanei, acolo unde erau poziţionaţi pretorienii. Germanicii încă nu fuseseră atacaţi şi se ascunseseră, în expectativă, cu scuturile rotunde ridicate şi cu săbiile lor lungi pregătite de atac. Apoi, Cato văzu un şuvoi de oameni care alergau din umbrele

templului. Aceştia erau înarmaţi cu săbii şi, în fruntea lor, se afla figura familiară a lui Cestius. Expresia lui era împietrită într-o ostilitate hotărâtă, în timp ce sărea pe strada îngustă şi se îndrepta direct spre împărat şi familia sa. Oamenii matahalei creaseră câte o breşă îngustă pe ambele părţi, pe când se aruncau asupra germanicilor. Cato îl văzu pe Cestius ferindu-se de o sabie neîndemânatică şi strângându-şi mâna în jurul beregatei soldatului, zdrobind-o cu o mişcare rapidă. Îl aruncă într-o parte pe bărbatul care icnea şi se uită repede în jur, până ce dădu cu ochii de cei doi băieţi. Macro era mai aproape şi se întoarse să înfrunte ameninţarea, încă făcând tot ce putea pentru a-l proteja pe Britannicus.

Cu un muget sălbatic, Cestius se grăbi înainte, punând la pământ încă un barbar. Sabia lui Macro se ridică şi împunse. În ultimul moment, Cestius pară lovitura, cu un zăngănit de săbii care se loveau, apoi se năpusti asupra lui Macro şi îl doborî pe spate. Britannicus rămăsese singur şi lipsit de apărare, dar Cestius îi aruncă doar o scurtă privire băiatului înainte să-l împingă într-o parte şi să-l atace pe Cato, dezvelindu-şi dinţii.

Nu era timp de gândire şi Cato se lăsă într-un genunchi, înclinându-şi scutul, în timp ce îl împingea pe Nero la pământ. O privire surprinsă apăru pe chipul lui Cestius în clipa dinainte să se împiedice şi să cadă greoi peste scut, turtindu-i pe cei de dedesubt. Cato simţi şuvoiul de aer cald expirat din plămânii celuilalt bărbat. Împinse în scut, încordându-se cu toată forţa sa, şi Cestius se rostogoli pe o parte, aterizând în genunchi, cu sabia ridicată. Cu mâna liberă apucă marginea scutului şi îl smulse pentru a-l scoate la iveală pe Nero, uluit şi obosit. Ochii uriaşului se umplură de un entuziasm triumfător, când vârful sabiei sale începu să coboare.

– Nu! strigă Cato, aruncându-se asupra trupului băiatului.

Mâneca tunicii sale se prinse în vârful sabiei care cobora şi urmă un zgomot de pânză sfâşiată şi apoi simţi o dungă usturătoare peste bicepsul drept.

– Nenorocitule! mârâi Cestius, trăgându-şi arma.

Apoi se uită în sus şi-l văzu pe Macro ivindu-se deasupra sa, doar cu o clipă înainte ca umflătura scutului acestuia să-l lovească drept în faţă. Cestius căzu pe spate cu un geamăt, sabia zăngănindu-i într-o parte. Se cutremură pentru un moment, apoi rămase nemişcat, cu respiraţia hârşâind.

– Eşti bine, băiete? strigă Macro îngrijorat, în timp ce se ghemuia lângă Cato. Văzu ruptura din tunică şi roşeaţa care se răspândea din carnea expusă a braţului şi umărului prietenului său.

– Nero?

Cato se întoarse să se uite după cel pe care îl avea în grijă şi-l văzu pe băiat luptându-se să se ridice, nevătămat. Valul de uşurare dură doar o clipă, înainte ca usturimea agonizantă din rană să-l lovească.

– Cestius e la pământ! strigă o voce din apropiere. Cestius e la pământ! Retragerea!

La fel de repede precum atacaseră se şi împrăştiară, retrăgându-se din faţa soldaţilor înainte să se întoarcă şi să o ia la fugă spre colonadă, zgomotul cizmelor lor aruncând ecouri din pereţii templului. Macro îl ajută pe Cato să se ridice în picioare. Atacul rapid fusese destul de puternic. Câţiva pretorieni şi germanici fuseseră doborâţi, ca şi un număr aproximativ egal dintre atacatori. Împăratul înghiţea nervos,

iar ochii Agrippinei erau largi deschişi de groază, dar niciunul dintre ei sau copiii lor nu fuseseră răniţi.

– Adunaţi răniţii! ordonă Tigellinus. Strângeţi rândurile! Se uită în jur după centurion şi-l văzu pe Lurco ridicându-se de pe jos cu o expresie pierdută. Ar trebui să ne mişcăm, domnule. Repede, în caz că oamenii aceia se vor întoarce.

– Da, clătină Lurco din cap. Desigur. Centurionul îşi drese glasul. Centuria a VI-a, avansaţi!

Încă o dată, coloana îşi regrupă zidul de scuturi în jurul celor răniţi, al sclavilor care supravieţuiseră şi al civililor şi înaintară în Forum. Macro ridică sabia lui Cato şi i-o puse în teacă prietenului său, apoi trase într-o parte tunica sfâşiată pentru a examina rana.

– De când eşti un afurisit de chirurg? răspunse Cato printre dinţii încleştaţi, în timp ce îşi întărea strânsoarea asupra scutului şi-l înălţa, ca să-l protejeze iarăşi pe Nero. Apoi se întoarse repede spre Macro. Cestius?

– Ce-i cu el?

– Ar fi trebuit să-l luăm cu noi.

Macro chicoti:

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-l omorâm.

– Asta a fost o ambuscadă. Cato îşi coborî glasul pentru a putea fi auzit doar de Macro. Treaba asta ascunde mai multe decât pare. Trebuie să-l interogăm pe Cestius.

Macro se uită în jur. Câţiva oameni ieşiseră deja din colonadă pentru a căra cadavrele şi trupurile răniţilor, în urma scurtei încăierări. Cestius dispăruse.

– Prea târziu.

Cato se gândi repede. Îi putea spune centurionului Lurco să se întoarcă şi să încerce să-l recupereze pe Cestius înainte să fie dus de acolo, dar Lurco era foarte zdruncinat şi nu dorea nimic altceva decât să ajungă la loc sigur, fără întârziere. Sigurul mod în care ar fi putut Cato să-l oprească era să-şi dezvăluie adevărata identitate şi să încerce să-şi impună rangul în faţa celuilalt ofiţer. Narcissus va fi nevoit să garanteze pentru el. Şi până ce vor fi stabilit toate aceste lucruri, va fi prea târziu ca să mai trimită oameni după Cestius.

– De ce e atât de important acest Cestius? întrebă Nero.

– Nu e.

– Nu e? bâigui Nero. Omul ăla a încercat să mă ucidă.

Cato se uită repede la el, apoi privi în sus, în timp ce ţinea pasul cu ceilalţi soldaţi. Pe întreaga lungime a Forumului se îngrămădeau dovezile duritătii revoltei. Zeci de trupuri zăceau întinse pe jos. Uşile unora dintre temple fuseseră forţate şi prada abandonată era împrăştiată pe trepte. Câteva cărucioare fuseseră răsturnate sau pur şi simplu golite de conţinut. La dreapta, focul din Piaţa lui Cezar mai ardea încă, dar o unitate de pompieri încerca deja să stăpânească vâlvătaia, cu şiruri de oameni care îşi treceau găleţile cu apă luată din fântânile publice. În alte părţi, soldaţii cohortelor urbane aproape că eliberaseră Forumul, cu excepţia câtorva încăierări cu bandele de bărbaţi ce aruncau pietre în jurul Templului lui Venus, la răsărit.

Treptat, tensiunea din micul grup se destinse, când îşi dădură seama că ce era mai greu trecuse şi că erau în siguranţă.

O centurie dintr-una din cohortele urbane păzea intrarea în palat, iar oamenii se grăbiră să se dea la o parte când îl văzură pe împărat. Coloana trecu printr-o curte mică, unde Lurco le dădu ordin oamenilor săi să rupă formaţia. Atât pretorienii, cât şi germanicii erau zdruncinaţi de chinul prin care trecuseră şi se sprijiniră în suliţe sau pe scuturi pentru a-şi trage sufletul. Acum, că erau în siguranţă, ierarhia normală se reafirmă. Sclavilor care supravieţuiseră li se ordonă să meargă în camerele lor, iar Claudius părea liniştit stând lângă soţia sa şi chemându-i pe băieţi la el. Britannicus se prinse de braţul tatălui său. Narcissus se grăbi spre împărat.

– Sire, sunteţi rănit? întrebă neliniştit.

Claudius clătină din cap:

– N-nu. Sunt destul de bine.

– Jupiter fie slăvit! se bucură Narcissus, apoi se întoarse spre împărătească. Maiestatea voastră?

– Nevătămată, zâmbi Agrippina cu răceală.

Narcissus se răsuci spre Britannicus şi-l privi repede din cap până în picioare pentru a se convinge că băiatul nu primise vreo altă rană în afară de cea de la mână. Apoi îl văzu pe Nero şi, cu o licărire de durere, se apropie de băiatul care stătea lângă Cato.

– L-am văzut pe bărbat atacându-te. Mulţumesc zeilor că ai fost cruţat.

Nero făcu semn din cap spre Cato:

– Omul acesta mi-a salvat viaţa.

Narcissus se uită în sus şi întâlni privirea lui Cato, fără să arate că l-ar fi recunoscut.

– Foarte bine. Mă voi asigura că va fi răsplătit.

– Aşa să faci, adăugă Macro încet.

Nero se întoarse spre Cato şi-l privi în ochi:

– Îţi sunt îndatorat, soldatule. Care este numele tău?

– Titus Ovidius Capito, domnule.

Privirea lui Nero se mută pe ruptura plină de sânge de pe umărul tunicii lui Cato.

– Pune să-ţi îngrijească rana, Capito. Nu voi uita asta. Eu nu uit niciodată un chip. Într-o zi, te voi răsplăti. Îşi coborî glasul pentru ca doar Cato să-l poată auzi. Într-o zi, voi fi împărat. Dacă vei avea nevoie de ajutorul meu, atunci al tău va fi. Promisiunea mea este sfântă.

Luă mâna lui Cato şi o strânse cu putere înainte să o elibereze şi să se întoarcă pentru a se alătura mamei sale şi împăratului. Narcissus îl privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse pentru a-l fixa pe Cato cu o privire de gheaţă înainte să se grăbească înapoi, ca să-şi aline stăpânul.

Capitolul 11

Patru zile mai târziu, Cato stătea în pat, când Macro şi ceilalţi se întoarseră din patrularea oraşului. După răscoala generată de lipsa mâncării, împăratul ordonase cohortelor pretoriene să iasă pe străzi, alături de soldaţii din cohortele urbane, lăsând palatul sub protecţia mercenarilor germanici. Existau puncte de control la toate intersecţiile mari de bulevarde şi străzi şi chiar şi cele mai mici grupuri de oameni din locurile publice erau împrăştiate cu iuţeală. Fuseseră oferite recompense pentru prinderea capilor răscoalei, iar descrierile lor erau postate pe străzile care înconjurau Forumul. Până în acel moment, doar o mână de instigatori fără importanţă fuseseră arestaţi şi eliminaţi, iar capetele lor puse în ţepuşele de la intrarea în palatul imperial. Cestius era încă în libertate, în ciuda micii averi oferite oricărei persoane care ar fi putut conduce autorităţile către ascunzătoarea lui. Atât de îngrozitoare era reputaţia sa, încât niciunul dintre locuitorii Suburei nu îndrăznea să recunoască faptul că măcar auzise de Cestius, atunci când era interogat de patrule.

Rana lui Cato fusese curăţată şi cusută de unul dintre chirurgii din spitalul aflat în tabără, care îl scutise de la îndatoriri pe o perioadă de

zece zile, pentru a-i da rănii timp să se vindece. Cato se aventurase afară din tabără doar de două ori, pentru a se duce la casa conspirativă şi a lăsa un mesaj pentru Septimus, cerându-i o întâlnire pentru a da raportul şi, apoi, încă o dată, o zi mai târziu, pentru a vedea dacă primise răspuns. Nu era niciunul, iar Cato se hotărâse să rămână în tabără pentru încă două-trei zile, înainte să verifice din nou, în caz că excursiile sale atrăgeau o atenţie nedorită.

– Ce mai face tăietura aia micuţă din braţul tău? întrebă Macro în timp ce îşi rezema scutul de perete, lângă uşă şi îşi scotea centura sabiei şi armura.

– Ţeapănă, dar durerea e suportabilă, mulţam'.

– Cum îţi spuneam, e o rană în carne. Puţin mai mult decât o zgârietură. Macro se luptă să-şi scoată tunica de zale şi o întinse pe podea, lângă scut, înainte să se lase moale pe pat. Totuşi, e un mod bun de a te eschiva de la îndatoriri.

– Şi-a atins scopul. Cato zâmbi scurt înainte ca expresia să-i devină din nou serioasă. Cum stau lucrurile în oraş?

– Liniştite. Împăratul i-a zdrobit. De asemenea, a lăsat vorbă în fiecare sat şi oraş pe o rază de o sută cincizeci de kilometri pentru a trimite căruţe cu grâne la Roma. Grânarele Gărzii Pretoriene vor fi folosite pentru a drămui puţinul care a rămas în depozitul imperial. Ceea ce înseamnă că de mâine vom primi jumătate de raţie. Nu sunt cele mai înţelepte decizii. Macro clătină din cap. Trebuie să ne păstrăm puterea dacă vrem să menţinem ordinea pe străzi. Dar dacă ajută la liniştirea gloatei, atunci bănuiesc că îşi va atinge scopul cel puţin pentru câteva zile. Mă depăşeşte felul în care Claudius ne-a lăsat să ajungem în situaţia asta. Trebuie să fi ştiut că situaţia din Egipt urma să întrerupă

aprovizionarea pentru o vreme. Aşa că, de ce nu a anticipat?

– Poate că a făcut-o, dar cineva i-a sabotat planul.

Macro îşi ridică privirea:

– Ce vrei să sugerezi?

– Nu sunt sigur. Cato întinse mâna stângă şi lovi uşor bandajul de deasupra rănii, pipăind cu vârfurile degetelor umflăturile unde copcile închiseseră tăietura. L-ai urmărit pe centurionul Lurco?

– Da. E o băşină nefolositoare. Sincer, Cato, dacă e implicat în vreo conspiraţie, atunci aş zice că împăratul nu are de ce să se teamă.

– Asta e şi impresia mea. Cato îşi mişcă gânditor capul, apoi continuă: Dar e interesant felul în care se aşază lucrurile, n-ai zice? Furtul tezaurului, Narcissus care descoperă complotul, răscoala, apoi ambuscada, chiar în aceeaşi zi.

– E clar că tu crezi că există o legătură între toate, concluzionă Macro cu un aer obosit.

– Nu sunt sigur, dar, cel puţin, totul e destul de sugestiv.

Macro oftă:

– În mintea ta, da. Pentru noi, restul, e doar o chestiune de rahat acumulat în grămezi, indiferent de motiv. Oricum ar fi, cred că umbli după umbre acum.

Cato rămase tăcut pentru un moment, înainte să răspundă:

– Poate sunt doar umbre care umblă după noi.

– Şi ce vrea să însemne asta?

Cato încercă să-i explice gândurile care îl tulburau.

– Ceva se întâmplă. O simt. Se întâmplă prea multe pentru a le lua drept coincidenţe. Toate astea au o semnificaţie. Sau ar avea, dacă aş putea să le pun cumva cap la cap. Acum pot doar să speculez, dar sunt sigur că această conspiraţie e reală.

– Nu mă ajută prea mult. Macro se aplecă în faţă şi îşi încrucişă picioarele. Desigur, s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât dezordinea obişnuită. Palatul a dat-o în bară cu raţia de grâu şi nişte nenorociţi lacomi au şterpelit argintul. Cât despre conspiraţia lui Narcissus, ei bine, când nu au complotat Eliberatorii pentru înlăturarea împăratului şi revenirea la republică? Alergăm după cai verzi pe pereţi, Cato, băiete.

La auzul numelui său, Cato mârâi:

– Ai grijă!

– Suntem singuri. Ce contează?

– Contează pentru că ai spus-o fără să gândeşti.

– La fel cum ai făcut tu în han, nu?

Cato roşi de stânjeneală.

– Exact. Nu ne putem permite să facem încă o greşeală până când nu se termină toate astea.

– De-ar veni odată ziua aia, zise Macro pe un ton dezgustat.

Fură întrerupţi de sunet de paşi, apoi Fuscius şi Tigellinus intrară în cameră şi începură să-şi dea jos echipamentul.

– Încă mai tragi chiulul, Capito? întrebă Tigellinus.

– Nu aşa fac întotdeauna, optio? Cato se forţă să rânjească în timp ce se întindea pe pat. Asta e viaţa pentru mine. Mă odihnesc în timp ce voi tropăiţi în sus şi-n jos pe străzile pline de rahat din Subura.

– Nu-i aşa că e amuzant? Tigellinus îşi duse mâinile la spate şi îşi frecă noada. Nu ne ajută faptul că centurionul e un pachet de nervi. Crede că toată lumea pe care o vede pe stradă e împotriva noastră. A oprit şi a percheziţionat aproape toţi bărbaţii peste care am dat şi le-a tras o săpuneală zdravănă la cea mai mică scuză. Nenorocitul ăsta nebun va face să izbucnească o nouă revoltă dacă nu are grijă. Se opri. Nu ar fi trebuit să fie niciodată primit în gardă. Cazul clasic de prostie al numirilor la rangul de centurion. Un centurion are nevoie de experienţă. Şi curaj. Ăsta îl obţii greu. Nu e corect că el e centurionul nostru. Ar trebui să fie altcineva.

– Ca tine? sugeră Cato.

– De ce nu? Eu mi-am făcut datoria. Locţiitorul îi aruncă o privire rece lui Cato. Eşti în graţiile mele, Capito. Nu strica momentul.

– De ce mă favorizezi?

– Pentru ceea ce ai făcut ca să-l salvezi pe băiat. Am văzut cum te-ai aruncat în faţa sabiei. Asta e militărie adevărată. Pentru asta sunt făcuţi pretorienii. Eşti în regulă, din punctul meu de vedere. Şi ţi-ai câştigat recunoştinţa împărătesei şi a fiului ei. Zâmbi. Asta s-ar putea să-ţi folosească într-o zi.

– Da?

– Desigur. Gândeşte-te. Claudius nu va trăi la nesfârşit. Mi se pare că tânărul Nero are şanse să-i urmeze, şi îţi este dator. Joacă-ţi bine rolul şi vei ieşi cu faţa curată. Între timp, aminteşte-mi să-ţi dau de băut într-o zi. Acum, trebuie să scriu un raport pentru bastardul ăla nefolositor de Lurco.

Tigellinus părăsi încăperea, iar ei îi ascultară sunetul paşilor îndepărtându-se. Fuscius se uită la Cato şi ridică o sprânceană:

– E prima dată când îl aud că oferă cuiva de băut. Poate bătrânul Tigellinus are o inimă, la urma urmei.

– Atunci nu va fi un bun centurion, zise Macro.

– Serios? Cato se luptă să-şi înăbuşe un zâmbet. Şi tu ce ştii despre asta, Calidus?

– Crede-mă, am văzut o mulţime ca el perindându-se prin legiuni. Cei mai buni sunt tari ca piatra şi nu au nicio fărâmă de milă în suflet. Desigur, mai sunt şi alţii.

– Ca Lurco? sugeră Fuscius încet.

Macro dădu din cap.

– Unul sau doi. Dar nu rezistă niciodată. Mor repede. Asta sau sunt avansaţi ca prefecţi ca să-i ferească de necazuri. Ştii dacă Lurco are pe cineva cu influenţă?

Tânărul soldat privi neliniştit spre uşă, de parcă centurionul ar fi tras acolo cu urechea. Se aplecă şi mai mult spre camarazii săi:

– L-am auzit lăudându-se că împărăteasa a făcut o pasiune pentru el.

– De ce nu? E un băiat frumuşel.

Macro îi aruncă lui Cato o privire plină de înţeles.

– Oricum, ea are clasă şi aproape toată lumea ştie treaba asta.

– Dar nu de când s-a măritat cu Claudius. Nu vrea să o termine ca Messalina. Fuscius desenă o linie cu degetul pe gât. Dacă îi e necredincioasă, atunci va trebui să fie foarte grijulie.

Imaginea împărătesei în braţele lui Pallas fulgeră prin mintea lui Macro. Agrippina îşi asuma riscuri, dar rămânea de văzut câtă grijă avea în a-şi acoperi urmele. Coiful lui Macro îi ascunsese faţa când o escortase în timpul rebeliunii şi nici ea, nici Pallas nu dăduseră niciun semn că îl recunoscuseră. Pentru moment se părea că e în siguranţă.

Se auzi o bătaie uşoară în tocul uşii şi unul dintre funcţionarii de la cartierul general băgă capul înăutru.

– Soldatul Capito e aici?

– Eu sunt. Cato ridică mâna.

– Centurionul Sinius vrea să te vadă.

– Acum?

Funcţionarul îşi strânse buzele.

– Dacă un ofiţer nu spune când, în general este pentru că înseamnă chiar acum. Mi-aş mişca fundul dacă aş fi în locul tău.

– Mulţumesc.

Cato se ridică şi îşi puse în grabă cizmele şi centura militară. Începuse să plouă afară, aşa că îşi luă mantia şi ieşi afară din baracă, pentru a-l prinde din urmă pe funcţionar.

– A spus Sinius ce vrea?

– Nu. Şi înainte să vrei să afli, nici eu nu am întrebat.

Cato se uită la funcţionar, un soldat supraponderal, cu o faţă rotundă ca o budincă.

– Toţi sunt la fel de îndatoritori ca tine la cartierul general?

– Oh, nu, răspunse omul pe un ton acru. Majoritatea sunt nişte nenorociţi.

– Norocul meu că te-au trimis pe tine.

Funcţionarul se uită la Cato şi ridică din umeri:

– Îmi pare rău, amice. Sunt doar puţin enervat de faptul că trecem pe juma' de raţie.

– Înţeleg asta, răspunse Cato, aruncând o privire rapidă spre pântecul bărbatului. Cineva a făcut-o de oaie şi soldaţii sunt cei care trebuie să plătească preţul, nu?

– Bine grăieşti, frate. Împăratul şi-a cam pierdut autoritatea în ultimele luni. A petrecut prea mult timp mângâind-o pe nepoata aia a lui. Nu e corect sau decent şi nu va ieşi nimic bun din asta. Păcat că băiatul ăla al ei nu e puţin mai în vârstă. Nero are potenţial, dacă mă întrebi pe mine. Şi favorizează Garda Pretoriană. Dă-i încă vreo câţiva ani şi se

va descurca foarte bine ca împărat.

– Presupunând că slujba nu-i revine lui Britannicus.

Funcţionarul pufni a batjocură.

– Claudius va fi în mormânt cu mult înainte ca Britannicus să fie suficient de mare pentru a prelua frâiele.

– Atunci s-ar putea să ajute dacă cineva ar grăbi procesul, aş zice.

Funcţionarul se uită la el.

– S-ar putea să fiu de acord cu tine, frate, şi sunt destui în tabără cei care ar zice la fel, dar n-aş striga în gura mare pe aici, nu?

– Gândeam doar cu voce tare.

– Şi ăsta e un lucru bun acum, dar cuvintele au un fel al lor de a genera acţiunile. Funcţionarul îi făcu cu ochiul. Dar să nu mai discutăm despre asta.

Continuară în tăcere, iar funcţionarul îi arătă uşa centurionului Sinius înainte să se întoarcă la îndatoririle lui. Cato habar nu avea de ce fusese chemat şi dacă avea vreo legătură cu faptul că îl apărase pe Nero de pericol cu câteva zile în urmă. Poate era vorba de vreo răsplată. Păşi spre uşă, se opri pentru o clipă, apoi bătu.

– Intră!

Cato ridică ivărul şi intră. Sinius stătea pe un scaun lângă micul vas de jăratic care îi încălzea biroul. Se uită la Cato şi apoi făcu un semn spre uşă.

– Închide-o şi vino aici.

– Da, domnule. Cato făcu aşa cum i se spusese şi apoi traversă camera pentru a se posta în faţa centurionului. Urmă o mică pauză înainte ca el să-şi dreagă glasul. Aţi trimis după mine, domnule.

– Da, am trimis. Sinius îl privi în tăcere pentru un moment. Eşti un om interesant, Capito. Raportul centurionului Lurco despre evenimentele de alaltăieri e destul de interesant de citit. În afară de faptul că l-ai salvat pe fiul vitreg al împăratului, tu ai fost cel care a luat iniţiativa de a abandona litierele, după câte înţeleg. Dar deja am vorbit cu optio şi nu am dat crezare lăudăroşeniei lui Lurco. Tu şi Calidus sunteţi o pereche pe cinste. Vă păstraţi cumpătul sub presiune, s-ar părea.

– Am avut partea noastră de încăierări şi bătălii în legiuni, domnule.

– Aşa îmi imaginez. Acţiunile voastre l-au scos pe împărat şi grupul său dintr-o situaţie foarte periculoasă. Foarte loial din partea ta. Trebuie că ţii foarte mult la împărat.

– Am făcut doar ceea ce am fost antrenat să fac.

– Poate, dar mie mi s-ar părea că voi doi sunteţi material de ofiţeri, aşa că e şi mai surprinzător faptul că eraţi încă doar legionari obişnuiţi, înainte să fiţi transferaţi în Garda Pretoriană. De ce, mă întreb? N-ai vrea să-mi explici?

Cato simţi junghiul de gheaţă al neliniştii trecându-i prin pântec.

– Habar nu am, domnule. Presupun că feţele noastre nu cadrau.

– Explică.

– Nu sunt prea multe de adăugat la ceea ce am zis când am vorbit mai devreme, domnule. Eu şi Calidus nu am înţeles niciodată rostul încercării de a cuceri Britannia. Nu ne-am ascuns sentimentele. Nici mulţi alţii nu au făcut-o.

– Ştiu. Înţeleg că a fost o mică revoltă în Gesori acum înainte ca soldaţii să se suie pe ambarcaţiunile flotei de invazie.

– Corect, domnule.

– Şi tu nu ai avut nimic de-a face cu asta, desigur.

Cato ezită înainte să răspundă. Înţelegea în ce direcţie dorea centurionul să conducă discuţia şi realiză că aceasta era o ocazie de a-l testa la rândul lui pe Sinius.

– Nu am fost în dezacord cu conducătorii revoltei, domnule. Cred doar că au gestionat prost situaţia.

– Înţeleg. Au gestionat prost. Tu ai fi condus revolta altfel dacă ai fi avut posibilitatea.

– Eu nu am avut nimic de-a face cu asta, domnule. Nici Calidus. Dar, pentru că tot m-aţi întrebat, atunci da, dacă aş fi fost la conducere, aş fi fost mai nemilos. Ofiţerii seniori ar fi trebuit înlăturaţi. A fost o greşeală să-i lase în libertate. Ofiţerii au operat arestările şi i-au executat pe conducători. S-a terminat exact cum mă aşteptam să se termine.

– Şi, de atunci, superiorii tăi s-au arătat reticenţi să te promoveze pe tine şi pe Calidus.

– Aşa se pare, domnule.

– Nu prea e cinstit, din moment ce nu ai luat parte la rebeliune. Oameni ca tine merită ceva mai bun. Meritaţi conducători mai buni, iar asta începe din vârf.

– Domnule?

Urmă altă pauză, întreruptă doar de pârâitul uşor al flăcărilor din vas. Apoi centurionul continuă cu o voce joasă.

– Ştii despre ce vorbesc, Capito, deşi eşti suficient de isteţ ca să nu recunoşti. Când un conducător i-a dezamăgit pe oamenii săi sau când un şir de conducători ne-au dezamăgit, atunci un om rezonabil – un patriot – s-ar putea foarte bine întreba dacă nu e nevoie de o schimbare. Nu crezi?

Cato nu zise nimic, însă îşi ţinu privirea fixată pe centurion. Sinius lăsă ca tăcerea să se înstăpânească pentru o clipă.

– Mi se pare corect. Atunci lasă-mă pe mine să vorbesc. Dispreţuieşti faptul că nu ai fost promovat. Dispreţuieşti faptul că ţi s-a ordonat să iei parte la o campanie care nu prea are niciun scop. Îi condamni pe cei care au avut ocazia să schimbe această politică şi nu au reuşit din cauza lipsei de hotărâre. Vrei o schimbare. Vrei ceea ce ţi se cuvine. Am dreptate?

Cato nu se mişcă pentru o clipă, apoi abia dacă încuviinţă din cap.

Sinius zâmbi.

– Prea bine. Atunci lasă-mă să-ţi fac o propunere. Există un grup de persoane care au aceleaşi sentimente ca şi tine. Eu sunt unul dintre ei. Diferenţa dintre noi e că eu mă aflu în poziţia de a produce această schimbare, pe care amândoi ne-o dorim. Dacă eu şi asociaţii mei vom

reuşi în ceea ce priveşte ambiţiile noastre, atunci noi vom primi recompense, dar îi vom face şi Romei un serviciu. Şi de ce nu am primi? Ne asumăm riscuri şi ar trebui să fim răsplătiţi corespunzător. Dacă ţi-aş oferi şansa să ni te alături, ce ai zice?

– Aş zice că sunteţi nesăbuit, domnule. De ce aţi avea încredere în mine? Cato se opri pentru o clipă, înainte să rişte să facă următorul comentariu. Din câte ştiţi, aş putea să fiu un spion.

– E adevărat. Şi tocmai de-asta am pus să fiţi urmăriţi, tu şi prietenul tău, de unul din oamenii mei, încă de când aţi sosit în tabără. Dacă aţi fi fost spioni, atunci aş fi aflat despre asta.

Cato simţi că i se opreşte inima. Se dusese de două ori la ascunzătoare şi se părea că Sinius nu ştia nimic despre asta. Îşi luase măsuri de precauţie pentru a se asigura că nu era urmărit, dar un filator priceput nu i-ar fi pierdut urma atât de uşor. Nu vorbi pentru un moment, pentru a lăsa impresia că analiza cu atenţie oferta centurionului.

– De unde ştiu că nu sunteţi agent, domnule? Aţi putea să-mi puneţi la încercare loialitatea.

– Şi de ce aş face asta? Sinius zâmbi. Chiar crezi că palatul imperial are timpul şi înclinarea să testeze loialitatea fiecărui nou recrut din Garda Pretoriană în acest fel?

Cato îşi strânse buzele:

– Presupun că nu.

– Într-adevăr, nu. Au mâinile ocupate cu probleme oarecum mai importante, îmi imaginez. Precum chestiunea lipsei de hrană. Ei bine, Capito, care ţi-e răspunsul la oferta mea?

– Prima dată aţi menţionat recompense.

– Da.

– Vreau o promovare, pentru mine şi pentru Calidus.

Ochii lui Sinius se îngustară pentru o fracţiune de secundă.

– Calidus e o chestiune aparte.

– Nu, domnule. Gândeşte la fel ca mine aproape în toate privinţele. Garantez pentru el cu viaţa.

Era uşor de spus, pentru că ăsta era adevărul, iar sinceritatea lui Cato îşi făcu efectul asupra centurionului.

– Prea bine, oferta mea e valabilă pentru amândoi.

– Mulţumesc, domnule. De asemenea, vreau şi bani. Aur. Mult aur.

– Asta nu îţi pot da. Dar îţi pot oferi argint. O avere, de fapt. Sinius se întoarse şi arătă spre lada de documente de lângă birou. Deschide-o. Are un fund fals cu o încuietoare la capătul acesta. Înăuntru se află o cutie. Adu-mi-o.

Cato făcu ceea ce i se ceruse. Cufărul conţinea pergamente, nişte foi albe de papirus, stilete, călimări şi câteva tăbliţe ceruite. Le dădu la o parte eliberând capătul apropiat şi găsi o mică încuietoare pictată, pentru a fi camuflată în lemnul închis la culoare al cufărului. Capacul se ridică pentru a scoate la iveală o scobitură, de două ori mai mare decât o gamelă. Era ocupată aproape în întregime de cutia descrisă de Sinius. Cato apucă mânerul şi o ridică cu grijă, uşor surprins de greutatea ei. Traversă încăperea şi îi dădu cutia centurionului. Sinius

şi-o aşează în poală, răsuci încuietoarea şi deschise capacul. Conţinutul se află în umbră pentru o clipă, înainte ca strălucirea portocalie a flăcărilor din mangal să se reflecte în lustrul monedelor din argint proaspăt bătute.

– Sunt o mie de denari înăuntru, Capito. Sunt ai tăi dacă ni te alături şi sunt şi mai mulţi acolo de unde i-am luat pe aceştia.

Cato se uită la monede. Cu siguranţă făceau parte din averea furată din convoiul cu lingouri. Se forţă să zâmbească şi întinse o mână.

– Se poate?

– Desigur.

Cato luă o monedă la întâmplare şi o ridică pentru a o analiza îndeaproape.

– Sunt autentice, zise Sinius şi chicoti. Doar dacă împăratul nu a devalorizat moneda.

Dând din cap satisfăcut, Cato puse moneda la loc şi îi aruncă ofiţerului o privire pătrunzătoare.

– Dacă eu – dacă noi – suntem de acord să ne alăturăm dumneavoastră şi prietenilor dumneavoastră, atunci pur şi simplu îmi veţi da aceşti bani? Trebuie să existe o şmecherie.

– Nu o şmecherie. Mai degrabă un test. Dacă faceţi ceea ce vi se cere, argintul e al vostru.

– Ce fel de test? întrebă Cato plin de suspiciune.

– Genul de test care dovedeşte că loialitatea ta e dincolo de orice

îndoială şi, în acelaşi timp, ne serveşte scopurile. Sinius închise uşor capacul cutiei şi se uită insistent la Cato. E destul de simplu. Vreau să îl ucideţi pe centurionul Lurco. Va trebui să dispară fără urmă. În următoarele zece zile. Faceţi asta şi veţi fi bine-veniţi printre prietenii mei. Dacă nu reuşiţi în această acţiune, atunci nu vom avea încredere în competenţa voastră. Dacă nu reuşiţi nici măcar o încercare, atunci voi fi obligat să vă tratez ca pe o ameninţare.

– Înţeleg. Cato zâmbi sinistru. Ucide sau vei fi ucis.

– Corect. Crezul tuturor soldaţilor, indiferent de circumstanţe. Ar trebui să fie o decizie destul de uşor de luat pentru voi. Îţi dau timp până în zori să-mi dai răspunsul.

Capitolul 12

– Ce facem? întrebă Macro pe când închideau uşa popotei în urma lor. Jucaseră zaruri cu câţiva dintre ceilalţi oameni din centurie, pentru a păstra aparenţele de soldaţi de rând. Cato avusese grijă să piardă la mustaţă şi să ia în râs această pierdere, pentru a câştiga bunăvoinţa camarazilor lor. Macro, pe de altă parte, jucase pentru a câştiga şi pierduse chiar mai mult decât Cato şi, ca urmare, era puţin înverşunat, pe când încerca să aducă din nou discuţia la problema care-i presa. Lurco este o piedică, dar trag linia când vine vorba să-i facem felul unuia de-al nostru. Chiar dacă este pretorian.

– Vom fi de acord cu testul lui Sinius, răspunse Cato. Ce altceva putem face?

Macro păru uluit.

– Doar nu vorbeşti serios! Să ucidem un camarad ofiţer? Nu!

– Bineînţeles că nu-l vom ucide. Dar va trebui să găsim o modalitate de a-l face să dispară. Asta va fi cam complicat.

Se îndreptară spre zidul taberei şi începură să se plimbe agale de-a lungul secţiunii care dădea spre oraş. Santinelele erau postate în colţul turnurilor şi porţilor taberei şi câteva alte grupuleţe se plimbau de-a lungul zidului, făcând schimb de saluturi vesele cu Macro şi Cato, pe când treceau pe lângă ei. Cato se întrebă dacă vreunul dintre aceşti bărbaţi fusese însărcinat de Sinius cu spionarea lor. Când scăpară şi de ultimul grup, îşi continuă conversaţia cu Macro.

– Cel puţin ştim că argintul se află aici. Dacă nu în tabără, atunci undeva în Roma.

– Vai, ce uşurare! replică Macro pe un ton sec. Arătă spre oraşul în care locuiau un milion de oameni. Fac pariu că va fi destul de uşor de găsit.

– E un început. În orice caz, trebuie să-i raportăm lui Narcissus. Trebuie să afle despre argint şi despre restul lucrurilor pe care le-am descoperit.

– Bine. Şi cum se presupune că ar trebui să ajungem la ascunzătoare dacă suntem supravegheaţi?

– M-am tot gândit la treaba asta. Am făcut două vizite acolo, iar Sinius nu pare să fi aflat. Acest lucru nu ar fi fost posibil decât dacă omul lui patrula atunci când am părăsit eu tabăra. Patrulele au avut schimburi diferite. Acum, s-ar putea să fie o coincidenţă, dar ambele dăţi când am părăsit tabăra au fost atunci când cohorta lui Burrus a fost trimisă în oraş. E aproape sigur că omul lui Sinius se află în cohorta noastră.

Macro se gândi la raţionamentul lui Cato şi dădu din cap.

– E chiar şi mai probabil să se afle în centuria noastră.

– De acord.

– Blestem! Macro şuieră printre dinţi. S-ar putea să fie oricine, chiar Tigellinus sau Fuscius. Sau amândoi.

– Atunci mai bine am începe să-i suspectăm şi să fim tot timpul în gardă. Cato se încruntă. Treaba e că trebuie să luăm legătura cu Narcissus cât mai repede posibil. Suntem pe cont propriu aici. Dacă ni se întâmplă ceva, el trebuie să afle tot ce am descoperit. Aşa că, deseară mergem să bem ceva. Undeva în apropiere de ascunzătoare.

– La Râul de vin?

Cato încuviinţă din cap.

– E un loc la fel de bun ca oricare altul. Cunoaştem împrejurimile.

Macro se scărpină pe obraz.

– Şi, după noaptea trecută, cei de acolo ne cunosc. Mă îndoiesc că ne vor face o primire călduroasă.

– Nu căutăm să ne batem şi putem fi siguri că Cestius şi prietenii săi nu-şi vor arăta mutrele pe acolo, dacă au puţină minte. Râul de vin va servi perfect nevoilor noastre. Haide!

Îşi luară o învoire de la funcţionarul centurionului Lurco şi plecară din tabără, trecând prin poarta oraşului. Mergând pe aceeaşi stradă pe care o mai folosiseră şi înainte, se îndreptară spre Colina Viminal. Cato se uita în spate, dar agentul lui Sinius îşi cunoştea mult prea bine meseria, rămânând ascuns vederii.

– Dacă nu suntem urmăriţi? întrebă Macro. Nu-mi place să mă prefac

că doar am ieşit la o plimbare. Nu e natural.

– Bine. Dacă ne-am fi purtat normal, atunci chiar acest lucru ar fi părut suspect. Ai încredere în mine, ne descurcăm bine. Şi cu siguranţă suntem filaţi. Omul lui Sinius ne va urmări ca un vultur.

În faţă, strada se înclina uşor şi mai continua încă o sută de paşi, înainte să ajungă la piaţa unde se afla taverna. Cato inspira adânc.

– Să ne rugăm să meargă.

Intrară în piaţă şi apoi se îndreptară spre han. Locul nu se umpluse încă de clienţii obişnuiţi ai serii şi mai multe mese erau libere. Imediat ce intrară, hangiului îi căzu faţa şi se grăbi spre ei, înainte să se poată aşeza.

– Regret, domnilor, dar nu sunteţi bine-veniţi aici. Vă rog să plecaţi. Acum. Vă rog!

Cato ridică mâna.

– Nu-ţi face griji, prietene. Suntem doar noi doi. Am venit să bem ceva în linişte. Nu vom face probleme. Nu te mai gândi la asta... Cato se căută în pungă şi scoase cinci sesterţi pe care îi trânti pe masă. Ia ăştia în avans. Ce nu bem poţi păstra. Cum ţi se pare?

Hangiul se uită la monede cu o expresie chinuită, apoi dădu din cap.

– Puteţi rămâne. Dar voi fi cu ochii pe voi. La primul semn de bucluc îmi voi trimite nevasta după cohorta urbană. Acum, domnule, ce aţi dori de băut?

– Adu-ne cel mai bun vin din pivniţă, se băgă Macro repede, în timp

ce se aşeza pe o bancă. Şi pentru cinci sesterţi ar face bine să fie chiar bun.

Hangiul făcu o mutră acră pe când aduna monedele în palmă şi se grăbea să plece.

– Acum ce mai e?

Cato se aşeză în faţa lui Macro şi apoi privi în jurul sălii. Un mic grup de bărbaţi, zece la număr, în tunici şi mantii roase, stăteau într-o parte a tavernei, departe de intrare. Cato arătă cu capul spre ei:

– De asta am nevoie.

Macro se răsuci pentru a privi iute:

– De ei? Pentru ce?

– Pentru mine e un mod de a ieşi de aici şi de a merge la ascunzătoare fără ca umbra noastră să ne urmărească. Aşteaptă aici. Dacă îi conving să ne ajute, vreau să te duci la bar şi să comanzi ceva de mâncare. Asigură-te că te vezi de la intrare.

– Mai bine mi-ai spune ce pui la cale, băiete, mormăi Macro.

– Vei vedea destul de curând. Dacă plec, aşteaptă-mă aici. Stai cu ochii pe intrare şi vezi dacă apare vreo figură cunoscută. O să fiu bine. Crede-mă.

Cato se ridică în picioare, înainte ca prietenul său să poată protesta şi mai mult şi se îndreptă spre muncitori. Aceştia se uitară la pretorian cu îndoială.

Cato zâmbi.

– Nu vă faceţi griji. Nu caut necazuri. Vreau doar să vă cer o favoare.

– O favoare? Un bărbat scund şi musculos, cu părul negru tuns scurt, ridică din sprâncene. Ce fel de favoare?

– Una pentru care sunt pregătit să plătesc. Cato îşi scoase punga şi zăngăni monedele dinăuntru. Trebuia să mă întâlnesc cu o prietenă astă-seară, dar soţul ei a prins de veste că ea are un amant. El e afară cu nişte prieteni şi mă aşteaptă. M-au urmărit până aici din tabără. Am nevoie să ies de aici fără ca ei să ştie. Aşa că, dacă mi-aş putea schimba mantia cu unul dintre voi, care să rămână cu prietenul meu de acolo – Cato arătă spre Macro –, iar eu să plec cu restul grupului, atunci aveţi douăzeci de sesterţi pentru deranj.

– Pentru preţul ăsta trebuie că e o femeie pe cinste, medită unul dintre ceilalţi bărbaţi.

– Crede-mă, este.

Cato zâmbi.

Bărbatul scund îşi făcu gura pungă:

– Vrei să i-o tragi nevestei altui bărbat şi vrei ca noi să te ajutăm? Asta e o afacere murdară, prietene. De ce te-am ajuta?

– Pentru că soţul femeii e preceptor.

– Şi de ce nu ai spus aşa? Bărbatul râânji. Bineînţeles că te vom ajuta... pentru treizeci de sesterţi.

Expresia lui Cato se înăspri:

– Treizeci? Douăzeci şi cinci, niciunul în plus...

– Deci nu e chiar aşa de bună de te tocmeşti pentru ea, nu?

Treizeci de sesterţi erau mai mult decât salariul pe o lună al unui muncitor. Cato se încruntă, de parcă se lupta cu preţul, apoi, în cele din urmă, dădu din cap.

– Treizeci atunci. Cincisprezece acum şi restul când am ieşit din vizorul lor.

– Destul de corect, soldatule.

Numără banii şi apoi bărbatul îndesat se întoarse către unul dintre camarazii săi, un dezmăţat deşirat şi slăbănog, la vreo cincizeci de ani.

– Porcinus, aveţi aceeaşi statură. Dă-i mantia ta.

– Ba dă-i-o pe a ta, i-o întoarse slăbănogul.

Colegul lui se răsuci către el şi-i puse un deget bont în piept.

– Vei face cum îţi spun dacă ştii ce e bine pentru tine.

Porcinus deschise gura să protesteze, apoi se gândi mai bine şi dădu mohorât din cap. Îşi desfăcu acul care ţinea gulerul mantiei şi i-o dădu lui Cato, luând-o pe a lui în schimb. În timp ce Cato îşi punea mantia omului, nasul i se încreţi la mirosul de urină.

– Sunteţi dârstari, să înţeleg.

– Asta suntem. Bărbatul îndesat rânji. Cei mai buni curăţători de togi din oraş. Nu avem ce face dacă pişatul e ingredientul principal al acestui proces. Aş zice că femeia ta nu prea va fi de acord cu alegerea

salvatorilor tăi în această seară.

– Va trebui să îmi asum riscul. Cu un oftat plin de aversiune, Cato îşi trase gluga peste cap. Haideţi să mergem, atunci!

Bărbaţii îşi goliră cupele şi se ridicară, unii dintre ei trăgându-şi glugile, precum Cato, astfel încât acesta să nu iasă în evidenţă. Omul cu mantia sa pretoriană se duse să se aşeze lângă Macro, cu spatele la intrare. Macro îi turnă o cupă din vinul care fusese pus pe masă cu o clipă mai înainte. Dârstarii se îndreptară spre uşă şi îşi luară un rămas-bun zgomotos de la hangiu. Apoi, cu Cato în mijlocul lor, trecură prin piaţă şi se îndreptară spre aleea micuţă care ducea în cartierul Subura. Ceea ce îi convenea lui Cato destul de bine, astfel că li se alătură în voioşie, râzând împreună cu ei, atunci când cineva făcea vreo glumă deocheată despre nevasta hangiului. Tot drumul, aruncă priviri iuţi către uşile şi aleile laterale, care ieşeau din piaţă. Nu se mişca nimic, cu excepţia unui câine râios care trecea de la o grămadă de bălegar la alta. Cato rămase cu grupul de dârstari până când părăsiră piaţa şi o luară în sus pe aleea îngustă, înghesuită între clădirile ruinate din cel mai sărac cartier al Romei. Apoi, când ajunseră la un colţ, îl bătu pe umăr pe bărbatul îndesat şi murmură:

– Îmi voi lua la revedere aici. Îi dădu şi restul de bani. Mulţumirile mele.

Chipul dârstarului era aproape invizibil în întunericul aleii, când îi răspunse:

– Transmite-i salutările mele doamnei tale.

– Aşa o să fac.

– Şi îmi poţi da mie mantia lui Porcinus.

Cato se îndoia că Porcinus îşi va mai vedea vreodată mantia dacă i-o dădea acum.

– Nu am terminat încă cu ea. O să i-o dau înapoi când mă întorc la tavernă.

– În regulă atunci, răspunse încet dârstarul. Veniţi, băieţi!

Cato se dădu cu spatele într-o intrare arcuită, pe când sunetul paşilor fu înăbuşit de mizeria şi resturile care acopereau aleea. Rămase aproape nemişcat, abia îndrăznind să respire, până când zgomotul dârstarilor păli, pe fundalul zgomotelor oraşului: strigăte ocazionale, plânsetul ascuţit al copiilor înfometaţi şi zăngănitul obloanelor de la ferestre. Mai aşteptă puţin, ca să se asigure că nu îi urmărise nimeni pe alee. În cele din urmă, Cato ieşi din intrare şi se îndreptă cu prudenţă spre strada unde se afla casa conspirativă. Se opri în apropierea clădirii şi aşteptă iarăşi, până când socoti că nimeni nu o supraveghea şi se ascunse înăuntrul intrării înguste.

Mirosul puturos de sudoare şi legume fierte umplea întunecata casă a scării. Păşi cât putu de uşor pe treptele din lemn, dar acestea scârţâiau puternic în timp ce urca. Auzi voci înfundate în spatele unora dintre uşi şi suspine neconsolate din spatele altora. Apoi, se apropie de etajul al patrulea. Cato încetini, cu inima bătându-i cu putere din pricina efortului şi a tensiunii. O rază subţire de lună strălucea printr-o despicătură din perete, străpungând întunericul şi oferind o slabă iluminare. Părea că nu era nicio mişcare pe palier, iar Cato merse la uşă şi puse mâna pe zăvor. Apoi îngheţă.

Fusese un zgomot foarte slab, ca acela al bumbacului care se freacă

uşor pe lemn. Sunetul unei respiraţii ţinute. Cato bâjbâi după zăvor, în timp ce mâna dreaptă îi coborâse într-o parte şi trăgea pe furiş pumnalul din teaca aflată sub mantie. Se auzi un foşnet şi paşi grăbiţi pe treptele de deasupra. Cato se întoarse, aruncându-şi gluga pe spate cu mâna liberă, în timp ce, cu cealaltă, împunse cu pumnalul în faţă, gata să atace. Prinse o strălucire palidă în raza lunii şi îşi dădu seama că celălalt bărbat era şi el înarmat. Stătea cu spatele la lumină, iar faţa îi era cuprinsă de întuneric, pe când se împletici, oprindu-se dincolo de raza de acţiune a lui Cato.

– Dă-te-napoi! şuieră Cato. Aruncă pumnalul!

Urmă o linişte tensionată de o secundă, apoi celălalt bărbat îşi coborî cuţitul şi îl puse înapoi în teacă cu o pocnitură. Coborî ultimele două trepte până la palier şi păşi în lumina slabă.

– Septimus... Cato oftă adânc, iar umerii îi căzură, de uşurare. M-ai speriat rău de tot!

Agentul lui Narcissus râse nervos.

– Nici tu nu te-ai descurcat prea rău. Acum, să intrăm!

După ce aprinseră lampa cu ulei, cei doi bărbaţi se aşezară pe saltele, de-o parte şi de alta a flăcării galbene, pale. Septimus adusese nişte pâine şi cârnaţi cu el, învelite într-o pânză şi îndesate în traistă. Îi oferi şi lui Cato, iar cei doi muşcau din când în când, în timp ce discutau.

– Am primit mesajul că vrei să raportezi ceva, zise Septimus, făcând un semn spre ascunzătoarea de sub scândurile podelei. Evenimentele s-au precipitat la palat, iar Narcissus crede că ar trebui să fiţi

informaţi. De aceea mă aflu aici. Aştept de aproape două zile.

– De ce stăteai pe scări?

– Nu e bine să te închizi într-o cameră fără nicio ieşire. Acum, ce aveai de raportat?

Cato îi dădu detalii despre întâlnirea pe care o avusese mai devreme cu Sinius, iar Septimus se încruntă.

– Vrea să îl omorâţi pe Lurco? Dar de ce? Este unul din oamenii lor. Unul dintre conducătorii lor, după spusele bărbatului pe care l-am interogat. Nu are nicio logică.

– Doar dacă Lurco a făcut ceva care le compromite planurile.

– Da, e adevărat. Nu e rău să tai verigile slabe ale lanţului.

Cato nu putu să nu zâmbească la acest eufemism. Septimus era în mod evident omul secretarului imperial, şi era la fel de nemilos. Alungă gândul şi decise să dea glas îndoielilor sale.

– Am avut ceva timp să-l urmăresc pe Lurco şi nu pot spune că mi se pare genul conspiratorului. Îi lipseşte curajul de a duce un asemenea lucru la capăt.

– Atunci, e un trădător laş, rânji dispreţuitor Septimus.

– Ţi se pare că Eliberatorii sunt nişte laşi? S-or ascunde ei în umbră, dar e nevoie de curaj ca să te opui împăratului. Pot pierde totul dacă sunt descoperiţi. Asta presupune tupeu. Mai mult tupeu decât cred că are centurionul Lurco.

Septimus rămase tăcut pentru un moment.

– Aşadar, ce sugerezi?

– Că omul pe care l-aţi interogat v-a dat un nume greşit. Ca să pierdeţi urma. Nu mă surprinde. Şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul lui.

– Atunci Lurco e nevinovat?

– Nu ştiu sigur. Tot ce vreau să spun e că îmi vine greu să cred că ar putea lucra pentru Eliberatori. Să presupunem că omul pe care l-aţi interogat încerca să vă dea o pistă greşită. Încerca să ascundă numele adevăratului său stăpân, aşa că îl numeşte pe Lurco în loc, ca să-l protejeze pe centurionul Sinius.

– Asta ar avea logică. Septimus se încruntă. Dar, totuşi, nu explică de ce Sinius vrea să-l ucideţi pe Lurco.

– A zis că este un test.

– Există modalităţi mai bune de a vă testa. De ce să aleagă un ofiţer superior? De ce nu un soldat, pe cineva care nu ar trezi chiar atât de mult interes?

– Doar dacă nu chiar acesta e scopul, sugeră Cato. Să crească miza şi să se asigure că eu şi Macro suntem implicaţi irevocabil. Cred că se ascunde mai mult în spatele acestei alegeri a ţintei. Vor să-l dea pe Lurco la o parte pentru un motiv, sunt convins.

– De ce?

Cato clătină din cap:

– Habar nu am. Nu încă.

Septimus îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tencuiala crăpată a peretelui.

– Ce crezi că ar trebui să facem în legătură cu testul vostru?

– Nu avem nicio opţiune, răspunse Cato. Nu şi dacă vrem să avansăm în descoperirea complotului. Trebuie să facem ceea ce ne cere centurionul Sinius.

Ochii lui Septimus se măriră:

– Adică să-l ucideţi pe Lurco?

– Nu. Bineînţeles că nu. Lurco trebuie să fie îndepărtat. Astfel încât Sinius să creadă că a fost omorât. Trebuie să-i mai spui ceva lui Narcissus.

– Da?

– Sinius s-a oferit să ne plătească, pe mine şi pe Macro, pentru această însărcinare. Mi-a arătat un mic cufăr cu denari proaspăt bătuţi.

Septimus se aplecă în faţă:

– Din tezaurul furat?

– Cred că da.

– Atunci există o legătură între furt şi Eliberatori, aşa cum ne temeam.

Cato încuviinţă din cap:

– Narcissus va fi foarte ocupat. Mai întâi conspiraţia, apoi răscoala din

cauza foametei şi atentatul asupra familiei imperiale.

Surprinderea se aşternu pe chipul celuilalt bărbat:

– Ce vrei să spui?

Era rândul lui Cato să fie surprins:

– Nu ţi-a spus? Când împăratul se întorcea spre palat de la Jocurile urcării pe tron, a fost prins în ambuscadă în apropiere de Forum. O bandă de bărbaţi înarmaţi au atacat grupul şi câţiva dintre ei au pătruns prin cordonul de gărzi. Unul dintre ei a încercat să-l omoare pe Nero înainte să fie respinşi.

– A, da. Am auzit că a fost un... incident, zise Septimus nesigur. Narcissus a trimis oameni pe străzi pentru a-i căuta pe autori.

– Să înţeleg că Cestius nu a fost găsit încă?

– Cestius?

– El a fost cel care a condus atacul şi aproape că a reuşit să-l ucidă pe Nero. Există şanse destul de mari să fie o legătură între el şi Eliberatori. Cato se gândi puţin. Au făcut o încercare. S-ar putea să mai fie şi altele.

– Îl voi avertiza pe Narcissus. Septimus rămase tăcut pentru o clipă. Mai e şi altceva de raportat?

Cato clătină din cap.

– Ce dorea Narcissus să ne transmiţi?

Septimus îşi schimbă poziţia şi se frecă pe spate.

– După cum ştii, Claudius a fost de acord cu logodna fiicei sale Octavia cu Nero, anul trecut. Nu a vrut să facă aranjamentele prea repede, ca să nu pară că pregăteşte terenul pentru numirea lui Nero ca moştenitor. Totuşi, împărăteasa l-a forţat. Apoi, acum câteva zile, împăratul le-a spus consilierilor săi că se gândeşte să-i confere lui Nero titlul de proconsul.

– Proconsul?

Cato nu-şi putu ascunde uimirea. Titlul se acorda doar câtorva membri poleiţi ai Senatului, care încheiaseră un an în funcţia de consul. Chiar dacă titlul devenise mai degrabă onorific, după dispariţia republicii, încă era o decizie îndrăzneaţă să-i fie acordat unui băiat de paisprezece ani. Asta-i va scoate din pepeni pe câţiva dintre senatori.

– Într-adevăr. Narcissus a încercat să-l convingă pe împărat să abandoneze ideea, dar Pallas l-a susţinut pe împărat, iar Narcissus a pierdut această dispută.

– Pallas? Cato nu-i dezvăluise încă ceea ce văzuse Macro sub loja imperială, în ziua Jocurilor urcării pe tron. Nu dorea mai mult decât Macro să se implice în relaţiile personale dintre împărat şi soţia sa. Totuşi, Pallas punea ceva la cale. Cato se scărpină în barbă şi continuă. Ştii dacă ideea conferirii titlului a venit de la Claudius?

– Mă îndoiesc de asta. Nu este genul de decizie pe care ar putea să o ia de unul singur.

– Atunci i-a fost sugerată de cineva. Cel mai probabil de Agrippina. Încearcă să-l plaseze bine pe fiul său pentru succesiune.

– Asta crede şi Narcissus.

– Şi Pallas? Care e implicarea lui în toate astea?

Septimus tăcu un moment, înainte să răspundă:

– Pallas este confidentul împărătesei, dar şi unul dintre cei mai apropiaţi sfătuitori ai împăratului.

Cato zâmbi:

– Oarecum un conflict de interese, aş zice.

– Doar dacă şi el îşi pregăteşte un loc în cazul succesiunii.

– Asta e ceea ce crede Narcissus?

– Secretarul imperial consideră că acţiunea ar putea decurge în acest sens şi trebuie să acţioneze în consecinţă, replică Septimus prudent. Atât timp cât Pallas nu face nimic pentru a... mmmm... accelera succesiunea împăratului, atunci Narcissus nu poate acţiona pe faţă împotriva lui.

– Dar aş zice că e pregătit să acţioneze împotriva lui Pallas pe ascuns, dacă nu cumva o face deja.

– Asta nu o pot spune eu şi nu intră nici în sfera ta de competenţe măcar să gândeşti la aşa ceva, zise Septimus cu răceală. Treaba ta e să aduni informaţii şi să acţionezi doar aşa cum te îndrumă Narcissus. E clar?

– Desigur. Oricum, eu şi centurionul Macro preferăm să avem o imagine mai largă asupra situaţiei. Avem motive să fim cu băgare de seamă în ceea ce-l priveşte pe stăpânul tău. Cato se opri şi se aplecă

uşor înainte. Eu şi Macro vom părăsi Roma când ne vom duce sarcina la îndeplinire, dar tu vei rămâne aici. Aş avea grijă să nu-mi leg soarta de cei precum Narcissus dacă aş fi în locul tău.

– Spui aiureli, Cato. Îi sunt loial lui Narcissus. E o calitate rară în zilele noastre, ştiu, zise el sec, dar cel puţin unii dintre noi ştiu ce înseamnă să fii loial şi ne îndeplinim ordinele fără să punem întrebări.

– Destul de corect. Cato ridică din umeri. E înmormântarea ta.

Celălalt bărbat îi aruncă o căutătură aspră, micile săgeţi ale flăcării strălucitoare reflectându-se în ochii săi. Apoi, Septimus îşi coborî privirea şi îşi drese glasul şi vorbi mai puţin înfierbântat.

– Ce vei face în privinţa lui Lurco?

– Am o idee. Dar va trebui să-l aducem aici. Apoi voi va trebui să-l scoateţi din Roma, până ce se termină treaba cu Sinius şi prietenii săi. Se poate aranja?

– Voi avea grijă de asta. Centurionul poate avea o vacanţă liniştită pe cheltuiala imperiului. Totuşi, nu pot garanta pentru calitatea cazării, adăugă Septimus, apoi rămase tăcut pentru un moment. Mai bine m-aş întoarce la palat să-i raportez lui Narcissus. Voi veni aici în fiecare seară de acum înainte. Am sentimentul că nu prea mai avem timp în ceea ce priveşte conspiraţia. Se foi, apoi se ridică în picioare cu un mormăit. Voi pleca eu primul. Lasă-mi ceva timp înainte să mă urmezi, în caz că intrarea e supravegheată.

Traversă camera spre uşă, ridică uşor zăvorul şi plecă din încăpere cât putu de încet. Cato auzi nişte paşi scârţâind uşor pe scări, apoi linişte. Cato îşi strânse mai bine în jurul umerilor mantia împrumutată,

strâmbându-şi nasul de dezgust la duhoarea de urină. Rămase nemişcat pentru o vreme, în timp ce cântărea situaţia. Macro avea dreptate. Asta nu era o treabă în care să se implice doi soldaţi. Amândoi erau mult mai folositori Romei luptând cu barbarii de la frontiere. Asta presupunea o judecată simplă, se ocărî Cato pe el însuşi. Imperiul se confrunta cu duşmani din toate părţile şi era datoria unui soldat să se ocupe de ameninţări. În plus, Narcissus le promisese că-i va răsplăti dacă vor duce la îndeplinire cu succes misiunea pe care le-o încredinţase. Această idee îl trimise pe Cato cu gândul la Iulia.

Încercase să nu se gândească la ea, dar ea îl distrăgea şi nu putea să o ignore, ca un junghi permanent în inimă. În clipa în care îşi lăsa mintea să rătăcească, era foarte probabil că va ajunge să-şi evoce amintiri despre Iulia şi despre neliniştea pe care i-o pricinuia perspectiva de a nu-şi petrece viitorul cu ea. Nu se văzuseră de mai bine de un an. În timp ce Cato fusese implicat în vânătoarea gladiatorului care fugise, Aiax, şi în campania împotriva nubienilor din Egipt, Iulia trăise la Roma, bucurându-se de societatea celor bogaţi şi puternici. Era tânără şi frumoasă şi menită să atragă atenţia.

Chinul lui Cato izvorî în el dureros, pe când îşi amintea cât de frumoasă era şi cum i se dăruise lui, cu inima şi trupul, în lunile cât fuseseră împreună în Siria şi Creta. Adevărul era că petrecuseră mai mult timp despărţiţi decât împreună şi, deşi gândurile şi sentimentele sale faţă de ea fuseseră constante, nutrite de perspectiva unei reîntâlniri, habar nu avea dacă ea încă mai simţea acelaşi lucru faţă de el. Instinctul îi spunea că da, dar Cato nu avea încredere în el însuşi. Se putea la fel de bine să fie doar o dorinţă naivă. Partea raţională a minţii sale hotărâse cu răceală că era aproape sigur ca afecţiunea ei să se fi diminuat. Ce era amintirea unui tânăr soldat pentru ea, acum că

era înconjurată de rafinamentul şi strălucirea celei mai nobile societăţi din Roma?

Cato îşi duse mâna la faţă şi îşi urmă conturul obrazului, aşa cum făcuse Iulia atunci când se iubiseră prima dată. Închise ochii şi se forţă să-şi amintească fiecare detaliu al decorului, fiecare sunet şi miros din mica grădină, sub luna siriană. Mintea lui o pictase în această scenă cu toate înfrumuseţările pe care le putea evoca, cu mult mai mult decât talentele pe care mâna aspră a naturii le folosise pentru a da formă lumii reale. Apoi degetele dădură peste pielea aspră, umflată, a cicatricii, iar inima i se umplu de dezgust şi de teamă. Ochii lui Cato licăriră. Respiră adânc o clipă, înainte să ia lampa şi să se ridice în picioare. Puse lampa înapoi pe raft şi stinse flacăra.

Afară, pe stradă, se uită în jur, dar nu era niciun semn de mişcare, aşa că se întoarse pe strada principală care ducea, în jos, spre Colina Viminal. Pe când se apropia de piaţă, Cato se opri pentru o clipă şi se gândi repede, imaginându-şi intrarea hanului unde stătuse Macro. Erau două alei, la o mică distanţă una de cealaltă, care ofereau cea mai bună vedere spre Râul de vin. Cato se apropie de piaţă dinspre capătul îndepărtat al aleii celei mai apropiate de han. Punându-şi o mână pe mânerul pumnalului, se furişă mai departe, pipăindu-şi drumul de-a lungul zidului aspru şi testând cu grijă fiecare pas în timp ce înainta. Urma o mică cotitură, puţin mai în faţă, înainte ca aleea să se deschid în piaţă şi, când ajunse la ea, Cato îşi ţinu respiraţia şi aruncă o privire după colţ. La început, nu văzu nimic, dar apoi, o pală uşoară de ceaţă se ridică din spatele unui contrafort din apropierea capătului aleii. Apăru iar şi Cato îşi dădu seama că cineva respira. De unde se afla el, nu putea vedea pe nimeni, aşa că îşi făcu curaj şi înaintă încet, până când zări profilul bărbatului care supraveghea hanul aflat de cealaltă parte a pieţei. Cato rămase

nemişcat şi aşteptă. În cele din urmă, individul îşi schimbă poziţia uşor şi îi permise lui Cato să vadă iute cam trei sferturi din trăsăturile sale. Cato zâmbi subţire când îl recunoscu pe bărbat, dincolo de orice îndoială.

Îşi croi încet drum înapoi pe după colţ şi apoi o luă pe alee. Acolo îşi trase gluga mantiei şi continuă până ce ajunse la intersecţia cu următoarea stradă. Se îndreptă spre marginea pieţei şi, imitând mersul împleticit al unui beţivan, ajunse până la intrarea în tavernă, având grijă să nu se uite spre aleea unde spionul lui Sinius stătea la pândă. Cato se împiedică prin uşă şi coti spre masa unde stăteau Macro şi Porcinus. Imediat ce nu mai fu la vedere, Cato se îndreptă de spate şi îşi dădu gluga jos.

Macro zâmbi uşurat.

– Ai lipsit ceva vreme. Ai făcut ceea ce trebuia?

– Da. Cato îşi desfăcu acul care ţinea mantia urât mirositoare şi i-o aruncă lui Porcinus.

– Atunci aţi terminat cu mine, domnule? întrebă dârstarul. Pot pleca?

– Da. Mai bine i-ai prinde din urmă pe tovarăşii tăi înainte să cheltuiască toţi banii pe care i-am dat.

– Pe toţi zeii, că mare dreptate aveţi.

Porcinus se grăbi să schimbe mantia lui Cato cu a lui şi apoi dădu iute din cap în semn de rămas-bun, înainte să plece repede. Cato îşi reluă locul pe bancă, în faţa lui Macro.

– I-am spus lui Septimus tot ce puteam. Îi va raporta lui Narcissus.

Acum trebuie să hotărâm ce să facem în privinţa lui Lurco. Va trebui să acţionăm repede.

– De ce? Care-i graba?

Cato cugetă o clipă.

– Eliberatorii au pus la cale un atentat asupra familiei imperiale. Nu au reuşit ultima dată şi vor încerca altceva. Cu cât mai repede ne croim drum spre conspiraţie, cu atât mai bine. Ah, încă un lucru.

– Da?

– Ştiu pe cine a folosit Sinius ca să ne urmărească. Se află pe aleea din faţa pieţei. E Tigellinus.

Capitolul 13

Aerul dimineţii era rece şi umed, pe când centuria stătea în poziţie de drepţi pe micul teren aflat între cazărmi. Macro şi Cato îşi ţineau umerii traşi în spate şi îşi scoseseră piepturile în faţă, pe când centurionul Lurco şi optio mărşăluiau prin faţa primului rând, pentru a le inspecta oamenilor uniforma şi echipamentul. Purtau tunicile alb-gălbui pe sub armură şi erau înarmaţi cu scuturi şi suliţe, dar şi cu săbii şi pumnale. Era un echipament pe care Garda Pretoriană îl folosea rareori, dar răscoala recentă obligase această formaţie de elită să fie pregătită de acţiune în fiecare zi.

Macro şi Cato erau aşezaţi la capătul primului rând, pe flancul drept, împreună cu ceilalţi bărbaţi din unitatea lui Tigellinus. Stăteau cu picioarele fixate, cu scutul strâns în mâna stângă, în timp ce dreapta ţinea tija suliţei, chiar de sub umflătura din fier menită să confere armei o mai mare penetrare atunci când era aruncată. Ca şi ceilalţi oameni de pe teren, şi ei se uitau drept în faţă. Centurionul se opri la o mică distanţă de ei şi îl privi urât pe unul dintre oamenii din următoarea unitate.

– Ai pe cizmă ceva ce arată a rahat.

– Da, să trăiţi!

– Nu vii la inspecţie îmbrăcat în rahat.

– Nu, să trăiţi! Cred că a fost unul din câinii sălbatici, domnule. A intrat în cazarmă.

– Nu-mi-veni-cu-scuze! îi aruncă Lurco în faţă. Clar?

– Da, să trăiţi!

Lurco se întoarse scurt către optio.

– Tigellinus, trece-l cu zece zile de serviciu la latrină, din moment ce a dezvoltat un gust deosebit pentru rahat.

– Da, domnule.

Tigellinus notă repede ceva pe tăbliţa ceruită.

Centurionul se uită din nou la bărbat, pentru a mai găsi şi alte nereguli. Cercetă mânerul sabiei soldatului şi trase de el. Se auzi o scrâşnitură uşoară şi arma ieşi din teacă.

– E rugină pe asta. Dă-i douăzeci de zile.

– Da, domnule.

Tigellinus îşi modifică însemnarea.

Cei doi ofiţeri continuară în josul rândului şi se opriră în faţa lui Macro. Lurco îl inspectă îndeaproape. Pentru că nu găsi nicio greşeală,

clătină din cap, apoi se întoarse şi făcu câţiva paşi înapoi de-a lungul rândului înainte să strige, pentru ca toţi oamenii săi să-l audă:

– Mulţumită efortului nostru de acum câteva zile, împăratul a cerut ca această centurie să o păzească pe maiestatea sa imperială şi familia sa în următoarea lună. Un semn de onoare, după cum sunt sigur că veţi fi cu toţii de acord. Motiv pentru care cer o ţinută perfectă din partea voastră. Până când situaţia nu se va linişti la Roma, nu veţi mai purta toga. În schimb, veţi fi echipaţi exact ca acum. Se întâmplă că împăratul va părăsi oraşul pentru câteva zile, pentru a inspecta lucrările din Ostia şi, de asemenea, drenarea mlaştinilor din jurul lacului Albano, în sud-estul oraşului. Va fi datoria noastră să-l escortăm în aceste călătorii. Va pleca mâine. Aşa că vom acţiona inteligent şi vom crea o impresie bună asupra civililor care vor ieşi să-l aclame pe suveran. Dacă vreunul dintre voi mă dezamăgeşte, veţi avea de suportat consecinţele. Se întoarse către Tigellinus. Optio, preia comanda!

– Da, să trăiţi!

Tigellinus îşi închise cu zgomot tăbliţele ceruite şi le aşeză în grabă în tolbă, împreună cu stilusul. Pe când centurionul se îndepărta, îndreptându-se către apartamentele sale aflate la capătul celălalt al barăcilor, Tigellinus ordonă ca oamenii să rupă rândurile, apoi porni în direcţia cartierului general al taberei.

Cato şi Macro îşi relaxară poziţia, odată cu ceilalţi oameni. Apoi Macro îi aruncă lui Cato o privire.

– Ce-a fost asta cu lacul Albano? Ai idee ce se petrece aici?

Cato îşi amintea că lacul era o masă mare de apă, la poalele dealurilor,

aflat la o zi de mers de oraş. Trecuse pe lângă el de câteva ori când era copil, dar amintirea nu-i făcea plăcere. Lacul era înconjurat de teren jos, mlăştinos, infestat cu ţânţari şi alte insecte, care făceau pământul inutilizabil pentru fermieri, obligându-i, de asemenea, şi pe călători să facă ocoluri mari pentru a evita zona afectată. Drenarea acestuia era un proiect mult-aşteptat, realizat, în cele din urmă, sub Claudius.

– Încă unul din marile proiecte civile ale împăratului, răspunse Cato. Se pare că au apărut mai multe schimbări la Roma de când am plecat noi. Mai întâi un port nou, acum lacul, precum şi o nouă nevastă şi un fiu vitreg.

– Dar acelaşi Narcissus, bombăni Macro cu acreală. Trăgând de sfori în spatele scenei. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Îi urmară pe ceilalţi oameni care părăseau terenul şi se întoarseră la camera din unitatea lor. Fuscius se afla deja acolo, aşezându-şi cu grijă armura curăţată şi armele în cuierul lor. Clătină din cap în semn de salut, în timp ce ceilalţi îşi lăsară jos scuturile şi începură să urmeze aceeaşi rutină.

– Afurisitele de marşuri, se plânse Fuscius. Şi aşa e destul de rău cu patrulele pe care a trebuit să le facem prin oraş. Nenorocitele de cizme îmi fac băşici.

– Aha, eşti prea moale, flăcăule, îi răspunse Macro. Aşteaptă până ce vei face militărie serioasă, precum eu şi Capito. Atunci vei afla ce înseamnă să mărşăluieşti cu adevărat.

Fuscius se holbă la el.

– Scuteşte-mă de predica cu „pe vremea mea“, Calidus. Sunt doar

enervat de afurisiţii de răsculaţi din oraş. Acum au plecat şi mi-au făcut viaţa şi mai amară pentru că împăratul vrea să le distragă atenţia spre marile lucrări pe care le face în beneficiul poporului. Pfui, se dă doar peste cap pentru a le obţine bunăvoinţa şi nimic mai mult. Voi fi bucuros când lucrurile vor reveni iar la normal.

– Presupunând că asta se va întâmpla.

– Oh, dar se va întâmpla, răspunse Fuscius. Am auzit un zvon cum că împăratul a adus nişte grâne din Sicilia. Când vor ajunge în oraş, vor ţine gloata liniştită pentru o vreme, cât timp face rost de alte provizii.

– Şi de unde ai auzit asta?

Fuscius se bătu peste nas:

– Prieteni ai unor prieteni.

Macro pufni şi dădu din cap:

– De parcă tu ai contacte sus-puse.

Cato îşi strânse buzele:

– Ei bine, să sperăm că ai dreptate. Împăratul are nevoie de mai mult timp.

Fuscius îşi atârnă centura sabiei.

– Se joacă zaruri în popotă. Vreţi să veniţi şi voi?

– Desigur, răspunse Macro. Imediat ce terminăm aici. Se bătu peste punga care-i atârna într-o parte şi zâmbi. E timpul să cheltui o parte din banii pe care ni i-a dat cartierul general în avans.

– Sau să pierzi tot. Fuscius râse. Aş avea grijă să verific zarurile înainte să joc, dacă aş fi în locul tău. Unii dintre băieţi nu se sfiesc să le tragă ţeapa noilor recruţi.

– Nu m-am născut ieri. Macro ridică un pumn. În plus, lasă-i dacă-ndrăznesc.

Odată Fuscius plecat, Macro se întoarse spre Cato.

– Ce vom face în legătură cu Lurco? Ai zis că ai un plan.

Cato aruncă o privire spre uşă pentru a se asigura că nu se afla nimeni prin apropiere, apoi spuse:

– Centurionul Lurco e un petrecăreţ entuziast. Îşi pierde noaptea în afara cazărmii foarte des. Trebuie să-l urmărim şi să încercăm să-l prindem singur.

– Şi apoi?

– Apoi va trebui să-i spunem cum stă situaţia.

Macro pufni:

– Grozav! Va fi acostat de doi dintre soldaţii săi şi crezi că va sta liniştit şi ne va asculta pe noi. Apoi ce?

– Apoi folosim forţa pentru a-l duce la casa conspirativă şi îl punem pe Septimus să aranjeze ca el să dispară, până ce conspiraţia va fi zdrobită.

– Şi când o vom face? Deseară?

– Nu. Aşteptăm până ce ne întoarcem din misiunea de a-l escorta pe

împărat. Dacă Lurco dispare deseară, atunci există pericolul ca o altă centurie să fie însărcinată cu paza lui Claudius în timp ce se va organiza căutarea lui Lurco. Trebuie să stăm aproape de împărat. Prioritatea noastră e să-l protejăm pe Claudius de alte atentate.

Se alăturară jocului de zaruri în sala popotei. Unele mese şi bănci fuseseră trase la o parte pentru ca oamenii să se poată aduna în jurul acţiunii. Purtătorul de steag supraveghea aruncarea zarurilor şi striga răguşit pariurile între două runde. Cato se aplecă spre Macro şi îşi făcu mâna pâlnie la urechea prietenului său:

– Am nevoie să las un mesaj. Tigellinus s-ar putea să fie încă la cartierul general, asta dacă nu s-a întors deja la cazarmă. Încearcă să-l găseşti şi să-l urmăreşti îndeaproape. De acord?

Macro clătină din cap aprobator.

– Ai grijă.

Cato zâmbi, apoi aşteptă până ce se auziră strigăte de încântare şi de frustrare la ultima aruncare de zaruri, iar câştigătorii se înghesuiră în jurul celor care plasau pariurile pentru a-şi cere recompensa. Profitând de haos pentru a-şi acoperi plecarea, Cato se strecură afară din sală şi îşi luă vechea mantie de armată, cea pe care o purtase în Egipt. Hotărâse că ar fi mai bine să nu poarte o mantie ieşită din magaziile pretorienilor dacă dorea să nu fie remarcat pe stradă. Când ajunse la ascunzătoare, îi scrise lui Septimus un bilet scurt, explicându-i intenţiile în privinţa centurionului Lurco, atunci când centuria se va întoarce la Roma, după ce îl va escorta pe împărat. Puse tăbliţa ceruită în scobitura de sub scândurile podelei, întoarse lampa spre uşă, aşa cum căzuseră de acord pentru a semnala un mesaj, şi apoi plecă. Pe stradă, Cato îşi trase gluga şi se îndreptă spre piaţa unde se afla Râul

de vin. Chiar dacă era dimineaţa târziu, străzile şi aleile erau mult mai liniştite decât de obicei. Oamenii din Garda Pretoriană şi cohortele urbane încă mai patrulau prin oraş şi împrăştiau toate adunările, în acelaşi timp oprind şi interogând pe oricine se purta într-o manieră suspectă. Cato presupuse că majoritatea locuitorilor din Subura erau prea speriaţi pentru a se aventura afară, decât dacă aveau nevoie de mâncare şi apă.

Tocmai se îndrepta spre o alee întunecoasă, când văzu o siluetă apropiindu-se din direcţia opusă. La fel ca şi el, avea gluga ridicată şi îşi ţinea capul plecat. Purta pe sub faldurile capei o tunică scumpă, brodată. Avea ceva ce-i trezi lui Cato o scânteie de recunoaştere. Ceva din felul în care îşi ţinea corpul în timp ce mergea în josul aleii, mersul fudul al unui luptător. Când se intersectară, umărul lui îl lovi pe Cato şi murmură ceva ce putea fi ori o scuză ori un avertisment, apoi îşi continuă drumul fără să se oprească.

Cato simţi un tremur rece urcându-i pe şira spinării în timp ce trecu mai departe, fără a îndrăzni să privească înapoi imediat. Era Cestius. Cato era sigur de asta. Aşteptă până ce ajunse la o distanţă sigură, înainte să încetinească şi să privească peste umăr. Şeful bandei se afla deja la vreo treizeci de paşi depărtare, apoi se întoarse brusc spre o alee laterală, coborând panta, spre Forum. Cato făcu drumul invers, alergă până la intersecţia îngustă şi trase cu ochiul pe după colţ. Cestius mergea înainte cu fermitate, cu capul aplecat. Trecu pe lângă o uşă deschisă, unde o femeie suptă stătea pe o treaptă, cu un bebeluş care scâncea lipit de sânul ei mic care atârna. Murmură ceva şi îşi întinse mâna, dar Cestius trecu pe lângă ea fără să scoată un cuvânt. Cato îl lăsă să se îndepărteze suficient de mult, apoi îl urmă în josul aleii, grăbindu-se să treacă pe lângă femeie. Îi aruncă o privire, în lateral, suficient cât să-i vadă faţa ciupită şi ochii mari. Braţele

copilului erau subţiri ca fusele, iar craniul era clar definit pe sub pielea palidă. În spatele ei văzu şi alţi copii, pe podeaua încăperii, aşteptând apatici, în timp ce toată familia murea de foame.

– O monedă, domnule.

Încercă să-l apuce de tivul mantiei, iar Cato abia dacă avu timp să se ferească de strânsoarea ei. Mări pasul ca să treacă de ea şi apoi încetini ca să se ţină la distanţă faţă de Cestius. Uriaşul continuă să meargă drept în faţă, spre inima oraşului, apărând la o scurtă distanţă de Templul lui Venus şi al Romei. Apoi coti spre Tibru, ţinându-se departe de Forum, pe când trecea de-a lungul zidului palatului. În Roma se întorsese aparenţa de normalitate, cel puţin pentru unii, iar grupuri de oficiali şi o mână de senatori şi suitele lor traversau Forumul, în drum spre clădirea Senatului. Câteva dintre tarabele obişnuite din piaţă fuseseră aşezate în porticurile bazilicii, dar nu se mai auzea zarva obişnuită a mulţimii de negustori şi cumpărători, care, în mod normal, umpleau Forumul. Soldaţii stăteau la aproape fiecare intersecţie, cercetând trecătorii. Cestius se ţinu cât putu de departe de soldaţi şi intră pe o alee îngustă, nepăzită, îndreptându-se spre piaţa din Boarium şi spre zona depozitelor.

În timp ce Cato ţinea pasul cu bărbatul, mintea i se învolbura neliniştită. De ce sfida Cestius pericolul mergând pe străzi, când se pusese o recompensă pe capul său? Încotro se îndrepta? Cato cercetă veşmintele celuilalt bărbat. Mantia şi tunica erau nişte obiecte scumpe, iar Cestius îşi înlocuise cizmele greoaie cu o pereche din piele moale, până la jumătatea gambei, acel gen de cizme despre care Macro ar fi zis că sunt efeminate.

Cato continuă să-l urmărească pe Cestius, în jos spre Tibru, printre amalgamul de pe Colina Capitolină, la dreapta lor, şi palat, la stânga.

Boariumul suferise acelaşi declin al activităţii ca şi Forumul şi nu mai mult de o treime din tarabe fuseseră ridicate. Erau mai puţini soldaţi la vedere, majoritatea îngrămădiţi în faţa birourilor preceptorilor şi cămătarilor, ale căror sedii fuseseră prădate în timpul revoltei. Cestius continuă prin Boarium, până ce ajunse pe malul Tibrului, acolo unde Marele Canal se golea în râu, apoi o luă la stânga, spre zona depozitelor.

O duhoare oribilă, de dejecţii umane, umplea aerul, în timp ce şuvoiul întunecat de rahaţi, urină şi gunoaie se unea cu Tibrul. O movilă, care se dovedi a fi cadavrul unui om, se prinsese între funiile unei barje ancorate şi doi şobolani erau ocupaţi să roadă pânza udă pentru a ajunge la carnea putrezită de dedesubt. Un barcagiu vâslea deja spre cadavru, pentru a-l recupera şi a-l adăuga la mica grămadă de trupuri care fuseseră pescuite din râu, în apropiere de gura canalului – recolta obişnuită de beţivani neatenţi, victime ale crimelor şi ale accidentelor. Era o privelişte cu care Cato era destul de familiarizat când era copil, pe vremea când venea la debarcader împreună cu tatăl său. Îşi amintea că atunci când se strângeau suficiente cadavre pentru a umple o căruţă, acestea erau cărate la o groapă comună, în afara zidurilor oraşului.

Îşi întoarse privirea de la privelişte macabră, chiar la timp pentru a-l vedea pe Cestius schimbând câteva cuvinte cu un bărbat corpolent şi pleşuv, îmbrăcat într-o mantie de un galben-deschis şi o tunică verde. Doi musculoşi, cu nişte bâte grele, stăteau tăcuţi în spatele bărbatului pleşuv, în timp ce acesta vorbea cu Cestius. Chelul zâmbi şi-l bătu pe zdrahon pe braţ, înainte să se despartă. Cato îl cercetă discret pe bărbat, pe când acesta se apropia şi observă lanţul de aur din jurul gâtului şi pietrele preţioase de la inelele de pe degete. În mod clar era un om cu ceva avere, care nu se temea să-şi afişeze bogăţia în public,

atât timp cât era însoţit de două gărzi de corp care arătau de parcă erau gata să facă praf pe oricine ar fi încercat să apuce punga stăpânului lor.

Cato coti într-o parte, astfel încât să treacă unul pe lângă celălalt la o distanţă sigură, şi continuă să-l urmărească pe şeful bandei. Cestius mai făcu câţiva paşi, după care se uită împrejur iute. Apoi, părând satisfăcut că nu-l urmărea nimeni, se îndreptă spre intrarea păzită a unuia dintre depozitele împrejmuite. Clătină din cap în semn de salut către omul de la porţi, care deschise una pentru a-l lăsa pe vizitator să intre, apoi o închise imediat, când Cestius dispăru din vedere. Cato simţi un val de panică la gândul că îşi va pierde prada. Se opri pe docul din faţa porţilor, se aşeză pe vine şi îşi legă şiretul cizmei, în timp ce se uita spre uşi. Un semn era pictat pe peretele de lângă poarta din scânduri grele, anunţând că depozitele erau închiriate de Gaius Frontinus şi invitându-i pe cei interesaţi să facă solicitări la birourile sale din Boarium.

Cato trase aer adânc în piept pentru a-şi potoli nervii şi păşi spre porţi. Paznicul se foi şi se mişcă pentru a-i bloca trecerea. Era un bărbat bine legat, cu o faţă plină de cicatrici, iar Cato bănui că probabil era unul dintre numeroşii foşti gladiatori care ajungeau în astfel de posturi, după ce îşi câştigau libertatea sau după ce erau abandonaţi de antrenorii lor.

– Ce vrei? ceru să ştie paznicul, fără nicio introducere.

– Trebuia să mă întâlnesc cu stăpânul meu aici, domnule, răspunse Cato. L-am văzut intrând acum câteva clipe.

– Zău? Şi atunci, cum îl cheamă?

Cato deschise gura, dar se opri la timp. Dacă Cestius intrase deghizat acolo, atunci era mai mult decât probabil să utilizeze şi un nume fals. În cazul în care Cato ar fi încercat să-i folosească numele adevărat, paznicul ar fi refuzat să-l lase să intre. Încă şi mai rău, i-ar fi putut spune lui Cestius, la ieşire, şi astfel l-ar fi alertat asupra faptului că fusese urmărit.

Pauza fu suficient de lungă pentru ca paznicul să ia o hotărâre.

– Mă gândeam eu. Eşti un profitor. Acum întoarce-te şi cară-te. Înainte să te oblig eu.

Se bătu peste bâta cu ţinte care îi atârna la cingătoare.

Cato ştia că nu avea rost să provoace necazuri. Se dădu înapoi câţiva paşi şi apoi se întoarse şi o luă înapoi spre Boarium. Apoi îi veni ideea că încă ar mai fi putut descoperi ceva folositor şi o luă la fugă. Îşi forţă mult picioarele, uitându-se după bărbatul în mantie galbenă şi cele două gărzi ale sale. Nu era niciun semn al mantiei uşor de recunoscut de-a lungul docului şi Cato alergă spre Boarium. Chiar dacă piaţa nu era plină de obişnuita îngrămădeala de trupuri, erau suficienţi oameni care să-i blocheze vederea lui Cato. Se ridică pe soclul unei statui a lui Neptun şi se ţinu de tija tridentului, în timp ce mătura cu privirea peste piaţă. Apoi văzu mantia galbenă, pe latura îndepărtată, în apropiere de sala negustorilor de grâne.

– Hei! Tu! Dă-te jos!

Cato se uită în jur şi văzu un soldat din una din cohortele urbane îndreptându-se cu paşi mari spre el.

Cato se dădu jos şi vru să părăsească locul, dar soldatul se puse în

calea lui.

– Ce crezi că faci?

– Caut un prieten.

– Mie mi se pare mai mult că încerci să creezi probleme.

Soldatul mârâi şi-l pocni pe Cato peste cap, făcându-l să-i sune. Cato clipi, în timp ce se împleticea într-o parte.

– Acer! se auzi o voce tăind aerul. Ajunge!

O clipă mai târziu, se ivi un optio care se uită aspru la soldat.

– Ne aflăm aici ca să menţinem liniştea, prost afurisit ce eşti! Nu să începem încă o nenorocită de revoltă. Se întoarse spre Cato. Tu! Vezi-ţi de drum!

Cato clătină din cap aprobator, se împletici spre piaţă, îndreptându-se spre sălile breslelor de negustori de pe cealaltă parte a Boariumului. Oamenii care fuseseră martori la confruntare se uitară prudenţi după el, de parcă ar fi purtat vreun stigmat înspăimântător. Era un semn al tensiunii care încă mai plutea deasupra oraşului. Nimeni nu dorea să fie asociat cu vreun bărbat care le cădea rău soldaţilor. Capul lui Cato se limpezi repede, iar el încetini pentru a-şi linişti paşii, în timp ce traversa piaţa. Mantia galbenă nu se mai zărea în afara clădirii negustorilor de grâne şi se temea că îşi pierduse omul. Când ajunse la portic, deasupra căruia se afla o statuie pe un piedestal, reprezentând-o pe Ceres ţinând un mănunchi gros de spice de grâu, Cato se opri şi privi în jur. Cheliosul nu se vedea nicăieri, aşa că intră.

După lumina zilei de afară, îi luă ceva vreme ca să se obişnuiască cu

lumina mohorâtă din sală. Era un spaţiu mare, deschis, cu mese şi bănci în centru. De-a lungul fiecărui perete se aflau birouri, pe două etaje, de unde comercianţii îşi conduceau negoţul. La capătul îndepărtat se afla un podium pentru licitaţii, în faţa unei table mari, pe care erau trecute cu creta încărcăturile de grâne. Numai că azi era goală, iar negustorii erau abătuţi. Cato îl văzu pe bărbat ivindu-se din colonada de pe marginea sălii. Se îndreptă spre funcţionarul care stătea pe o treaptă, lângă podium, şi începu să i se adreseze. Cato îşi dădu jos gluga şi se întoarse spre unul dintre negustorii care erau mai aproape de el. Arătă spre chelios şi ceru să-i afle numele.

– El? Negustorul se uită cu coada ochiului la el. Păi, acela este Aulus Piscus. De ce întrebi?

Cato se gândi repede.

– Unchiul meu are o brutărie în Subura. M-a trimis aici ca să văd dacă nu pot găsi nişte grâne.

– Ai fi norocos! vorbi dispreţuitor negustorul. Nu a fost nimic de câteva zile. Omul tău, Piscus, a pus mâna pe ultima încărcătură.

– Înţeleg. Cato se uită la chelios. Presupun că Piscus este unul dintre marii negustori din breaslă.

– Doar în ultimele câteva luni. Înainte era doar un comerciant mărunt.

– Pare destul de înstărit acum.

– O, s-a descurcat destul de bine.

– Cum vine asta? insistă Cato.

– Ei bine, fie a dat norocul peste el, fie acţionează ca paravan pentru altcineva. Oricum ar fi, nenorocitul ăsta norocos s-a descurcat bine. Suficient de bine cât să plătească pentru cei doi criminali care îi apără spatele.

Cato clătină din cap, îndepărtându-se:

– Mulţumesc. Nu-ţi voi mai răpi din timp.

– Timpul este un lux pe care mi-l pot permite acum. Negustorul zâmbi subţire. Nu prea sunt multe de făcut pentru cei ca mine şi unchiul tău până ce stocurile de grâne nu vor începe să circule din nou, nu?

Cato dădu din cap şi se îndepărtă. Traversă sala şi se apropie de Piscus şi de funcţionar, ascultând finalul conversaţiei dintre cei doi.

– Anunţă-mă imediat ce prima corabie cu grâne ajunge în Ostia, m-ai auzit?

– Da, stăpâne.

Funcţionarul îşi înclină capul.

Cheliosul se aplecă mai aproape.

– Vezi să faci exact aşa şi îţi voi fi recunoscător. Înţelegi?

Funcţionarul dădu din cap cu prudenţă, de parcă mai auzise deja oferta de câteva ori în acea zi. Se uită în sus în timp ce Cato se apropia, iar bărbatul chel se întoarse, cu o privire rapidă, neliniştită.

– Te pot ajuta? întrebă Piscus nepoliticos.

– De fapt, puteţi, domnule. Cato zâmbi şi îşi plecă fruntea îndatoritor.

Caut un prieten. L-am pierdut în Boarium acum o clipă şi apoi l-am văzut la docuri, unde s-a oprit să vorbească cu dumneavoastră.

– Un prieten? Tu? Psicus se uită la Cato, îmbrăcat în pelerina lui uzată, cu un dispreţ nedisimulat. Nu prea cred. De ce un negustor bogat ca mine ar avea vreo legătură cu tine? Vezi-ţi de drum. Pocni din degete, iar gărzile sale se apropiară ameninţătoare.

Cato îşi înclină capul şi se dădu înapoi.

– A fost greşeala mea, domnule. Poate că nu era prietenul meu.

Se întoarse şi ieşi din sală, mişcându-se de-a lungul zonei pavate din faţa sălilor breslelor, dus pe gânduri. Ce punea Cestius la cale? Fie şeful bandei din Subura avea în mod clar o altă identitate, fie mai exista un alt bărbat în Roma care ar fi putut trece drept fratele său geamăn. Cato alungă imediat această idee. Bărbatul pe care îl urmărise arăta, se mişca şi vorbea exact precum Cestius. Caz în care, de ce se dădea drept negustor? Şi ce făcea în zona depozitelor? Exista un singur mod de a afla. Cato se îndreptă spre mica bazilică indicată drept adresa bărbatului care închiria depozite. Intrând în clădire, văzu că era mult mai puţin impresionantă decât sala negustorilor de grâne. Vreo douăzeci de birouri deschise în partea din faţă erau aliniate de-a lungul pereţilor. Găsi semnul lui Gaius Frontinus destul de uşor. Sub el, biroul avea în faţă o tejghea simplă din piatră. Un funcţionar stătea pe un scaun în spatele lui, lucrând la un registru mare.

Cato tuşi:

– Scuzaţi-mă.

Funcţionarul îşi coborî stilusul şi se uită în sus.

– Da... domnule?

– Îl caut pe Gaius Frontinus.

– Nu este aici, domnule. Vă pot ajuta?

– Poate. Vreau să întreb despre închirierea unor spaţii de depozitare, jos la doc.

Omul se uită la îmbrăcămintea sărăcăcioasă a lui Cato.

– Nu închiriem spaţii. Doar depozite.

– Asta caut.

– Atunci nu vă pot ajuta, domnule. Le-am dat acum două luni. Nu mai avem nimic disponibil.

– Înţeleg. Cato se încruntă. Cui le-aţi închiriat? Poate aş putea vorbi cu omul care le-a luat şi să le subînchiriez.

– Nu am competenţa să vă spun, domnule. Oricum, stăpânul meu s-a ocupat de acel contract personal.

– Atunci îl pot vedea pe Gaius Frontinus? Pentru a negocia un contract atunci când expiră cel actual?

– Stăpânul nu este aici, domnule, aşa cum v-am zis deja. A părăsit Roma cu treburi acum o lună.

– A spus când se va întoarce?

– Nu, domnule. Mi-a lăsat doar o scrisoare în care îmi spunea să preiau conducerea în absenţa lui. Funcţionarul tuşi plin de

înfumurare. Acum, dacă nu vă supăraţi, domnule, am de lucru. Aţi putea încerca la un alt birou de închirieri. Sunt sigur că veţi găsi ceea ce căutaţi la una din firmele comerciale mai mici. Bună ziua!

Cato dădu din cap şi se îndepărtă. Simţi furnicăturile familiare ale spaimei reci în ceafă. Erau mai multe lucruri implicate în această conspiraţie decât crezuse Narcissus. Eliberatorii, sau oricine altcineva ar fi fost, pregăteau terenul pe o scară mult mai largă decât bănuise secretarul imperial. Cato putea lega doar câteva elemente din puzzle, dar un lucru era sigur. Duşmanul era bine organizat şi planul său fusese deja pus în aplicare.

Capitolul 14

Soarele strălucea când şi când printre norii împrăştiaţi, când pretorienii îşi ocupară poziţiile în jurul scenei care fusese montată pentru ca împăratul să se adreseze oaspeţilor invitaţi. Majoritatea senatorilor, împreună cu soţiile lor, fuseseră duşi în lectici pe malul lacului Albano. Clasele mai de jos ale societăţii romane făcuseră scurta călătorie în căruţe, călare sau pe jos şi urmau să stea în spatele zonei cu scaune care fusese aranjată pentru senatori. Martie se apropia de final, iar pământul era ferm şi liber, după noroiul cleios al iernii, care împiedicase lucrările inginerilor. Fuseseră însărcinaţi cu săparea canalului care urma să dreneze apele lacului şi a mlaşinilor din jur, deversându-le într-un afluent al Tibrului.

Pe oamenii centurionului Lurco îi dureau picioarele după marşul zilei anterioare de la Ostia şi după marşul de la Roma la Ostia, cu două zile în urmă. Claudius inspectase rapid progresul noului port şi ţinuse o serie de discursuri scurte în jurul oraşului, pentru a-şi reafirma iubirea pentru poporul său şi a le promite recompensele substanţiale de pe urma creşterii negoţului operat prin port. Împăratul dăduse, de asemenea, un banchet pentru politicienii de seamă, negustorii şi

administratorii portului. După ce le mulţumise locuitorilor din Ostia, el şi anturajul său se îndreptaseră spre şantierul lucrărilor de inginerie de la lacul Albano, pentru a încerca să-i câştige de partea lui pe locuitorii Romei. Claudius trebuia să facă un anunţ public, iar oamenii din escorta sa făcuseră tot felul de speculaţii asupra naturii acestuia toată dimineaţa.

– Trebuie să fie un spectacol, zise Fuscius. Asta sau distribuirea hranei. Sau poate amândouă.

– Cât timp nu ne reduce raţiile pentru a le da gloatei, mârâi Macro.

Garda Pretoriană primea raţii înjumătăţite de trei zile, iar stomacul lui începuse să se revolte. În ciuda ordinului imperial ca oraşele şi satele să-şi trimită rezervele de hrană în capitală, doar câteva căruţe intrau în oraş în fiecare zi şi majoritatea stocului era cumpărat de cei suficient de bogaţi să plătească preţurile exagerate cerute. Proviziile alocate grânarului public erau sustrase de funcţionarii corupţi şi şterpelite de cei însărcinaţi cu paza puţinelor grâne care mai rămăseseră. Mulţi dintre cei săraci şi slăbiţi deja muriseră de foame şi, pe când carele cu grâne intrau în capitală, treceau pe lângă cele care purtau morţii la gropile deschise din afara zidurilor Romei. Strigătele şi vaietele de jale răsunau pe străzile înguste ale mahalalelor, iar Macro se întreba cât va mai dura până ce durerea se va transforma încă o dată în furie. Când se va întâmpla asta, doar pretorienii şi cohortele urbane mai puteau sta între împărat şi mulţime.

Cato ascultase schimbul de replici.

– Dacă nu mai e pâine, atunci Claudius va depinde de circ pentru a face fericită mulţimea. Dacă va organiza un eveniment cu gladiatori, atunci va trebui să facă ceva special. Chiar şi atunci, s-ar putea să le

satisfacă setea de sânge, dar burţile le vor rămâne tot goale.

Fuscius ridică din umeri.

– Presupun că da. Dar s-ar putea să-i mai cumpere câteva zile, în care să găsească nişte mâncare. Doar dacă nu ne mai taie din a noastră. Dacă o va face, atunci vor exista consecinţe, adăugă tânărul pretorian pe un ton sumbru.

– Consecinţe? Macro scuipă pe jos cu dispreţ. Ce consecinţe? Claudius e afurisitul de împărat. Poate face orice doreşte.

– Crezi? Fuscius ridică o sprânceană. E împărat doar atât timp cât decide Garda Pretoriană. Noi l-am făcut. Putem la fel de uşor să punem pe altcineva în locul său dacă ne obligă.

– Cine e acest „noi" despre care vorbim? Tu şi câţiva amici nemulţumiţi?

Fuscius se uită în jur şi îşi coborî vocea:

– Nu suntem chiar atât de puţini, judecând după zvonurile din cazarmă. La timpul potrivit, m-aş asigura că sunt de partea care trebuie, Calidus.

– Poate, dar până atunci, mi-aş ţine gura închisă dacă aş fi în locul tău. Vorbeşti de trădare, băiete.

Cato zâmbi subţire:

– Ştii ce se spune: trădarea e o chestiune de coordonare. Fuscius are dreptate. Mai bine să vedem cum merg lucrurile înainte să alegem o tabără.

Macro clătină din cap dezgustat:

– Politică... Soldaţii buni nu ar trebui niciodată să se implice în ea.

– Oh, sunt de acord cu asta, desigur, răspunse Cato. Necazul e că, uneori, politica nu se abţine să nu se amestece printre soldaţi. Atunci, ce putem face?

Pe când punea întrebarea, Cato îl urmărea pe Fuscius, aşteptându-i răspunsul. Tânărul pretorian tăcu, iar expresia îi deveni dintr-odată hotărâtă şi de necitit, în timp ce aruncă o privire peste umărul lui Cato.

– Ce înseamnă toate astea? lătră Tigellinus. Staţi la bârfă ca babele? Treceţi în formaţie, vine împăratul. Arătă cu degetul în direcţia corturilor aflate mai jos pe malul lacului. Gărzile germanice începuseră să se mişte, iar sclavii se grăbeau înainte, cu litierele imperiale. Oamenii din centuria lui Lurco îşi ridicară scuturile şi sulițele şi începură să se adune în jurul scenei. Jumătate dintre oameni stăteau de o parte şi de alta a căii de acces care ducea spre spatele estradei, în timp ce restul, inclusiv Cato şi Macro, formaseră un paravan larg, în jurul părţii din faţă şi al laturilor. Între timp, ultimele familii de senatori sosiseră pentru a-şi ocupa locurile.

– Pe toţi zeii!... murmură Macro, iar Cato se uită dur la el.

– Ce?

– La dreapta, în apropiere de lectica roşie, vezi grupul de încrezuţi? Încearcă să nu te uiţi insistent.

Cato îşi întoarse capul degajat, pentru a se uita la audienţă, până ce dădu cu ochii de grupul pe care i-l indicase Macro – vreo douăzeci de

tineri aristocraţi în tunici scumpe pe sub togile destul de austere. Păreau să fie adunaţi în jurul unei singure persoane. Era un individ înalt, dar supraponderal, ale cărui fălci tremurau în timp ce vorbea. La început, Cato nu-l putu recunoaşte din acel unghi, dar apoi omul se lovi peste coapsă şi râse suficient de tare pentru ca sunetul să se audă clar peste zarva celorlalţi oaspeţi senatori, dintre care câţiva se răsuciră în direcţia lui cu o expresie de dezaprobare. Bărbatul se întoarse şi privi spre scenă, iar Cato simţi cum inima îi e cuprinsă de un fior.

– Pe toţi zeii..., murmură el. Vitellius... Nenorocitul!

– Cine e? întrebă Fuscius.

Cato îi aruncă o privire de avertizare lui Macro, înainte ca acesta să-i răspundă:

– A fost tribun superior în Legiunea a II-a cu câţiva ani în urmă.

Fuscius zâmbi strâmb:

– Pare că nu prea îl agreaţi.

– Aproape ne-a ucis, zise Cato plat, pe când se gândea cât de sigur era să spună mai multe.

Era supărat pe el şi pe Macro, pentru reacţia pe care o avuseseră la vederea lui Vitellius. Fostul tribun fusese implicat într-un complot pentru asasinarea împăratului, în timp ce Claudius se afla în Britannia. Chiar dacă Macro şi Cato zădărniciseră încercarea, Vitellius reuşise să se dezvinovăţească cu dibăcie.

– Vitellius e genul de persoană care se pune pe sine mai înainte de

toate, deasupra tuturor judecăţilor. Un sfat, Fuscius. Niciodată să nu i te pui în cale. Te va strivi sub călcâi fără niciun fel de consideraţie, de parcă ar fi călcat pe o furnică.

– Înţeleg. Fuscius se uită pentru o clipă spre grupul gălăgios de aristocraţi. Totuşi, pare un tip popular.

– Are farmec, admise Cato, amintindu-şi cu durere cum tribunul îi sedusese prima iubire şi apoi o omorâse, când existase pericolul ca ea să dea în vileag complotul care urmărea asasinarea împăratului. Nenorocitul, repetă el.

– Sper doar să nu ne vadă, zise Macro. Nu ne-am despărţit chiar în condiţii amiabile, Fuscius, explică el.

Cato se uită cum Vitellius se întoarse iar, prins în conversaţie.

– Ar trebui să fie în regulă. Nu ne poate recunoaşte cu tot acest echipament.

Un sunet metalic tăie aerul, anunţând apropierea împăratului. Pretorienii luară rapid poziţia de drepţi, cu scuturile lângă ei şi suliţele aşezate perpendicular pe pământ. Publicul tăcu şi se ridică în picioare respectuos. În spatele lui Cato, litierele imperiale parcurseseră scurtul drum de la corturi la scenă, apoi ocupanţii lor aşteptară ca gărzile germanice să-şi găsească locurile, chiar la baza platformei. Împăratul şi grupul lui de sfătuitori ieşiră şi înaintară de-a lungul micii alei formate de pretorieni, apoi urcară pe scenă. Cu coada ochiului, Cato putu vedea că suveranul făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-şi masca şchiopătatul şi pentru a-şi opri ticul, pentru a părea demn în faţa invitaţilor săi. Se îndreptă spre estradă şi se aşeză pe tronul aurit. Urmă o pauză, timp în care cercetă audienţa cu o înclinare

poruncitoare a capului şi apoi îi alungă pe cei care îi conduseseră până la scaune. Narcissus şi Pallas stăteau plini de discreţie în spatele podiumului, aşa cum li se cuvenea rangului lor. Deşi deţineau mult mai multă putere decât orice senator, consul sau proconsul, ca liberţi, din punct de vedere tehnic, rangul lor era inferior chiar şi celor mai săraci cetăţeni romani născuţi liberi şi care în prezent mureau de foame în cele mai mizerabile cartiere ale Romei.

– Amintiţi-vă, sire, clar şi la obiect, îl auzi Cato pe Narcissus.

– Ş-ş-ştiu, răspunse Claudius acru, din vârful buzelor. Nu sunt prost, ştii?

Îşi drese glasul cu un sunet gutural destul de neplăcut şi inspiră adânc.

– Prieteni! Roma a îndurat multe greutăţi în ultimele luni. Iu-iu-iubitul nostru oraş este tulburat de nelinişte socială. Lipsa proviziilor de grâne ne-a necăjit p-p-poporul. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a curăţa Italia de grâne, ca să hrănesc capitala. Totuşi, cred că ne aflăm aproape de rezolvarea problemei lipsei g-g-gr-grânelor.

Urechile lui Cato prinseră zgomotul pe care Macro îl făcu atunci când se foi lângă el. Găsirea unei surse de grâne pe care să se poată baza era cheia încheierii conflictelor din oraş. Odată ce se rezolva această problemă, oamenii i-ar fi recunoscători împăratului lor, iar duşmanii săi nu vor mai putea să exploateze starea de nemulţumire. Claudius ar fi trebuit să ştie ce vorbea, se gândi Cato. Dacă trezea speranţe numai ca să le spulbere apoi, nu va face altceva decât să stârnească furia poporului.

Împăratul era pe punctul de a continua, când Narcissus se aplecă uşor

în faţă şi vorbi cu glas scăzut:

– Amintiţi-vă, pauză de efect.

Claudius dădu din cap, uitându-se la public suficient de mult cât să genereze tusea nesigură a câtorva persoane. Apoi se lansă din nou în discursul său dinainte pregătit:

– Până ce stomacul oamenilor va fi plin din nou, e co-co-corect ca împăratul să ofere Romei con-confortul distracţiei, pentru a o ajuta să treacă de c-cri-criză. Dacă stomacul le e gol, atunci fie ca inimile să le fi-fi-fie pline!

Îşi aruncă braţul în aer, cu o fluturare dramatică, bombastică.

– Pauză pentru aplauze, sugeră Narcissus şi urmă o scurtă întârziere până când cei din public, care fuseseră pregătiţi dinainte, să bată din palme.

Sunetul se răspândi repede şi crescu, iar Narcissus zâmbi cinic, în timp ce stăpânul său se scălda în adulaţia publicului. Secretarul permise ca acestea să continue pentru o vreme, apoi făcu un semn tăios cu mâna. Aplauzele muriră pe loc, parcă prea devreme pentru gustul împăratului, astfel că fruntea i se încreţi într-o încruntătură, înainte să continue, cu un gest spre canalele şi barajele care fuseseră construite pentru a lega lacul de afluentul Tibrului.

– Până la sfârşitul lunii viitoare, inginerii mei vor termina lucrările aici şi, odată ce lacul va fi se-secat, î-î-înainte de finele anului, vom creşte suprafaţa cultivabilă din apropierea R-r-romei cu câteva mii de iugere. Mai mult pământ înseamnă mai multe grâne. Roma nu va mai f-flă-flămânzi niciodată!

De data aceasta, Narcissus nu mai fu nevoit să indice începerea aplauzelor. Acestea fură oferite liber de cei care erau uşuraţi la ideea liniştirii gloatei.

– Înainte ca lacul să fie se-se-secat, continuă împăratul, intenţionez să folosesc arena naturală de la lacul Albano pentru a organiza cel mai ma-ma-mare spectacol cu gl-glad-gladiatori din istorie!

Curentul de emoţie care străbătu mulţimea era aproape palpabil şi trecu o vreme până ce murmurele se stinseră, suficient cât Claudius să reînceapă:

– Două flote, cu un echipaj de zece mii de gladiatori, se vor lupta pe lac, î-în-înaintea privirilor întregii pop-populaţii a Romei! Timp de generaţii, oamenii îşi vor reaminti domnia lui Cl-cl-claudius nu pentru răscoalele din pricina lipsei hranei, ci pentru gladiatori şi N-nau-naumachia pe care aceştia au oferit-o. Urmaşii noştri ne vor privi cu invidie. G-gân-gândiţi-vă la asta şi duceţi vestea mai departe pe fiecare stradă şi alee din Ro-roma!

Claudius îşi aruncă braţele în sus, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze miile de oameni care stăteau în faţa lui şi îl ovaţionau. Cato prinse cu coada ochiului expresia de mulţumire de sine de pe faţa lui Narcissus, în timp ce acesta se întorcea spre Pallas. Cel din urmă părea furios, dar se ţinea pe poziţii şi, o clipă mai târziu, se forţă să se alăture sărbătoririi, cu aplauze mute.

– Blestemat să fie, clătină Macro din cap, şoptindu-i lui Cato. De unde o să facă rost de zece mii de gladiatori? E nebun.

– Nu, răspunse Cato încet. Doar disperat.

Claudius se întoarse cu spatele la public şi ridică o sprânceană la cei doi sfătuitori apropiaţi ai săi:

– Ei bine?

– Un discurs frumos, sire! Narcissus îşi plesni palmele. Naumachia este exact ceea ce au nevoie oamenii.

– Într-adevăr, fu de acord Pallas. Discursul a fost atât de bun, încât îi deplâng scurtimea.

Narcissus îl săgetă cu privirea pe celălalt libert şi apoi zâmbi strălucitor împăratului.

– O, da! Dar concizia este o artă pe care puţini au stăpânit-o de-a lungul timpului la fel de bine ca voi, sire.

– Da, cam aşa e. Claudius clătină din cap viguros. Şi când se va duce ve-vestea despre jocuri în rândul glo-glo-gloatei de jos, vor uita că au fost vreodată î-î-înfometaţi. Şi pentru că veni vorba, e timpul să ne întoarcem la palat. Trebuie să mănânc. Am poftă de ciu-ciuperci.

Cu o ultimă fluturare de mână adresată publicului, Claudius părăsi podiumul şi şchiopătă jos de pe scenă şi înapoi spre litieră. Pallas îl urmă repede, încercând să obţină un avans faţă de rivalul său. Narcissus îl lăsă să treacă, apoi când ajunse lângă Cato şi Macro, se prefăcu că i se agaţase cizma şi se împiedică de togă. Braţele i se bălăbăniră pe lângă el şi căzu peste Cato. Acesta simţi cum mâna secretarului imperial îi împinge ceva în palma mâinii cu care ţinea scutul.

– Sunteţi bine, domnule? întrebă Cato, în timp ce îl ajuta pe Narcissus să se ridice.

– Sunt bine, se răsti secretarul. Dă-mi drumul, soldat.

Se smulse din strânsoarea lui Cato şi se grăbi să-l prindă din urmă pe Pallas.

– Încântător om, acela, zise Macro.

– E libert, şuieră Fuscius. Nu ar trebui să i se dea voie să trateze astfel un pretorian. Nu e corect.

Pe când împăratul se urca înapoi în lectică, cei chemaţi să asculte scurtul anunţ începură să se îndrepte spre propriile litiere şi cai, nerăbdători să pornească pe drumul spre Roma, înainte ca acesta să fie înţesat de trafic. Centurionul Lurco îşi făcu mâna pâlnie la gură şi strigă un ordin oamenilor săi:

– Centurie! Adunarea în spatele lecticii imperiale!

– L-aţi auzit! strigă Tigellinus. Mişcaţi-vă!

Pretorienii se grăbiră să se adune în spatele gărzilor germanice care înconjurau lectica lui Claudius. Cato rămase în urmă şi, când fu sigur că nu este observat, deschise palma şi văzu o bucată mică de papirus, împăturită cu grijă. O netezi cu un deget şi văzu câteva cuvinte scrise frumos. O mototoli şi îşi închise pumnul înainte să-şi reia poziţia lângă Macro, în faţa coloanei şi să-i şoptească prietenului său:

– Narcissus vrea să mergem la ascunzătoare imediat ce ne întoarcem la Roma.

Secretarul imperial privea cu nerăbdare în timp ce Septimus

deschidea uşa pentru Cato şi Macro, în după-amiaza târzie. Obloanele erau deschise şi mici raze luminau încăperea. Narcissus se sprijinea de perete, cu braţele încrucişate. Aşteptă până ce se închise uşa, înainte să vorbească:

– Nu prea v-aţi grăbit.

– Am venit imediat ce am putut, răspunse Cato.

– Sunteţi siguri că nu v-a văzut nimeni intrând aici? întrebă Narcissus cu seriozitate.

Cato clătină din cap.

– Tigellinus a fost chemat la cartierul general pentru parola din această noapte. Am plecat înainte ca el să se întoarcă la barăci.

– Şi dacă Eliberatorii au şi alţi oameni care vă urmăresc?

– Ne-am uitat mereu înapoi şi ne-am oprit de câteva ori pentru a verifica. Suntem în siguranţă.

– În siguranţă? Narcissus râse amar. Nimeni nu este în siguranţă în acest moment. Nici voi, nici eu şi nici chiar împăratul.

Macro îşi aplecă capul într-o parte:

– Cumva mi se pare că vulnerabilitatea este o problemă pentru cei aflaţi la vârful ierarhiei de conducere.

Narcissus se uită la el.

– Dacă într-adevăr crezi asta, atunci eşti un prost, centurion Macro. Soarta ta e legată de a mea. Dacă duşmanii noştri câştigă această

rundă, chiar crezi că se vor mulţumi să-l înlăture pe împărat şi pe apropiaţii lui? Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat când a căzut Sejanus. Străzile erau năpădite de sângele oricărei persoane asociate, chiar de departe, cu el. Aşa că scuteşte-mă de bucuria pe care o simţi la vederea nenorocirilor altora. Se opri, de parcă un gând i-ar fi trecut prin minte chiar atunci. Chiar ar trebui să existe un cuvânt pentru această calitate, de vreme ce atât de mulţi oameni savurează nenorocirile altora.

Cato îşi drese glasul:

– Ai trimis după noi pentru un anume motiv.

– Da. Cum vi s-a părut anunţul făcut de împărat astăzi?

– Despre jocuri? Sau despre creşterea proviziilor de grâne?

Narcissus zâmbi:

– Ambele.

– Nu văd cum va putea să organizeze un astfel de spectacol naval. De unde va lua atât de mulţi gladiatori? Mă îndoiesc că se află zece mii în toată Italia.

– Nu se află. Sunt îngăduitor când îi numesc gladiatori. Unii dintre ei vor fi. Dar ceilalţi sunt criminali şi resturi de prin grupurile de înlănţuiţi din mine şi de pe domeniile imperiale. Atât timp cât oamenii vor primi un spectacol pe care şi-l vor aminti pentru tot restul vieţii, nu vor acorda prea multă atenţie calităţii luptelor individuale. Îi vom costuma şi le vom da câte o armă în mână şi apoi îi vom lăsa să-şi vadă de treabă, cu acordarea libertăţii pentru câştigători. Asta ar trebui să le ofere un stimulent pentru a se implica.

– Dar corăbiile? întrebă Macro. Cum veţi aduce vase de război pe lac?

– Barjele inginerilor vor fi făcute să arate ca nişte bireme. Câţi dintre locuitorii Romei credeţi că pot distinge între un capăt al unei bărci şi celălalt? Totul se reduce la aparenţe, Macro.

– Nu chiar totul, zise Cato. Un spectacol nu hrăneşte publicul. Ce e cu grânele despre care a vorbit împăratul? De unde vor veni?

– Asta nu ştim exact încă, admise Narcissus. Septimus, mai bine i-ai pune la curent.

Agentul imperial clătină din cap şi rămase tăcut pentru o clipă, adunându-şi gândurile.

– Cu toate necazurile din ultima vreme din Egipt, cu restricţionarea fluxului de grâne, întotdeauna vom duce lipsă. Aici intervine breasla negustorilor de grâne. Dacă o sursă de hrană începe să sece, atunci aceştia vor găsi o altă provincie din care să importe. Din câte înţeleg eu, au compensat situaţia făcând oferte furnizorilor din Galia şi Sicilia. Încărcăturile au fost descărcate la Ostia şi cărate pe Tibru, până la Roma, şi apoi scoase la vânzare în sala breslei. Problema e că o mână de negustori au cumpărat aproape toate încărcăturile, licitând mult peste preţul normal. Nu va mai veni altă flotă cu grâne din Egipt decât spre sfârşitul primăverii. Între timp, doar o cantitate mică de cereale mai ajunge pe piaţă. Nici măcar pe departe suficiente să hrănească Roma.

– Deci, interveni Narcissus, problema urgentă e să-i găsim pe cei care au cumpărat grâul şi apoi să aflăm unde l-au depozitat. Dacă a existat un complot pentru a încolţi piaţa de grâne, atunci trebuie să spun că împăratul nu va fi foarte mulţumit când va descoperi cine este

vinovatul. S-ar putea să-i scutească de a fi aruncaţi gloatei dacă sunt destul de inspiraţi cât să-i dea lui Claudius stocurile lor pentru a le distribui mulţimii. Între timp, vom aştepta convoiul de grâne din Sicilia. Am trimis vorbă guvernatorului provinciei acum o lună să ne dea tot ce găseşte prin grânarele insulei. Primul convoi ar trebui să ajungă la Ostia din clipă în clipă. Atunci, grânele vor fi predate direct unei cohorte din Garda Pretoriană, ca să le escorteze la Roma. Asta va potoli temporar pofta gloatei de a vărsa sânge şi de a provoca dezordine. Pentru moment, trebuie să descoperim cine a stocat tot grâul. Narcissus îi făcu semn cu capul lui Septimus să continue.

Bărbatul se foi, stânjenit.

– Ar fi trebui să fie o sarcină uşoară, dar problema e că atunci când i-am întrebat pe negustori în al cui nume s-au achiziţionat stocurile, s-a dovedit că aceştia acţionau pentru altcineva şi erau generos plătiţi pentru a juca rolul de intermediari.

– Pentru cine? întrebă Macro.

– Tocmai asta e. Nu i-au întâlnit pe cumpărătorii finali sau cumpărătorul. Au fost plătiţi cu argint şi li s-a spus să livreze marfa la un depozit în apropiere de Boarium. Unul închiriat de Gaius Frontinus.

Cato simţi că i se accelerează pulsul:

– Ştiu care este. Am fost acolo. În locul acela l-am pierdut pe Cestius.

– Cestius?

Narcissus păru surprins şi schimbă o privire rapidă cu Septimus.

– Îl cunoşti? întrebă Cato.

– Doar după reputaţie. Conduce una dintre cele mai mari bande criminale din Subura, asasinii de pe Colina Viminal, cred.

– Aşa este. Dar îl ştii, de asemenea, şi din vedere. El a fost cel care a condus atacul asupra împăratului, în ziua când l-am escortat înapoi din tabără.

Narcissus se gândi o clipă:

– Bărbatul acela înalt? Cel de care l-aţi salvat pe Nero?

– El este.

– Deci acela era Cestius, zise Narcissus încet. Atunci, ce legătură are cu depozitul despre care vorbim?

Cato le explică felul în care îl văzuse pe bărbat şi îl urmărise prin Roma şi că îl cunoştea pe cel puţin unul dintre membrii regulaţi ai breslei negustorilor de grâne.

– Este foarte probabil ca Cestius să se afle în spatele încercării de a controla rezerva de grâu.

Narcissus îşi mângâie barba:

– Dar ar avea nevoie de o avere ca să facă treaba asta. Bandele stradale se descurcă destul de bine, dar le-ar lua câţiva ani ca să adune o bogăţie suficient de mare cât să cumpere toate rezervele de grâu. Există o singură sursă probabilă pentru o astfel de sumă.

Cato clătină din cap:

– Tezaurul furat.

Septimus îşi drese glasul:

– Ceea ce înseamnă că Cestius lucrează pentru Eliberatori.

Narcissus se uită la el cu o expresie rece:

– Evident. Cestius e un alt duşman de care va trebui să ne ocupăm la timpul potrivit. Între timp, voi doi vă veţi ocupa de centurionul Lurco. Ce plan aveţi?

– Nimic complicat, zise Macro. Îl urmărim, aşteptăm până ce va fi singur, apoi vom avea o conversaţie liniştită cu el dacă avem ocazia. Dacă nu funcţionează, atunci îi dăm una-n cap. Oricum ar fi, îl vom aduce aici şi îl vom preda lui Septimus. După aceea va depinde de voi să-l scoateţi din circulaţie până când ne vom termina treaba.

Secretarul imperial se uită la Macro pentru o clipă, înainte să îi răspundă pe un ton tăios:

– Genial conceput, trebuie să spun. E o alinare pentru mine să ştiu că armata încă mai angajează strategi de primă clasă.

– Va funcţiona, răspunse Macro acru. Asta e tot ce contează.

– Aveţi grijă să funcţioneze, suspină Narcissus. Mă tem că nu prea mai avem timp, domnilor. Trebuie să existe un motiv pentru care inamicii noştri doresc ca Lurco să dispară. Trebuie să fie mai mult decât un test de iniţiere. Se pregătesc să facă următoarea mişcare, sunt sigur. Şi Eliberatorii nu sunt singurul pericol pe care trebuie să-l înfruntăm. Spectacolul de gladiatori al împăratului va distrage atenţia gloatei pentru un timp. Doar dacă nu-i hrănim înainte să fie prea târziu, căci

atunci oamenii se vor întoarce împotriva noastră ca nişte lupi flămânzi şi vor sfâşia Roma.

Capitolul 15

Întunericul se lăsase peste capitală, învăluind-o într-o ceaţă subţire, pe când centurionul Lurco părăsea tabăra pretoriană şi intra în oraş. Era îmbrăcat cu o pelerină groasă, albastră, şi doar cizmele din piele moale, care îi ajungeau până la jumătatea gambelor, indicau faptul că era un om de rang înalt. Umflătura de la şold arăta că era înarmat; tâlharii singuratici sau grupurile mici de hoţi reprezentau un pericol pe aleile întunecoase şi drumurile secundare din Roma.

Macro şi Cato îl urmăreau de la distanţă. După ce se întorseseră în tabăra pretoriană, după întâlnirea avută cu Narcissus, supravegheaseră apartamentele centurionului, aşteptând ca acesta să iasă la iveală. A făcut-o o singură dată, după-amiaza, în tunica sa militară, pentru o scurtă vizită la cartierul general. Apoi, pe când lumina începuse să pălească, se înveşmântase în mantie, pregătit să-şi găsească distracţiile din acea seară. Cato şi Macro îl urmăreau pe ofiţer la vreo cincizeci de paşi în spate. La fel ca Lurco, şi ei erau înarmaţi, iar Macro ducea un săculeţ din piele, plin cu nisip şi pietricele.

Centurionul Lurco se îndrepta în josul dealului, mergând degajat, fără

să se obosească să se uite măcar o dată în spatele său, în timp ce străbătea străzile întunecoase. Încă mai erau destui oameni pe afară, suficienţi cât Macro şi Cato să nu atragă atenţia asupra lor, dar nu prea numeroşi încât să fie dificil să nu-l piardă pe Lurco din vedere. Se ţinea cât putea de departe de arterele principale, pentru a evita neplăcerea de a da peste vreo patrulă sau vreun punct de control aparţinând cohortelor urbane.

Pe când îl urmăreau prin Subura, Macro îi şopti lui Cato:

– Nu mi-l imaginez pe Lurco dorind să petreacă timp în acest depozit de gunoi. Sau poate că are gusturi ieftine şi prieteni care i le împărtăşesc.

– Sunt sigur că există destui soldaţi tineri care îşi găsesc plăcerile făcând vizite pe aici, răspunse Cato. Doar dacă nu cumva se îndreaptă în altă direcţie.

Puţin mai în faţă, centurionul coti brusc pe o stradă la dreapta.

– Fir-ar să fie! şuieră Macro. Ne-a descoperit.

Merseră în continuare până la intersecţie, înainte să tragă precauţi cu ochiul pe după colţul soios al clădirii de locuinţe. Lurco se afla la o mică distanţă mai în faţă, mergând cu paşi mari, fără a da vreun semn evident de îngrijorare. Îl lăsară să ia un avans suficient, înainte să-şi reia urmărirea.

– De ce nu-l luăm acum? întrebă Macro. Nu suntem departe de casa conspirativă.

Cato clătină din cap dezaprobator.

– Hai mai întâi să vedem unde se duce. S-ar putea să ne conducă spre nişte cunoştinţe interesante.

– Sau s-ar putea să ne conducă doar la o adunătură de beţivani delincvenţi, răspunse Macro. Sau s-ar putea să-l pierdem din vedere.

– Nu şi dacă avem grijă. În plus, nu ar fi o idee bună să facem o scenă într-un loc în care s-ar putea aduna mulţimea. Vom aştepta şi vom vedea cu cine se întâlneşte şi apoi ne vom ocupa de el, în momentul în care îl putem prinde singur.

Cato îşi dădu seama că vorbise pe un ton poruncitor şi se uită repede la prietenul său pentru a vedea dacă Macro se supărase. Dar acesta clătină din cap cu iuţeală, de parcă i se dăduse un ordin. Cato era uşor surprins de puţina mulţumire pe care o resimţea la vederea supunerii indiscutabile a prietenului său în faţa voinţei lui, ca şi de propria lui încredere care o generase. Poate că amândoi erau, la urma urmei, împăcaţi cu noua lui promovare, care îl plasa deasupra fostului său mentor. Fostul? Cato căzu pe gânduri. Nu, nu încă. Macro încă mai putea să-l înveţe multe lucruri.

– Fii atent! îl înghionti Macro brusc, împingându-l într-o parte, chiar înainte să calce în nişte resturi putrezite, urât mirositoare, împrăştiate în faţa uşii unei măcelării. Uită-te pe unde calci, băiete. Chiar trebuie să te ţin de mână tot timpul!?

Cato chicoti.

– Ce e atât de amuzant?

– Nimic. Doar mă gândeam.

Macro îl privi urât:

– Motiv pentru care aproape că ai intrat până la gât în mormanul acela.

În faţa lor, centurionul îşi mărise pasul şi trebuiră să se grăbească pentru a-l prinde din urmă. Lumina care se micşora nu le permitea să-l distingă pe Lurco foarte clar şi riscară să se apropie şi mai mult de el. Lurco continua să meargă în josul pantei colinei Viminal, după care părăsi cartierul Subura şi începu să urce strada care ducea în sus, pe Colina Quirinal, unde locuiau câţiva dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai Romei, cu marile lor case amestecate printre locuinţele mai modeste ale celor mai puţin înstăriţi şi ale celor care cumpărau în zonă doar pentru a se bate pe umăr cu sus-puşii.

Ultimele raze palide ale apusului făcuseră loc nopţii şi tot mai puţini oameni se aflau pe străzi acum. Lurco o luă pe o stradă care şerpuia printre câteva dintre reşedinţele mai mari. Pereţii simpli, întrerupţi doar de intrările impozante şi ferestruicile înguste, erau înşelători. În spatele scândurilor groase ale porţilor care dădeau spre stradă se aflau reşedinţe complicate şi frumos decorate, întinzându-se mult în spatele drumului. Casele cele mai mari aveau, probabil, şi grădini înflorite, şi poate chiar şi fântâni.

În cele din urmă, Lurco se opri în faţa uneia dintre intrările mai modeste şi îşi aranjă pelerina înainte să urce treptele şi să bată la uşă. Cato îl trase pe Macro în arcada intrării unei prăvălii închise, care le permitea să aibă o vedere clară asupra casei, fără a se expune privirii lui Lurco, dacă acesta s-ar fi uitat înapoi, în josul străzii. Îl priviră pe centurion bătând din nou şi, o clipă mai târziu, grilajul din fier al uşii se întredeschise. Urmă un scurt schimb de cuvinte, spuse pe un ton prea jos pentru ca Macro şi Cato să le poată auzi, şi apoi uşa se deschise. Lurco intră şi uşa se închise cu fermitate, urmată de un

scrâşnet greoi, de un zăvor din fier tras. Strada era liniştită, exceptând o siluetă îndepărtată, mult mai în susul drumului, care dispăru din vedere, de asemenea, în întunericul care se aduna.

– Acum ce? întrebă Macro. Aşteptăm până iese iar?

– Corect. Şi vedem dacă recunoaştem vreun chip care intră sau iese.

Macro îşi frecă mâinile.

– Ar putea dura ore.

– Mai mult ca sigur.

– Rahat. Va fi o noapte rece.

Cato clătină din cap, reprimându-şi dorinţa de a-i spune lui Macro să nu mai afirme ceea ce oricum era evident. Rămăseseră tăcuţi o vreme, apoi Macro începu să-şi mişte picioarele, pentru a încerca să le încălzească. Amplificat de arcadă, zgomotul făcut de ţintele de pe tălpi lovind lespezile de piatră ale pragului prăvăliei părea asurzitor. Cato se întoarse spre el cu o încruntătură.

– Destul! Ne vei da de gol.

– Cui?

Macro făcu un gest iritat spre strada goală.

Cato îşi strânse buzele pentru o clipă, apoi răspunse cât de calm putu:

– Ar fi folositor să aflăm cine e proprietarul casei. De ce nu cercetezi împrejur, în timp ce eu supraveghez intrarea? Vezi dacă nu găseşti pe cineva care ştie.

Macro se uită la el cu îndoială.

– Dacă Lurco iese când sunt eu plecat?

– Nu a intrat de prea mult timp. Bănuiesc că va mai rămâne o vreme. Dacă apare, atunci îl urmăresc eu şi încerc să-l prind singur, apoi ne întâlnim la ascunzătoare. Să nu întârzii nici tu prea mult.

– În regulă.

Macro se ridică de pe zidul arcadei, de care se sprijinise, şi îşi întinse spatele. Cu o privire scurtă aruncată în ambele direcţii, pentru a se asigura că nu se afla nimeni în preajmă, Macro ieşi pe drum şi apoi se grăbi să treacă pe partea cealaltă. Se îndreptă spre intrare şi nu se opri când trecu prin faţa ei. Puţin mai departe, se afla o alee îngustă care mergea pe o latură a casei; o luă pe acolo şi dispăru din vedere.

Cato scoase un oftat de uşurare. Macro era un bun soldat, dar îndatoririle clandestine, care cereau răbdare, nu se numărau printre punctele sale tari. Cato se făcu mic în umbră şi se rezemă cu spatele de uşa prăvăliei.

Aleea abia dacă avea un metru lăţime, iar Macro bănuia că era folosită mai degrabă ca pasaj de serviciu, împărţit între casa în care intrase Lurco şi vecini. Zidurile se ridicau înalte, de ambele părţi, lăsând să treacă doar o fâşie îngustă de întunecime din cerul nopţii. Deşi pământul era murdar sub picioarele sale, Macro era foarte conştient de zgomotul pe care îl făceau cizmele sale pe măsură ce înainta pe alee şi încerca să păşească pe cât de uşor putea. Îşi trecu o mână peste perete, pipăind cu vârfurile degetelor crăpăturile din tencuială şi

bucăţile de cărămidă care ieşeau la suprafaţă. Cam la vreo cincizeci de paşi, aleea ajungea la o uşiţă, iar el încercă uşor clanţa, dar era încuiată. Macro continuă încă puţin şi apoi auzi nişte voci, o amestecătură veselă de conversaţii şi râsete. Un moment mai târziu, sunetele unui flaut se adaugară zgomotului petrecerii. Se auzea din apropiere, ceva mai în faţă, iar Macro văzu că zidul cobora brusc, la doar jumătate din înălţime, iar partea principală a casei făcea loc grădinilor.

Se grăbi mai departe, iar sunetele din cealaltă parte a zidului acoperiră zgomotele făcute de cizmele lui. Puţin mai în faţă, Macro putu vedea coroana înaltă a unui plop ridicându-se deasupra zidului şi se îndreptă spre el. Dacă ar fi putut să se urce pe zid, atunci copacul i-ar fi oferit o ascunzătoare, în timp ce el putea să privească peste zid, cugetă el. De acolo l-ar fi putut spiona pe Lurco şi ar fi putut vedea cu cine vorbea. Totuşi, zidul se ridica aproximativ la trei metri deasupra străzii, iar Macro şuieră amărât. Privind în jur, nu văzu nimic pe care să-l poată folosi pentru a se sălta. Cu un mormăit resemnat, se căută sub mantie şi scoase sabia, apoi testă suprafaţa peretelui cu vârful. Tencuiala se sfărâma uşor, iar cărămizile de dedesubt erau suficient de moi pentru ca Macro să cioplească o scăriţă. Se mişcă repede, săpând câteva trepte până la înălţimea unde ar fi trebui să poată ajunge pe creasta zidului.

Băgând sabia în teacă, Macro se ridică şi începu să se caţere cu grijă, strâmbându-se când degetele i se încordau să se apuce de găurile tăiate în grabă. Îşi trase cuţitul şi mai lucră la punctele de sprijin pentru mâini, înaintând constant spre vârful zidului. În cele din urmă, reuşi să atingă creasta şi se prinse de margine. Cu cuţitul în teacă, Macro îşi săltă trupul, cu cizmele zbătându-se în încercarea de a-l ajuta să-şi ridice greutatea, până ce trunchiul ajunse să i se odihnească

pe marginea peretelui. Macro se opri pentru a-şi trage respiraţia, cu inima bătându-i tare de la efortul depus pentru a se căţăra. Crengile plopului îl ascundeau de invitaţii la petrecere aflaţi în grădină şi, când fu gata, Macro îşi aruncă picioarele în sus şi se lăsă în faţă pentru a vedea mai bine grădina împrejmuită de ziduri.

Arbuşti tăiaţi şi tufişuri cu diferite forme înconjurau o zonă pavată, în jurul unui iaz oval. Ici şi colo se vedeau sculpturi aşezate în vârful unor mici coloane din marmură. Chiar dacă era o noapte răcoroasă, oaspeţii casei stăteau afară, încălziţi şi luminaţi de mangalurile aşezate pe pietrele de pavaj din jurul iazului. Se aflau cel puţin o sută de oameni la petrecere, estimă Macro. Majoritatea bărbaţi tineri, precum Lurco, înveşmântaţi în haine scumpe. Printre ei mai erau şi câteva femei, în tunici scurte, îmbrăcămintea obişnuită a prostituatelor. Cei mai mulţi erau machiaţi strident strălucitor, cu feţele pudrate cu alb şi ochii subliniaţi cu fard, iar părul le era aranjat cu grijă în bucle şi zulufi. Sclavi se mişcau prin mulţime, purtând urcioare cu vin fiert, care lăsa în urmă fuioare subţiri de aburi. Macro îşi linse buzele la vederea acestora, sperând că poate va avea posibilitatea să pună cât mai repede mâna pe un urcior, la Râul de vin, când el şi Cato îşi vor termina îndatoririle din acea seară.

Macro se lăsă puţin mai pe margine, ca să poată vedea mai bine, stând pitit pe creasta zidului, acolo unde una dintre crengile plopului se întindea peste alee. Căută prin mulţime după Lurco şi îl găsi cu uşurinţă, în mantia sa albastră, stând cu un grup de tineri de vârsta lui, înghesuiţi în jurul unui mangal, în timp ce beau. Centurionul rânjea, pe când el şi tovarăşii săi îl ascultau pe unul dintre ei, care stătea cu spatele la Macro. Vasul cu jăratic îi sublinia profilul, ascuţit, pe când acesta gesticula cu mâinile, iar ceilalţi râdeau tare.

După ce îl găsi pe Lurco, Macro îi cercetă metodic pe ceilalţi invitaţi şi aproape se convinsese că nu era niciun chip pe care să-l fi recunoscut, când privirea i se fixă pe două femei care stăteau la distanţă de restul, vorbind animate, în nuanţa de un roşu pal aruncată de cel mai apropiat mangal. Macro privi intens, forţându-şi ochii pentru a vedea mai bine. Nu era nicio îndoială, femeia din stânga era Agrippina. *Ce caută aici?* Macro o urmări pentru un moment, înainte să-şi îndrepte atenţia spre însoţitoarea ei, o femeie înaltă, suplă, cu părul negru pieptănat într-un coc nepretenţios. Era ceva familiar la ea, dar Macro nu putu să-şi dea seama ce şi se încruntă de la efortul de a încerca să-şi amintească, dar apoi renunţă. Văzuse destul din punctul unde stătea şi încă mai trebuia să descopere identitatea proprietarului casei.

Macro se răsuci şi îşi aruncă picioarele cu grijă peste marginea zidului, înainte să-şi dea drumul în jos. Încercă să pipăie găurile pe care le săpase mai devreme în cărămizi, dar cizmele sale refuzau cu încăpăţânare să le găsească. Cu mâinile obosite, Macro trase aer în piept şi se lăsă să cadă pe alee. Aterizâ într-o poziţie ciudată şi căzu greoi în fund, lovindu-se la şira spinării.

– Mama mă-sii!

Macro se chinui să se ridice în picioare şi se frecă pe spate, apoi continuă în josul aleii, spre partea din spate a casei, unde ştia că trebuiau să se afle încăperile sclavilor. Cu o petrecere în plină desfăşurare, exista posibilitatea ca însoţitorii unora dintre invitaţi să aştepte încă acolo, în odăile care se aflau întotdeauna la capătul îndepărtat al caselor opulente, ţinuţi la o aruncătură de băţ de cei pe care îi serveau. Puţin mai în faţă, aleea se termina, iar Macro putea auzi altfel de voci acum. Conversaţii potolite, cărora le lipsea tonul îndrăzneţ al oaspeţilor de la petrecere. Macro îşi aranjă mantia, astfel

încât să ascundă sabia cât de bine putea şi apoi se uită pe după colţ. Era o stradă mai mare, care trecea printre şirurile de vile frumoase. Desigur, era şi o poartă deschisă în spatele casei, luminată de flăcările torţelor aşezate în suporturi din fier, de o parte şi de alta. Câteva litiere erau aliniate pe stradă, purtătorii lor stând ghemuiţi pe mantii, lângă perete, în încercarea de a se încălzi, în timp ce aşteptau ca stăpânii lor să părăsească petrecerea. Doi bărbaţi masivi, cu ciomege, stăteau de veghe la poartă.

Trăgând adânc aer în piept, Macro păşi pe stradă şi se apropie de poartă cu îndrăzneală. Străjerii îl priviră cu vag interes. Macro ridică o mână în semn de salut.

– Bună seara! Se forţă să zâmbească. Aveţi o petrecere în desfăşurare înăuntru?

Unul dintre paznici păşi înainte şi cântări bâta cu mâna, astfel că partea mai groasă îi rămase în mâna liberă.

– Cine vrea să ştie?

Macro se opri la mică distanţă în faţa lui şi se încruntă:

– Acesta e un ton neprietenos, amice. Doar am pus o întrebare.

Pe faţa paznicului nu se putea citi nimic.

– Aşa cum am spus, cine vrea să ştie?

– Destul de corect. Macro ridică din umeri şi se împunse cu un deget. Marcus Fabius Felix mă numesc. garda personală a numitului Aufidius Catonius Superbus, care a reuşit să se furişeze din casa tatălui său pentru a se alătura prietenilor săi la o petrecere de pe

Quirinal. Dobitocul aici prezent a fost trimis de preaiubitorul său tată pentru a-l aduce pe tânărul Aufidius acasă. Deci, îl aveţi acolo înăuntru?

– Nu ştiu, răspunse paznicul plat. Şi nici nu-mi pasă.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, prietene. Macro încercă să pară rănit. Eu sunt cel care ar trebui să se simtă ofensat, mergând în sus şi-n jos pe străzile astea afurisite cea mai mare parte a după-amiezii şi serii. Aceasta este singura petrecere peste care am dat, aşa că fă-ne amândurora o favoare şi lasă-mă să-mi iau băiatul acasă.

– Nu se poate face, prietene, răspunse paznicul cu o urmă de zâmbet. Aşa că dispari.

– Să dispar? Ochii lui Macro se măriră. Nu e nevoie de asta. Îmi fac doar datoria. De ce nu intri să-l întrebi pe stăpânul tău, oricare ar fi numele lui, dacă băiatul meu se află aici? Poţi să faci măcar atât pentru mine, nu?

– Nu sunt sclavul tău, mârâi paznicul. Nu sunt la cheremul tău. Iar stăpânul nu va dori să-l deranjez în timpul unei petreceri.

– E genul ţâfnos, nu? întrebă Macro compătimitor.

Pentru o clipă, expresia paznicului trădă o urmă de nelinişte. Plescăi din limbă:

– Seneca e în regulă. E prietena aia a lui – târfa. Dacă cineva îi întrerupe noaptea, atunci îi va biciui spatele cât ai clipi. Seneca va avea grijă de asta. I se supune ca un câine.

– Asta e dur. Macro clătină din cap, apoi îl înclină uşor într-o parte, de

parcă s-ar fi gândit. Bine atunci, voi trece locul ăsta cu vederea. Îi voi spune stăpânului că nu am putut găsi petrecerea.

– Aşa ar fi cel mai bine, pentru noi toţi, zise paznicul cu uşurare. Apoi chipul îi deveni iar dur şi lăsă bâta să i se bălăbăne. Aşadar, vezi-ţi de drum.

Macro clătină din cap şi păşi înapoi spre mijlocul străzii, apoi se îndepărtă. Trecu prin spatele a încă două case, înainte să o ia pe o altă alee pentru a i se alătura lui Cato.

– Ai descoperit ceva? întrebă Cato.

– Destule, rânji Macro. Casa îi aparţine profesorului lui Nero.

– Seneca?

Cato expiră cu zgomot.

– Şi nu numai asta. Am văzut-o pe soţia împăratului acolo, printre invitaţi.

– Ai văzut asta? Cum?

Macro îi explică cum se urcase pe zid şi apoi se apropiase de paznicii de la poarta din spate.

– Asta ar trebui să spulbere orice posibilă legătură între Lurco şi Eliberatori, răspunse Cato. Agrippina şi acoliţii ei nu favorizează întoarcerea la republică mai mult decât Claudius.

– Dacă nu cumva Lurco îi spionează pentru Eliberatori, sugeră Macro.

– Atunci de ce ar vrea Sinius să-l ucidă?

Macro se strâmbă şi se ocărî pe el însuşi pentru că nu putuse nici măcar o dată să fie pe subiect.

– Bine. Atunci poate îl vor mort pentru că e unul dintre acoliţii Agrippinei.

– Sau poate e pur şi simplu o coincidenţă faptul că Lurco se află aici. L-ai văzut discutând cu ea? Sau cu Seneca?

– Nu.

– Hmmm...

Amândoi bărbaţii rămaseră tăcuţi pentru o clipă, după care Cato şuieră a frustrare.

– Nu mă descurc prin toate astea. În ce belea ne-a băgat Narcissus de data asta? Nu există nicio îndoială despre existenţa unei conspiraţii... sau poate chiar mai multe.

– Ascultă, Cato, gemu Macro. Toate astea îmi dau dureri de cap. Ce vrei să spui cu „mai multe conspiraţii”?

Cato încercă să pună cap la cap informaţiile pe care le primiseră de la Narcissus la începutul misiunii lor cu tot ceea ce descoperiseră ei de atunci.

– Ceva nu se leagă în toate astea. Sunt prea multe contradicţii şi prea multe lucruri care pur şi simplu nu au sens. Se opri şi se uită spre prietenul său cu un zâmbet întristat. Aveai dreptate că asemenea misiuni nu sunt bune pentru noi. Dă-mi militărie adevărată oricând.

Macro îl plesni din toată inima peste spate.

– Ştiam eu că voi face un profesionist din tine! Vino, să-i spunem lui Narcissus că ne-am săturat de rahaturile lui şi că vrem să ne întoarcem acolo unde ne e locul. În legiune. Chiar dacă asta înseamnă să nu primim promovarea. Trebuie să fie ceva mai bun decât asta, decât să ne furişăm pe străzi întunecate, într-o noapte rece, spionând, încheie el, cu vocea plină de o dezaprobare care se apropia de dezgust.

– Aş vrea să fie atât de simplu. Narcissus nu ne va lăsa să plecăm atât de uşor. Iar tu ştii asta, zise Cato cu amărăciune. Nu avem nici o altă posibilitate în această privinţă. Trebuie să ducem totul până la capăt. Se aplecă înainte şi privi spre intrarea casei. Între timp, îl aşteptăm pe Lurco să iasă.

Ceasurile nopţii treceau abia târându-se, pe când ei stăteau în umbra arcadei. Cato simţea frigul mai aprig decât prietenul său şi membrele îi tremurau în ciuda eforturilor pe care le făcea pentru a le ţine nemişcate. Stătea pe o piatră rece, cu mantia înfăşurată în jurul său şi cu braţele încolăcite strâns peste genunchi. Strada rămăsese liniştită şi pustie, cu excepţia trecătorilor ocazionali şi a unei căruţe cu coviltir, care se rostogolise de-a lungul drumului, în direcţia Forumului. Când şi când, se mai auzeau râsete slabe sau ovaţii dinspre petrecăreţii din grădină. Un mic grup de tineri şi tinere îşi făcuseră apariţia, gălăgioşi şi răguşiţi, dar se împleticiseră mai departe. Cato se uitase la ei pentru o clipă, dar niciunul dintre ei nu purta mantia albastră, atât de distinctă.

Macro se foi.

– Dacă Lurco nu va fi singur atunci când va ieşi? Dacă se mai duc şi altundeva după aceea?

– Atunci îi urmărim şi aşteptăm iar. La un moment dat va trebui să se îndrepte înapoi spre tabără.

– La fel şi noi.

– Dacă ajungem la timp pentru adunarea de dimineaţă, nu va fi nicio problemă.

– În afară de faptul că vom fi îngheţaţi şi cumplit de obosiţi.

Cato se întoarse spre el şi îi zâmbi subţire.

– Nu-i ceva cu care să nu fim obişnuiţi.

– Grrrr..., mârâi Macro iritat.

Mai mulţi invitaţi începuseră să părăsească incinta, iar litierele lor apărură de pe aleea laterală, conduse de sclavi care purtau torţe, pentru a lumina drumul spre casă. Cei doi bărbaţi din arcada de peste stradă cercetară, cu nervii încordaţi, petrecăreţii care părăseau reşedinţa.

– Fac pariu că Lurco e ultimul nenorocit care va pleca, bubui Macro. Aşa noroc avem noi.

– Şşşt! şuieră Cato, întinzându-şi gâtul în faţă. Iată-l!

Doi bărbaţi stăteau pe treptele de la intrarea în casă. Lurco era destul de vizibil, în mantia sa albastră, chiar şi fără să aibă gluga dată pe spate pentru a-i arăta chipul. Celălalt bărbat purta o mantie neagră simplă, cu gluga trasă destul de mult pe faţă pentru a-i ascunde trăsăturile. Coborâră pe stradă şi porniră spre Forum, în direcţia arcadei unde se ascundeau Cato şi Macro.

Cato se lipi de perete, iar Macro se ghemui jos, lângă uşă. Cato îşi simţea inima bătând cu putere şi îşi controlă respiraţia, în cazul în care valurile de aburi expiraţi le-ar fi putut trăda prezenţa. Cizmele bărbaţilor care se apropiau răsunau din pereţii clădirilor de pe ambele părţi ale străzii. Vorbeau tare, în felul celor care au băut prea mult.

– Reuşită petrecere, zise Lurco. Seneca ăsta ştie cum să distreze cu stil.

– Stil? pufni însoţitorul centurionului. Vinul a fost bun, dar mâncarea mizerabilă şi am văzut târfe mai bune.

– Ah... ăăă... da. Eu, de fapt, vorbeam de Seneca însuşi. Un adevărat povestitor.

– Prostii. Încă un prefăcut care crede că se află ceva mai sus decât noi, doar pentru că poate înjura în greacă. Cât despre stricata aia, Agrippina... Sunt destul de deschis la minte, Lurco, dar femeia aia este de nesatisfăcut. Oricine, de la un sclav până la boşorogul ăla sulemenit de Seneca, e bun pentru ea.

Urmă o scurtă pauză, în timp ce treceau pe lângă Cato şi Macro, şi apoi Lurco continuă cu glas scăzut:

– Aş avea grijă să nu spun astfel de lucruri. Vorbeşti ca un trădător, mai ales când o spui în faţa unui ofiţer al Gărzii Pretoriene.

– Pfui, nu sunteţi decât nişte soldaţi simulaţi. Am văzut oameni mai buni decât voi în cele mai proaste centurii din Legiunea a II-a, iar asta ar trebui să spună ceva...

Vocile li se stinseră pe măsură ce mergeau în josul străzii. Macro îl apucă pe Cato de braţ şi îi şopti imperios:

– Vocea aia. Ştii cine era?

Cato aprobă din cap.

– Vitellius.

– Ce facem? Nu putem risca să ne recunoască nenorocitul ăla.

– Haide! Cato se ridică. Nu trebuie să-i pierdem.

Înainte ca Macro să poată protesta, Cato porni pe urmele celor doi, mergând prin umbrele de pe marginea drumului. Cu un blestem mut, Macro îl urmă. Păstrară distanţa, astfel încât paşii lor să nu poată fi auziţi de cei aflaţi în faţa lor. Pe când Lurco şi Vitellius mergeau spre ieşirea din cartierul Quirinal, Lurco încetini şi se îndreptă spre zidul unei case, chiar înainte de intersecţie. Îşi ridică poalele pelerinei şi bâjbâi prin tunica de dedesubt.

– Ia-o înainte, Vitellius. Te prind din urmă.

Celălalt bărbat aruncă o privire înapoi şi clătină din cap, apoi dădu colţul, lăsându-l pe Lurco să ofteze de uşurare, când urina se împrăştie la baza zidului.

– Asta ar trebui să fie suficient, decise Cato. Hai să punem mâna pe el acum, cât încă e singur.

Macro aprobă din cap şi duse mâna la măciucă, în timp ce amândoi îşi grăbiră pasul, mergând pe cealaltă parte a străzii, până când ajunseră aproape în dreptul lui Lurco. În ultima clipă, se năpustiră peste strada pietruită, iar centurionul se întoarse greoi, la auzul zgomotului brusc. Cato îşi împinse umerii cu putere, trântindu-l de perete. Lurco icni de durere când i se tăie respiraţia. Macro îşi roti măciuca, lovindu-l peste

ceafă pe centurion, iar picioarele acestuia cedară şi se prăbuşi în băltoaca pe care tocmai o făcuse.

Cato respira greoi, iar inima îi bătea repede. Fusese mai uşor decât se aşteptase. Acum trebuia să-l predea pe Lurco în mâinile lui Septimus, la casa conspirativă.

– Hai să-l ridicăm! Ajută-mă.

Se aplecară şi îl traseră în sus, între ei, pe centurionul inconştient, aruncând câte un braţ de-al lui peste umărul fiecăruia dintre ei.

– Gata? întrebă Cato moale.

– Da.

– Hai să plecăm de aici înainte să vină Vitellius să-l caute.

Nu merseseră mai mult de câţiva paşi, când o voce strigă în spatele lor.

– Ce faceţi aici, mă!?

Cato se uită repede în jur şi îl văzu pe Vitellius stând la coţul intersecţiei, nu mai departe de zece paşi. Chiar dacă era noapte, cerul era limpede şi strălucirea stelelor oferea suficientă lumină cât să le dezvăluie chipurile.

Vitellius păru confuz pentru o clipă, apoi falca îi tremură o fracţiune de secundă înainte să strige cu uimire:

– Voi!

CAPITOLUL 16

Macro fu primul care rupse vraja. Dădu la o parte mâna lui Lurco şi se întoarse, în timp ce îşi căuta măciuca prin mantie. O avu în mână înainte să facă primul pas spre Vitellius. Fostul tribun era prea uluit ca să mai reacţioneze şi încă se mai împleticea după vinul pe care îl consumase. Chiar şi aşa, se feri atunci când măciuca lui Macro tăie aerul, iar impulsul o trimise direct într-o clădire. Încheieturile de la degetele lui Macro trosniră pe cărămizi, iar el scoase un strigăt strangulat de furie şi durere, în timp ce Vitellius se împleticea înapoi. Cato îl lăsă jos pe Lurco şi se întoarse să îşi ajute prietenul, dar Macro atacă, împingându-l pe Vitellius în piept cu mâna liberă şi trimiţându-l pe spate, direct pe pietrele de pavaj.

– Ajutor! se tângui Vitellius. Ajutaţi-mă!

Macro se aruncă asupra lui, scoţându-i aerul din plămâni. În acelaşi timp, îşi trase înapoi mâna însângerată în care ţinea măciuca şi o aruncă plin de răutate spre capul lui Vitellius. Cel din urmă simţi mişcare şi se dădu înapoi, primind lovitura în umăr.

– Offf, ia-o odată! mârâi Macro în timp ce îşi arunca bâta, apoi îşi făcu mâna pumn şi îl pocni pe celălalt bărbat direct în obraz.

Capul lui Vitellius lovi pământul de dedesubt, iar el rămase ţeapăn, cu mâinile căzute dezordonat peste piept. Macro îşi trase mâna înapoi, ca să lovească din nou, dar văzu că Vitellius era inconştient. Macro se căzni să se ridice, gâfâind. Cato stătea de partea cealaltă a omului doborât, holbându-se în jos.

– Grozav! zise Macro. Acum ce facem?

– Ne-a văzut. Ştie că ne aflăm la Roma. Nu-l putem lăsa să vorbească.

– Aşadar... Macro zâmbi cu cruzime şi îşi trase pumnalul. Întotdeauna am sperat că se va ajunge la asta.

– Ce faci aici!?

Cato îl apucă de braţ.

Macro se întoarse spre el cu o expresie surprinsă:

– Putem scăpa de el o dată pentru totdeauna. Ştii ce a făcut, nouă şi altora. Nu cred că mai există alt om care să merite ca el un cuţit între coaste şi apoi să fie lăsat să sângereze în vintre.

– Nu. Cato clătină din cap. Ăsta nu e unul dintre ordinele noastre.

– Atunci e un bonus.

Macro îşi eliberă braţul.

– Nu. Gândeşte-te, Macro. Martorii l-au văzut plecând împreună cu Lurco. Narcissus va auzi despre asta. Dacă va fi găsit mort, atunci secretarul va şti că noi am făcut-o.

–Şi? Nu-i este prieten nici lui Narcissus.

– Asta nu înseamnă că Narcissus nu va folosi treaba asta împotriva noastră. Nu-l poţi omori pur şi simplu pe fiul unuia dintre cei mai influenţi bărbaţi din Roma fără să existe niciun fel de consecinţe.

Macro rămase tăcut.

– Atunci hai să-l facem să dispară. Îl aruncăm în Marele Canal.

– Şi dacă trupul său este găsit şi recunoscut?

Macro îşi ridică pumnalul.

– Pot să mă asigur că nu va fi recunoscut.

– Pune ăla la o parte, Macro, zise Cato cu fermitate. Trebuie să-l luăm cu noi.

– Rahat! mormăi Macro. Nu va fi prea uşor să-i cărăm pe amândoi.

– Ne descurcăm noi. Stai de pază până mă ocup eu de ei.

Cato scoase nişte sfori groase şi nişte bucăţi de pânză din tolba pe care o purta sub mantie. Legă mâinile celor doi bărbaţi şi apoi le îndesă pânza în gură. Nu era nimeni prin preajmă şi doar zgomotele familiare ale capitalei rupeau liniştea. Cato îl ridică pe Vitellius pe umerii lui Macro şi apoi îl luă pe Lurco, care nu era aşa de corpolent precum tovarăşul său.

– Gata? întrebă el. Să mergem!

Mai erau cel puţin opt sute de metri până la ascunzătoare, iar ei mergeau pe marginea străzilor, cocoşaţi sub poverile lor. La un moment dat, Vitellius începu să geamă, iar Macro fu nevoit să-l lovească cu capul de zid ca să-l reducă la tăcere.

– Nu te obişnui cu asta, îl avertiză Cato, în timp ce continuau să meargă în josul pantei, prin cartierul Subura.

Chiar înainte să ajungă la casă, dădură peste un grup de tineri scandalagii şi trebuiră să inventeze o poveste despre camarazii lor,

care nu ţineau prea bine la băutură. Cele două grupuri se despărţiră cu râsete vesele. În cele din urmă, se împleticiră în *insula* şi îl lăsară pe Vitellius în vestibul, apoi se trudiră să îl care în sus pe scări pe centurion. Septimus le deschise uşa, intrând cu spatele în încăperea care era luminată de o lampă cu ulei.

– Bună treabă!

Clătină din cap aprobator, pe când se ducea să închidă uşa.

– Aşteaptă, icni Cato. Încă unul... mai trebuie să-l aducem.

– Încă unul? Despre ce vorbiţi?

– Îţi explicăm mai târziu... Vino, Macro.

Când se întoarseră cu Vitellius, agentul imperial se holbă surprins la cel de-al doilea trup, apoi păru şocat, când îi recunoscu trăsăturile.

– Sunteţi nebuni? Zeilor, ştiţi cine este? Ce mama mă-sii caută aici?

– Era cu Lurco... când l-am luat, începu Cato să explice trăgându-şi sufletul. Nu am avut de ales.

– Nu trebuia să-l aduceţi aici. De ce nu l-aţi lăsat pe stradă?

– Ne-a recunoscut.

– Cum?

Cato schimbă o privire prudentă cu Macro, apoi răspunse:

– Să înţeleg că Narcissus nu ţi-a spus nimic despre trecutul nostru.

– Doar ce trebuia să ştiu, răspunse Septimus băţos. În meseria mea, e periculos să deţii prea multe informaţii.

– În acest caz, e suficient pentru tine să ştii că am luptat alături de Vitellius în Legiunea a II-a, în Britannia. Nu am căzut de acord în privinţa câtorva chestiuni.

Macro chicoti.

– Asta ca s-o spunem al naibii de indulgent.

– În orice caz, continuă Cato, nu ne putem permite să-l lăsăm liber. Poate face legătura între noi şi dispariţia lui Lurco. Până ce ne vom termina treaba, trebuie ţinut ascuns. Va trebui să meargă cu Lurco.

– Sau am putea să ne descotorosim de el, sugeră Macro şi apoi ridică o mână pentru a-l linişti pe Cato, atunci când acesta îi aruncă o privire. Doar încercam să arăt care ne sunt opţiunile.

Septimus pufăi nervos.

– Lui Narcissus nu-i va plăcea asta. Lucrurile deja ne scapă de sub control. Trebuie să ne ocupăm de Vitellius.

Se auzi un geamăt, iar cei trei bărbaţi se întoarseră, văzând că Vitellius începuse să se mişte.

– Trebuie să-l legăm la ochi, îi zise Cato încet lui Septimus. Deja a văzut mai mult decât trebuia. Nu trebuie să poată să te identifice.

– În regulă. Ocupă-te de asta şi du-l în camera cealaltă, în timp ce noi vorbim cu Lurco. Trebuie să aflăm ce ştie despre urzeala Eliberatorilor.

Macro îşi scoase pumnalul şi tăie o fâşie din mantia lui Vitellius, pe care o înfăşură de două ori în jurul feţei acestuia, după care o legă strâns. Apoi îşi puse mâinile sub umerii fostului tribun şi îl târî până în camera cealaltă, unde îl aruncă pe podea. Şocul impactului îl trezi pe deplin pe Vitellius, care începu să bolborosească în căluş, pe când se zvârcolea pe jos. Macro îi puse cizma pe umăr.

– Nu mişca, mârâi el, şi s-ar putea să te las să trăieşti. Dacă ne faci probleme, jur pe toţi zeii, o să-ţi iau gâtul. Ai înţeles?

Celălalt bărbat încetă să se mai zbată şi rămase nemişcat, cu pieptul ridicându-se şi coborând. Clătină din cap.

– Uite un bun patrician, zise cu dispreţ Macro.

Se întoarse şi reveni în cealaltă încăpere, unde Cato şi Septimus îl sprijiniseră pe celălalt prizonier de perete. Septimus îşi trase gluga, pentru a-şi ascunde trăsăturile. Lurco gemea slab, iar Cato se întinse în faţă pentru a-i trage căluşul din gură. Centurionul vărsă şi un danf de acreală îl lovi pe Cato drept în faţă. Lurco bâiguia incoerent, ochii i se agitau, iar Cato îi trase o palmă.

– Haide! Trezeşte-te!

– Ahhhh... Ce?

Lurco clipi şi îşi dădu capul pe spate, lovindu-se de perete cu un trosnet puternic. Se cutremură şi gemu de durere.

– Ei, grozav! mormăi Macro. Exact ce ne trebuia acum, ca idiotul să leşine din nou.

– Şşş! şuieră Cato iritat. Se aplecă şi îl scutură de umăr pe Lurco, cu

duritate. Lurco... Centurion Lurco!

Omul gemu şi deschise iarăşi ochii, clipind pe când se lupta să se concentreze. Se uită la chipurile celor din faţa sa, iar ochii i se măriră de uimire.

– Vă cunosc! Bineînţeles că vă cunosc. Soldaţii Capito şi Calidus. Noii recruţi. Se încruntă atunci când încercă să distingă chipul lui Septimus, care era umbrit de glugă, dar renunţă şi îşi concentră atenţia asupra lui Cato şi Macro.

– Pe toţi zeii, vă voi crucifica pe amândoi pentru asta! Atacarea unui ofiţer superior şi răpirea lui. Nu vi se va arăta îndurare.

– Taci din gură, se burzului Cato, ridicând pumnul ameninţător. Tu eşti cel aflat în necaz. Dacă nu ne vei răspunde sincer la întrebări.

Pentru prima dată, Lurco păru nesigur, apoi speriat. Înghiţi nervos şi îşi linse buzele înainte să răspundă cu glas moale:

– Întrebări?

– Nu o face pe nevinovatul, se răsti Septimus. Ştim că faci parte din conspiraţie.

Fruntea lui Lurco se încreţi.

– Ce vrei să spui? Ce conspiraţie?

Septimus îi dădu una în stomac, apoi, în timp ce Lurco căuta aer, îl împunse cu un deget:

– Nu-ţi vom mai da avertismente. Noi întrebăm, tu răspunzi. Clar?

– Da..., şopti Lurco. Destul de clar.

– Bine atunci. Un trădător, care a căzut recent în mâinile noastre, ne-a dat numele tău. Te-a numit înainte să terminăm cu el. A zis că eşti unul dintre capii complotului care urmăreşte să-l răstoarne pe împărat.

– E o minciună! Lurco clătina din cap disperat. Nu sunt trădător. Pe numele lui Jupiter, am depus un jurământ de loialitate!

– La fel ca bărbatul interogat. Asta nu l-a oprit să-l trădeze pe Claudius. Sau pe tine.

– Nu. E o greşeală.

– Destul de adevărat, zise Septimus şi dădu din cap spre Macro. Vezi ce poţi face ca să-i dezlegi limba... sau dinţii.

– Plăcerea e de partea mea.

Macro zâmbi cu răceală şi îşi strânse pumnii. Îl repezi pe dreptul în obraz, iar capul lui Lurco se dădu într-o parte. Un junghi arzător îi trecu lui Macro prin braţ, sporind durerea în urma contactului pe care îl avusese mai devreme cu peretele, când îl doborâse pe Vitellius. Lurco gemu. Se întoarse, ameţit, pentru a da iarăşi piept cu cei care-l interogau. Umbrele lor, distorsionate şi ameninţătoare, jucau pe peretele îndepărtat al camerei. Scuipă o flegmă însângerată, apoi vorbi cu o sinceritate pasivă:

– Sunt nevinovat, vă spun.

– Înţeleg, rânji dispreţuitor Septimus. Atunci de ce ai fost numit drept trădător?

– E-eu nu ştiu. Dar jur că e o minciună.

– Pfff! Tu eşti un mincinos, Lurco. Şi unul destul de prost. Vreau adevărul. Macro!

Ochii lui Lurco se îndreptară spre Macro, mari şi rugători. De data aceasta, Macro îl lovi cu stânga, iar Lurco primi lovitura chiar deasupra urechii, pe când încerca să-şi dea capul la o parte. Centurionul se cutremură, iar pleoapele i se zbătură pentru o clipă.

– Vă rog... vă rog. Sunt nevinovat, bâigui el.

Septimus îl privi în linişte o clipă, apoi se ridică în picioare, atât de înalt încât aproape lovi una din grinzile tavanului jos. Se mai uită pentru o vreme la centurion, apoi îşi frecă nasul.

– Ce ziceţi, băieţi? E sincer cu noi?

– Nu prea cred, răspunse Cato, cântându-i în strună. Îţi aminteşti cât a rezistat celălalt trădător până când a ciripit? E doar o chestiune de cât va trebui să-l batem până ce ne va da vreo informaţie. Hai să continuăm.

– Plăcerea e a mea, mârâi Macro, aplecându-se în faţă, cu pumnii ridicaţi.

– Vă rog din suflet! behăi Lurco. E greşit. Totul e greşit. Îi sunt loial lui Claudius. Sunt nevinovat. Trebuie să mă credeţi!

– Nu, nu te credem.

Macro îşi lipi palmele şi îşi trosni degetele, sperând că nu va fi nevoit să-l lovească din nou cu mâna bolnavă.

– Priveşte lucrurile din perspectiva noastră, continuă Septimus pe un ton mai binevoitor. De ce te-am crede pe tine şi nu pe cel care ne-a dat numele tău?

– Pentru că spun adevărul. Întrebaţi-l iar pe omul vostru. Întrebaţi-l de ce minte.

– Din păcate, nu putem! A murit în timpul interogatoriului.

Lurco păli. Când vorbi iar, glasul îi era implorator:

– Uite, s-a făcut o greşeală. Omul pe care l-aţi interogat trebuie să fi înţeles greşit numele meu.

– Nu, nu. Septimus plescăi din limbă. A fost foarte exact. Centurionul Lurco, Centuria a VI-a, Cohorta a III-a din Garda Pretoriană. Tu eşti, nu? Nu e nicio greşeală.

– Atunci... atunci trebuie să fi minţit.

Septimus îi aruncă lui Cato o privire întrebătoare.

– Ce părere ai?

Cato se prefăcu că se gândeşte pentru un moment.

– E posibil. Dar, atunci, mai e şi cealaltă chestiune.

– Da?

– Cealaltă chestiune pe care am descoperit-o. Faptul că centurionul Sinius îl vrea mort. Asta nu pare să aibă nicio logică. Foarte ciudat.

– Da. Septimus clătină din cap. Ciudat.

Lurco se uita de la unul la altul cu teamă crescândă.

– Sinius mă vrea mort? Ce se petrece?

– E simplu, zise Macro. Sinius ne-a ordonat să te ucidem.

– Dar te-am adus aici, în schimb, continuă Cato. Deja ştim că Sinius face parte din conspiraţie. Problema care ne nedumereşte este de ce un complotist ar da ordine pentru uciderea altui complotist. N-ai vrea să ne lămureşti acest mister?

– N-nu ştiu nimic despre asta. Lurco îşi ridică mâinile legate. Trebuie să mă credeţi. Vă implor.

Macro îşi trosni degetele şi se uită la Cato, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee:

– Poate că trădătorii încearcă să-şi acopere urmele? Morţii nu spun nimic.

– Dar eu nu sunt trădător! se smiorcăi Lurco. Nu fac parte din nicio conspiraţie.

– Mai încet! mârâi Macro. Sau vei trezi pe toată lumea din afuristia asta de clădire.

Lurco se supuse.

Cato vorbi iar.

– Dacă e adevărat, de ce crezi că te vor mort? Trebuie să existe un motiv. Ce ştii şi reprezintă un pericol pentru ei?

– Nu ştiu. Jur că habar nu am. Vă rog să mă credeţi!

Cei trei bărbaţi îl priviră în linişte, iar centurionul se chirci. Septimus trase aer puternic în piept, apoi îşi umflă obrajii.

– Trebuie să discutăm. Duceţi-l în camera alăturată, împreună cu celălalt.

Macro şi Cato îl apucară pe centurion de braţe şi îl târâră în a doua încăpere, unde îl aşezară lângă perete, în faţa lui Vitellius. Închiseră bine uşa în spatele lor şi apoi se apropiară de Septimus, pentru ca vorbele să nu le fie auzite de prizonieri.

– Nu ştim mai multe decât înainte, conchise Septimus cu amărăciune. De ce l-ar vrea Eliberatorii mort?

– Poate că fac doar o favoare gărzii imperiale, sugeră Macro ironic. Nu e cel mai bun ofiţer pe care l-am întâlnit.

– Cred că o să facem rabat de la asta, replică Septimus, fără să-l cunoască suficient pe Macro pentru a fi sigur dacă voia doar să fie amuzant.

Cato îşi trecu o mână prin păr.

– Dacă există un motiv pentru care vor să scape de Lurco, atunci trebuie să fie legat de ceva ce ştie el sau pentru că stă în calea planurilor lor. Din puţinul pe care l-am scos de la el, se pare că nu ştie nimic despre conspiraţie.

– Doar dacă nu cumva e un foarte bun actor, interveni Macro.

– E posibil, admise Cato. Dar teama lui părea destul de reală. Dacă ştie ceva ce Eliberatorii cred că le-ar putea pune planurile în pericol, atunci mie îmi este foarte clar că Lurco habar nu are că ştie ceea ce

ştie.

Macro tresări.

– Cum ai spus?

– Nu contează, răspunse Cato, continuându-şi firul gândurilor. Dacă nu-l vor mort pentru a-i închide gura, atunci motivul trebuie să fie că reprezintă într-un fel un obstacol. Vor să-l înlocuiască.

– Să-l înlocuiască? Septimus îl fixă cu privirea. De ce ar vrea să-l înlocuiască?

Mintea lui Cato se lupta cu implicaţiile sugestiei sale. Dacă avea dreptate, atunci pericolul la adresa împăratului era destul de clar.

– Deoarece comandă soldaţii pretorieni care stau cel mai aproape de împărat în acest moment. Dacă Eliberatorii pot aduce unul din oamenii lor ca să-l înlocuiască pe Lurco, atunci vor fi la o aruncătură de băţ de Claudius. Suficient de aproape cât să încerce să-l ucidă. Are sens. Au încercat deja o dată, cu ambuscada în care a fost atras anturajul imperial, în ziua Jocurilor urcării pe tron. Data viitoare nu vor mai fi nevoiţi să treacă prin cordonul de străjeri ca să înfigă un cuţit în el.

Septimus îl privi pe Cato pentru o clipă.

– S-ar putea să ai dreptate...

– Narcissus trebuie să-i scoată pe Lurco şi pe Vitellius din Roma şi să-i ţină ascunşi, continuă Cato. Apoi, vom aştepta să vedem cine va fi numit ca nou centurion al Centuriei a VI-a şi îl vom supraveghea cu mare atenţie. Vom vedea cu cine vorbeşte şi ne vom asigura că suntem

destul de aproape de el ca să acţionăm de fiecare dată când centuria îl însoţeşte pe împărat.

– Asta înseamnă să ne asumăm un risc destul de mare, zise Macro. Mă îndoiesc că Narcissus va fi de acord cu aşa ceva. De ce să nu-l arestăm pe înlocuitorul lui Lurco? Şi pe Sinius, că tot veni vorba?

– Pentru că ne vor conduce spre restul conspiratorilor, vorbi Septimus înainte să poată Cato răspunde. Şi, să sperăm, ne vor conduce, de asemenea, spre ceea ce a mai rămas din tezaurul furat din convoi.

– Aşa e, încuviinţă Cato. Se opri pentru o clipă. Dar avem o problemă mai urgentă de care trebuie să ne ocupăm până atunci: trebuie să ne asigurăm că grânele pe care le-a adunat Cestius încă se mai află în depozitul din apropierea Boariumului. Dacă putem confirma asta, atunci Narcissus poate pune mâna pe ele, iar împăratul poate începe să hrănească mulţimea. Odată ce oamenii vor avea burţile pline, îi vor oferi mulţumirile lor, şi nu ameninţări. Asta va da peste cap planurile Eliberatorilor.

– Prea bine, zise Septimus. Ne vom ocupa mâine de asta. Haideţi să ne întâlnim la intrarea în Boarium la prânz. Deocamdată, voi doi mai bine v-aţi întoarce în tabără să vă odihniţi. Mă voi ocupa eu de cei doi amici ai noştri.

– Te vei ocupa? Cato ridică o sprânceană.

– Vor fi duşi undeva unde îi putem supraveghea. Îi voi elibera imediat ce se va termina totul. Nu li se va face niciun rău.

– Păcat, murmură Macro.

– Cum îi vei scoate din oraş?

– Am o căruţă cu coviltir într-o magazie de sub apeductul de la capătul străzii.

Cato clătină din cap, iar Macro se întoarse spre uşă. Cato se opri în prag:

– Tocmai mi-a venit o idee. Sinius va dori o dovadă că treaba a fost făcută. Am nevoie de ceva de la Lurco.

Intră în cealaltă cameră şi se întoarse puţin mai târziu cu inelul ecvestru al centurionului.

– Încă un mic detaliu şi îl vom convinge pe Sinius.

– Ei? Macro îl privi. Ce ai de gând?

– Vei vedea. Haide, vino!

Cato ieşi primul pe palier, părăsind apartamentul cu două camere. Chiar înainte să închidă uşa în urma lor, Septimus le şopti:

– La prânz, la Boarium.

Având grijă să-şi pipăie drumul pe scara întunecată, cu treptele ei şubrede care scârţâiau, Cato şi Macro părăsiră clădirea şi ieşiră pe stradă.

– Aşadar, înapoi la tabără! Tonul lui Macro era vesel acum că îşi duseseră sarcina la bun sfârşit. Ar trebui să apucăm vreo două ore de somn înainte de adunarea de dimineaţă.

– Mai e ceva ce trebuie făcut înainte, zise Cato.

– Ce? întrebă Macro pe un ton obosit.

– Ceva ce nu e neapărat plăcut, dar e necesar. Cato se îmbărbătă ca să-şi îndeplinească sarcina, apoi arătă spre stradă. Să mergem!

Capitolul 16

Macro fu primul care rupse vraja. Dădu la o parte mâna lui Lurco şi se întoarse, în timp ce îşi căuta măciuca prin mantie. O avu în mână înainte să facă primul pas spre Vitellius. Fostul tribun era prea uluit ca să mai reacţioneze şi încă se mai împleticea după vinul pe care îl consumase. Chiar şi aşa, se feri atunci când măciuca lui Macro tăie aerul, iar impulsul o trimise direct într-o clădire. Încheieturile de la degetele lui Macro trosniră pe cărămizi, iar el scoase un strigăt strangulat de furie şi durere, în timp ce Vitellius se împleticea înapoi. Cato îl lăsă jos pe Lurco şi se întoarse să îşi ajute prietenul, dar Macro atacă, împingându-l pe Vitellius în piept cu mâna liberă şi trimiţându-l pe spate, direct pe pietrele de pavaj.

– Ajutor! se tângui Vitellius. Ajutaţi-mă!

Macro se aruncă asupra lui, scoţându-i aerul din plămâni. În acelaşi timp, îşi trase înapoi mâna însângerată în care ţinea măciuca şi o aruncă plin de răutate spre capul lui Vitellius. Cel din urmă simţi mişcare şi se dădu înapoi, primind lovitura în umăr.

– Offf, ia-o odată! mârâi Macro în timp ce îşi arunca bâta, apoi îşi făcu mâna pumn şi îl pocni pe celălalt bărbat direct în obraz.

Capul lui Vitellius lovi pământul de dedesubt, iar el rămase ţeapăn, cu mâinile căzute dezordonat peste piept. Macro îşi trase mâna înapoi, ca să lovească din nou, dar văzu că Vitellius era inconştient. Macro se căzni să se ridice, gâfâind. Cato stătea de partea cealaltă a omului doborât, holbându-se în jos.

– Grozav! zise Macro. Acum ce facem?

– Ne-a văzut. Ştie că ne aflăm la Roma. Nu-l putem lăsa să vorbească.

– Aşadar... Macro zâmbi cu cruzime şi îşi trase pumnalul. Întotdeauna am sperat că se va ajunge la asta.

– Ce faci aici!?

Cato îl apucă de braţ.

Macro se întoarse spre el cu o expresie surprinsă:

– Putem scăpa de el o dată pentru totdeauna. Ştii ce a făcut, nouă şi altora. Nu cred că mai există alt om care să merite ca el un cuţit între coaste şi apoi să fie lăsat să sângereze în vintre.

– Nu. Cato clătină din cap. Ăsta nu e unul dintre ordinele noastre.

– Atunci e un bonus.

Macro îşi eliberă braţul.

– Nu. Gândeşte-te, Macro. Martorii l-au văzut plecând împreună cu Lurco. Narcissus va auzi despre asta. Dacă va fi găsit mort, atunci

secretarul va şti că noi am făcut-o.

–Şi? Nu-i este prieten nici lui Narcissus.

– Asta nu înseamnă că Narcissus nu va folosi treaba asta împotriva noastră. Nu-l poţi omori pur şi simplu pe fiul unuia dintre cei mai influenţi bărbaţi din Roma fără să existe niciun fel de consecinţe.

Macro rămase tăcut.

– Atunci hai să-l facem să dispară. Îl aruncăm în Marele Canal.

– Şi dacă trupul său este găsit şi recunoscut?

Macro îşi ridică pumnalul.

– Pot să mă asigur că nu va fi recunoscut.

– Pune ăla la o parte, Macro, zise Cato cu fermitate. Trebuie să-l luăm cu noi.

– Rahat! mormăi Macro. Nu va fi prea uşor să-i cărăm pe amândoi.

– Ne descurcăm noi. Stai de pază până mă ocup eu de ei.

Cato scoase nişte sfori groase şi nişte bucăţi de pânză din tolba pe care o purta sub mantie. Legă mâinile celor doi bărbaţi şi apoi le îndesă pânza în gură. Nu era nimeni prin preajmă şi doar zgomotele familiare ale capitalei rupeau liniştea. Cato îl ridică pe Vitellius pe umerii lui Macro şi apoi îl luă pe Lurco, care nu era aşa de corpolent precum tovarăşul său.

– Gata? întrebă el. Să mergem!

Mai erau cel puţin opt sute de metri până la ascunzătoare, iar ei mergeau pe marginea străzilor, cocoşaţi sub poverile lor. La un moment dat, Vitellius începu să geamă, iar Macro fu nevoit să-l lovească cu capul de zid ca să-l reducă la tăcere.

– Nu te obişnui cu asta, îl avertiză Cato, în timp ce continuau să meargă în josul pantei, prin cartierul Subura.

Chiar înainte să ajungă la casă, dădură peste un grup de tineri scandalagii şi trebuiră să inventeze o poveste despre camarazii lor, care nu ţineau prea bine la băutură. Cele două grupuri se despărţiră cu râsete vesele. În cele din urmă, se împleticiră în insula şi îl lăsară pe Vitellius în vestibul, apoi se trudiră să îl care în sus pe scări pe centurion. Septimus le deschise uşa, intrând cu spatele în încăperea care era luminată de o lampă cu ulei.

– Bună treabă!

Clătină din cap aprobator, pe când se ducea să închidă uşa.

– Aşteaptă, icni Cato. Încă unul... mai trebuie să-l aducem.

– Încă unul? Despre ce vorbiţi?

– Îţi explicăm mai târziu... Vino, Macro.

Când se întoarseră cu Vitellius, agentul imperial se holbă surprins la cel de-al doilea trup, apoi păru şocat, când îi recunoscu trăsăturile.

– Sunteţi nebuni? Zeilor, ştiţi cine este? Ce mama mă-sii caută aici?

– Era cu Lurco... când l-am luat, începu Cato să explice trăgându-şi sufletul. Nu am avut de ales.

– Nu trebuia să-l aduceţi aici. De ce nu l-aţi lăsat pe stradă?

– Ne-a recunoscut.

– Cum?

Cato schimbă o privire prudentă cu Macro, apoi răspunse:

– Să înţeleg că Narcissus nu ţi-a spus nimic despre trecutul nostru.

– Doar ce trebuia să ştiu, răspunse Septimus băţos. În meseria mea, e periculos să deţii prea multe informaţii.

– În acest caz, e suficient pentru tine să ştii că am luptat alături de Vitellius în Legiunea a II-a, în Britannia. Nu am căzut de acord în privinţa câtorva chestiuni.

Macro chicoti.

– Asta ca s-o spunem al naibii de indulgent.

– În orice caz, continuă Cato, nu ne putem permite să-l lăsăm liber. Poate face legătura între noi şi dispariţia lui Lurco. Până ce ne vom termina treaba, trebuie ţinut ascuns. Va trebui să meargă cu Lurco.

– Sau am putea să ne descotorosim de el, sugeră Macro şi apoi ridică o mână pentru a-l linişti pe Cato, atunci când acesta îi aruncă o privire. Doar încercam să arăt care ne sunt opţiunile.

Septimus pufăi nervos.

– Lui Narcissus nu-i va plăcea asta. Lucrurile deja ne scapă de sub control. Trebuie să ne ocupăm de Vitellius.

Se auzi un geamăt, iar cei trei bărbaţi se întoarseră, văzând că Vitellius începuse să se mişte.

– Trebuie să-l legăm la ochi, îi zise Cato încet lui Septimus. Deja a văzut mai mult decât trebuia. Nu trebuie să poată să te identifice.

– În regulă. Ocupă-te de asta şi du-l în camera cealaltă, în timp ce noi vorbim cu Lurco. Trebuie să aflăm ce ştie despre urzeala Eliberatorilor.

Macro îşi scoase pumnalul şi tăie o fâşie din mantia lui Vitellius, pe care o înfăşură de două ori în jurul feţei acestuia, după care o legă strâns. Apoi îşi puse mâinile sub umerii fostului tribun şi îl târî până în camera cealaltă, unde îl aruncă pe podea. Şocul impactului îl trezi pe deplin pe Vitellius, care începu să bolborosească în căluş, pe când se zvârcolea pe jos. Macro îi puse cizma pe umăr.

– Nu mişca, mârâi el, şi s-ar putea să te las să trăieşti. Dacă ne faci probleme, jur pe toţi zeii, o să-ţi iau gâtul. Ai înţeles?

Celălalt bărbat încetă să se mai zbată şi rămase nemişcat, cu pieptul ridicându-se şi coborând. Clătină din cap.

– Uite un bun patrician, zise cu dispreţ Macro.

Se întoarse şi reveni în cealaltă încăpere, unde Cato şi Septimus îl sprijiniseră pe celălalt prizonier de perete. Septimus îşi trase gluga, pentru a-şi ascunde trăsăturile. Lurco gemea slab, iar Cato se întinse în faţă pentru a-i trage căluşul din gură. Centurionul vărsă şi un danf de acreală îl lovi pe Cato drept în faţă. Lurco bâiguia incoerent, ochii i se agitau, iar Cato îi trase o palmă.

– Haide! Trezeşte-te!

– Ahhhh... Ce?

Lurco clipi şi îşi dădu capul pe spate, lovindu-se de perete cu un trosnet puternic. Se cutremură şi gemu de durere.

– Ei, grozav! mormăi Macro. Exact ce ne trebuia acum, ca idiotul să leşine din nou.

– Şşş! şuieră Cato iritat. Se aplecă şi îl scutură de umăr pe Lurco, cu duritate. Lurco... Centurion Lurco!

Omul gemu şi deschise iarăşi ochii, clipind pe când se lupta să se concentreze. Se uită la chipurile celor din faţa sa, iar ochii i se măriră de uimire.

– Vă cunosc! Bineînţeles că vă cunosc. Soldaţii Capito şi Calidus. Noii recruţi. Se încruntă atunci când încercă să distingă chipul lui Septimus, care era umbrit de glugă, dar renunţă şi îşi concentră atenţia asupra lui Cato şi Macro.

– Pe toţi zeii, vă voi crucifica pe amândoi pentru asta! Atacarea unui ofiţer superior şi răpirea lui. Nu vi se va arăta îndurare.

– Taci din gură, se burzului Cato, ridicând pumnul ameninţător. Tu eşti cel aflat în necaz. Dacă nu ne vei răspunde sincer la întrebări.

Pentru prima dată, Lurco păru nesigur, apoi speriat. Înghiţi nervos şi îşi linse buzele înainte să răspundă cu glas moale:

– Întrebări?

– Nu o face pe nevinovatul, se răsti Septimus. Ştim că faci parte din conspiraţie.

Fruntea lui Lurco se încreţi.

– Ce vrei să spui? Ce conspiraţie?

Septimus îi dădu una în stomac, apoi, în timp ce Lurco căuta aer, îl împunse cu un deget:

– Nu-ţi vom mai da avertismente. Noi întrebăm, tu răspunzi. Clar?

– Da..., şopti Lurco. Destul de clar.

– Bine atunci. Un trădător, care a căzut recent în mâinile noastre, ne-a dat numele tău. Te-a numit înainte să terminăm cu el. A zis că eşti unul dintre capii complotului care urmăreşte să-l răstoarne pe împărat.

– E o minciună! Lurco clătina din cap disperat. Nu sunt trădător. Pe numele lui Jupiter, am depus un jurământ de loialitate!

– La fel ca bărbatul interogat. Asta nu l-a oprit să-l trădeze pe Claudius. Sau pe tine.

– Nu. E o greşeală.

– Destul de adevărat, zise Septimus şi dădu din cap spre Macro. Vezi ce poţi face ca să-i dezlegi limba... sau dinţii.

– Plăcerea e de partea mea.

Macro zâmbi cu răceală şi îşi strânse pumnii. Îl repezi pe dreptul în obraz, iar capul lui Lurco se dădu într-o parte. Un junghi arzător îi trecu lui Macro prin braţ, sporind durerea în urma contactului pe care îl avusese mai devreme cu peretele, când îl doborâse pe Vitellius. Lurco gemu. Se întoarse, ameţit, pentru a da iarăşi piept cu cei care-l

interogau. Umbrele lor, distorsionate şi ameninţătoare, jucau pe peretele îndepărtat al camerei. Scuipă o flegmă însângerată, apoi vorbi cu o sinceritate pasivă:

– Sunt nevinovat, vă spun.

– Înţeleg, rânji dispreţuitor Septimus. Atunci de ce ai fost numit drept trădător?

– E-eu nu ştiu. Dar jur că e o minciună.

– Pfff! Tu eşti un mincinos, Lurco. Şi unul destul de prost. Vreau adevărul. Macro!

Ochii lui Lurco se îndreptară spre Macro, mari şi rugători. De data aceasta, Macro îl lovi cu stânga, iar Lurco primi lovitura chiar deasupra urechii, pe când încerca să-şi dea capul la o parte. Centurionul se cutremură, iar pleoapele i se zbătură pentru o clipă.

– Vă rog... vă rog. Sunt nevinovat, bâigui el.

Septimus îl privi în linişte o clipă, apoi se ridică în picioare, atât de înalt încât aproape lovi una din grinzile tavanului jos. Se mai uită pentru o vreme la centurion, apoi îşi frecă nasul.

– Ce ziceţi, băieţi? E sincer cu noi?

– Nu prea cred, răspunse Cato, cântându-i în strună. Îţi aminteşti cât a rezistat celălalt trădător până când a ciripit? E doar o chestiune de cât va trebui să-l batem până ce ne va da vreo informaţie. Hai să continuăm.

– Plăcerea e a mea, mârâi Macro, aplecându-se în faţă, cu pumnii

ridicaţi.

– Vă rog din suflet! behăi Lurco. E greşit. Totul e greşit. Îi sunt loial lui Claudius. Sunt nevinovat. Trebuie să mă credeţi!

– Nu, nu te credem.

Macro îşi lipi palmele şi îşi trosni degetele, sperând că nu va fi nevoit să-l lovească din nou cu mâna bolnavă.

– Priveşte lucrurile din perspectiva noastră, continuă Septimus pe un ton mai binevoitor. De ce te-am crede pe tine şi nu pe cel care ne-a dat numele tău?

– Pentru că spun adevărul. Întrebaţi-l iar pe omul vostru. Întrebaţi-l de ce minte.

– Din păcate, nu putem! A murit în timpul interogatoriului.

Lurco păli. Când vorbi iar, glasul îi era implorator:

– Uite, s-a făcut o greşeală. Omul pe care l-aţi interogat trebuie să fi înţeles greşit numele meu.

– Nu, nu. Septimus plescăi din limbă. A fost foarte exact. Centurionul Lurco, Centuria a VI-a, Cohorta a III-a din Garda Pretoriană. Tu eşti, nu? Nu e nicio greşeală.

– Atunci... atunci trebuie să fi minţit.

Septimus îi aruncă lui Cato o privire întrebătoare.

– Ce părere ai?

Cato se prefăcu că se gândeşte pentru un moment.

– E posibil. Dar, atunci, mai e şi cealaltă chestiune.

– Da?

– Cealaltă chestiune pe care am descoperit-o. Faptul că centurionul Sinius îl vrea mort. Asta nu pare să aibă nicio logică. Foarte ciudat.

– Da. Septimus clătină din cap. Ciudat.

Lurco se uita de la unul la altul cu teamă crescândă.

– Sinius mă vrea mort? Ce se petrece?

– E simplu, zise Macro. Sinius ne-a ordonat să te ucidem.

– Dar te-am adus aici, în schimb, continuă Cato. Deja ştim că Sinius face parte din conspiraţie. Problema care ne nedumereşte este de ce un complotist ar da ordine pentru uciderea altui complotist. N-ai vrea să ne lămureşti acest mister?

– N-nu ştiu nimic despre asta. Lurco îşi ridică mâinile legate. Trebuie să mă credeţi. Vă implor.

Macro îşi trosni degetele şi se uită la Cato, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee:

– Poate că trădătorii încearcă să-şi acopere urmele? Morţii nu spun nimic.

– Dar eu nu sunt trădător! se smiorcăi Lurco. Nu fac parte din nicio conspiraţie.

– Mai încet! mârâi Macro. Sau vei trezi pe toată lumea din afuristia asta de clădire.

Lurco se supuse.

Cato vorbi iar.

– Dacă e adevărat, de ce crezi că te vor mort? Trebuie să existe un motiv. Ce ştii şi reprezintă un pericol pentru ei?

– Nu ştiu. Jur că habar nu am. Vă rog să mă credeţi!

Cei trei bărbaţi îl priviră în linişte, iar centurionul se chirci. Septimus trase aer puternic în piept, apoi îşi umflă obrajii.

– Trebuie să discutăm. Duceţi-l în camera alăturată, împreună cu celălalt.

Macro şi Cato îl apucară pe centurion de braţe şi îl târâră în a doua încăpere, unde îl aşezară lângă perete, în faţa lui Vitellius. Închiseră bine uşa în spatele lor şi apoi se apropiară de Septimus, pentru ca vorbele să nu le fie auzite de prizonieri.

– Nu ştim mai multe decât înainte, conchise Septimus cu amărăciune. De ce l-ar vrea Eliberatorii mort?

– Poate că fac doar o favoare gărzii imperiale, sugeră Macro ironic. Nu e cel mai bun ofiţer pe care l-am întâlnit.

– Cred că o să facem rabat de la asta, replică Septimus, fără să-l cunoască suficient pe Macro pentru a fi sigur dacă voia doar să fie amuzant.

Cato îşi trecu o mână prin păr.

– Dacă există un motiv pentru care vor să scape de Lurco, atunci trebuie să fie legat de ceva ce ştie el sau pentru că stă în calea planurilor lor. Din puţinul pe care l-am scos de la el, se pare că nu ştie nimic despre conspiraţie.

– Doar dacă nu cumva e un foarte bun actor, interveni Macro.

– E posibil, admise Cato. Dar teama lui părea destul de reală. Dacă ştie ceva ce Eliberatorii cred că le-ar putea pune planurile în pericol, atunci mie îmi este foarte clar că Lurco habar nu are că ştie ceea ce ştie.

Macro tresări.

– Cum ai spus?

– Nu contează, răspunse Cato, continuându-şi firul gândurilor. Dacă nu-l vor mort pentru a-i închide gura, atunci motivul trebuie să fie că reprezintă într-un fel un obstacol. Vor să-l înlocuiască.

– Să-l înlocuiască? Septimus îl fixă cu privirea. De ce ar vrea să-l înlocuiască?

Mintea lui Cato se lupta cu implicaţiile sugestiei sale. Dacă avea dreptate, atunci pericolul la adresa împăratului era destul de clar.

– Deoarece comandă soldaţii pretorieni care stau cel mai aproape de împărat în acest moment. Dacă Eliberatorii pot aduce unul din oamenii lor ca să-l înlocuiască pe Lurco, atunci vor fi la o aruncătură de băţ de Claudius. Suficient de aproape cât să încerce să-l ucidă. Are sens. Au încercat deja o dată, cu ambuscada în care a fost atras anturajul imperial, în ziua Jocurilor urcării pe tron. Data viitoare nu

vor mai fi nevoiţi să treacă prin cordonul de străjeri ca să înfigă un cuţit în el.

Septimus îl privi pe Cato pentru o clipă.

– S-ar putea să ai dreptate...

– Narcissus trebuie să-i scoată pe Lurco şi pe Vitellius din Roma şi să-i ţină ascunşi, continuă Cato. Apoi, vom aştepta să vedem cine va fi numit ca nou centurion al Centuriei a VI-a şi îl vom supraveghea cu mare atenţie. Vom vedea cu cine vorbeşte şi ne vom asigura că suntem destul de aproape de el ca să acţionăm de fiecare dată când centuria îl însoţeşte pe împărat.

– Asta înseamnă să ne asumăm un risc destul de mare, zise Macro. Mă îndoiesc că Narcissus va fi de acord cu aşa ceva. De ce să nu-l arestăm pe înlocuitorul lui Lurco? Şi pe Sinius, că tot veni vorba?

– Pentru că ne vor conduce spre restul conspiratorilor, vorbi Septimus înainte să poată Cato răspunde. Şi, să sperăm, ne vor conduce, de asemenea, spre ceea ce a mai rămas din tezaurul furat din convoi.

– Aşa e, încuviinţă Cato. Se opri pentru o clipă. Dar avem o problemă mai urgentă de care trebuie să ne ocupăm până atunci: trebuie să ne asigurăm că grânele pe care le-a adunat Cestius încă se mai află în depozitul din apropierea Boariumului. Dacă putem confirma asta, atunci Narcissus poate pune mâna pe ele, iar împăratul poate începe să hrănească mulţimea. Odată ce oamenii vor avea burţile pline, îi vor oferi mulţumirile lor, şi nu ameninţări. Asta va da peste cap planurile Eliberatorilor.

– Prea bine, zise Septimus. Ne vom ocupa mâine de asta. Haideţi să ne

întâlnim la intrarea în Boarium la prânz. Deocamdată, voi doi mai bine v-aţi întoarce în tabără să vă odihniţi. Mă voi ocupa eu de cei doi amici ai noştri.

– Te vei ocupa? Cato ridică o sprânceană.

– Vor fi duşi undeva unde îi putem supraveghea. Îi voi elibera imediat ce se va termina totul. Nu li se va face niciun rău.

– Păcat, murmură Macro.

– Cum îi vei scoate din oraş?

– Am o căruţă cu coviltir într-o magazie de sub apeductul de la capătul străzii.

Cato clătină din cap, iar Macro se întoarse spre uşă. Cato se opri în prag:

– Tocmai mi-a venit o idee. Sinius va dori o dovadă că treaba a fost făcută. Am nevoie de ceva de la Lurco.

Intră în cealaltă cameră şi se întoarse puţin mai târziu cu inelul ecvestru al centurionului.

– Încă un mic detaliu şi îl vom convinge pe Sinius.

– Ei? Macro îl privi. Ce ai de gând?

– Vei vedea. Haide, vino!

Cato ieşi primul pe palier, părăsind apartamentul cu două camere. Chiar înainte să închidă uşa în urma lor, Septimus le şopti:

– La prânz, la Boarium.

Având grijă să-şi pipăie drumul pe scara întunecată, cu treptele ei şubrede care scârţâiau, Cato şi Macro părăsiră clădirea şi ieşiră pe stradă.

– Aşadar, înapoi la tabără! Tonul lui Macro era vesel acum că îşi duseseră sarcina la bun sfârşit. Ar trebui să apucăm vreo două ore de somn înainte de adunarea de dimineaţă.

– Mai e ceva ce trebuie făcut înainte, zise Cato.

– Ce? întrebă Macro pe un ton obosit.

– Ceva ce nu e neapărat plăcut, dar e necesar. Cato se îmbărbătă ca să-şi îndeplinească sarcina, apoi arătă spre stradă. Să mergem!

Capitolul 17

Oamenii Centuriei a VI-a stăteau în formaţie, pe loc repaus, aşteptându-şi comandantul să iasă din apartamentele sale, pentru inspecţia de dimineaţă. Centurionul Lurco întârzia, iar oamenii ar fi început să şuşotească şi să se mute de pe un picior pe altul dacă nu s-ar fi aflat sub privirea rece a lui optio Tigellinus, care păşea regulat în susul şi în josul primului rând, cu bastonul îndesat sub braţ.

Cato nu se putea abţine să nu se simtă inconfortabil, având în vedere că din cauza lui, şi a lui Macro, toată centuria stătea în frig, aşteptând în zadar. Până acum, centurionul şi Vitellius trebuie că părăsiseră deja oraşul şi se aflau în drum spre vila îndepărtată unde aveau să fie ţinuţi până ce Narcissus avea să dea ordinul eliberării lor.

– Ce mama mă-sii îl reţine? şopti Fuscius cu asprime. Fac pariu că nenorocitul e încă în pătuţul lui şi doarme după o băută.

– Mai mult decât probabil, răspunse Macro încet.

– Nu e suficient de bun. Ofiţerii ar trebui să ştie mai bine că nu trebuie

să ne lase să stăm aşa în frig.

– Ofiţerii legiunii n-ar fi scăpat cu asta, adăugă Macro. Sunt făcuţi din material mai dur.

Fuscius îi aruncă o privire şi murmură pe un ton plin de scepticism:

– Aşa zici tu.

– Da. Macro clătină din cap. Şi mă opun oricui ar zice altfel.

– Cine naiba vorbeşte?

Tigellinus începu să urle, în timp ce păşea înapoi de-a lungul rândului, spre ei. Macro şi Fuscius tăcură instantaneu, privind drept în faţă. Tigellinus trecu mai departe, cu ochii scânteind, pe când căuta semne care i-ar fi putut da de gol pe cei vinovaţi. Continuă până la capătul rândului, făcu stânga-mprejur şi se întoarse.

– Nu mi-am imaginat aşa ceva! Am auzit clar pe unul sau mai mulţi dintre voi, tâmpiţi nenorociţi, şuşotind ca nişte şcolari care vizitează pentru prima dată un bordel! Cine a fost? Vă dau o singură şansă să ieşiţi în faţă sau toată nenorocita de centurie va munci la latrine!

– Rahat... Macro vorbi printre dinţii încleştaţi. Întotdeauna se ajunge la rahat, într-un fel sau altul.

Trase aer adânc în piept şi făcu un pas în faţă.

– Macro! şuieră Cato. Ce naiba faci? Întoarce-te în rând înainte să te vadă.

Macro îl ignoră şi, în schimb, strigă:

– Optio! Eu am vorbit.

Tigellinus se răsuci şi se îndreptă spre Macro, făcându-şi loc printre cei din primul rând şi oprindu-se chiar în faţa lui, cu o expresie plină de furie pe chip:

– Tu? Soldat Calidus. Mă aşteptam la mai multe din partea unui veteran cu experienţa ta. Sau poate că nepreţuita ta de Legiune a II-a n-a fost altceva decât claca unor muieri, nu?

Cato tresări. În împrejurări obişnuite, prietenul său ar fi considerat că un astfel de comentariu era motiv de bătaie. Faptul că era mai mare în rang decât Tigellinus, dacă nu ar fi fost forţat să-şi menţină acoperirea, n-ar fi făcut altceva decât să alimenteze mânia lui Macro. Dar Macro îşi ţinu gura bine închisă şi nu răspunse provocării. Tigellinus se opri scurt, apoi îşi încreţi buza, pe când continua:

– Cam ăsta e spiritul de luptă al Legiunii a II-a. Eşti de serviciu, Calidus. Vei curăţa latrinele timp de zece zile. Data viitoare când mai ieşi pe teren, poate te vei învăţa minte şi-ţi vei ţine gura.

– Da, optio.

– Treci în rând! lătră Tigellinus, iar Macro făcu un pas înapoi.

Locţiitorul îi aruncă o căutătură încruntată, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă iar spre capătul rândului.

– De ce naiba ai făcut asta? şopti Cato din colţul gurii.

– Mă auzise. Ştii genul lui, Cato. Nu ne va lăsa în pace.

– Oricum ar fi, nu ai timp de pierdut lopătând la rahat.

Macro ridică uşor din umeri.

– În clipa asta, simt că mă bălăcesc în rahat.

Rămaseră tăcuţi ceva vreme, iar unii dintre oamenii celorlalte centurii, care primiseră liber, se opreau să-i privească plini de curiozitate, în drumul lor spre cazărmi.

– La ce vă uitaţi ca mâţa-n calendar? le strigă Tigellinus, iar soldaţii se grăbiră să-şi vadă de drum.

Un ofiţer înalt, voinic, trecea de capătul cazărmii şi se îndrepta în direcţia cartierului general; aruncă o privire spre Centuria a VI-a, apoi se opri la mijlocul drumului, schimbă direcţia şi se apropie de Tigellinus.

– Ce înseamnă toate astea, optio? strigă tribunul Burrus. Ce mai caută încă oamenii tăi pe terenul de paradă?

Tigellinus îşi trase umerii în spate şi luă poziţia de drepţi.

– Îl aşteptăm pe centurionul Lurco, domnule.

– Îl aşteptaţi? Burrus se încruntă. De ce? Trimite după el. Ai trimis un om după el?

– Da, domnule. Dar centurionul nu era în apartamentele sale.

– Nu? Atunci unde mă-sa e?

Întrebarea era una retorică, iar Tigellinus îşi ţinu gura închisă.

Burrus clătină din cap.

– Bine, atunci. Dă-le liber oamenilor. Trimite pe cineva să-l caute pe Lurco. Vreau să îmi raporteze imediat ce va fi găsit. Ridică tonul pentru ca toată Centuria a VI-a să-i poată auzi cuvintele: Nu dau o ceapă degerată pe ranguri atunci când vine vorba de oamenii aflaţi sub comanda mea, care nu reuşesc să-şi facă datoria. Centurionul Lurco va fi în cel mai mare rahat din viaţa lui, atunci când îl voi vedea. Optio, continuă!

– Da, să trăiţi! Tigellinus salută, apoi aşteptă ca tribunul să plece, înainte să se întoarcă spre oamenii săi şi să tragă aer adânc: Centuria a VI-a... liberi!

Oamenii se întoarseră într-o parte şi apoi rupseră rândurile, îndreptându-se spre cazarmă, murmurând cu voci joase, pe când făceau speculaţii în legătură cu absenţa centurionului. Cato şi Macro se duseră în camera din unitatea lor, cu Fuscius, iar tânărul închise imediat uşa în urma lor. Se întoarse cu o expresie plină de emoţie:

– Asta e o răsturnare de situaţie, chiar şi pentru Lurco!

Macro ridică o sprânceană:

– Centurionul are antecedente, deci?

– O, da. Nu prea a fost în formă nici înainte, dar nu a lipsit niciodată de la trecerea în revistă a trupelor. Pe unde naiba o umbla?

– Probabil că a băut până şi-a pierdut cunoştinţa, zise Cato. Va fi muştruluit zdravăn când va apărea. Tribunul Burrus nu pare a fi genul milos.

– Destul de adevărat. Fuscius rânji, în timp ce îşi punea suliţa pe raft. Stomacul i se tângui zgomotos, pe când se dădea în spate. Tresări. Pe

toţi zeii, sunt lihnit.

– La fel şi noi, băiete, răspunse Macro. Dar noi o ducem mai bine decât cei din Subura. Cel puţin noi suntem hrăniţi cu regularitate. Nenorociţii ăia amărâţi trebuie să vâneze resturile. Vor cădea ca muştele în curând.

Fuscius clătină din cap gânditor:

– Nu e a bună. Împăratul ne-a dezamăgit foarte tare. Nu va mai trece mult până ce vom începe să facem şi noi foamea, împreună cu gloata. Atunci vor apărea necazurile.

Cato se uită la el:

– Necazuri? Crezi că nu sunt şi aşa suficiente necazuri?

– Revoltele din cauza foametei? Fuscius dădu din cap. Asta nu va fi nimic în comparaţie cu ceea ce se va întâmpla odată ce oamenii vor începe să moară de foame cu miile. Vă zic, când se va întâmpla treaba asta, străzile vor fi pline de sânge. Garda Pretoriană va fi singura care va putea împiedica instalarea haosului. Unicul lucru care stă între împărat şi gloată. Şi când se va ajunge la asta, fie Claudius va trebui să ne promită o avere pe măsură pentru a se asigura de loialitatea noastră, fie...

– Fie...? interveni Macro.

Fuscius aruncă o privire neliniştită spre uşă pentru a se asigura că era închisă, apoi continuă cu glas scăzut:

– Sau ne vom alege un nou împărat. Unul care îşi poate permite să ne plătească pentru loialitatea noastră.

Macro schimbă o privire rapidă cu Cato, după care îşi drese glasul:

– Asta înseamnă trădare.

– Aţi stat în legiune prea mult timp, prietene. Fuscius zâmbi. Aşa facem noi afaceri în Garda Pretoriană.

– Şi tu de unde ştii? Ai servit atât de puţin că abia ai învăţat să deosebeşti un capăt al suliţei de celălalt.

– Îi ascult pe alţii. Vorbesc cu oamenii. Fuscius dădu din cap. Ştiu ce se întâmplă. Claudius o fi împărat acum, dar dacă nu face ceva să înmoaie Garda Pretoriană, unii dintre noi vor lua în consideraţie şi ideea găsirii unui nou stăpân.

– Mai uşor de zis, decât de făcut, spuse Cato. Britannicus e prea tânăr. La fel şi Nero.

– Poate că Nero e tânăr, dar e popular. Ai văzut cum îl aclamau soldaţii la Jocurile urcării pe tron.

– Aşadar, pur şi simplu ne fărâmiţăm şi ne schimbăm împăraţii după capriciile publicului?

Fuscius îşi strânse puţin buzele.

– E un motiv la fel de bun ca oricare altul. Şi poţi fi sigur că orice nou împărat va face tot ce îi stă în putinţă pentru a câştiga Garda Pretoriană de partea lui cât mai repede posibil. Mie îmi convine. Şi o să vă convină şi vouă dacă sunteţi suficient de inteligenţi ca să vă daţi seama de asta.

Lui Cato nu îi plăcea felul nestatornic în care îşi înţelegea tânărul

datoria de soldat. Văzuse lăcomia de neascuns care ardea în ochii lui Fuscius şi simţea dorinţa copleşitoare de a se elibera din veninul gropii de şerpi care era politica Romei. Falsitatea şi ambiţia nemiloasă care umpleau inimile celor din centrul puterii din imperiu nu erau stânjenite de nicio urmă de moralitate. Acum că el şi Macro fuseseră atraşi în această lume, tânjea să revină la îndatoririle sale din armată. Nevoia de a ascunde adevărata sa identitate şi de a-şi păzi spatele genera o tensiune constantă, iar Cato nu dorea nicidecum să rămână la Roma mai mult decât era nevoie. Dintr-odată îşi dădu seama că, dacă s-ar căsători şi ar intra în familia Iuliei, ar putea fi implicat în lumea periculoasă şi necinstită a capitalei. Tatăl ei era senator, un actor în jocul uneori letal al politicii. Dacă va avea o astfel de viaţă, Cato realiză că va fi nevoit să-şi câştige existenţa de unul singur tot timpul.

Asta nu era viaţă pentru un soldat, chibzui Cato, apoi zâmbi în sinea lui amuzat la această identificare promptă a lui însuşi. Până de curând, avusese mari îndoieli referitor la abilităţile sale de soldat şi simţea că doar juca rolul de luptător. Asta nu-l mai neliniştea acum. Experienţele dificile din anii de militărie îi gravaseră profesia în suflet, la fel cum armele duşmanilor săi îi lăsaseră urme în carne, pentru ca toţi să poată vedea ceea ce era el: un soldat al Romei, până în măduva oaselor.

Chiar dacă se simţea alinat la gândul acestei certitudini, Cato simţi un junghi de nelinişte, pe când se întreba dacă va putea echilibra asta cu faptul că îi va fi soţ Iuliei şi, într-o zi, tatăl copiilor ei, dacă zeii îi vor binecuvânta cu unii. Alţi bărbaţi se descurcau, dar Cato se întreba dacă se va putea împăca, în cele din urmă, cu un astfel de compromis. La fel, oare Iulia va tolera asta? Va fi pregătită să-i rămână o soţie loială şi iubitoare, în timp ce el va duce campanii alături de Macro pentru a apăra frontierele imperiului?

Încercă să-şi alunge îndoielile şi să-şi concentreze gândurile la ceea ce trebuia să-i răspundă lui Fuscius. Era posibil ca tânărul să-l testeze. Poate că Fuscius era implicat în conspiraţie în vreun fel. Sau auzise oare ceva? Şi mai îngrijorătoare era posibilitatea ca el să reflecte, pur şi simplu, părerile multora dintre soldaţii Gărzii Pretoriene.

– Un nou împărat, zise Cato. Şi tu crezi că va fi Nero.

– Cine altcineva?

– E cel mai probabil candidat care să-l înlocuiască pe Claudius, admise Cato. Deşi, mai există o posibilitate. De ce să ne mai obosim să găsim alt împărat? De ce să nu ne întoarcem la zilele republicii? Desigur, am rămâne fără slujbă. Care ar mai fi rostul gărzii fără un împărat pe care să-l protejeze?

Fuscius se uită la Cato pentru o clipă:

– Oricine ar conduce Roma, poţi fi sigur că va dori protecţie. Senatul va avea nevoie să fie apărat la fel de mult ca şi un împărat. Şi vor fi pregătiţi să plătească pentru asta.

Macro râse:

– Sugerezi că Garda Pretoriană ar trebui să ceară taxă de protecţie?

Fuscius ridică din umeri.

– Spune-i cum vrei. Ideea e că noi suntem adevărata putere din spatele tronului imperial sau al oricărei alte persoane pe care ne hotărâm să o susţinem.

– Crezi că armata ar trebui să preia puterea? întrebă Cato.

Un zâmbet flutură pe chipul tânărului soldat.

– Ba deloc. Doar consider că noi verificăm neoficial puterea oricui ar prelua Roma. Serviciu pentru care vom fi frumos răsplătiţi.

– Altfel..., adăugă Macro ironic.

Ivărul de la uşă se ridică, iar aceasta se dădu de perete; cei trei bărbaţi aveau o expresie vinovată când se întoarseră şi-l văzu pe locţiitorul Tigellinus stând în prag. Îi privi ciudat.

– Ce e asta? Arătaţi ca nişte hoţi de buzunare prinşi asupra faptei. Scoase un grohăit amuzat înainte să arate cu degetul peste umăr. Calidus, Capito, sunteţi chemaţi la cartierul general. Centurionul Sinius a trimis după voi. Mai bine aţi lua-o din loc.

– Da, optio, clătină Cato din cap. Aveţi idee ce vrea de la noi?

– Habar n-am. Tigellinus zâmbi subţire. Asta vă rămâne vouă să aflaţi, băiete.

Cato simţi umflătura uşoară a obiectului pe care-l avea în punga de la cingătoare. Aşteptase să fie chemaţi.

Tigellinus începuse să-şi desfacă cureaua care-i lega coiful sub bărbie, pe când Cato şi Macro se îndreptau spre uşă. Chiar când ajunseră la prag, locţiitorul vorbi iar:

– Să nu credeţi că nu am observat cât de mult vă place să vă furişaţi afară din tabără. Ar fi bine pentru voi să nu faceţi ceva ce vă poate aduce necazuri, s-a'nţeles?

Cato nu răspunse, ci pur şi simplu încuviinţă din cap, apoi îi făcu

semn lui Macro, după care părăsiră cazarma şi se îndreptară de-a lungul taberei, spre birouri.

– Am înţeles că centurionul Lurco a dispărut. Sinius îşi aplecă capul într-o parte, în timp ce îi privea pe cei doi soldaţi care stăteau în faţa mesei din biroul său. Nu-l pot găsi nicăieri. Ofiţerul însărcinat cu paza porţii principale mi-a raportat că a părăsit tabăra aseară şi nu s-a mai întors. Să înţeleg că nu trebuie să mă aştept să-l mai văd?

– Da, domnule, răspunse Cato.

– Ce s-a întâmplat cu Lurco?

Cato se căută în pungă şi scoase un mic obiect pe care i-l aruncă pe birou, unde ateriză cu un zgomot înfundat. Centurionul Sinius nu se putu abţine să nu-şi strâmbe nasul pentru o clipă, plin de dezgust, pe când se uita la degetul tăiat, care purta inelul ecvestru care îi aparţinuse lui Lurco. Cato îi urmări cu atenţie reacţia. Degetul fusese luat de la unul din cadavrele proaspete, adus la mal de apele din Marele Canal. Nu fusese prea greu să taie degetul şi să aşeze inelul lui Lurco pe el. Combinaţia trebuia să aibă un efect convingător, cugetase Cato, şi trebuia să dea mai multă greutate simplei afirmaţii că el şi Macro îl omorâseră pe comandantul centuriei lor. Sinius ridică degetul pentru a-l cerceta mai îndeaproape şi îl puse la loc pe birou. Se uită la Cato.

– Foarte bine. Cred că voi doi aţi putea fi genul de oameni pe care să mă pot baza. Abilităţile voastre îmi vor fi de folos în următoarele zile. Foarte folositoare, într-adevăr.

– Dar banii noştri, domnule? întrebă Macro. Capito a zis că ne veţi da încă o mie de denari imediat ce treaba va fi terminată.

– Bineînţeles că există şi o recompensă. Doar nu credeţi că nu îmi voi respecta angajamentul?

– Încrederea e un lux în zilele noastre, zise Macro. Mă plătiţi şi am încredere. Dar dacă încercaţi să mă înşelaţi, veţi termina prin a vă alătura lui Lurco... domnule.

Centurionul îl fulgeră cu privirea pe Macro, apoi vorbi pe un ton moale, dar care dădea fiori:

– Îndrăzneşti să mă ameninţi? Ştii prea bine care este pedeapsa pentru ameninţarea unui ofiţer superior.

– Dar în acest moment nu sunteţi un ofiţer superior. Macro îşi ridică buza într-o urmă de rânjet. Sunteţi un tovarăş conspirator. Sau, aşa cum ar crede unii, un trădător. Singura diferenţă este că dumneavoastră credeţi că o faceţi pentru idealuri înalte, în timp ce eu şi Capito o facem pentru bani.

Cato îl urmărea cu atenţie pe prietenul său. Macro îşi juca bine rolul, exact aşa cum stabiliseră în timpul cât traversaseră tabăra, până la cartierul general. Era important ca el şi Macro să aibă un motiv credibil pentru a se implica în complot.

Sinius clătină încet din cap:

– Înţeleg. Spune-mi, niciunul dintre voi nu e pregătit să acţioneze doar din simţul datoriei faţă de Roma? Îşi mută privirea spre Cato. Dar tu?

Cato îşi strânse buzele pentru o clipă:

– E foarte bine să faceţi apel la patriotism, domnule, dar adevărul este că nu contează prea mult cine conduce imperiul din punctul de vedere al celor ca mine şi Calidus. Dacă este împăratul Claudius sau dacă sunteţi dumneavoastră şi prietenii pe care îi aveţi, nu are importanţă pentru populaţia Romei sau pentru noi, soldaţii. Cato se opri. Atât timp cât există un împărat, există şi Garda Pretoriană, iar noi ne descurcăm destul de bine din salariu şi câştigurile suplimentare. Dacă plănuiţi să vă puneţi propriul om pe tron, atunci vom avea în continuare o slujbă şi vom obţine şi un bonus frumuşel pentru serviciile pe care vi le prestăm. Totuşi, dacă plănuiţi să scăpaţi de împărat şi să daţi înapoi puterea Senatului, atunci noi vom rămâne pe dinafară, doar dacă nu suntem recompensaţi cum trebuie, chiar acum. Aşa că, îmi cer scuze dacă ne vedem de interesul nostru. Oricum, nu cred nici măcar o clipă că grupul dumneavoastră va scăpa ocazia de a-şi schimba norocul odată cu schimbarea regimului. Nu există motive simple în politică, nu-i aşa, domnule?

– Aha! Ce eşti tu, Capito? Soldat sau student la relaţii politice?

Cato îşi trase umerii în spate şi luă poziţia de drepţi:

– Sunt soldat! Unul care a servit suficient de mult cât să ştie că prima îndatorire pe care o are e faţă de el însuşi şi faţă de camarazii săi. Restul e doar praf în ochi pentru proşti.

În micul birou urmă o tăcere încordată, după care centurionul Sinius zâmbi.

– E reconfortant să ştiu că sunteţi loiali doar vouă înşivă. Cunosc bine oamenii ca voi. Atât timp cât sunteţi plătiţi, mă pot baza pe voi. Doar dacă, desigur, nu întâlniţi un protector mai generos.

– Adevărat, încuviinţă Cato din cap. Motiv pentru care dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră veţi avea grijă să fim plătiţi, dacă vreţi să ne ţineţi de partea voastră. În acelaşi timp, dacă încercaţi să ne trageţi pe sfoară, atunci vă promit că nu veţi trăi suficient cât să regretaţi.

Sinius se lăsă pe spate în scaun cu o expresie dispreţuitoare.

– Ne înţelegem destul de bine. Faceţi exact ce vi se spune şi vă veţi primi răsplata şi, când se va termina totul, să vă ţineţi gura.

– Nu trebuie să vă faceţi griji, zise Macro. Ştim să ne ţinem gurile închise.

– Atunci aveţi grijă să faceţi întocmai. Sinius ridică degetul tăiat între degetul mare şi arătător şi îl aruncă într-o cârpă veche. Înfăşură pânza unsuroasă în jurul obiectului greţos şi îl puse într-o cutiuţă, unde îşi ţinea stilusurile şi peniţele. Închizând capacul cu zgomot, Sinius îi privi pe ceilalţi: Asta e tot pentru moment.

– Nu chiar totul, mârâi Macro. Banii noştri.

– Desigur. Sinius se ridică de pe scaun şi traversă încăperea până la un seif. Scoase cheia de pe un lanţ pe care îl purta în jurul gâtului şi o puse în încuietoare. Căută înăuntru şi trase două pungi din piele, apoi închise capacul. Se întoarse la birou şi puse pungile jos, cu un uşor clinchet: Argintul vostru.

Cato se uită la cele două pungi, estimându-le rapid conţinutul. Se uită în sus cu o încruntătură.

– Cât e înăuntru?

– Două sute de denari pentru fiecare.

– Aţi spus o mie, se răsti Cato. Unde este restul?

– Veţi primi restul când treaba va fi terminată. Şi numai atunci.

– E terminată. Am avut grijă de Lurco.

– Lurco este doar un pas de-a lungul drumului. Serviciile voastre vor fi necesare pentru ceva mai mult timp.

Cato trase aer şi vorbi printre dinţii încleştaţi.

– Ce altceva mai e de făcut?

– Toate la timpul lor. Sinius zâmbi. Nu mai e nevoie să spun că totul se va termina în mai puţin de o lună. Atunci vă veţi primi şi restul recompensei. Aveţi cuvântul meu în această privinţă.

– Cuvântul? Cato zâmbi dispreţuitor, întinzându-se după pungi, după care îi dădu una lui Macro. Ascultă, amice. Pe lumea asta, doar banii vorbesc. Încă ne mai datorezi câte trei sute de fiecare. Acum mai bine mi-ai spune ce trebuie să facem ca să-i câştigăm. Dacă îmi pun gâtul la bătaie pentru tine şi prietenii tăi, atunci vreau să ştiu ce ne ceri să facem.

– Nu. Faceţi cum vi se spune, când vi se spune. Asta e tot. Cu cât ştiţi mai puţin, cu atât mai bine pentru noi toţi. Acum plecaţi. Întoarceţi-vă la cazarmă. Veţi primi instrucţiuni când vom fi gata de acţiune. Sinius îşi drese glasul şi încheie cu voce tare, tăioasă: Liberi!

Cato şi Macro luară poziţia de drepţi, salutară şi se întoarseră rapid pentru a părăsi încăperea. Odată uşa închisă în spatele lor, Cato oftă

de uşurare şi începu să meargă pe coridor, cu Macro alături.

– Se pare că lucrurile se mişcă, zise Macro încet. Într-o lună, a zis.

Cato clătină din cap.

– Şi încă nu suntem prea aproape de a afla pentru cine lucrează Sinius. Va trebui să-l supraveghem şi mai atent de acum înainte. Urmăreşte-l, vezi cu cine vorbeşte. Trebuie să se întâlnească cu ceilalţi Eliberatori la un moment dat. Când o va face, trebuie să fim acolo.

– Uşor de zis, greu de făcut, răspunse Macro. Îşi vor lua măsuri de precauţie. Dacă comunică doar prin intermediul unor mesaje scrise codate?

Cato chibzui pentru o clipă.

– E posibil... Dar dacă vor acţiona curând, atunci sunt toate şansele să fie nevoiţi să vorbească faţă în faţă. Vom începe să-l urmărim pe Sinius imediat ce ne vom ocupa de treaba din Boarium.

– În regulă, consimţi Macro. Dar înainte să-l întâlnim pe Septimus, trebuie să mă mai ocup de o mică problemă.

– Şi care e asta?

Macro îşi cântări în mână punga cu argint.

– Nu las asta la cazarmă, unde vreun pungaş nesuferit poate pune mâna pe ea. Aşa că, înainte să facem orice altceva, cred că se cere o mică vizită la unul dintre bancherii din Forum.

Cato îşi încetini paşii pentru a se întoarce către prietenul său.

– La ce te gândeşti? Intenţionezi să păstrezi banii?

Macro nu-şi putu ascunde uimirea.

– Bineînţeles.

– Dar ştii al naibii de bine de unde provine argintul ăla. Cato se uită împrejur pentru a se asigura că nu se afla nimeni suficient de aproape încât să-i audă. În afară de câţiva funcţionari care tăifăsuiau la câţiva paşi distanţă de ei, coridorul era pustiu. Cato îşi coborî vocea şi mai mult: Aparţine împăratului.

– Se pare că nu-i mai aparţine.

– Crezi că Narcissus este genul de om care să accepte acest argument? Îi va vrea înapoi, fiecare monedă pe care o poate recupera.

– Adică fiecare monedă despre care ştie. Aşa că nu am de gând să menţionez nimic despre astea. Şi nici tu, conchise Macro cu asprime. În plus, băiete, i-am câştigat înzecit. Deocamdată îi vom pune în linişte la bancă. Dacă nu întreabă nimeni de ei, atunci nu facem niciun rău dacă-i păstrăm. De acord?

Cato simţi un fior de frustrare.

– Şi dacă Sinius va mărturisi când Narcissus va zdrobi complotul? Dacă îi spune lui Narcissus că avem argintul?

Macro ridică din umeri.

– Atunci va trebui să ne asigurăm că vom ajunge primii la Sinius, înainte să se termine. Expresia i se înăspri când îl privi pe Cato. Dacă e redus la tăcere înainte să poată vorbi, atunci s-ar putea chiar să putem

pune mâna pe cufărul ăla pe care îl ţine în birou.

Neliniştea pe care o simţise doar cu o clipă înainte reveni, iar Cato şuieră:

– Te joci cu focul, Macro. Nici să nu te gândeşti la asta.

– Şi de ce nu? M-am săturat să fac treburile murdare ale lui Narcissus fără să primesc nimic în schimb. O răsplată dreaptă, cel puţin. Asta e o ocazie să ne vedem mai departe de viaţă, băiete. Am fi nişte proşti să scăpăm ocazia printre degete.

Cato putea vedea licărirea ameninţătoare din ochii prietenului său şi ştiu că ar fi fost o nesăbuinţă din partea lui să încerce să-l contrazică pe Macro în starea în care se afla.

– Vom discuta despre asta mai târziu, bine? Am nevoie de timp să mă gândesc.

Ochii lui Macro se îngustară pentru o clipă, apoi se forţă să zâmbească puţin.

– Prea bine. Mai târziu.

Capitolul 18

– Acesta este locul, murmură Cato, în timp ce arăta spre depozit.

Macro şi Septimus se aflau de-o parte şi de alta a lui Cato şi se plimbau de-a lungul docului. Acelaşi paznic, care îl alungase în mod brutal pe Cato doar cu câteva zile în urmă, stătea pe un taburet, lângă poartă. Ţinea o pâinică într-o mână şi capătul zbârcit al unui cârnat afumat în cealaltă, iar fălcile i se mişcau ritmic pe când se uita absent la şalupele ancorate de-a lungul cheiului, în faţa şirului de depozite. În ciuda lipsei de grâne, încă se mai importau ulei de măsline, vin, fructe, precum şi fluxul obişnuit de mâncăruri de lux pentru cele mai bogate mese din Roma. Iar toate acestea atingeau preţuri mult peste posibilităţile mulţimii care mişuna prin capitală, formată din cei mai săraci locuitori ai oraşului.

În apropierea depozitului lui Gaius Frontinus, de-a lungul docului, un grup de oameni zdrenţăroşi urmăreau descărcarea barjelor. Câteva carafe cu vin fuseseră deja debarcate, iar acum, un grup de oameni aşezaţi în şir descărcau coşuri mari pline de curmale uscate. Şeful grupului era însoţit de o mână de bărbaţi înarmaţi cu măciuci, care

formau un cordon larg în jurul mărfurilor de pe doc şi îi supravegheau cu atenţie pe cei adunaţi în jur.

– Acolo, zise Cato încet. Nu vom ieşi în evidenţă în mulţime.

Se îndreptară spre marginea adunării tăcute de bărbaţi şi femei, dintre care unii cu copii, şi îi dădură ocol până ce putură vedea poarta depozitului şi pe paznicul care stătea în faţa ei. Puţin mai devreme, Cato nu luase în seamă ce făcea bărbatul, dar acum putea vedea clar: era o afişare nesimţitoare de cruzime, căci el mânca în timp ce alţii mureau de foame.

– Ce vom face? întrebă Septimus. Nu putem să intrăm pur şi simplu.

– Am putea, mârâi Macro. Noi suntem trei, iar el nu e decât unul.

Septimus dădu din cap.

– Dacă forţăm intrarea, atunci Cestius va primi de veste suficient de repede încât el şi Eliberatorii să afle ce punem la cale. Nu ne putem permite să-i speriem şi să se dea la fund. E la fel de important să zdrobim conspiraţia, dar să găsim şi grânele. Între timp, trebuie să intrăm acolo şi să confirmăm că grânele se află înăuntru, apoi să ieşim fără să se dea alarma.

Cato se scărpină pe obraz.

– Nu va fi uşor. Depozitul e construit în jurul unei curţi. Peretele care dă spre debarcader este punctul cel mai jos. Restul este lipit de depozitele aflate de o parte şi de alta şi în spate. Nu există altă cale de acces. Trebuie să intrăm pe poartă sau peste zid. Dacă încercăm să-l escaladăm, vom fi văzuţi de paznic.

Macro aruncă o privire peste depozit şi clătină din cap.

– Ai dreptate. Atunci, ce facem?

Cato se uită în jurul docului pentru o clipă, apoi îşi îndreptă atenţia asupra oamenilor care descărcau barja, înconjuraţi de mulţime.

– Avem nevoie de o diversiune. Asta va fi treaba ta, Septimus. Între timp, eu şi Macro vom intra în depozit.

Le explică repede planul şi, apoi, pe când agentul imperial îşi croia drum prin mulţime, spre marginea docului, Cato şi Macro o luară din loc, în direcţia Boariumului. Aveau grijă să se ţină aproape de malul Tibrului, pentru a nu atrage atenţia paznicului. Exista pericolul, mic totuşi, să-şi amintească de chipul lui Cato, chiar dacă trăsăturile lui aspre şi expresia bovină indicau o minte care nu era prea obişnuită cu reţinerea informaţiilor. Odată ce acoperiră o distanţă sigură, se opriră şi se uitară, peste barjele ancorate pe cursul leneş al Tibrului. Cato privi spre mulţime şi-l văzu pe Septimus stând în apropierea pasarelei care ducea spre şlep. Cato ridică o mână discret, pentru a da semnalul.

Septimus o luă înainte şi aşteptă până ce unul dintre sclavii care cărau coşurile cu fructe uscate se strădui să urce pe doc. Apoi ţâşni printre doi dintre oamenii şefului de grup şi îşi aruncă braţele spre partea laterală a sclavului. Cel din urmă se împiedică, iar coşul îi zbură prin aer până ce atinse pământul, iar curmalele se împrăştiară pe chei. Ca la un semn, mulţimea care aştepta se năpusti asupra lor, aruncându-se pe jos, încercând să apuce fructele uscate.

– La o parte! Înapoi, nenorociţilor! urla şeful, începând să-i pocnească cu măciuca, furios. Ce mai aşteptaţi? Îndepărtaţi-i de marfă!

Oamenii săi fuseseră surprinşi de acţiune, dar începură să-i lovească pe cei care scormoneau pământul de la picioarele lor. În încăierare, un alt coş fu răsturnat, vărsându-şi conţinutul. Un strigăt de bucurie se ridică în văzduh, iar gloata înfometată se strânse în jurul lui.

Cato aruncă o privire rapidă peste umăr şi văzu că paznicul din faţa porţii depozitului se oprise din mestecat şi se ridicase pentru a vedea mai bine ceea ce se întâmpla. Buzele îi erau despărţite într-un uşor zâmbet, apoi făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de postul său pentru a privi violenţa frenetică, în timp ce gloata şi oamenii şefului de grup se luptau pentru încărcătura risipită.

– Haide!

Cato îl trase pe Macro de mânecă şi se întoarseră ca să străbată docul, spre zidul depozitului. Paznicul era cu spatele la ei. Mai rupse o bucată de pâine şi continuă să mănânce, în timp ce urmărea spectacolul. Dincolo de încăierare, Cato îl zări pe Septimus care se retrăgea, după ce se achitase de sarcina sa. Ajunseră la zid, iar Macro îşi uni palmele şi se lipi de cărămizile aspre. Cato puse cizma dreptă în mâinile lui Macro şi, pe când prietenul său începu să-l ridice, Cato îşi îndreptă piciorul şi se întinse, degetele sale căutând sprijin pe când se înălţa pe zid.

– Ridică-mă mai mult.

Macro icni de efort când îl ridică pe Cato şi gemu când acesta se urcă pe umărul lui.

– Am ajuns, strigă Cato încet şi apoi scrâşni din dinţi pe când se trăgea sus pe zid şi îşi arunca în sus un picior.

Inima îi bătea cu putere din pricina efortului şi se uită repede spre paznic, răsuflând uşurat când îl văzu că încă mai privea haosul de pe doc. Cato se lăsă să cadă în spatele zidului şi desfăcu în grabă funia pe care o avea legată în jurul mijlocului şi pe care o ascunsese într-unul din faldurile tunicii. Aruncă unul dintre capete peste perete şi apoi îl prinse strâns pe celălalt, se dădu pe spate şi îşi sprijini un picior de zid. O clipă mai târziu, simţi greutatea lui Macro trăgând de funie. Se auziră un târşâit de picioare şi o înjurătură înfundată înainte ca Macro să apară pe creasta zidului. Se căţără în grabă şi apoi sări în curtea depozitului, trăgând funia după el.

Pentru o clipă, amândoi bărbaţii stătură respirând precipitat, cu urechile încordate pentru a-şi da seama dacă nu cumva fuseseră descoperiţi. O zonă pavată, cam de treizeci de metri lungime şi zece lăţime, se întindea între zidurile clădirii masive care închidea curtea pe trei laturi. Mai multe uşi dădeau în curte, toate fiind închise. Nu exista nici urmă de activitate, iar curtea era ciudat de liniştită după zarva încăierării de pe doc. Cato trase aer adânc şi arătă spre căruţe.

– Cel puţin va fi mai uşor de ieşit decât de intrat.

– Dacă zici tu, răspunse Macro. Asta dacă Septimus îşi face treaba.

– S-a descurcat destul de bine când am intrat. Putem să ne bazăm pe el. Vino!

Cato se îndreptă spre cea mai apropiată dintre uşi şi văzu că era închisă cu un zăvor greu din fier. O privire rapidă în jurul curţii fu suficientă pentru a vedea că şi celelalte uşi erau încuiate. Cato trase de mâner şi încercă zăvorul. Cu mult efort, începu să se mişte, scoţând un scârţâit puternic. Se opri imediat.

– La naiba!

– Uşurel, băiete, zise Macro. Zgomotul de afară va acoperi orice am face noi aici. Şi putem scoate zăvoarele încet şi cu grijă.

Apucară cu putere de zăvor şi începură să tragă din nou. Cu un hârşâit uşor, zăvorul se mişcă şi, o clipă mai târziu, ieşi din încuietoare. Temându-se ca nu cumva balamalele să fie la fel de zgomotoase, Cato deschise uşa cu grijă, doar cât să poată trece el şi Macro. Lumina se revărsa peste o podea goală, din lespezi de piatră, aruncând umbre prelungi în faţa celor doi bărbaţi, pe măsură ce aceştia înaintau încet, îngustându-şi ochii pentru a privi în umbră, înainte ca aceştia să li se obişnuiască cu întunericul. Era un spaţiu mare, de vreo douăzeci şi cinci de metri lungime pe zece lăţime. Sus, grinzile se aflau mult deasupra podelei, iar şipcile din lemn susţineau acoperişul din ţigle. Erau două ferestruici înguste în perete, sus de tot, pentru a oferi lumină şi aerisire, dar nu foarte largi, astfel încât nici măcar un copil nu ar fi putut să se strecoare prin ele.

Cato se aplecă şi adună praful amestecat cu grâne care acoperea podeaua.

– Se pare că aici a fost grâu.

Macro clătină din cap şi privi în jur.

– Dacă fiecare încăpere din locul ăsta e la fel de mare ca aceasta, atunci ar fi fost suficient grâu aici cât să hrănească Roma timp de mai multe luni. Hai să încercăm în următoarea.

Dădură ocol curţii depozitului, dar fiecare magazie era la fel de goală ca şi prima. Singurele obiecte erau câţiva colaci de funie, scripeţi şi

butuci pentru descărcarea încărcăturilor grele din căruţe şi un morman de saci rupţi şi soioşi, aruncaţi într-un colţ al curţii. În fiecare magazie găsiră aceleaşi urme ale grâului care fusese depozitat acolo şi, după starea grăunţelor răspândite pe podele, se aflase acolo destul de recent. Când închiseră şi ultima dintre uşi, Cato merse din nou în mijlocul curţii şi îşi încrucişă braţele, încruntându-se.

– Unde a dispărut?

– Cestius s-o fi gândit că locul ăsta nu e sigur, reflectă Macro. Probabil că şi-a dat seama că Narcissus şi agenţii săi vor descoperi în cele din urmă unde a fost înmagazinat grâul. A fost mutat.

– Fără ca cineva să observe? Nu poţi muta atât de multe grâne fără să atragi atenţia.

– Doar dacă nu a mutat cantităţi mici. Astfel nu a atras atenţia oamenilor.

Cato reflectă puţin. Nu părea posibil ca matahala să fi mutat întregul stoc în mişcări limitate, în timpul pe care îl avusese la dispoziţie. Chiar şi aşa, mai era o întrebare care necesita răspuns.

– Unde să fi dus totul?

– Încă un depozit, poate?

– Cineva ar fi trebuit să observe.

– Atunci în barje, duse în aval până la Ostia şi înmagazinate acolo, imediat ce au adus fiecare transport.

– E posibil. Dar atunci de ce sunt urme de grâu în fiecare magazie?

Mie mi se pare că l-au avut pe tot aici înainte să îl mute. Atunci, de ce au făcut-o...? Cato îşi muşcă buza. Probabil că s-au temut să nu fie descoperiţi. Vor să fie acoperiţi. La urma urmei, le-am descoperit locul destul de repede. În orice caz, sunt sigur că grânele se află încă în Roma.

– Atunci unde sunt, deşteptule?

– Asta e întrebarea. Cato privi în jur, la pereţii tăcuţi ale depozitului. Ar trebui să fie un alt loc asemănător cu acesta.

– Cato, probabil că sunt zeci de depozite de-a lungul cheiului, numai pe partea asta a râului. Ca să nu mai vorbim de cele de pe malul opus al Tibrului şi de depozitele din spatele Forumului şi din celelalte pieţe ale oraşului. Nu le putem cerceta pe toate.

– Nu fără să-i alertăm pe adversarii noştri, conchise Cato. Imediat ce vor auzi că le-am luat urma, vor trebui să facă următoarea mişcare şi să pună în practică orice ar fi ceea ce plănuiesc.

– Şi atunci ce facem?

Cato oftă.

– Îi spunem lui Septimus să-i raporteze lui Narcissus. Ce altceva? Acum, hai să ieşim de aici.

Se întoarseră la zid. Acolo, unul dintre cărucioare fusese lăsat în apropiere de poartă. Macro se urcă pe el şi apoi îl ridică iarăşi pe zid pe Cato. Acesta aruncă o privire precaută peste zid, acolo unde paznicul se întorsese la scaunul lui, pentru a-şi continua masa. Mai departe, lupta pentru fructele împrăştiate pe jos încetase. Şeful grupului şi haidamacii săi restabiliseră cordonul de protecţie, iar

descărcarea barjei se reluase. Câteva trupuri zăceau pe jos, abia mişcându-se, iar altele erau înţepenite. Cei care reuşiseră să adune câteva curmale fugiseră deja, în timp ce restul priveau descărcarea şlepului, sperând la încă o şansă de a şterpeli ceva de mâncare. Cato îl căută, găsindu-l în cele din urmă pe Septimus. Agentul imperial ridică o mână în semn de recunoaştere, apoi se îndreptă de-a lungul docului, spre poartă. Se opri la mică distanţă de paznic.

– Nu vrei să-mi dai şi mie puţin?

Septimus arătă spre pâinea şi cârnatul din poala bărbatului.

– Cară-te.

– Haide, prietene. Mi-e foame.

– Asta nu e problema mea. Şi nu sunt prietenul tău, aşa că, după cum ţi-am zis: cară-te!

În timp ce Septimus făcu încă un pas în faţă şi ceru din nou, de data asta mai insistent, Cato se ridică pe zid şi se aplecă în jos pentru a-l trage pe Macro după el. Apoi, asigurându-se că atenţia paznicului era îndreptată asupra lui Septimus, se lăsară în jos pe cealaltă parte a zidului, încordându-şi muşchii umerilor şi ai braţelor, apoi dându-şi drumul. Cizmele lor bocăniră cu zgomot pe mizeria şi gunoaiele care se adunaseră la baza zidului. Paznicul tresări şi se uită repede în spate. Ochii i se măriră şi, într-o clipă, îşi apucă bâta şi se ridică în picioare, mâncarea rostogolindu-se pe pământ, în faţa scaunului.

– Înţeleg! Credeaţi că mă puteţi trage pe sfoară, nu? Unul vine din faţă, în timp ce amicii lui mă iau pe la spate, nu?

Se îndoi de spate, se lipi de poartă şi începu să-şi vânture bâta încoace

şi încolo. Cato văzu că în capătul bâtei erau bătute cuie şi îşi putu imagina foarte bine distrugerile pe care le-ar fi provocat acele vârfuri ascuţite în carnea unui om. Ridică o mână.

– Uşurel! Greşeala noastră! Hai, băieţi, ăsta e prea dur pentru noi. Haideţi să mergem.

Septimus îi dădu ocol paznicului pentru a se alătura celorlalţi, apoi cei trei bărbaţi se retraseră şi dădură să se întoarcă repede, pentru a merge de-a lungul docului, în direcţia Boariumului. Paznicul râse nervos şi le scoase limba dispreţuitor, împroşcând zgomotos cu salivă.

– Aşa, căraţi-vă, labagiilor! Dacă vă mai văd mutrele pe aici, atunci veţi simţi sărutul micii mele Medusa!

Împunse cu vârful măciucii spre ei.

– Nemerniculuiăstuia i-ar prinde bine o lecţie de bune maniere, mormăi Macro, încetinind pasul până ce Cato îl prinse de umăr şi îl împinse înainte.

– Nu acum. Hai s-o ştergem de aici înainte să-şi aducă aminte de mine.

Septimus se întoarse spre Cato.

– Aţi găsit ceva?

Cato îi explică pe scurt ceea ce văzuseră, iar agentul imperial se nelinişti.

– Fir-ar să fie! Avem nevoie de grânele alea.

– Dar convoiul din Sicilia? întrebă Macro. Credeam că va salva situaţia

pentru împărat.

– O va salva. Atunci când va ajunge. Dar o cantitate suplimentară de grâu ar fi fost o bună asigurare, în cazul în care convoiul va întârzia. Acum totul depinde de sosirea acestuia. Să dea zeii să ajungă în siguranţă. Spectacolul pe care îl organizează Claudius la lacul Albano va distrage gloata doar pentru scurt timp.

Merseră în tăcere, apoi Cato râse sec.

Septimus se uită la el cu duritate.

– Ce?

– Mă gândeam doar la toate ameninţările pe care le-a înfruntat Roma de-a lungul anilor, iar acum se pare că foamea va reuşi acolo unde barbarii, armatele de sclavi, politicienii ambiţioşi şi tiranii au eşuat. Dacă există vreun inamic mare al civilizaţiei, cu siguranţă că acesta este înfometarea. Niciun imperiu, indiferent cât de mare, nu se află decât la câteva mese distanţă de prăbuşire. Se uită la ceilalţi. Interesant, nu credeţi?

Septimus se uită cu asprime la Cato, apoi prinse privirea lui Macro:

– Uneori, prietenul tău nu e de prea mare ajutor. Spune-mi, mintea lui rătăceşte astfel adeseori?

Macro clătină din cap cu un aer plictisit:

– Nici nu-ţi imaginezi. Mă ameţeşte de cap.

Cato nu putu să nu zâmbească în chip de scuză:

– Doar o observaţie.

– Ei bine, ţineţi-vă ochii şi capul la treaba pe care o aveţi, îi certă Septimus. Eliberatorii plănuiesc ceva curând. Trebuie să fim atenţi şi să avem grijă de siguranţa împăratului şi a familiei sale. Inamicul ar putea avea ocazia să acţioneze peste două zile.

– De ce? întrebă Cato. Ce se întâmplă?

– Ultima secţiune din sistemul de drenare a lacului va fi terminată mâine. Claudius a decis să organizeze un banchet pentru ingineri şi câţiva invitaţi selecţi, înainte să dea ordinul de deschidere a ecluzelor. Nu este un eveniment public, aşa că nu vor fi prea mulţi oameni pe care centuria voastră să-i supravegheze. Dar întotdeauna există posibilitatea ivirii unor probleme atunci când suita imperială iese din Roma sau se întoarce în aceeaşi zi.

– Îl vom urmări îndeaproape pe bătrân, zise Macro. După treaba aia din Forum, poţi să te bazezi pe asta.

– Sper, răspunse Septimus pe când ajungeau la intrarea în Boarium. E destul de clar de ce vor Eliberatorii grânele. Acesta este stimulentul pe care îl pot oferi mulţimii, odată ce-l vor înlătura pe împărat. Întrebarea este: ce vor folosi ca să-l constrângă pe Claudius? Nu prea mai au mult timp înainte să facă următoarea mişcare, iar noi încă nu ştim prea multe despre planul lor. Trebuie să vă concentraţi asupra lui Sinius, să aflaţi care sunt contactele sale. Dacă avem numele capilor, atunci putem acţiona primii.

– Vom face tot ce putem, îl asigură Cato. Dar Sinius nu se dă de gol. Ne foloseşte, dar nu se încrede în noi. Dacă descoperim ceva, ne vom asigura că vom lăsa un mesaj la ascunzătoare cu prima ocazie.

– Prea bine. Septimus îşi înclină capul în semn de rămas-bun. Mai bine aş merge să-i raportez lui Narcissus. Nu va fi mulţumit.

Cei trei se despărţiră, iar agentul imperial se întoarse brusc şi o luă prin Boarium, în direcţia palatului imperial, care se ivea deasupra oraşului de pe creasta colinei Palatine. Macro şi Cato se uitară după el o vreme, apoi Macro murmură:

– Pe asta o pierdem, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?

– Lupta... treaba asta pentru Narcissus. Nu ştim unde se află grânele. Nu ştim ce plănuieşte duşmanul. Pe toţi zeii, nu ştim nici măcar cine este inamicul, în afară de Sinius şi de Tigellinus! Macro dădu din cap. Nu văd niciun semn că toată situaţia asta s-ar termina cu bine, Cato, băiete.

– Oh, nu aş zice că nu facem progrese, răspunse Cato cu hotărâre. Vom reuşi până la urmă. Vei vedea.

Pe când intrau în camera pe care o împărţeau cu Fuscius şi cu Tigellinus, Cato îl prinse pe tânăr admirându-se în platoşa ornamentată şi lustruită, care atârna împreună cu restul echipamentului în cuierul de pe perete. Urmă un moment de buimăceală, după care Cato observă bastonul lung, încoronat cu o sferă din alamă, din mâna stângă a lui Fuscius.

– Ar fi bine să nu cumva să te prindă Tigellinus cu ăla.

– Poftim? Fuscius reacţionă instinctiv şi se uită spre uşă cu o expresie

îngrijorată, înainte să se reculeagă şi să zâmbească. Nu mă deranjează. Nu acum. Tigellinus nu mai are nevoie de el. Fuscius ridică bastonul şi se uită la el cu mândrie. Este al meu.

Macro râse şi se întoarse spre Cato:

– Se pare că băiatului i-au apărut boaşele în sfârşit. Închipuie-ţi asta! Se întoarse spre Fuscius. Serios, aş pune ăla deoparte înainte să te vadă cineva cu el.

Pe chipul tânărului fluturară o urmă de iritare şi o scânteie de mânie. Apoi Fuscius se ridică, întinzându-se cât era de lung, şi îşi dădu uşor capul pe spate:

– Va trebui să încetaţi să îmi mai vorbiţi astfel, le zise el.

– Da? Macro ridică colţul gurii amuzat. Şi de ce, mă rog?

– Pentru că sunt noul optio al Centuriei a VI-a. Interimar, adăugă Fuscius.

– Tu? Macro nu-şi putu ascunde uimirea, dar şi uşoară dezamăgire, când îl privi pe celălalt bărbat. Şi Tigellinus? Ce s-a întâmplat cu el?

– Tigellinus? Fuscius zâmbi. Până când centurionul Lurco va fi găsit, Tigellinus a fost promovat în funcţia de centurion interimar al Centuriei a VI-a. Tribunul Burrus a luat hotărârea. A zis că nu-şi poate permite ca una din unităţile sale să nu aibă comandat pe criza asta şi că o să dea de belea cel care va lipsi fără permisiune. Când Lurco va ieşi la suprafaţă, va fi degradat la rangul de soldat, iar numirea lui Tigellinus va deveni permanentă. La fel ca şi a mea, de altfel. Fuscius îşi umflă pieptul. Eu sunt omul potrivit pentru slujba asta, aşa cum a zis şi Tigellinus când m-a ales pe mine. Zâmbetul lui Fuscius păli şi se

uită cu asprime la Cato şi la Macro. Asta înseamnă că voi doi o să vă adresaţi cu „optio” de acum înainte. E clar?

– Tu? Macro clătină din cap. Eşti cel mai bun om pe care l-a putut alege Tigellinus? Cel mai promiţător soldat din centurie? Îmi vine greu să cred.

– Să faci bine să crezi! zise Fuscius cu asprime. Şi nu te voi mai avertiza din nou, soldat Calidus. Îmi vei arăta respectul care se cuvine rangului meu sau te voi pune de serviciu.

– Da, optio. Macro îşi reţinu un zâmbet. Cum ordonaţi!

Fuscius se îndreptă spre el şi se uită fioros la Macro pentru un moment, de parcă ar fi sperat să-l facă pe celălalt să se clintească. Macro îi susţinu privirea deschis şi fără teamă, apoi pufnind dispreţuitor, Fuscius ieşi pe uşă, strângând bastonul în mână.

Macro clătină încet din cap.

– Iată un băiat care crede că e pregătit să preia slujba unui bărbat... De fapt, îmi aminteşte de tine. De ziua în care te-ai alăturat Legiunii a II-a, crezând că vei prelua direct o funcţie de ofiţer. Îţi aminteşti?

Cato nu asculta, căci era adâncit în gânduri. Se mişcă atunci când deveni conştient de tonul interogativ al cuvintelor lui Macro.

– Îmi pare rău, n-am auzit.

– Nu-ţi face griji. Nu era important. Ce te preocupă?

– Tigellinus. Centurionul interimar Tigellinus vreau să zic. Fruntea lui Cato se încreţi. Centuria a VI-a e desemnată să îl protejeze pe

Claudius şi pe rudele lui, iar Eliberatorii au acum un om la o aruncătură de băţ de familia imperială. Au reuşit în cele din urmă să pătrundă prin paravanul de gărzi care îl înconjoară pe împărat.

Macro îşi strânse buzele şi se cutremură.

– Crezi că Tigellinus va fi asasinul?

– Cine altcineva? De ce l-au mai înlăturat pe Lurco, atunci? Vor să-l plaseze pe Tigellinus în apropierea împăratului. Asta trebuie să fie explicaţia. Şi când va veni timpul potrivit şi vor avea ocazia, Tigellinus va lovi.

– Nu va scăpa cu asta, zise Macro. Va fi ucis pe loc. Sau va fi dus la interogatoriu.

– Asta nu va mai conta. După moartea lui Claudius, va urma haos... confuzie. Atunci, restul complotiştilor vor face următoarea mişcare. Vor folosi Garda Pretoriană ca să intre în oraş şi să preia controlul, vor anunţa un nou regim, condus de capii Eliberatorilor. Mi-aş putea paria viaţa pe asta, zise Cato întunecat.

Capitolul 19

Aşa cum se întâmpla adeseori în aprilie, furtuni violente măturau totul în cale dinspre apus, pe timpul nopţii şi, timp de două zile şi două nopţi, nori negri ameninţători acoperiseră cerul de deasupra Romei. Străzile erau învăluite în întuneric, cu excepţia izbucnirilor strălucitoare ale fulgerelor care le luminau pentru o clipă. Ploaia cădea ca un potop, răpăind pe acoperişurile din ţiglă, în obloanele de la ferestre şi pe străzile pavate. Torente grăbite curgeau pe străzile şi pe aleile capitalei, spălând mizeria şi rostogolindu-se în scurgerile care alimentau Marele Canal care se încolăcea sub inima Romei, înainte să se verse în Tibru.

Locuitorii oraşului se adăposteau în case şi, timp de două zile, pe străzi nu mai apăruseră bande ale sărăciţilor căutători prin gunoaie, care nu mai umblau după resturile de mâncare. Împăratul şi familia sa nu se aventuraseră nici ei afară. Rămâneau în palat, iar oamenii din cohorta lui Burrus a Gărzii Pretoriene mărşăluiau în schimburi de la tabără până la palat, prin ploia torenţială, învăluiţi în mantii. În ciuda seului cu care trataseră lâna pentru a o face impermeabilă, ploaia îşi găsea drum prin tunici şi pe sub armuri, făcându-le soldaţilor carnea

să se înfioare, în timp ce stăteau la datorie, tremurând, până ce erau eliberaţi din schimb şi mărşăluaiu înapoi spre cazărmile lor din tabăra pretoriană.

Nu exista nicio şansă ca Macro şi Cato să verifice dacă existau mesaje în ascunzătoare, întrucât noul centurion al Centuriei a VI-a refuza să le permită oamenilor săi să părăsească tabăra când nu erau de serviciu. La prima trecere în revistă ca nou comandant, Tigellinus anunţase că disciplina centuriei se relaxase sub predecesorul său. De aici înainte, aveau să fie o trecere în revistă şi seara şi un exerciţiu suplimentar, pe lângă datoria lor obişnuită de a păzi palatul. Noul optio îşi savura, de asemenea, promovarea, întrecându-se cu Tigellinus în a urla comenzi. Tigellinus se mutase în camerele lui Lurco şi îi lăsase pe Macro şi Cato să se descurce cu Fuscius, care acum lua toate deciziile în camera din unitatea lor, de la ora când trebuia stinsă lampa seara şi până la cuierele care erau rezervate doar pentru uzul locţiitorului.

Macro se străduia din răsputeri să-şi ascundă iritarea care clocotea în el. Cato, între timp, continua să chibzuiască asupra misterului grânelor dispărute. Recapitula fiecare detaliu al căutării pe care el şi Macro o efectuaseră la depozit, ca şi informaţiile pe care le obţinuse de la breasla negustorilor de grâne şi de la funcţionarul aflat în biroul lui Gaius Frontinus. Cum putea să dispară în oraş o cantitate atât de mare de grâne fără să lase nicio urmă? Era o ghicitoare care îl înnebunea pe Cato şi care îl necăjea, pe când îşi lustruia echipamentul şi îşi întindea la uscat mantia şi tunicile, pe micul raft din lemn care era aşezat în apropiere de mangalul solid aflat în camera lor. Între timp, Macro ieşise supus, în fiecare seară, pentru a duce la îndeplinire pedeapsa de la latrinele aflate la capătul clădirii celei mai apropiate de zidul taberei.

În sfârşit, în cea de-a treia dimineaţă, furtuna se opri, lăsând în urmă un cer albastru şi limpede, iar soarele începu în curând să încălzească acoperişurile şi străzile Romei, trimiţând vălătuci de aburi, care se răsuceau domol în văzduh, înainte să dispară. Oamenii ieşiră pe străzi şi, încă o dată, cadavrele celor care muriseră de foame sau căzuseră victime vreunei boli în starea de slăbiciune în care se aflau erau cărate afară pe porţile oraşului, în căruţe, pentru a spori numărul sutelor de leşuri care fuseseră duse la gropile comune săpate de-a lungul drumului care ieşea din Roma.

Se răspândise vestea, de la palat, că împăratul şi suita sa vor porni să inspecteze lucrările inginereşti şi pregătirile pentru spectacolul de la lacul Albano. Burrus ordonase centuriilor a V-a şi a VI-a să se adune în formaţie, iar Tigellinus umbla prin cazarmă urlând la oamenii săi să îşi ia echipamentul şi să se strângă, gata de marş. Soldaţii din fiecare unitate se înghesuiau să iasă, unii dintre ei încă legându-şi curelele coifurilor şi închizându-se unii pe alţii la armură. Când şi ultimul om fu gata, Tigellinus le ordonă să ia poziţia de drepţi, apoi cercetă rândurile, certându-şi oamenii pentru cele mai mici greşeli, în timp ce Fuscius nota crima şi pedeapsa corespunzătoare pe o tăbliţă cerată. Când termină cu inspectatul, Tigellinus făcu un pas în spate şi dădu piept cu noua sa funcţie, cu pumnii în şolduri.

– Fără îndoială că unii dintre voi se întreabă ce s-a ales de Lurco. În ceea ce vă priveşte, este mort. În ceea ce-l priveşte pe el, s-ar putea la fel de bine să fie mort, odată ce tribunul Burrus va pune mâna pe el. Tigellinus se opri, în timp ce unii dintre oameni începură să chicotească. Apoi trase aer adânc în piept şi continuă. Eu sunt centurionul vostru acum. Eu stabilesc standardele şi eu voi comanda cea mai bună centurie din întreaga Gardă Pretoriană. Asta înseamnă că voi fi aspru cu voi. Vreau disciplină. Vreau soldaţi care să arate

bine şi vreau eroi, dacă este nevoie. Oricine nu va îndeplini cerinţele mele, mai bine s-ar transfera din gardă într-o unitate mai puţin importantă. Dacă un astfel de bărbat hotărăşte să rămână, atunci îl voi distruge. S-a'nţeles?

– Da, să trăiţi! răspunseră oamenii pe mai multe voci.

– Nu v-am auzit prea bine! urlă Tigellinus. Parcă aţi fi o nenorocită de adunătură! Am zis: s-a'nţeles?

– Da, să trăiţi! strigară soldaţii cu un singur glas, care răsună în peretele cazărmii din faţă.

– Aşa mai merge. Tigellinus clătină din cap. Deja i-aţi dovedit împăratului că sunteţi buni în luptă. Ne-a onorat făcând din această unitate escorta lui personală. Vreau să păstrez această onoare şi în viitorul apropiat, domnilor. Când împăratul va părăsi palatul, vreau ca oamenii mei să fie cei care îl păzesc. Vreau să rămânem prima şi ultima linie de apărare. Noi vom fi scutul şi sabia de lângă el. El va continua să-şi pună încrederea în noi, să-şi încredinţeze viaţa în mâinile noastre, precum şi vieţile celor din familia sa. Nici nu trebuie să vă mai reamintesc cât de recunoscători pot fi împăraţii faţă de cei care îi servesc bine. Faceţi-vă datoria şi o vom duce cu toţii bine. Nu mă dezamăgiţi. Trecu cu privirea peste rândurile de soldaţi şi apoi se întoarse spre Fuscius. Asta e tot. Pune-i să se alinieze lângă poarta principală, gata de marş, optio.

– Da, domnule! Fuscius luă poziţia de drepţi şi rămase nemişcat până ce Tigellinus părăsi micul teren de paradă. Apoi strigă: Centuria a VI-a, la stânga-mprejur!

Cele două linii se întoarseră şi se pregătiră pentru următorul ordin.

– Marş!

Când coloana începu să se mişte înainte, Macro îi spuse încet lui Cato, care mergea în faţa lui:

– Ce crezi despre asta?

– Ştii ce cred, răspunse Cato. Ne ţinem ochii şi urechile deschise şi îi urmărim cu cea mai mare atenţie.

Oamenii din centuriile a V-a şi a VI-a mărşăluiau spre locul în care îi aştepta tribunul Burrus, călare pe un cal negru, îngrijit fără cusur. Când coloana fu gata, el ridică o mână în direcţia porţii, iar rândul din faţă se puse în mişcare. Intrară în Roma şi o luară spre palat, unde suita imperială se alătură coloanei, înainte să iasă din oraş şi să se îndrepte spre lac, la o distanţă de mai bine de cincisprezece kilometri de capitală. Împăratul era însoţit de mai puţini consilieri decât de obicei, observă Cato. Era Narcissus, dar niciun semn de Pallas sau de împărătească sau de cei doi băieţi.

Peisajul de ţară, spălat de ploaie, mirosea a proaspăt, iar căldura vestea apropierea primăverii. Primii muguri ieşiseră pe crengile multora dintre pomii fructiferi care mărgineau drumul. Lecticile care duceau grupul imperial se aflau între două centurii de pretorieni, iar, din spate, Cato abia putea să le distingă dacă îşi lungea gâtul peste coifurile strălucitoare şi vârfurile suliţelor care se unduiau în faţa lui. Pe când coloana trecea prin micile sate, locuitorii ieşeau să îl vadă pe împărat şi să-l aclame, în timp ce Claudius îşi ridica mâna în semn de salut. Pe ambele părţi ale lecticilor mergeau gărzile germanice, cu înfăţişarea lor barbară care îi speria pe sătenii mai fricoşi.

Ajunseră la lac după-amiaza devreme, iar oamenilor li se permise să

rupă rândurile şi să se odihnească în timp ce împăratul şi sfătuitorii săi inspectau pregătirile pentru Naumachia. Tribuna oficială imperială era aproape terminată, construită pe o movilă artificială care fusese ridicată la marginea lacului. De-a lungul malului, tâmplarii lucrau din greu să pregătească barjele şi ambarcaţiunile de pe râu care fuseseră tractate în sus pe Tibru pentru a forma cele două flote care urmau să se lupte pe apele lacului. Catarge improvizate se ridicau de pe punţile vaselor cu vergi, pânze şi greemente care erau mai mult decorative, decât funcţionale. Bănci pentru vâslit fuseseră fixate de-a lungul laturilor şi berbeci solizi în fruntea fiecărei ambarcaţiuni. De la distanţă puteau părea vase de război ale marinei romane, dar la o scară mult redusă. La patru sute de metri de locul unde se desfăşura activitatea de pe malul lacului se aflau palisadele unde urmau să fie ţinuţi cei care urmau să se lupte pe durata spectacolului.

– De necrezut, comentă Macro cu tristeţe, pe când el şi Cato priveau scena de pe o ridicătură pietroasă aflată la mică distanţă de locul unde oamenii din escortă se relaxau pe iarba înverzită, de-o parte şi de alta a drumului care ducea înapoi la Roma. Nu am văzut niciodată aşa ceva. Pare mai degrabă că se pregătesc de o campanie majoră, decât de un spectacol de gladitori.

– Nu-mi amintesc să fi depus atât de mult efort pentru a organiza invadarea Britanniei, răspunse Cato cu un rânjet ironic. Dar atunci Claudius urmărea doar să câştige o nouă provincie pentru imperiu. Acum caută să câştige inima mulţimii, un obiectiv de o importanţă strategică mult mai mare, în acest moment, presupunând că va trăi suficient de mult cât să le satisfacă pofta de lupte cu gladiatori, ca să nu mai vorbim de foame. Aş zice că şansele sunt împotriva lui Claudius.

Îşi îndreptară atenţia spre grupul imperial, pe când funcţionarul însărcinat cu organizarea spectacolului dădea raportul împăratului. Chiar şi de la o distanţă de mai bine de o sută de paşi, Cato putea vedea că omul avea toată atenţia lui Claudius. Din când în când, capul îi tresărea violent, pe când şchiopăta pe lângă funcţionar.

– Nu-i chiar un lucru de invidiat să fii împărat, nu crezi? zise Cato pe un ton gânditor. Duşmani din toate părţile, iar apropiaţii lui, sunt mult mai periculoşi.

– Uneori vorbeşti complet aiurea, Cato, răspunse Macro. Crezi că vieţile noastre sunt mai puţin expuse decât cea a lui Claudius? Nu prea cred, şi am cicatricile care dovedesc acest lucru, la fel ca tine. În orice caz, sunt câteva avantaje care vin odată cu slujba de a fi conducătorul absolut al celui mai mare imperiu din lume. Cred că m-aş putea obişnui cu riscurile meseriei.

– Una e să dai piept cu un bărbat înarmat cu o sabie, în luptă dreaptă. Alta e să intri într-o cameră plină de oameni, ştiind că mulţi dintre ei te-ar înjunghia bucuroşi pe la spate, în timp ce te salută frumos şi îţi promit loialitate eternă. Şi pentru că tot veni vorba, unde e Tigellinus?

Cato se uită prin grupul imperial, căutându-l neliniştit pe centurion.

– E acolo, cu Burrus şi cu ceilalţi. Macro arătă spre o mână de oameni adunaţi în jurul tribunului Burrus, care nu descălecase. Cato văzu silueta înaltă a centurionului şi răsuflă uşurat. Macro auzi şi se uită la prietenul său. Când crezi că va face Tigellinus mişcarea?

Cato reflectă o clipă.

– S-ar putea să încerce la prima ocazie care i se va ivi, dacă nu îi pasă

de propria sa viaţă. Dar din ceea ce am văzut la el până acum, mă îndoiesc că va renunţa la ea dacă există o speranţă de salvare. Dacă aş fi în locul lui Tigellinus, aş aştepta până ce aş fi aproape de împărat şi când acesta ar fi înconjurat de cât mai puţine persoane posibil. Atunci aş putea avea şi şansa să scap după ce dau lovitura. Aşa că, atunci când Centuria a VI-a se va afla în apropierea împăratului, noi ne vom afla şi mai aproape de Tigellinus.

Împăratul termină turul pregătirilor şi se întoarse la lectică. Pe când suita imperială începu să se îndrepte de-a lungul malului, către lucrările inginereşti de la celălalt capăt al lacului, cel apropiat de Tibru, locţiitorul îşi strigă oamenii să intre înapoi în formaţie. Gărzile se repeziră să îşi ocupe locurile în jurul împăratului, apoi îşi potriviră pasul cu cel al sclavilor care cărau litiera grea, aurită. Grupul şerpui pe malul lacului, până ce ajunse la primul dintre barajele în trepte, care duceau în jos spre afluentul Tibrului, la aproape cinci kilometri depărtare.

Coloana imperială se opri. Un mic grup de ingineri, în tunici simple, se apropiară şi îşi înclinară capetele în faţa lecticii. Claudius îşi aruncă picioarele peste margine şi şchiopătă spre bărbatul cu o înfăţişare tânără, care îi conducea pe specialişti.

– Dragul meu Ap-apolodor! îl salută împăratul. Cum avansează lucrările? Sper că sunt aproape terminate. Probabil că furtuna v-a făcut să întârziaţi.

Inginerul făcu o plecăciune adâncă, la fel ca şi însoţitorii săi:

– Nu, sire. Lucrările au fost terminate conform planului. Şi am pregătit ceva interesant pentru a distra mulţimea când va începe Naumachia.

– Da? Claudius ridică o sprânceană. Ce anume?

– Aş prefera să fie o surpriză, sire. Sunt convins că veţi fi impresionat.

Claudius se încruntă puţin, apoi expresia îi deveni relaxată:

– Prea bine, tinere. Dar eşti sigur că vremea nu a provocat întârzieri? F-fii sincer.

– Nu aş lăsa ca puţină ploaie şi vânt să mă facă să-mi încalc promisiunea pe care v-am făcut-o.

– Bun băiat! Claudius zâmbi şi îl apucă pe inginer de braţ. Mi-aş dori ca toţi funcţionarii mei să fie e-ef-eficienţi ca tine. Împăratul se întoarse către Narcissus, care stătea puţin mai departe în spatele lui. Tu şi Pallas aţi putea învăţa multe de la acest t-tâ-tânăr.

Secretarul imperial se forţă să zâmbească.

– Ar fi păcat să iau un astfel de talent promiţător sub aripa mea ocrotitoare şi să vă lipsesc de abilităţile unui inginer desăvârşit, sire. Talentul de netăgăduit al lui Apolodor se manifestă mai bine pe teren, decât la palat, deşi Pallas ar putea beneficia de pe urma priceperii lui.

– Pallas? Împăratul chibzui o clipă şi apoi clătină din cap. Da, da. Într-adevăr, pare că şi-a cam ieşit din m-mână zilele astea. Obosit şi distras. Claudius zâmbi cu indulgenţă. Cred că prietenul nostru e îndrăgostit. Tinde să devină un proces destul de monoton.

– Da, sire. Poate că Pallas ar trebui trimis la Capri, pentru odihnă. Aş fi bucuros să-i supraveghez personalul pe perioada absenţei sale.

– Sunt sigur că ai fi. Claudius zâmbi. Dar totuşi, poate că şi tu ai

nevoie de odihnă, prietene.

– Ba deloc, sire. Narcissus stătu cât de drept putu. Locul meu e alături de voi. Trăiesc doar pentru a vă sluji.

– Cât de norocos sunt să am astfel de slujitori. V-vino, Narcissus! Hai să aflăm câte ceva despre arta ingineriei de la d-d-dragul nostru Apolo-d-dor.

Inginerul îşi plecă iar capul, apoi începu să descrie procedeul pe care îl inventase pentru a drena lacul Albano. Cato asculta cât putea de bine predica inginerului, dar ochii îi erau fixaţi asupra lui Tigellinus. Centurionul stătea în mijlocul centuriei, nu mai departe de cincizeci de paşi de împărat. Mâna i se odihnea pe mânerul sabiei, cu degetele bătând ritmic pe el. Între el şi Claudius se afla un cordon subţire de gărzi germanice. Împăratul era în siguranţă pentru moment, decise Cato.

Apolodor arăta în josul văii care ducea către râu.

– După cum poate vedea maiestatea voastră, am ordonat construirea unei serii de baraje, fiecare cu câte o ecluză, pentru a putea controla scurgerea apei când vom canaliza zona din jurul lacului. Dacă am fi săpat un canal pur şi simplu, de la lac până la râu, aşa cum cred că sfătuitorul vostru, Pallas, a sugerat la început, atunci am fi putut mări debitul Tibrului, inundând centrul Romei, atunci când cantitatea principală de apă ajungea în oraş.

Narcissus chicoti:

– Din păcate nu a fost unul din cele mai bune momente ale prietenului meu.

– Adevărat, clătină Claudius din cap. Soţia mea, împărăteasa, îl consideră foarte bun.

– O, sunt sigur că îl consideră, şopti Macro.

– Şşşt! şuieră Cato.

Inginerul îi conduse mai departe pe cărarea care fusese tăiată în panta văii. La fiecare aproximativ opt sute de metri se afla un alt baraj, în spatele căruia apa care venea din lac umplea o suprafaţă din vale. După-amiaza târziu, procesiunea ajunse în sfârşit la ultimul şi cel mai mare dintre baraje. La baza lui, un pârâiaş curgea în jurul unui cot al văii, ale cărei margini erau mult mai abrupte decât sus, lângă lac. Pârâul era alimentat printr-un tub de drenaj săpat în jurul capătului barajului. Câţiva muncitori stăteau într-o parte, încărcând lemnul nefolosit într-o căruţă. Se înclinară scurt în direcţia împăratului, apoi îşi continuară treaba.

Apolodor se opri la baza barajului unde nişte lemne lungi fixau stâlpii verticali, înfipţi în pământ. Mai multe funii fuseseră legate în jurul contrafortului central şi întinse în sus, spre lateralele vâlcelei, unde erau trecute prin nişte scripeţi mari, legaţi de pari.

Narcissus privi cu prudenţă în sus la barajul care se înălţa vreo cincisprezece metri deasupra lui.

– Suntem în siguranţă aici?

– Perfect! Apolodor zâmbi cu încredere. Păşi în faţă şi bătu într-unul din lemnele contrafortului. E nevoie de o sută de oameni care să tragă de sfori pentru a-l disloca pe fiecare dintre ei. La timpul potrivit, exact asta se va întâmpla, odată ce vom curăţa drumul pe care va trebui să

se îndrepte curgerea de apă, până la afluentul care duce la Tibru. Deocamdată, poate doar un cutremur ar putea să mute astea din loc. Când apa din spatele barajului va fi drenată, ne vom muta în vale, drenând fiecare heleşteu pe rând, până când vom ajunge la lac. În acest fel, putem controla curgerea de apă, iar cursul Tibrului nu va creşte decât foarte puţin, pentru o scurtă perioadă. Se dădu înapoi şi privi în sus la baraj, cu mândrie neascunsă pentru realizarea sa. Apoi, devenind iarăşi conştient de prezenţa împăratului, Apolodor se întoarse către el în grabă. Petrecerea care marchează terminarea proiectului este pregătită, sire. Chiar după cotitura aceea, pe malul râului. Dacă îmi faceţi onoarea?

– Poftim? O, da. Da, desigur! Claudius zâmbi. Va fi p-p-plăcerea mea, tinere. Condu-mă!

Narcissus o luă înainte.

– Sire, e deja târziu. E puţin probabil că ne vom întoarce în oraş până la lăsarea întunericului. Ar fi mai înţelept să plecăm spre Roma fără întârziere.

– Prostii! Claudius se încruntă. Ce? Te temi de întuneric? În orice c-caz, acest om a făcut o t-tr-treabă minunată. Cel puţin putem să-i sărbătorim succesul.

Narcissus îşi înclină capul.

– Cum doriţi, sire.

Împăratul îl bătu pe Apolodor pe spate.

– Ia-o înainte, băiete! I-ia-o înainte!

Valea se curba uşor spre dreapta înainte să se deschidă într-o suprafaţă de teren neacoperit. Două sute de paşi mai departe, râul strălucea în lumina soarelui, în timp ce curgea spre Roma. Câteva mese fuseseră aranjate împreună şi acoperite cu pânză roşie. Pe masă se afla o prăjitură uriaşă, cu măiestrie făcută astfel încât să semene cu barajul pe care tocmai îl văzuseră. Treizeci sau patruzeci dintre oamenii lui Apolodor stăteau aşteptând în spatele mesei şi îşi înclinară capetele când împăratul se apropie.

Claudius zâmbi când ajunse la masă şi văzu prăjitura.

– Excelent! Extraordinar! Cred că e la fel de gustoasă pe cât de bine arată.

– Ar trebui să fie, sire. Cei mai buni bucătari din Roma au căutat ingredientele pentru a o putea prepara.

– Arată delicios. O voi gusta primul, dacă se poate.

– Bineînţeles, sire.

Apolodor pocni din degete şi un sclav alergă cu o lingură pentru împărat. Claudius se opri pentru o clipă, apoi afundă lingura în jeleul albastru din spatele barajului şi se întoarse către suita sa.

– Tribunule Burrus. Unul dintre oamenii tăi, te rog. Claudius se întoarse către inginer. N-nu vreau să te jignesc, dar trebuie să fiu sigur.

– Înţeleg, sire.

Burrus se întoarse în şa ca să treacă în revistă oamenii din Centuria a VI-a. Înainte să vorbească, Tigellinus păşi înainte:

– Mă ofer voluntar, domnule!

Burrus deschise gura, de parcă ar fi vrut să zică ceva, apoi ridică din umeri şi încuviinţă din cap. Cato simţi că muşchii i se încordează când centurionul făcu un pas în faţă, printre cele două gărzi germanice. Se opri la mică distanţă de împărat şi urmă o scurtă pauză, după care Claudius îi duse lingura la gură. Tigellinus se aplecă înainte şi luă o înghiţitură. Fălcile i se mişcară puţin, apoi înghiţi. Urmă încă o pauză înainte ca împăratul să-şi arcuiască sprâncenele:

– Ei bine?

– Excelent de gustoasă, domnule! lătră Tigellinus.

– Nu are efecte secundare?

– Niciunul, domnule.

– Prea bine.

Claudius îi făcu semn cu mâna să plece, iar Tigellinus se dădu înapoi prin cordonul de gărzi germanice. Cato scoase afară aerul pe care-l reprimase şi simţi că trupul i se relaxează.

– Vom mânca prăjitura aceasta delicioasă, apoi ne vom întoarce la R-r-roma, anunţă împăratul. Tribunule, le poţi ordona oamenilor tăi să se aşeze cât timp mănânc eu.

– Gardă pretoriană! strigă Burrus. Rupeţi rândurile!

Soldaţii, care erau pe raţii reduse, priviră cu invidie, apoi se îndepărtară pentru a le permite lui Claudius şi micii sale suite să ciugulească din prăjitură şi să facă conversaţie. Cato observă cu un

zâmbet că Narcissus făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a interveni între stăpânul său şi inginer şi a răspunde cuvintelor împăratului cu obişnuita sa slugărnicie, în timp ce se încrunta cu răceală la fiecare comentariu făcut de Apolodor.

Macro se uita cu jind la prăjitură.

– Aş putea da gata o parte din aia.

– Arată mult prea săţioasă, răspunse Cato scurt. Probabil că ţi-ar pricinui o indigestie.

– Aş putea trăi cu ea.

Macro îşi dezlipi cu greu privirea ca să se uite la prietenul său.

– Mă îngrijorasem puţin, când prietenul nostru Tigellinus a ieşit în faţă ca să testeze mâncarea.

– Şi eu. Se pare că am avut dreptate. Oricare i-ar fi planul, nu include şi suicidul.

– Doar dacă nu e prin indigestie. Macro se întoarse ca să-l privească pe centurion, în timp ce el şi Cato se sprijineau de scuturi. Tigellinus se îndepărtase puţin, îşi desfăcuse curelele şi îşi dăduse jos coiful. Îşi şterse fruntea şi apoi începu să-şi dezlege platoşa din catarame. Se uită repede înspre vale, cu o expresie încordată. Lăsându-şi armura jos, Tigellinus îşi întinse umerii, ridicând braţele.

Macro se întoarse pentru a privi la un mic grup de demnitari, înghesuiţi în jurul prăjiturii, căutând anumite ingrediente. Stomacul îi chiorăi destul de tare cât să-l audă Cato, iar cei doi schimbară un zâmbet. Cato deschise gura să comenteze, dar înainte să poată vorbi,

un sunet înfundat reverberă prin aer. Toată lumea se întoarse în direcţia de unde venise zgomotul. O clipă mai târziu se auzi o altă trosnitură, care se transformă într-o larmă de lemn rupt şi pietre care cădeau. Apoi, un muget repezit se auzi crescând şi umplu aerul. O briză neaşteptată începu să se mişte la capătul văi, apoi se înteţi.

– Ce mama mă-sii e asta?

Macro se întoarse spre locul unde se auzea zarva.

Dar Cato ştiu imediat ce era sunetul acela şi o gheară de gheaţă îi strânse stomacul. Se uită spre împărat, care privea spre vale, cu o lingură plină cu jeleu la mijlocul distanţei către gură. Pe când Cato se întoarse, văzu o masă de lichid negru, strălucind şi spumegând, măturând cotitura văii, zdrobind copacii piperniciţi care se agăţau de pantele abrupte, dislocând bolovanii şi movilele de pământ, luând totul cu ea. Marea masă de apă care fusese ţinută la distanţă de ultimul baraj se rostogolea peste vale, direct spre grupul imperial şi escorta acestuia.

Capitolul 20

La început, nu mişcă nimeni. Erau cu toţii prea îngroziţi de vederea peretelui spumegând de apă care se năpustea asupra lor. Tigellinus reacţionă primul. Îşi făcu mâna pâlnie la gură şi strigă:

– Fugiţi! Fugiţi să vă salvaţi viaţa!

Strigătul rupse vraja, iar suita imperială, inginerii şi pretorienii începură să alerge, unii dintre ei fugind chiar în calea apei, în timp ce majoritatea încercau să scape spre partea unde pământul se ridica uşor. Cato aruncă scutul şi suliţa şi îşi smulse curelele coifului. Macro făcu la fel, mişcându-se deja din faţa valului.

– Aşteaptă! îi strigă Cato. Trebuie să-l salvăm pe împărat.

Macro se opri, apoi clătină din cap şi amândoi se întoarseră spre masă şi spre prăjitură. Claudius se împleticea spre râu, cât de repede îl lăsa şchiopătatul, aruncând priviri îngrozite peste umăr, în timp ce valul se apropia. Tigellinus alerga de-a lungul terenului, către el, iar Cato realiză, cu un junghi de teamă, că centurionul ar putea ajunge primul

la împărat. Se zbătu să alerge cât de repede îl duceau picioarele, încă încetinit de pieptarul din zale al armurii. Macro alerga după el. Un vânt puternic văluri faldurile togii împăratului şi şuviţele de păr care îi atârnau, atunci când apa aruncă un val de aer în faţă. Mugetul şuierător al apei care ropotea i se părea asurzitor lui Cato, pe când alerga în diagonală spre Claudius. La stânga lui, îl văzu pe Tigellinus care câştiga teren şi care urma să ajungă primul la împărat. Ţinea pumnalul strâns în mână, cu vârful în jos, pe când sprinta spre prada lui, preocupat doar de un singur gând.

Aerul era rece în spatele lui Cato, iar el mai aruncă o ultimă privire în direcţia valului şi văzu că se afla doar la cincisprezece metri în spatele lui, o masă spumegândă, oribilă, de stropi şi apă maro, care ducea cu ea tufişuri şi copaci. Apoi, la dreapta lui, se auzi un strigăt de teroare şi disperare, când primul dintre pretorieni căzu, iar vocea fu instantaneu redusă la tăcere, când omul se scufundă în tumultul apei.

În faţă, Tigellinus se afla la doar trei metri de împărat, dar apoi se împiedică, atunci când vârful cizmei sale lovi o piatră. Căzu, pumnalul sărindu-i dintre degete. Cato alergă mai departe, strigând cât putea de tare:

– Sire!

Claudius se uită înapoi la Cato, cu ochii mari, apoi trecu de el, înspăimântat. Cato îl apucă de braţ pe împărat cu o mână şi îi smulse toga cu cealaltă. Imediat, Claudius începu să se lupte şi să îl plesnească cu mâna liberă:

– Ajutor! Crimă!

– Nu, sire! Toga vă va trage la fund! strigă Cato, sfâşiind de pe umerii

împăratului materialul gros, din lână.

Îl auzi pe Macro strigând, puţin mai în spate, dar înainte să se poată întoarce să privească, valul lovi. Urmă o secundă când simţi o răbufnire în jurul pulpelor, iar Cato se puse în faţa împăratului, încercând să îl protejeze cu trupul său. Toată forţa apei i se sparse în spate, doborându-l imediat din picioare. Cato încercă să stea drept, lovind din picioare pentru a atinge pământul, pe când era dus de apă. Îl ţinea strâns pe Claudius, împingându-l în sus. Apa îi acoperi capul, curgând pe deasupra lui şi urlându-i în urechi, după care ieşi la suprafaţă şi luă o gură de aer.

Ceva îl izbi în coaste, o lovitură răsucită care îi scoase tot aerul din plămâni, într-o tuse explozivă, iar apa îi umplu gura, înainte să apuce să o închidă. Apoi se trezi iar sub apă, susţinându-l pe împărat şi simţindu-l cum se lupta cu sălbăticie în strânsoarea lui. Cato simţi ceva solid în apropiere şi riscă să-i dea drumul lui Claudius cu o mână, în timp ce pipăia. Simţi ramura unui copac. Îşi strânse degetele în jurul scoarţei aspre şi se trase împreună cu Claudius spre ea. Capul îi ieşi iarăşi la suprafaţă şi Cato trase aer. În jurul lui se afla o masă haotică de stropi şi apă şi resturi, capetele oamenilor şi membrele bălăbănindu-se peste tot în jur. Cato crezu că îl vede pe Macro puţin mai în faţă, dar apa îi acoperi capul înainte să poată fi sigur că era el. Claudius ieşi la suprafaţă, plescăind pe lângă el.

– Sire! îi strigă Cato în faţă. Apucaţi creanga!

Împăratul întoarse capul când îl auzi pe Cato:

– Nu pot! Sunt tras în jos! S-s-salvează-te, tinere. Eu sunt terminat!

Cato văzu că toga îi era încă prinsă peste piept, iar resturile din apa

care se năpustea se agăţau de pânză şi îl trăgeau pe împărat odată cu ele. Cato apucă materialul şi trase de el cât de tare putu, eliberându-l. Alunecă puţin de pe umăr, dar Claudius continua să fie tras la fund, strigând disperat înainte ca apa să îi acopere din nou faţa. Ieşi la suprafaţă, iar Cato strigă:

– Daţi-i cu piciorul! Eliberaţi-vă de el, altfel veţi muri!

– Da... da, bolborosi Claudius. Să mă eliberez...

În timp ce răsucea materialul cu picioarele, Cato îşi folosi mâna liberă pentru a încerca să tragă toga de pe trupul împăratului. Lâna părea vie, agitându-se în curentul haotic, cu faldurile înfăşurându-se în jurul mâinii şi braţului lui Cato. Se eliberă cu o ultimă sforţare, iar cei doi bărbaţi ieşiră la suprafaţă, cu capetele şi umerii afară din apă, pe când se agăţau de creangă. Şuvoiul din jurul lor nu mai curgea cu atât de multă furie, iar Cato putu vedea pentru prima dată că fuseseră duşi de val pe o distanţă destul de mare de capătul văii. În jurul lor pluteau rămăşiţele meselor, iar Cato îl observă pe Tigellinus, la vreo cincisprezece metri depărtare, încercând să se tragă pe una din tăbliile meselor, care se învârtea în curentul rapid.

– Cato!

Se întoarse şi văzu agitaţie în apă, în locul unde Macro încerca să înoate spre creangă. Apoi, între ei, apăru un alt chip, tuşind uscat, cu braţele zbătându-se pentru a se ţine la suprafaţa apei. Cato văzu că era tribunul Burrus.

– Aici, domnule! Aici!

Cato îi făcu semn cu mâna, iar Burrus începu să înoate spre el.

Tribunul ajunse la creangă şi îşi încolăci braţele în jurul ei, căutând aer. Cato privi în jur şi văzu că Macro mai avea puţin până să li se alăture. Apoi observă ceva ciudat, la mică distanţă în faţa lor. Partea din faţă a valului părea să fi dispărut, lăsând o dâră intensă la o depărtare nu mai mare de cincisprezece metri.

– Vai, fir-ar să fie! murmură Cato. Râul...

Copacul şi oamenii agăţaţi de el erau târâţi spre malul abrupt şi, apoi, în jos spre râu. Cato îşi puse mâna în jurul împăratului şi se agăţă strâns de trunchi. Văzu că Macro apucase capătul unei crengi mai mici, puţin mai departe de el. Cato îşi umplu plămânii cu aer şi strigă peste zarva apei care curgea:

– Ţine-te bine! Intrăm în râu!

Capătul trunchiului se ridică brusc în aer pentru o clipă. Apoi se dădu peste cap. Încă o dată, apa îl acoperi pe Cato şi acesta simţi că picioarele îi erau zgâriate de pietre şi de resturi, pe când trunchiul îi trase pe cei care se agăţaseră de el sub suprafaţa furioasă a apei râului. Apa urla în urechile lui Cato, iar plămânii începură să-i ardă. Împăratul părea că se zvârcoleşte lângă el, dar era imposibil de spus dacă se zbătea sau pur şi simplu era aruncat de curent în toate părţile. Apoi, se formă un vârtej în apă, iar trunchiul ieşi la suprafaţă. Cato trase aer adânc.

– Sire, sunteţi bine? Sire!

Împăratul vărsă şi bolborosi, apoi îşi puse capul pe o creangă, în timp ce trupul îi era cutremurat de un acces de tuse.

Cato se uită în jur şi văzu că Burrus era încă agăţat, dar nu-l putu

localiza pe Macro. Cato îşi întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, cercetând neliniştit suprafaţa râului. Se mai vedeau câţiva oameni, luptându-se să rămână la suprafaţă sau înotând către mal. Tigellinus era întins pe tăblia mesei, puţin mai departe de ei. Acum, că râul preluase aproape toată apa dezlănţuită în urma prăbuşirii barajului, partea cea mai rea trecuse, îşi dădu seama Cato. Doar că nu era nicio urmă de Macro. Apoi văzu o moviliţă scânteietoare la vreo şase metri distanţă. Începuse să se rostogolească, iar Cato realiză că era un trup, şi, apoi, lovit de teamă, recunoscu trăsăturile lui Macro, când chipul acestuia apăru pentru puţin timp la suprafaţă, înainte să se scufunde din nou.

– Tribunule! strigă Cato. Tribun Burrus! Domnule!

Burrus se uită în sus uluit, clipind din unicul său ochi.

– Aveţi grijă de împărat, domnule. Înţelegeţi?

– Da... Burrus clătină din cap, străduindu-se să se concentreze.

Cato se întoarse spre Claudius.

– Ţineţi-vă bine, sire. Vă vom scoate din asta!

Apoi dădu drumul la trunchi şi se aruncă spre una din mesele care se răsucea încet în curentul din apropierea locului unde plutea Macro. Cato îşi trase pieptul pe masă şi dădu din picioare, vâslind spre prietenul său, care nu dădea semne de viaţă. Când ajunse lângă el, Cato întinse braţul, cu degetele luptând să apunce faldurile tunicii lui Macro. Îşi înteţi strânsoarea şi îl trase pe Macro pe masă. Un firişor de sânge se prelingea pe fruntea prietenului său, iar Cato văzu că avea o tăietură la cap.

– Macro! Îi zdruncină umărul cu putere. Macro! Deschide ochii!

Capul prietenului său se lăsă moale pe scândurile mesei, iar maxilarul îi căzu. Cato îl plesni tare.

– Pe toţi zeii! Deschide ochii!

Nu urmă niciun răspuns, iar Cato îl lovi iarăşi, şi mai puternic. De data aceasta, capul lui Macro se ridică, iar ochii i se deschiseră. Dinţii îi scrâşniră provocator:

– Care dintre voi m-a lovit, idioţilor?

Apoi, apa din plămâni îl făcu să tuşească, se chinui să verse şi îi luă ceva timp până să îşi revină suficient cât să îşi dea seama de prezenţa lui Cato. Zâmbi firav:

– Ce ai păţit, băiete? Eşti un dezastru.

Cato nu se putu abţine să nu-i zâmbească, încântat:

– Eu? Ar trebui să te vezi pe tine.

– Ce... ce s-a întâmplat? Macro se strâmbă. Mă simt de parcă nişte nemernici mi-ar fi aruncat un bolovan în cap.

– Probabil că te-ai lovit cu capul de trunchi atunci când am intrat în râu.

– Râu? Macro îşi ridică capul şi se uită confuz împrejur. Apoi făcu ochii mari când îşi aminti ultimele clipe, înainte să lovească valul. Împăratul?

– E în siguranţă. Acolo. Cato indică spre trunchiul unde Burrus îşi

schimbase poziţia, pentru a sta mai aproape de Claudius. Erau aproape de malul râului şi, o clipă mai târziu, trunchiul se lovi de un obiect aflat sub apă şi se răsuci spre mal. Cato scoase un uşor oftat de uşurare şi apoi îl lovi uşor pe Macro. Vino. Hai să ieşim de aici!

Cato începu să dea din picioare, învârtind masa astfel încât să se îndrepte spre malul râului. Apoi, el şi Macro vâsliră prin apă cu picioarele, îndepărtându-se de curent. Le luă ceva vreme până reuşiră să simtă albia râului sub cizme şi îndreptară masa spre fâşia îngustă de trestie care creştea la marginea apei. Acolo abandonară masa şi trecură cu greu prin stufăriş, până ce ajunseră pe pământ tare şi se prăbuşiră pe iarbă, în spatele trestiei. Cato rămase în patru labe, cu capul atârnându-i, în timp ce respira adânc, scoţând afară ultimele picături de apă din plămâni şi scuipând pentru a-şi curăţa gura. Aerul era rece şi îi făcu trupul ud leoarcă să se simtă şi mai înfrigurat, dar Cato ştia că tremurul era pricinuit de efortul nebunesc pe care îl depusese de când lovise valul. La asta se mai adăugau şi şocul întârziat, şi groaza de ceea ce se întâmplase.

Se căzni să se ridice în picioare şi cercetă peisajul din jur. Privind în susul râului, putu vedea capătul văii, cam la opt sute de metri depărtare. O dâră de pământ marca pajiştea dintre vale şi malul râului. Copaci smulşi din rădăcină zăceau împrăştiaţi pe pământ şi câteva siluete stăteau în picioare sau aşezate prin nămol, holbându-se în jurul lor. Şi mai mulţi stăteau la marginea terenului pe unde trecuse valul. Nu era nicio urmă de lectici imperiale sau de mesele pe care se aflase prăjitura. La câteva sute de paşi în amonte, Cato îl văzu pe Burrus sprijinindu-l pe împărat, pe când se îndreptau în susul râului. Tigellinus nu se vedea nicăieri.

Cato se aşeză pe vine lângă Macro:

– Cum te simţi?

– Dureros. Macro îşi umflă obrajii. Probabil că am primit o lovitură pe cinste la cap... Mă ţineam de trunchiul ăla, am trecut peste ceva şi am fost tras la fund. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc până când un nemernic m-a plesnit peste buci. Se uită în sus. Să înţeleg că ai fost tu.

– La ce sunt buni prietenii? Cato îi întinse mâna şi îl ajută pe Macro să se ridice. Haide, să ne întoarcem la ce a mai rămas din centurie.

Începură să meargă spre cei răspândiţi pe câmp, dintre care unii căutau supravieţuitorii prinşi printre resturi sau îi îngrijeau pe răniţi.

– Ce s-a întâmplat!? întrebă Macro.

– E foarte clar. Barajul a cedat.

– Cum? Cum a fost posibil? L-ai auzit pe inginer. Ar fi fost nevoie de o sută de oameni ca să poată prăbuşi barajul.

Cato chibzui o clipă.

– Evident că nu. S-a prăbuşit de unul singur sau cineva l-a ajutat.

– Lucrătură de proastă calitate făcută de nenorociţii de greci, asta a fost cauza.

– Chiar crezi asta? Exact când se întâmpla ca împăratul să stea chiar în calea valului când a lovit? O coincidenţă destul de mare.

– Se mai întâmplă. Zeii îşi au propriile jocuri.

– La fel şi unii trădători. L-ai văzut pe Tigellinus? Parcă ar fi fost

singurul dintre noi care nu a fost surprins de val.

Continuară în tăcere pentru o vreme, înainte ca Macro să-şi dreagă glasul.

– În regulă, atunci. Dacă Eliberatorii sunt responsabili de toate astea, cum au reuşit să o facă?

– Nu ştiu. Nu încă. Dar vreau să arunc o privire la ceea ce a mai rămas din baraj.

Când ajunseră la ceilalţi supravieţuitori, gărzile germanice care mai rămăseseră se grupaseră în jurul împăratului. Şuviţele lor ude de păr, vărgate de noroi, tunicile murdare şi armura le dădeau o înfăţişare şi mai sălbatică decât de obicei, iar pretorienii şi civilii se ţineau la distanţă. Cineva găsise un taburet pentru împărat, iar Claudius stătea pe el năuc, privind scena. Supravieţuitorii se îndreptaseră, din instinct, spre terenul mai înalt, aflat într-o parte a văii, în caz că mai lovea încă un dezastru. Narcissus se aplecase spre împărat, spunându-i cuvinte de alinare, în timp ce un Apolodor îngrozit stătea puţin mai departe, între doi paznici germanici.

– Voi doi!

Cato se întoarse brusc, pentru a-l vedea pe tribunul Burrus îndreptându-se cu paşi mari către ei. El şi Macro luară poziţia de drepţi şi îl salutară pe comandantul cohortei lor. Burrus studie scurt trăsăturile lui Cato, apoi clătină din cap.

– Tu eşti cel care m-a ajutat să-l salvez pe împărat, nu-i aşa?

Cato se gândi repede. Era tentant să-şi asume tot meritul pentru rolul pe care îl avusese în salvarea lui Claudius, dar era periculos să rişte să atragă atenţia asupra lui sau a lui Macro. Mai ales dacă Eliberatorii primeau vestea, atunci cu siguranţă că le vor suspecta motivele.

– Mă ţineam de acelaşi trunchi. Asta e tot. Cred că responsabilitatea salvării sale vă revine în cea mai mare parte, domnule.

Ochii lui Burrus se îngustară, de parcă îl bănuia că vrea să-l păcălească. Apoi clătină încet din cap.

– Foarte bine. Dar, mă voi asigura că gestul tău nu va trece nerecompensat.

Cato clătină din cap recunoscător.

– Centurionul vostru a dispărut. L-aţi văzut? întrebă tribunul.

– Se afla în apropierea noastră pe râu. L-am pierdut din vedere după aceea.

– Păcat. Era un om bun. A fost primul care a reacţionat încercând să-l salveze pe împărat când a lovit valul. Noroc că m-am aflat acolo, ca să reuşesc unde a dat el greş, nu?

– Într-adevăr, domnule.

– Locţiitorul lui e la comandă acum. Burrus dădu din cap spre Fuscius, care reuşise cumva să-şi păstreze bastonul, iar acum căuta printre supravieţuitorii murdari oameni din Centuria a VI-a. Mai bine i-aţi raporta direct lui Fuscius.

– Nu încă, tribunule, strigă Narcissus, pe când se îndrepta spre cei trei

soldaţi. Vreau să privesc mai îndeaproape barajul. Vreau ca oamenii ăştia doi să mă ajute, în caz că mai e vreun pericol.

– Vreun pericol? Burrus păru surprins de această sugestie, apoi ridică din umeri. Prea bine, sunt ai tăi.

Secretarul imperial clătină din cap în direcţia împăratului şi îşi coborî glasul:

– Ai grijă de el. E foarte zdruncinat.

– Desigur.

Narcissus îi privi lipsit de expresie pe Cato şi pe Macro, precum cei obişnuiţi să privească marea masă a oamenilor ca pe o singură clasă de servitori.

– Urmaţi-mă!

O luară prin iarbă, ocolind întinderea alunecoasă de noroi care cuprinsese terenul dintre vale şi râu. Când intrară în vale, trebuiră să înainteze cu grijă peste pământul alunecos şi să treacă peste rămăşiţele încâlcite de copaci şi tufişuri. Imediat ce ieşiră din raza vizuală a supravieţuitorilor, Narcissus se întoarse către Macro şi Cato.

– Acesta nu a fost un accident. A fost o încercare evidentă de a ne ucide pe împărat şi pe mine.

Macro pufni.

– Ca să nu mai vorbim de vreo câteva sute de soldaţi şi civili. Dar presupun că noi nu contăm prea mult, nu?

– Nu şi în marea schemă a lucrurilor, răspunse Narcissus cu răceală.

Deocamdată sunt mulţumit dacă inginerul acela grec va crede că a fost un accident. E speriat de moarte şi s-ar putea să ne divulge informaţii folositoare. Acum sau mai târziu.

– Mai târziu?

Cato se uită la el.

– Dacă îmi spune ceva cu care să îl am la mână, atunci acesta va fi un produs secundar folositor al situaţiei actuale.

Macro dădu din cap.

– Pe toţi zeii, niciodată nu ratezi nimic, nu-i aşa?

– Încerc să nu. De-asta sunt încă în viaţă, alături de împărat. Nu mulţi dintre predecesorii mei pot pretinde că au supravieţuit în această poziţie măcar o fracţiune din cât am reuşit eu.

– Iar acum, Pallas încearcă să te dea la o parte, comentă Macro plescăind din limbă. Te pune în dificultate, nu?

– Am întrecut oameni mai inteligenţi decât Pallas, răspunse Narcissus pe un ton care nu mai lăsa loc comentariilor. Nu mă va mai deranja mult timp.

– Da?

Narcissus îl săgetă cu privirea, apoi păşi pe lângă un bolovan uriaş. Se uită în faţă şi arătă:

– Acolo vom găsi nişte răspunsuri, sper.

Cato şi Macro priviră în direcţia indicată şi văzură rămăşiţele

barajului. Un şir de stânci se întindeau de-a lungul fundului îngust al văii, iar apa încă se mai scurgea printre ele. Şi mai multe pietre şi lemn făcut aşchii erau răspândite pe pământul din faţa fundaţiei barajului. Cei trei bărbaţi îşi aleseră drumul cu grijă şi se opriră la mică distanţă de spărtura principală.

– Încerc să îmi amintesc cum arăta înainte, zise Narcissus. Ar fi trebuit să acord mai multă atenţie plicticosului acela de Apolodor. Nu erau nişte bârne mari care susţineau mijlocul?

– Bârne? Cato zâmbi. Cred că se numesc contraforţi.

Narcissus îl privi şi se încruntă puţin.

– Contraforţi, atunci. Îmi amintesc că a zis că ar fi nevoie de mulţi oameni ca să îi mute, când va veni vremea să dreneze apa din spatele barajului.

– Corect, încuviinţă Macro din cap.

– Şi atunci, ce s-a întâmplat? De unde au apărut dintr-odată toţi acei oameni? Nu se mai afla nimeni lângă baraj.

– Ba da... Ba se mai afla cineva, răspunse Cato. Îţi aminteşti de grupul cu căruţa, din apropierea fundaţiei barajului?

Macro clătină din cap.

– Da. Cu toate astea, nu cred că erau mai mult de zece. Nu ar fi fost în stare să mute lemnele alea. Nu de unii singuri.

– Nu. Ai dreptate, admise Cato.

Îşi croiră drum printre resturile pline de noroi. Apoi, Narcissus arătă

în josul văii.

– Nu e acela unul dintre ei? Unul dintre contraforţii aceia? Sau cel puţin ce a mai rămas din el.

Cato şi Macro se întoarseră ca să privească. La o sută de paşi mai departe, într-o parte a văii, ceea ce arăta ca un trunchi de copac rupt stătea înclinat, prins între doi bolovani uriaşi. Cato putea vedea că era prea drept şi prea regulat pentru a fi un copac.

– Merită să aruncăm o privire, zise el.

– De ce? întrebă Macro, căruia nu-i plăcea cum arătau resturile de vegetaţie încâlcită, acoperite cu o crustă de nămol, care se întindeau între ei şi contrafortul sfărâmat.

– Pentru ca barajul să se prăbuşească, ambii contraforţi principali trebuiau să cedeze în acelaşi timp, nu?

– Şi?

– Şi nu eşti curios să afli cum au făcut-o?

Macro îi aruncă o privire ursuză.

– Nici c-aş putea fi mai curios.

Cato îl ignoră şi începu să se caţere de-a lungul peisajului distrus, către cei doi bolovani. După o clipă, ceilalţi doi bărbaţi îl urmară. Cato examina lemnul gros, când îl ajunseră din urmă. O parte din contrafort era îngropat în nămol, iar vreo doi metri se ridicau în aer, înainte să se termine într-o amestecătură de aşchii sfărâmate. Cato îşi trecu degetele peste ceea ce mai rămăsese din linia regulată aflată la

marginea aşchiilor.

– Observaţi aici?

Se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să vadă mai bine. Macro se ridică pe vârfuri şi se uită cruciş.

– Se pare că a fost tăiat. Se întinse în sus şi îşi trecu degetele peste urmă. Intră destul de mult în lemn.

Cato clătină din cap.

– Fac pariu că vom observa acelaşi lucru şi pe celălalt contrafort, dacă l-am putea găsi, la fel şi pe suporţii mai mici. Dacă slăbeşti suficienţi dintre ei, nu vei mai avea nevoie de sute de oameni ca să pună presiune pe lemne, astfel încât acestea să cedeze sau să se rupă sub acea presiune. La fel ca acesta. Bătu cu mâna în lemn. Trebuie doar să umbli la câţiva suporţi, iar presiunea apei din baraj va face restul.

Narcissus încuviinţă din cap.

– După cum am spus, acesta nu a fost un accident şi avem dovada chiar aici.

– Mai e ceva, zise Cato. Când am văzut apa, ai observat cum toată lumea rămăsese ţintuită locului?

– Da. Ce e cu asta?

– Un singur om nu a făcut asta. Centurionul Tigellinus începuse să alerge spre Claudius înainte ca toţi ceilalţi să revină la realitate suficient cât să reacţioneze. Şi îşi scosese deja piesele cele mai grele de armură pentru a se asigura că nu va fi tras la fund.

Narcissus îşi încruntă fruntea uşor, pe când îşi reamintea cele întâmplate.

– Da, a fost foarte rapid. Aş fi presupus că se pregătea să îl protejeze pe împărat dacă nu ar fi fost faptul că l-a înlocuit pe Lurco. Se uită la Cato. Vrei să spui că Tigellinus ştia despre baraj? Că din acest motiv l-au înlăturat pe Lurco, pentru că tocmai asta plănuiau?

– Poate. Cato părea nesigur. Dar cum ar fi putut şti că împăratul plănuieşte să viziteze lucrările de drenaj? Decizia de a-l înlocui pe Lurco a fost luată înainte ca împăratul să se hotărască să vină astăzi aici.

– E un proiect mare şi a durat mulţi ani ca să fie terminat, observă Macro. Existau toate şansele ca el să vină să vadă ultimele etape cu ochii lui.

– Mai mult ca sigur, îl întrerupse Narcissus. Apolodor nu a organizat petrecerea de unul singur. A fost ideea lui Pallas. El a fost cel care a pus-o la cale şi a comandat prăjitura.

– Aşadar, Pallas e cel care se află în spatele acestor lucruri? Macro se încruntă. Pallas lucrează pentru Eliberatori?

– Nu ştiu, recunoscu Narcissus. E posibil. Dar mă îndoiesc. Pallas nu are nimic de câştigat de pe urma reinstaurării republicii. De fapt, are la fel de multe de pierdut ca şi mine. Mă îndoiesc că s-a aflat în spatele atentatului asupra lui Claudius.

– De ce nu? întrebă Cato. Dacă Claudius se îneca, atunci Nero urma să fie cel mai probabil succesor.

– E adevărat, admise Narcissus. Dar au fost destui oameni la palat

care ştiau că împăratul se va afla aici. Oricare dintre ei ar fi putut fi în serviciul Eliberatorilor. Oricum s-ar fi întâmplat, Eliberatorii au prins de veste despre această vizită şi au decis să îşi pună planul în aplicare, pentru ca Tigellinus să-l asasineze pe împărat. Au sabotat suporţii barajului, iar centurionul ştia ce urma să se întâmple şi s-a pregătit să atace în momentul confuziei, când valul se îndrepta spre noi.

– E cam forţată explicaţia ta, protestă Macro. Tigellinus şi-ar fi pus viaţa în pericol. La fel şi toţi acei bărbaţi care au fost implicaţi în slăbirea barajului. Un pas greşit, şi s-ar fi prăbuşit totul peste ei.

– Asta ne arată cât de hotărâţi sunt duşmanii, zise întunecat Narcissus.

– Vor un asasin în apropierea împăratului. Orice planuri ar avea pentru Tigellinus, şansele ar fi fost mult prea mici ca el să fi scăpat după ce ar fi comis fapta. De fapt, treaba asta cu barajul probabil că i-a oferit cea mai bună ocazie să atace şi să scape de ceea ce ar fi primit.

Cato clătină din cap.

– Cred că ai dreptate. Problema e că, dacă asta a fost doar o încercare într-un moment favorabil, atunci planul lor iniţial este încă pregătit să meargă mai departe, atât timp cât Tigellinus a supravieţuit, sau, dacă nu, au alt om gata să-i ia locul. Încă trebuie să fim foarte atenţi. Îi vei spune împăratului?

Narcissus ezită:

– Nu încă. Vreau să cercetez asta mai întâi. Trebuie să fiu sigur asupra faptelor înainte să merg la Claudius.

– Destul de corect. Mai este un lucru. Apolodor nu a avut nimic de-a face cu cele întâmplate. Valul l-a surprins şi pe el la fel de mult ca şi pe

ceilalţi. Ar trebui să îl linişteşti înainte să-l pui să cerceteze dovezile.

Narcissus se gândi la sugestie.

– Poate mai târziu, după ce va fi interogat. Deocamdată sunt mulţumit dacă oamenii vor crede că a fost un accident nefericit. E clar că Eliberatorii asta vor să credem şi nu vreau să îi speriem încă. Au făcut o mişcare şi au eşuat de data asta. Vor încerca iarăşi dacă se vor convinge că nu am aflat despre conspiraţia lor. Cu cât îşi asumă mai multe riscuri, cu atât avem şanse mai mari de a-i identifica şi a-i elimina.

– Şi au şi ei şanse mai mari de a-l elimina pe împărat, replică Macro.

– Atunci va trebui să fim mai atenţi la potenţialele pericole, nu-i aşa? zise Narcissus cu asprime. Se opri şi încercă să continue pe un ton mai calm. Aceasta este şansa mea de a mă ocupa de Eliberatori o dată pentru totdeauna. Ar fi trebuit să-i zdrobesc cu mulţi ani în urmă, când am avut ocazia, adăugă el cu amărăciune. Apoi continuă moale: Dacă îi obligăm să se dea la fund acum, atunci nu se vor mai grăbi şi vor aştepta o altă ocazie pentru a lovi. Între timp, împăratul se va afla sub ameninţare constantă, iar eu şi agenţii mei vom fi forţaţi până la limită să facem faţă oricărui semn de posibil pericol. Mai bine să terminăm acum, nu credeţi?

Macro se uită la el şi ridică din umeri.

– E decizia ta. Nu e treaba mea să scot la iveală conspiratori. De tine depine să-l protejezi pe împărat.

– Nu. Narcissus îl împunse pe Macro cu un deget în piept. Depinde de noi toţi. De toţi cei care au datoria de a-l proteja pe împărat şi Roma.

Aţi depus un jurământ.

Pumnul lui Macro ţâşni în sus şi se strânse cu putere în jurul mâinii secretarului imperial:

– Şi voi depune alt jurământ dacă mă mai împungi aşa. Ai priceput?

Cei doi bărbaţi se fixară cu privirea, până când Macro îşi încleştă pumnul puternic, iar privirea lui Narcissus deveni şovăielnică când se cutremură. Îşi eliberă mâna şi îşi mişcă degetele dureroase.

– Vei regreta asta.

– Am regretat multe lucruri în viaţa mea, răspunse Macro pe un ton tranşant. Asta nu m-a oprit însă să le fac.

Cato se săturase de ostilitatea crescândă dintre cei doi tovarăşi ai săi.

– Destul! zise el pe un ton dur. Ar trebui să ne întoarcem la împărat. Narcissus, trebuie să-l conduci în siguranţă înapoi la palat, înainte ca Eliberatorii să înceapă să răspândească zvonul că nu a fost ucis.

Secretarul imperial mai aruncă o ultimă căutătură încruntată spre Macro, înainte să clatine din cap.

– Ai dreptate. În plus, escorta sa e într-o stare prea proastă pentru a putea rezista unui atac. Trebuie să pornim la drum înainte de venirea nopţii.

– Aşa e. Cato le făcu un semn. Să mergem.

Porniră, dornici să părăsească dezolarea tăcută a văii. În timp ce Cato deschidea drumul, nu putu să nu se arate uimit în faţa determinării duşmanilor. Dacă erau pregătiţi să îşi rişte propriile vieţi din dorinţa

de a-şi atinge scopurile, atunci erau la fel de mortali precum oricare alt duşman pe care el şi Macro îl înfruntaseră. Data viitoare când vor lovi, vor fi mai zeloşi ca niciodată în eforturile lor.

Capitolul 21

– Paisprezece înecaţi, încă zece răniţi şi doisprezece încă dispăruţi, inclusiv centurionul, zise Fuscius pe când se prăbuşea pe patul său de campanie din dormitorul unităţii. Clătină din cap. Băieţii nu au avut nicio şansă când ne-a lovit apa... Tânărul optio închise ochii, iar vocea i se transformă într-o şoaptă. Eram sigur că voi muri când m-am dus la fund.

Cato stătea pe patul din faţă şi se aplecă înspre el:

– Cred că toţi am fost convinşi că vom muri. Un lucru de felul acesta nu va fi trecut niciodată în programul de instrucţie, nu?

Încercarea lui de a face haz de necaz se lovi de urechi care nu-l ascultau. Fuscius se holba la pământul dintre cizmele lui:

– Centuria a V-a a suferit chiar mai multe pierderi decât noi... Credeam că înrolarea în Garda Pretoriană va fi ceva foarte comod. Prima dată afurisita aia de revoltă, iar acum asta. Parcă am fi blestemaţi.

Macro râse aspru.

– Ce? Crezi că a fi soldat nu presupune pericole? Băiete, ar fi trebuit să vezi câteva din necazurile prin care am trecut eu şi Capito de-a lungul anilor. Mult mai rele decât asta. Şi încă suntem în viaţă pentru a povesti despre ele. Niciunul nu a avut legătură cu blestemele. Aşa că doar trebuie să ridici o cupă în cinstea camarazilor pe care i-ai pierdut, le onorezi memoria şi îţi vezi mai departe de militărie. Asta e tot ce poţi face, şi ce ar trebui să faci. Nu să stai acolo, plângându-ţi singur de milă şi bolborosind despre blesteme. Mai ales când eşti optio. Până ce revine Tigellinus, sau până când va fi înlocuit, tu te afli la comanda centuriei. Aşa că mai bine ţi-ai veni în fire.

Fuscius se uită în sus, holbându-se la Macro. La început, expresia sa fu neutră, apoi ochii i se îngustară, suspicioşi.

– Toate astea s-au întâmplat de când aţi sosit voi doi.

– Noi?

– Corect. Înainte, totul era simplu şi uşor. Acum am fost loviţi de gloată, Lurco a dispărut şi jumătate din Centuria a VI-a a pierit într-o inundaţie curioasă. Se opri. Din punctul meu de vedere, nu sunt doar nişte coincidenţe. Ceea ce ne duce la întrebarea: ce aţi făcut voi doi de aţi atras mânia zeilor asupra camarazilor noştri, ei?

– Spui aiureli, băiete. Eu şi Capito ne-am făcut datoria. Nici mai mult, nici mai puţin. La fel ca tine. La fel ca restul băieţilor. Zeii nu au nimic de-a face cu asta.

– Atunci, barajul s-a prăbuşit de unul singur? Un accident curios? Fă-ne o favoare, Calidus. Aceasta a fost mâna zeilor!

– Mâna zeilor! Vreun nenorocit...

– Calidus! se răsti Cato. E suficient. Optio trece printr-o perioadă grea. Dacă va prelua comanda, atunci are nevoie de odihnă. Aşa că lasă-l în pace.

Macro se întoarse spre Cato cu o expresie furioasă:

– L-ai auzit. Flăcăiaşul crede că e vina noastră.

Cato îşi ridică sprâncenele cu înţeles.

– Oh... da, pricep... Macro îşi înghiţi mânia şi se întoarse spre Fuscius. Îşi drese glasul. Hmmm, îmi cer scuze, optio. Am întrecut măsura.

– Mi se pare destul de corect. Fuscius clătină încet din cap. Hai să o lăsăm baltă, vrei? Chiar am nevoie de somn. Poate Tigellinus va apărea până la urmă. Dacă nu, atunci trebuie să fiu odihnit de dimineaţă.

– Aşa e, optio, încuviinţă Cato din cap. Ne vom asigura că nu vei fi deranjat. Mai bine încă, eu şi Calidus vom pleca puţin şi te vom lăsa singur.

Macro îi aruncă lui Cato o privire furioasă, dar prietenul său se încruntă la el şi arătă cu degetul spre uşă. Se ridicară de pe paturi şi părăsiră camera în linişte, în timp ce tânărul optio se întinsese pe salteaua aspră şi se ghemuise pe o parte. Pe când Cato închidea uşa după ei, Macro şuieră mânios:

– Nesuferitul ăla mic trebuie pus la punct. Cum îndrăzneşte să ne vorbească astfel?

– Fii atent la ceea ce trebuie să facem, răspunse Cato încet. Aproape că ne-ai dat de gol acum. Cât îi priveşte pe ceilalţi, prăbuşirea barajului a fost un accident, îţi aminteşti? Până ce Narcissus nu spune altceva.

– Chiar crezi că povestea asta îi va mai convinge mult timp pe oameni?

– Nu, răspunse Cato pe un ton obosit. Dar s-ar putea să ne ofere ceva timp înainte ca tabăra adversă să îşi acopere urmele cu mai multă grijă. În momentul acesta, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi. Cato făcu semn cu capul spre uşă. Hai să vorbim, dar nu aici. În caz că ne ascultă. Haide să mergem la popotă.

Încăperea mare de la celălalt capăt al cazărmilor, de la parter, era aproape goală. În afară de Cato şi de Macro, se mai aflau doar câţiva bărbaţi într-un colţ, jucând apatici zaruri. Îi priviră şi clătinară din cap în semn de salut, apoi se întoarseră la distracţia lor. Alegând o masă de pe partea opusă a cantinei, cei doi prieteni se aşezară. Macro oftă nerăbdător.

– Ei bine, iată-ne ajunşi. Despre ce voiai să vorbim?

Cato nu îi răspunse imediat. Se uita în jos, la suprafaţa zgâriată a mesei, apoi îşi trecu un deget peste scobiturile unde un soldat plictisit îşi scrijelise iniţialele cu câţiva ani în urmă.

– Încerc să-mi dau seama când ne-am implicat atât de adânc în toate astea.

– Succes, băiete! Mărturisesc că devine prea complicat pentru capul meu. Eliberatorii aceştia nenorociţi par să-şi pună mâinile murdare peste tot. Au oameni în poziţii-cheie din Garda Pretoriană. Şi-au

folosit contactele din breasla negustorilor de grâne pentru a cumpăra toată rezerva şi acum au reuşit să saboteze barajul. Sunt peste tot, îţi spun, Cato. Precum afurisiţii de şobolani din canale.

Cato se încruntă, gândindu-se la ultimele cuvinte ale lui Macro pentru o clipă, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva, apoi renunţă, dând din cap.

– Ai dreptate şi asta nu mi se pare normal. Cum pot Eliberatorii să aibă atât de mulţi oameni care să lucreze pentru ei şi, totuşi, să se ţină în umbră? Nu are logică. Cu cât au mai mulţi oameni implicaţi, cu atât e mai greu să ţină totul secret. Dacă cineva are vreo şansă de a se infiltra într-o astfel de conspiraţie şi de a o distruge, atunci acela e Narcissus. Şi, totuşi, se pare că nici el nu ştie mai multe decât noi. Asta e o premieră în relaţiile noastre cu el.

Macro mormăi cu năduf.

– Mai e ceva care nu se leagă, continuă Cato. De ce nu se aflau împărăteasa şi Pallas astăzi la lac?

– Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta destul de bine, rânji Macro. Au lucruri mai bune cu care să-şi ocupe timpul.

– Lăsând asta la o parte, nu ţi se pare puţin prea convenabil că s-a întâmplat ca ei să nu-l însoţească pe Claudius în ziua în care aproape că a fost omorât?

– Cu siguranţă că au avut noroc, încuviinţă Macro. Dar ce vrei să sugerezi? Crezi că au avut vreo legătură cu mica noastră aventură de azi? Asta nu are niciun sens, băiete. Mai devreme spuneai că Tigellinus se pregătea să atace. Ştim că face parte din complotul

Eliberatorilor. Şi atunci cum poate lucra pentru Pallas şi pentru împărătească? Doar dacă nu sunt cu toţii implicaţi în asta. Dar cum ar putea funcţiona toată treaba? Eliberatorii nu prea ar avea de ce să facă front comun cu soţia împăratului. Vor să o înlăture de pe scenă, la fel de mult cum vor să-l înlăture pe Claudius. Şi nu doar pe ea, ci şi restul familiei imperiale şi pe consilierii lor cei mai de încredere, precum Pallas şi amicul nostru, Narcissus. Macro clătină din cap. Faptul că Pallas şi Agrippina nu s-au aflat acolo astăzi trebuie să fie o coincidenţă.

– Poate că ai dreptate, zise Cato. Dar dacă tu ai fi în locul Eliberatorilor, nu ai vrea să înlături familia imperială dintr-o singură lovitură? De ce să rişte viaţa lui Tigellinus şi pe a tuturor bărbaţilor care au sabotat barajul doar ca să fie nevoiţi să o ia de la capăt cu restul familiei imperiale? Cu împăratul mort, paza din jurul familiei va fi întărită, iar Eliberatorilor le va fi mult mai greu să-şi termine treaba.

Macro chibzui o clipă:

– Poate că sunt disperaţi. Deja au eşuat într-o încercare de a asasina familia imperială. Poate că profită de ocazii când şi cum pot.

– Se poate, admise Cato. Dar mai există o posibilitate. Dacă avem de-a face cu mai mult de un complot? Dacă Eliberatorii plănuiesc să elimine familia imperială, în timp ce Pallas şi Agrippina caută, de asemenea, să-l elimine pe Claudius şi să elibereze drumul către tron pentru Nero?

Macro clătină din cap:

– Tot nu explică după-amiaza aceasta. Dacă Pallas ar fi responsabil,

atunci cum explici rolul lui Tigellinus?

Cato pufni iritat:

– Nu pot. Nu încă. Doar dacă nu cumva e agent dublu... şi dacă ar fi? Mintea lui Cato începu să lucreze frenetic la această sugestie. Atunci asta ar da sens lucrurilor. Întrebarea care s-ar pune ar fi pentru care tabără lucrează şi pe care o induce în eroare. Îşi aminti tot ceea ce ştia despre centurionul recent promovat. S-a întors la Roma după ce a fost exilat, cam în acelaşi timp cu Agrippina. Poate că lucrează în favoarea intereselor ei. Ar putea să se dea drept slujitorul Eliberatorilor pentru a-i folosi să îi ajute pe Agrippina şi pe Pallas... Inspiraţia aprinse brusc mintea lui Cato. Da! Asta ar avea sens în privinţa a ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Împărăteasa şi Pallas intenţionează să aştepte până ce Eliberatorii îl vor elimina pe Claudius şi apoi să pună mâna pe putere. Când va avea ceea ce doreşte şi Nero se va urca pe tron, va putea folosi informaţiile adunate de Tigellinus pentru a acţiona împotriva Eliberatorilor. Se opri şi zâmbi. Inteligent, foarte inteligent.

– Pari foarte mulţumit de tine însuţi, zise Macro sec. Poate că ai dreptate, dar asta nu ne ajută să descoperim cum intenţionează Eliberatorii să se ocupe de Claudius.

– Ştiu. Figura lui Cato îşi reluă oboseala de mai devreme. Oricum ar fi, trebuie să-i vorbesc lui Narcissus despre suspiciunile mele imediat ce voi putea. Dacă am dreptate, atunci ameninţarea la adresa lui Claudius este mai mare decât credea Narcissus.

– După cele întâmplate azi, cred că Narcissus se gândeşte probabil deja la asta.

Cato râse. Simţea că parcă i se ridicase o povară de pe creier. Îşi dădu seama cât era de epuizat. În afară de lupta pe care o dusese cu apa care îl măturase în josul râului şi care îl secătuise de vlagă, Cato era plin de zgârieturi şi vânătăi de la loviturile pe care le încasase. Avea mare nevoie de odihnă şi, privindu-l pe Macro, îşi putea da seama că şi prietenul său era în aceeaşi situaţie.

– Ora e târzie. Ar trebui să dormim puţin.

Macro încuviinţă şi cei doi se ridicară cu greutate şi se îndreptară spre ieşirea popotei. Schimbară saluturi cu oamenii care încă mai jucau zaruri şi apoi închiseră uşa în urma lor. Afară, o colonadă lungă ducea spre scările de la etajul al doilea. Trecuseră de apartamentele şi birourile centurionului şi, apoi, de primul dormitor al unităţii, când văzură o siluetă la baza scărilor, care se îndrepta încet către ei. Trăsăturile omului nu puteau fi distinse. Se opri la zece paşi mai încolo, blocându-le trecerea. Cato îşi încordă privirea şi nu putu să-şi dea seama decât de faptul că omul era plin de noroi. Purta o tunică şi cizme, iar teaca pumnalului era goală. Sabia îi atârna la şoldul stâng, aşa cum era obiceiul ofiţerilor. Cato înjură încet şi luă poziţia de drepţi.

– Centurion Tigellinus! Domnule, am crezut că v-am pierdut.

– Tigellinus? începu Macro, apoi luă poziţia de drepţi lângă Cato.

Celălalt bărbat respira sacadat şi urmă o pauză, pe când acesta se uita înapoi. Buzele i se despărţiră într-un rânjet slab.

– M-am întors din morţi, asta am făcut. Afurisitul de râu m-a târât kilometri întregi până când am reuşit să ajung pe un mal plin de noroi împuţit. Până ce am ieşit eu şi m-am întors la lac, voi plecaserăţi şi era

deja întuneric. Aşa că am venit înapoi aici. Făcu un pas în faţă şi îl privi pe Cato. Aşadar, ce s-a întâmplat?

– Domnule?

– A supravieţuit împăratul?

– Da, domnule.

Pe faţa plină de noroi a centurionului nu apăru nicio emoţie, iar el rămase tăcut pentru o clipă. Când vorbi iar, glasul îi era calm şi măsurat:

– Voi i-aţi salvat viaţa împăratului?

– Nu, domnule. A fost tribunul Burrus. Cato îşi coborî glasul şi vorbi cu subînţeles: Deşi, aţi fi putut ajunge cu uşurinţă primul la împărat, dacă nu v-aţi fi împiedicat.

– Da, aş fi ajuns la el, răspunse Tigellinus sec. A fost rănit?

– Nu, domnule. Doar foarte zdruncinat de incident. Supravieţuitorii din escorta sa l-au dus înapoi la palat, înainte să se întoarcă în tabăra pretoriană.

– Înţeleg. Tigellinus tăcu un moment, cu o expresie care nu trăda nimic. Apoi îşi drese glasul. Câte victime printre băieţii noştri?

– Mai mult de o treime din centurie, domnule. Deşi unii dintre ei sunt daţi dispăruţi, inclusiv dumneavoastră.

– Atunci Fuscius e la comandă?

– Da, domnule.

– Unde e?

– Doarme, domnule. Vreţi să îl trezim şi să-l trimitem la dumneavoastră?

Tigellinus se gândi o clipă, apoi clătină din cap:

– Nu e nevoie. Doar să-i spuneţi că m-am întors şi că trebuie să-şi reia îndatoririle normale când va suna goarna de dimineaţă.

– Da, domnule.

Centurionul îi privi pe Cato şi pe Macro în tăcere, până când Macro tuşi uşor:

– Mai e şi altceva, domnule?

– Nu sunt foarte sigur. Mai vreţi să îmi spuneţi ceva?

– Domnule? răspunse Macro pe un ton nevinovat.

– Mă întrebam, aţi avut anumite ordine de îndeplinit azi?

– Ordine, domnule? interveni Cato. Nu înţeleg.

– Nu face pe prostul cu mine, Capito. Eu, tu şi Calidus ne cunoaştem destul de bine cu centurionul Sinius şi cu prietenii săi, pentru a şti ce punem toţi la cale. Aşa că nu trebuie să vă prefaceţi că lucrurile stau altfel. Vă mai întreb o dată. V-a dat Sinius ordine azi? Tigellinus se aplecă uşor în faţă, cu privirea fulgerându-i intenţionat când pe Cato, când pe Macro. Aşadar?

Cato simţi că i se accelerează bătăile inimii şi se temu ca nu cumva tulburarea interioară să i se citească şi pe chip. Se strădui să păstreze o

expresie neutră şi neclintită şi se uită înapoi la centurion cu ochi neşovăielnici. Era tentant să nege totul şi să o facă pe prostul. Dar era clar că Tigellinus ştia despre legăturile lor cu Eliberatorii, probabil din relaţiile pe care le avea cu centurionul Sinius sau poate de la alt conspirator aflat mai sus în ierarhia de comandă. La fel de clar, Tigellinus suspecta că ordinele pe care le primiseră ei îi fuseseră ascunse.

Cu o izbucnire bruscă de înţelegere, Cato îşi dădu seama că Tigellinus se temea la fel de mult ca şi el. Dacă stăpânii lui dăduseră ordine separate, fie lui Cato, fie lui Macro, fie amândurora, atunci era evident că nu aveau suficientă încredere în el pentru a-i împărtăşi respectiva informaţie. Şi mai rău, probabil că îl suspectau într-atât pe Tigellinus încât să ordone un alt atentat la viaţa împăratului, în cazul în care Tigellinus ar fi dat greş. Cato trebuia să răspundă repede, înainte ca centurionul să-şi îndrepte atenţia spre Macro. Luă o decizie. Dacă Eliberatorii erau pe cale să încerce să-l detroneze pe împărat, atunci era important să le dejoace planurile.

– Da, domnule, răspunse Cato cu prudenţă. Sinius mi-a spus de ordinele pe care le aveaţi şi a zis că trebuie să-l asasinez eu pe împărat dacă, pentru orice motiv, dumneavoastră dădeaţi greş.

Tigellinus inspiră, adânc, apoi expiră printre dinţii încleştaţi:

– Înţeleg. Şi nu te-ai gândit să-mi spui şi mie?

– Centurionul Sinius mi-a cerut să vă urmăresc şi să acţionez dacă este nevoie. Nu mi-a spus că ar trebui să vă atrag atenţia asupra ordinelor mele. Am presupus că ştiaţi deja sau că nu trebuia să aflaţi despre rolul meu în atentat.

Tigellinus se uită la Cato o clipă, după care îşi întoarse privirea către Macro:

– Şi tu? Ce ştiai despre asta, Calidus?

– Nimic, domnule, răspunse Macro cu sinceritate.

Tigellinus se întoarse iarăşi spre Cato:

– De ce, mă întreb?

Cato ridică din umeri:

– Un secret împărtăşit este un risc dublu, domnule. Poate că de-asta Sinius mi-a spus doar mie să vă supraveghez.

– Poate, medită Tigellinus. Cel puţin ştiu ce loc ocup în faţa bunilor noştri prieteni, Eliberatorii.

– Domnule, nu ştiu dacă ar fi trebuit să vă spun treaba asta. Sinius nu a precizat în mod expres că nu ar trebui. Dar, poate că ar fi mai bine să nu afle că am vorbit.

Pe chipul lui Tigellinus se furişă o expresie vicleană:

– Nu voi spune nimic, deocamdată, Capito. Dar pe viitor, dacă Sinius îţi mai zice ceva, atunci trebuie să îmi spui. E clar?

– Nu sunt sigur că ar fi înţelept, domnule.

– Sunt convins că nu ar fi. Dar dacă i-aş spune lui Sinius că ţi-ai dat drumul la gură atât de uşor, atunci mă îndoiesc că te va mai socoti un membru de încredere sau de neînlocuit al conspiraţiei. Ai înţeles? Pe viitor, când îţi mai vorbeşte, trebuie să vii să-mi spui. Dacă nu, îţi voi

face viaţa grea, ca să nu zic periculoasă. Clar?

– Da, domnule. Cato clătină din cap. Cum doriţi.

– Cam aşa. Acum daţi-vă la o parte. Trebuie să curăţ afurisitul de noroi de pe mine şi de pe echipament.

Cato şi Macro se dădură într-o parte şi un miros fetid adie când Tigellinus trecu printre ei. Îl priviră ajungând la baza scării şi la capătul colonadei, intrând în camerele lui şi trântind uşa după el.

Macro se întoarse spre Cato cu o privire rece:

– Ce a fost asta? Nu ai spus nimic despre ordinele lui Sinius.

– Asta pentru că nu mi-a spus niciodată nimic.

– Poftim??? Macro se încruntă şi arătă cu degetul în direcţia camerei centurionului. Atunci de ce i-ai spus altceva?

Cato se uită în ambele direcţii, de-a lungul colonadei, pentru a se asigura că nu le asculta nimeni conversaţia şoptită.

– Ce altceva puteam face? Dacă ziceam nu, atunci Tigellinus şi-ar fi putut da seama că mă duceam să-l salvez pe împărat, mai degrabă decât să-l ucid. A trebuit să fac să pară ca şi cum ne aflam în aceeaşi tabără. Cato se opri pentru a-l lăsa pe prietenul său să se gândească la explicaţii, înainte să continue. În orice caz, ne ajută dacă Tigellinus începe să-i suspecteze pe centurionul Sinius şi pe ceilalţi Eliberatori. Divide şi stăpâneşte. Ne ajută şi dacă el crede că are oarece putere asupra noastră. Astfel de oameni sunt mai susceptibili de a comite indiscreţii, dacă iau lucrurile de bune.

– Iar pe mine mă face să par un idiot, răspunse Macro acru. De parcă eu nu aş fi de încredere.

– Ba deloc. Eliberatorii joacă un joc periculos. Trebuie să acţioneze în secret. Ar avea logică să înştiinţeze doar nu număr mic de persoane şi, chiar şi atunci, să le transmită doar informaţiile care le sunt necesare pentru a-şi juca rolul. Înţelegi?

– Bineînţeles că înţeleg, spumegă Macro. Numai că nu îmi place să fiu pus astfel în dificultate.

– Asta e o parte din slujba noastră, deocamdată. Trebuie să ne gândim la pielea noastră, Macro. Cato cercetă chipul prietenului său, căutând o urmă de înţelegere. Lucrurile se apropie de final. Odată ce vom descurca treaba asta, ne putem întoarce în armată.

– Presupunând că Narcissus se ţine de cuvânt.

– Destul de adevărat, admise Cato.

– Şi presupunând că supravieţuim jocului de-a agenţii secreţi.

– Atât timp cât ne apărăm reciproc spatele şi avem grijă ce spunem, şansele de-a reuşi sunt destul de mari.

– N-ai vrea să pariezi pe asta?

– Oricât de mult doreşti. Cato zâmbi, scuipă în palmă şi o întinse. Unde ar trebui să meargă banii dacă o să câştigi tu?

– Pfui! mârâi Macro şi-i dădu mâna la o parte. Dispari. M-am săturat de jocurile tale pentru seara asta. Mă duc la culcare.

Macro se îndreptă spre scări şi începu să urce. După o pauză, Cato îl

urmă. În dormitorul din unitatea lor, Fuscius se întorsese cu faţa în sus şi sforăia uşor. Cei doi bărbaţi îşi scoaseră cizmele şi se lăsară pe paturile de campanie, fără a mai scoate un cuvânt. Ca de obicei, Macro adormi în câteva clipe şi adăugă sforăiturile sale, mai puternice şi mai guturale, celor ale lui Fuscius. Cato îşi puse mâinile sub cap şi se uită la tavan, străduindu-se să ignore zgomotul. Încercă să se concentreze asupra conspiraţiei întortocheate pe care el şi Macro se luptaseră să o descopere în ultimele două luni, cu un succes limitat.

Nu trecu mult şi mintea lui Cato începu să rătăcească, iluminând rând pe rând aspectele conspiraţiei. Apoi, fără niciun motiv, mintea i se umplu de expresia sălbatică a lui Cestius, când dăduse pe Britannicus la o parte, în timpul răscoalei pricinuite de foamete, încercând să-l lovească pe Nero. Cato se încruntă la această amintire. Ceva nu se potrivea cu celelalte aspecte ale conspiraţiei. Îşi munci mintea să găsească o legătură, dar era prea obosit ca să se poată concentra. În cele din urmă, închise ochii şi amintirea vie a valului care lovea îi umplu mintea. Fusese sigur că va muri. Că vor muri cu toţii, duşi de ape şi înghiţiţi de potop. Dar zeii fuseseră milostivi. Era încă în viaţă, la fel şi Macro, împăratul şi majoritatea oamenilor prinşi sub ape. Complotiştii eşuaseră în încercarea de a-l ucide pe Claudius, la fel cum dăduseră greş şi în Forum. Un singur lucru era sigur. Vor încerca din nou, curând.

Capitolul 22

În ziua următoare, cele două centurii descompletate ale cohortei lui Burrus fură întărite cu oameni din alte unităţi ale Gărzii Pretoriene. Tribunul însuşi primi o cunună de lauri de la împărat, pentru salvarea vieţii unor cetăţeni romani. Ceremonia avu loc în curtea palatului, cu toţi oamenii aflaţi sub comanda lui Burrus adunaţi în formaţie pe trei părţi, pentru a sta cu faţa la împărat în timp ce acesta îşi exprima recunoştinţa. Stând în poziţia de drepţi pe flancul stâng al Centuriei a VI-a, Cato putea vedea bine grupul care îl înconjura pe Claudius, pe când încercau, cu diferite grade de succes, să pară că se bucurau de retorica elaborată a împăratului.

Imediat în spatele suveranului se afla familia sa. Agrippina afişa o poză maternă adecvată, între Britannicus şi Nero, cu mâinile odihnindu-se pe umerii lor. În timp ce îl mângâia uşor pe fiul ei natural, Cato observă că degetele ei se înfipseseră cu ceva mai multă fermitate în umărul lui Britannicus, îndreptându-se încet către pielea expusă a gâtului. La un moment dat, el tresări şi se uită cu asprime la ea, fiind răsplătit cu o privire răutăcioasă. Când îşi lăsă mâna jos, în cele din urmă, Britannicus profită de ocazie pentru a se muta puţin

mai departe, unde mama sa vitregă nu-l putea ajunge.

Peste umărul Agrippinei, Cato îl putea vedea pe Pallas, cu capul dat puţin pe spate, de parcă ar fi savurat cuvintele împăratului. Lângă el stătea Narcissus, părând întunecat, cu faţa şi braţele purtând urmele zgârieturilor şi vânătăilor cu care se alesese când se rostogolise prin valul eliberat din barajul sabotat. Se uita rigid spre rândurile Gărzii Pretoriene, apoi se întoarse pentru a-l privi pe Pallas cu o expresie de dezgust prost mascată, arătându-i clar că îl detestă.

În spatele clicii de liberţi şi al câtorva consilieri cetăţeneşti se aflau unii senatori favorizaţi şi prefectul Gărzii Pretoriene, Geta. Adoptase o postură impresionantă de soldat, cu spatele drept şi pieptul scos în faţă. Platoşa îi strălucea puternic, iar cingătoarea purpurie, legată în jurul mijlocului, era netedă şi corect aşezată. Capetele cingătorii atârnau în bucle decorative din locul unde fuseseră introduse sub cel mai de sus pliu al acesteia. Cizmele din piele fină îi ajungeau până la gambe, ca un al doilea strat de piele, şi canafuri aurite îi atârnau în partea de sus, chiar sub genunchi. Cato nu se putu abţine să nu zâmbească vag. Pe cât de glorios arăta Geta, Cato ştia că ar fi fost privit cu batjocură de Macro, care înclina să creadă că astfel de fineţuri sunt inutile şi nebărbăteşti.

Expresia amuzată a lui Cato păli, pe când reflecta la realitatea din spatele manifestării ordonate a ierarhiei şi unităţii. Printre cei care stăteau atât de calmi în jurul împăratului, se aflau trădători care complotau să îl ucidă, în timp ce alţii plănuiau moartea întregii familii imperiale. La aceste trădări se adăugau şi rivalităţile dintre Nero şi Britannicus, Narcissus şi Pallas şi, fără îndoială, rivalitatea profesională dintre prefectul pretorian şi proaspăt decoratul tribun Burrus.

Cato nu se putu abţine să nu simtă un cinism trist la vederea acestei aparenţe de ordine, datorie şi loialitate, prezentată poporului roman. Împărtăşeau acelaşi sânge cu oamenii de rând, dar vieţile lor erau prinse în lupta constantă pentru influenţă, putere şi bogăţie care erau unicul scop pe care îl serveau, dând la o parte pompa şi demnitatea. Sentimentul greu de disperare pe care îl generau atârna ca plumbul asupra lui Cato, pe când se gândea că aşa au stat, stăteau şi vor sta lucrurile atât timp cât puţinii oameni care deţineau puterea erau mai preocupaţi de a acumula averi pentru ei înşişi decât să le folosească pentru a îmbunătăţi traiul celor pe care îi conduceau.

Se trezi întrebându-se dacă nu ar fi mai bine pentru Roma dacă Eliberatorii reuşeau să-l înlăture pe împărat, familia sa şi toate ornamentele nefolositoare din suita imperială. Nu ştiuse cum fusese viaţa în timpul republicii. Nu mai erau decât câţiva bărbaţi şi femei în Roma care ştiau, iar amintirile lor despre acea epocă erau înceţoşate şi nesigure. Pasiunea celor care îl uciseseră pe tiranul Cezar era la fel de distantă precum legendele îndepărtate acum. Afirmaţia Eliberatorilor, cum că erau succesorii lor, era lipsită de conţinut, la fel ca şi loialitatea mărturisită de cei care stăteau acum în spatele împăratului. *Nişte despoţi cu toţii*, se gândi Cato cu acreală. Unica diferenţă dintre ei este că unii se luptă să câştige puterea, în timp ce alţii se luptă să nu o piardă. Erau indiferenţi faţă de restul omenirii, doar dacă păstrarea poziţiei pe care o deţineau nu implica şi exprimarea sentimentelor comune.

Macro avea dreptate, decise Cato. Ar fi mai bine să se afle departe de Roma, cu toate trădările şi capriciile ei luxoase care înmuiau bărbaţii şi îi transformau în ticăloşi sau proşti. Mai bine să se întoarcă în rândurile legiunilor, unde valoarea unui bărbat era dată de standardele rigide şi oneste ale vieţii de soldat. Chiar când se gândea

la asta, Cato se întrebă dacă faptul că tânjea după certitudinile vieţii de soldat nu cântărea mai greu decât cel că tânjea după dragostea Iuliei şi după o viaţă petrecută alături de ea, care ar fi putut foarte bine să însemne să locuiască în Roma. Simţi că ştia răspunsul la această întrebare şi se grăbi să alunge gândul de a fi nevoit să ia o decizie, pe când ceremonia de premiere se termina, iar proaspăt încoronatul tribun Burrus se întorcea către oamenii săi şi dădea cohortei ordinul de a reveni în tabără.

În ziua următoare, cohorta mărşălui până la lacul Albano, întrucât se făceau ultimele pregătiri pentru spectacolul care se apropia. Schimbarea de anotimp era evidentă în viaţa nouă care creştea din pomi, tufişuri şi viţa-de-vie din peisajul câmpenesc pe care cohorta îl străbătea. Oamenilor li se dăduseră nişte bastoane pentru marş, pentru a-şi căra gamelele, hainele de schimb şi raţiile sărăcăcioase. Pe durata spectacolului, cohorta urma să campeze în apropiere de complexul imperial proaspăt construit, unde Claudius şi oaspeţii săi urmau să fie cazaţi în lux.

Vremea se schimbase în mod decisiv, iar căldura soarelui îi scălda pe pretorienii care mărşăluiau de-a lungul drumului. Vremea bună, mai ales după frig şi iarna murdară, ridica moralul oamenilor, în timp ce vorbeau şi cântau cât îi ţinea gura. Ofiţerii slăbiseră disciplina obişnuită a Gărzii Pretoriene şi îngăduiseră bunadispoziţie a oamenilor lor, astfel că toată coloana avea mai degrabă aerul unei procesiuni amicale, decât a unei manevre conduse de formaţiunea de elită a armatei romane. Chiar şi Macro, soldat până în măduva oaselor, era bucuros în timp ce avansau la pas. Se simţea mulţumit că lăsase Roma în urmă şi că putea savura corul familiar al cizmelor cu

ţinte care se frecau de pământ, greutatea bastonului pe care-l ducea pe umăr şi vesela camaraderie din rândul soldaţilor. Drumul trecea peste peisajul unduit şi oferea privelişti asupra terenurilor agricole, abia semănate. Pe un câmp se afla o turmă mică de oi, cu câţiva miei abia fătaţi, a căror lână strălucea precum togile abia spălate.

– Asta e viaţa reală, nu? Macro rânji spre Cato. Militărie adevărată.

Cato îşi potrivi bastonul. Nu avea experienţa lui Macro de a fi un legionar de rând şi, tocmai de aceea, nu fusese niciodată stăpân pe arta de a căra cât de cât confortabil echipamentul greu pe distanţe lungi. Deja începuse să se întrebe ce îl apucase ieri, când se arătase atât de neînduplecat în dorinţa sa de a se întoarce la ceea ce prietenul său numea cu atâta afecţiune „militărie adevărată". Îşi îngrămădi cât putu de bine moltonul sub tija din lemn, înainte să-i răspundă amicului său.

– Ah, da! Băşici şi muşchi obosiţi. Mă întreb ce aş putea cere mai mult.

Macro era obişnuit cu presupusa acceptare încăpăţânată a lui Cato în ceea ce privea constrângerile marşului şi râse.

– Haide, băiete! Recunoaşte, eşti le fel de încântat ca şi mine să te afli în aer liber. Nu ne vom mai furişa prin Roma cel puţin câteva zile. Şi ne va face bine să petrecem nopţile sub cerul înstelat, cu iarba sub spate, un foc care să ne ţină de cald şi o cană de vin pe care să o împărţim. Nu avem prea multă mâncare în stomac, dar nu ducem lipsă de vin, slavă zeilor. Asta ar fi o tragedie. Omul poate trăi doar cu pâine, dar cine şi-ar dori asta, nu?

– Nu ştiu, mormăi Cato sub povara echipamentului. Mi-aş da chiar acum leafa pe o lună pentru un picior de oaie şi o pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Se uită cu jind la oile şi mieii care păşteau.

– Nici să nu te gândeşti! zise Fuscius, care mergea pe lângă coloană, de unde auzise schimbul de replici şi observase privirea lui Cato. Astea sunt protejate prin ordinul împăratului. Toate animalele disponibile pe o rază de cinsprezece kilometri în jurul oraşului au fost rechiziţionate de împărat.

– Pentru ce? întrebă Macro.

– Iată un om care ignoră gazeta, râse Fuscius. Claudius vrea să se asigure că va avea cel mai numeros public pe care îl poate găsi pentru spectacolul său. O metodă de a garanta acest lucru este să ofere mulţimii atât mâncare, cât şi distracţie. Asta o să dea bine.

Când cohorta ajunse la lac, Cato fu uimit de lucrările înfăptuite în cele câteva zile de când văzuse el ultima dată locul. Ţarcurile construite pentru combatanţi se umpleau deja cu oameni şi, pe când cohorta mărşăluia în sus, putu vedea un lung şir de prizonieri, legaţi cu lanţuri de glezne, care erau conduşi spre împrejmuirea din sud. O unitate de auxiliari păzea ţarcurile. Pavilionul imperial fusese terminat şi domina malul. Deşi construit din lemn, fusese vopsit în alb astfel încât din depărtare arăta ca un mic palat, ridicat din cea mai frumoasă marmură. Principala lojă era ridicată deasupra apei şi era susţinută de piloni grei, înfipţi chiar în albia lacului. Pe o parte a pavilionului se afla o altă lojă, de unde împăratul putea trece în revistă luptătorii, când aceştia urmau să defileze pe dedesubt şi să se îmbarce pe micile vase aparţinând celor două flote.

Tâmplarii îşi terminaseră munca pe ambarcaţiunile care erau ancorate la ambele capete ale pavilionului, câte douăzeci pe fiecare parte. Grinzile şlepurilor fuseseră croite să susţină punţile care acopereau

băncile vâslaşilor, aranjate pentru a se potrivi în ceea ce fuseseră înainte calele. Dunete decorative se arcuiau deasupra pupelor, iar la proră fuseseră pictaţi ochi, de o parte şi de alta a berbecilor cu vârf de fier. Era greu de crezut că acele vase folosiseră anterior drept barje umile care asiguraseră negoţul de-a lungul Tibrului. Pe lac, câteva vase mai mici făceau exerciţii, iar un detaşament de marinari din marina imperială antrena în grabă echipajele în privinţa elementelor de bază ale vâslitului şi cârmitului.

Mai sus pe ţărm, înconjurate de o palisadă păzită, se aflau magaziile de pâine, carne şi vin care urmau a fi distribuite poporului. Multe dintre acestea fuseseră aduse din depozitele uriaşe aflate sub palatul imperial, în încercarea disperată de a amâna înfometarea gloatei, suficient timp cât să sosească convoiul cu grâne din Sicilia. Pe latura îndepărtată a lacului, grupuri mici de oameni îşi făcuseră deja apariţia, îngrămădiţi în jurul adăposturilor improvizate, iar fumul focurilor de tabără se înălţa în aer, pe fundalul dealurilor din spate.

Un funcţionar de la palat ghidă cohorta spre locul pregătit pentru tabăra lor, aflat la mică distanţă de ţarcurile prizonierilor. Când centurionii şi ofiţerii strigară ordinele de a pune echipamentele jos, Macro îşi întinse umerii şi îşi roti capul dintr-o parte în alta pentru a-şi relaxa muşchii gâtului. Apoi se opri şi adulmecă aerul, strâmbând din nas.

– Ce e duhoarea asta?

Cato arătă spre ţarcurile prizonierilor.

– Acolo. Nu văd şanţuri pentru latrine. Sunt nevoiţi să se uşureze în interiorul ţarcului.

Amândoi bărbaţii se opriră să se uite la gard, înainte ca Macro să mormăie.

– Un luptător nu trebuie să trăiască astfel.

– Nu sunt luptători. Aminteşte-ţi ce a spus Narcissus: majoritatea sunt criminali şi alte scursuri pe care le-a putut aduna pentru a completa rândurile ambelor tabere.

Macro rămase tăcut pentru o clipă.

– Chiar şi aşa, vor lupta destul de curând şi nu ar trebui trataţi ca nişte animale.

– Voi doi! strigă Fuscius. Nu mai pierdeţi vremea! Treceţi la căruţe şi aduceţi un cort pentru unitate!

Un şir de căruţe fusese tras la capătul îndepărat al taberei, iar oamenii cohortei erau ocupaţi cu descărcatul boccelelor din piele de capră, a stâlpilor pentru corturi, a odgoanelor şi a ţăruşilor. Pe când Cato şi Macro abia se târau spre căruţele aflate între liniile marcate pentru corturile fiecărei centurii, Macro chicoti:

– Se pare că optio şi-a regăsit glasul. Urlă la noi ca un veteran. Sau cel puţin încearcă. Ciudat, îmi aminteşte de tine la începuturi.

– De mine?

Cato îl privi cu sprâncenele ridicate.

– Sigur. Ascuţit, excesiv de zelos şi compensând lipsa de experienţă cu afectare.

– Aşa eram?

– Cam aşa. Macro zâmbi. Dar ai ieşit bine, în cele din urmă. Aşa va face şi băiatul nostru, Fuscius. Vei vedea.

– Poate. Cato aruncă o privire spre optio şi continuă cu glas scăzut: Dacă e suficient de isteţ cât să se ţină departe de conspiraţii.

– Crezi că e implicat?

– Nu ştiu. Cato chibzui puţin. A fost o alegere la fel de neaşteptată ca şi Tigellinus, aşa că o să-mi păstrez raţionamentele pentru mine, deocamdată.

Macro clătină din cap.

– Vezi conspiratori peste tot, băiete. Mă întreb cât va trece până ce vei începe să mă suspectezi şi pe mine.

Cato zâmbi.

– În ziua aceea, cred că voi merge şi îmi voi tăia venele în linişte. Dacă există un lucru pe lumea asta căruia îi cunosc adevărata valoare, atunci acela este prietenia noastră. Ne-a condus prin...

Macro zâmbi ciudat şi ridică o mână pentru a-l face pe prietenul său să tacă.

– Las-o baltă, Cato, sau mă vei face să plâng.

Pe timpul nopţii, sclavii şi slujitorii casei imperiale sosiseră să pregătească pavilionul pentru familia imperială şi musafirii lor. Munceau la lumina vaselor cu jăratic şi a lămpilor pentru a se asigura

că tot mobilierul, mesele pentru banchet şi canapelele erau pregătite pentru sosirea lui Claudius, în după-amiaza următoare. Un şuvoi constant de torţe avansau în jurul malului îndepărat al lacului, indicând sosirea sclavilor care fuseseră trimişi să găsească puncte de observaţie bune pentru stăpânii lor înstăriţi, aflaţi încă în paturilor lor din Roma. Ţărmul opus se afla la aproape opt sute de metri depărtare şi de-a lungul său se întindeau focurile de tabără, iar torţele licăreau pe fundalul dealurilor întunecate, în timp ce reflexiile lor scânteiau şi străluceau pe suprafaţa apei. După ce restul camarazilor din unitatea lor se retrăseseră în cort pentru a se odihni, Cato şi Macro împărţiră un burduf de vin, în timp ce priveau cum se înmulţea numărul celor de pe ţărmul mai îndepărtat.

– Mă îndoiesc că va mai fi organizat un spectacol la scara aceasta vreodată, sugeră Cato. Vremurile grele cer diversiuni spectaculoase. Dacă ceva nu va merge bine cu spectacolul sau dacă gloata nu va fi suficient de mulţumită, atunci zilele lui Claudius sunt numărate. Fie mulţimea îl va sfâşia, fie Eliberatorii îl vor înjunghia pe la spate, sau poate că fapta va fi săvârşită chiar de cineva apropiat lui. Cato rămase tăcut pentru o clipă. Se întinse după un lemn pe care îl aruncă în focul de tabără care se stingea. Pe zei!

– Ce s-a întâmplat?

– Nu prea e o situaţie grozavă, nu-i aşa? Ne riscăm vieţile şi ne vărsăm sângele ţinându-i pe barbari la distanţă de frontierele Romei, doar pentru ca aceşti nebuni să pună totul în primejdie.

– Şi? Ce crezi că putem face în privinţa asta?

Cato rămase tăcut, apoi privi cu grijă în ochii prietenului său.

– Nu multe, recunosc. Dar mi se pare că cea mai bună soluţie pentru Roma în acest moment este chiar Claudius. De aceea trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a-l ţine în siguranţă.

– Claudius? Macro clătină din cap. Cred că ai băut prea mult vin, băiete.

Cato se aplecă în faţă.

– Ascultă, Macro. Nu sunt beat... Vorbesc serios. Am văzut suficient din această lume pentru a şti că Roma, cu toate defectele ei, nu este cel mai rău dintre imperii. Acolo unde stăpâneşte Roma, există ordine şi prosperitate şi – deşi ştiu că tu nu pui prea mult preţ pe treaba asta – cultură. Există biblioteci, teatre şi artă. Şi mai există şi un grad de toleranţă religioasă. Spre deosebire de cuiburile acelea de aroganţă şi bigotism din Britannia şi Iudeea. Cato se cutremură când îşi aminti de druizi şi de fanaticii iudei pe care el şi Macro îi înfruntaseră în luptă. Roma este cea mai mare speranţă a omenirii.

– Mă îndoiesc că acesta este punctul de vedere împărtăşit de cei pe care i-am zdrobit pe câmpul de luptă şi pe care i-am transformat în sclavi. Macro se uită la flăcăruile care se prelingeau din lemnul preschimbat în cărbuni şi din cenuşa focului. Eşti un idealist, Cato. Un romantic. Nu e nimic mai mult decât un test de forţă. Noi cucerim pentru că asta e ceea ce face Roma şi suntem buni la asta.

– E mai mult decât forţă brută..., începu Cato, apoi se opri. În regulă, e şi asta. Dar Roma are mult mai mult de oferit decât simplitatea sabiei. Sau s-ar putea să aibă, dar numai pentru unii dintre împăraţi. I-am văzut îndeaproape. Tiberius şi monstrul acela, Gaius. Fiecare dintre ei a stăpânit puterea cu neglijenţă şi cruzime. Claudius, cu toate defectele lui, a încercat să fie mai bun. Crezi că tânărul Britannicus sau

Nero va continua ceea ce a început el bun?

– Nici nu m-am gândit la asta, căscă Macro. Cât timp pot plăti pentru a menţine legiunile şi lasă campaniile pe mâna profesioniştilor, altceva nu mă mai preocupă.

Cato se uită la el.

– Nu te cred. Tu crezi că nu ştiu ce îţi macină inima?

Macro se întoarse pentru a-l privi drept în faţă.

– Chiar dacă am simţit odată tot ceea ce simţi şi tu în această privinţă, sunt destul de în vârstă ca să ştiu că a fost o pierdere de vreme ca să mă mai gândesc la aşa ceva. Vei putea schimba lumea? Dar eu? Nu. Nu ţine de noi. Niciodată nu a ţinut şi niciodată nu va ţine. Nu va depinde de oameni de rangul nostru. Crezi că eu nu am simţit cândva la fel ca tine? Macro se opri, apoi continuă pe un ton mai binevoitor. Acum sunt obosit. Mă duc la culcare. Ar trebui să te odihneşti şi tu.

Macro se ridică în picioare, ţinând burduful de vin pe jumătate gol, apoi clătină din cap spre Cato înainte să se îndrepte către cortul care fâlfâia şi să dispară înăuntru. Cato îşi strânse genunchii la piept şi îşi încolăci braţele în jurul lor, în timp ce se uita la strălucirea focului care pălea. Concepţia necioplită a lui Macro asupra vieţii îl mânia şi îl frustra în egală măsură, aşa cum se întâmplase de fiecare dată. Inima lui Cato era destul de tânără cât să nutrească visuri nelimitate şi dorinţe care să-i modeleze viitorul şi voia ca şi ceilalţi să gândească la fel ca el. Dacă nu o făceau, atunci era din lipsă de viziune şi înclinaţie. Totuşi, chiar dacă în inimă simţea focul ambiţiei, raţiunea lui Cato chibzuia cu obiectivitate la punctul de vedere al prietenului său. Exista o anumită înţelepciune în vorbele lui Macro, dar când

înţelepciunea era oferită din poziţia unei vârste mai înaintate şi a experienţei, era rareori uşor de digerat.

Aerul nopţii era rece, iar Cato tremura, chircindu-se pentru a încerca să se încălzească. Dincolo de foc, putea distinge masa pavilionului imperial, cu vopseaua lui albă, vag luminată de stele. Se întrebă ce preocupa minţile unor oameni precum Claudius şi moştenitorii săi. Oameni care nu erau osândiţi să trăiască în obscuritatea destinată maselor. În legătură cu toate ambiţiile şi visurile sale, Cato ştia că o sută, chiar o mie de ani de acum înainte, oamenii vor vorbi despre Claudius, în timp ce numele de Macro şi Cato, şi ale altor nenumăraţi ca ei, vor fi îngropate şi uitate în praful istoriei. Se uită timp îndelungat la conturul pavilionului imperial, cu o ciudă neascunsă, în timp ce ultimele valuri de căldură eliberate de foc începură să se estompeze.

– Ei bine, murmură în cele din urmă în sinea sa, apoi se ridică. Eşti un ticălos vesel, nu-i aşa?

Pe când se îndrepta spre cort, Cato văzu o siluetă mişcându-se de-a lungul laturii îndepărtate a acestuia. Când trecu pe lângă unul din vasele cu jăratic aprinse pentru a încălzi santinelele, Cato recunoscu trăsăturile lui Tigellinus. Schimbă un salut cu unul dintre străjerii de gardă. Aşadar, chibzui Cato, mai există încă un om a cărui minte chinuită îi refuză somnul. Îl privi încă ceva timp, pe când centurionul înainta prin noapte, în direcţia ţarcurilor prizonierilor, apoi Cato se aplecă pentru a intra în cortul din piele de capră al unităţii sale, pipăindu-şi cu grijă drumul spre saltea, după care se întinse pe jos şi adormi.

Capitolul 23

Toată dimineaţa, locuitorii Romei continuară să curgă spre lac, dinspre Via Appia. Majoritatea erau familii, mergând pe jos, zdrenţăroşi şi sfrijiţi, cu copiii legaţi de mamele lor cu fâşii de pânză murdară. Printre ei se aflau şi negustorii ambulanţi care duceau baloturi de mărfuri sau care împingeau cărucioare încărcate cu perne, evantaie şi burdufuri cu vin. Vânzătorii obişnuiţi de gustări şi pâinici rotunde erau vizibil absenţi. Nu se vedeau decât câţiva catâri şi ponei, folosiţi pentru a trage căruţele, şi ei la fel de înfometaţi ca şi oamenii, cu coastele ieşindu-le prin pielea ca o pânză mătăsoasă întinsă peste drugi de fier. Majoritatea animalelor de povară din Roma fuseseră deja sacrificate pentru hrană. Chiar şi oasele şi pieile lor fuseseră fierte pentru a spori zeama lungă a ciorbelor. Printre şuvoiul de oameni înfometaţi se zăreau şi cei mai înstăriţi, încă hrăniţi corespunzător, şi care discutatu animat între ei, în timp ce sclavii care îi escortau le croiau drumul cu bâte solide şi bastoane din lemn.

Pe măsură ce ajungeau la ţărmurile lacului, mulţimile erau conduse cu grijă printre rândurile de mese, unde li se înmâna raţia de hrană din rezervele aduse din magaziile palatului imperial. Printre pâinile

simple şi fâşiile de carne sărată se găseau şi mâncăruri extravagante, de care oamenii de rând nu doar că nu auziseră niciodată, dar nici măcar nu le văzuseră. Prăjituri cu miere, plăcinte cu limbi de ciocârlie, hălci de vânat afumat, borcane cu cel mai bun garum şi oale cu fructe conservate, culese din cele mai îndepărtate provincii şi expediate la Roma cu o cheltuială uriaşă. Unii dintre beneficiarii dărniciei împăratului priveau mâncărurile fine cu o stupidă neînţelegere, înainte de a le mirosi şi a le gusta. Majoritatea încercau să le dea la schimb pentru ceva ce cunoşteau mai bine.

După ce îşi luau raţiile, oamenii se îndreptau spre lac, pentru a găsi un loc unde să se aşeze şi să privească spectacolul care urma. Spaţiul de lângă mal se umpluse repede, mai târziu şi panta din spate, aşa că lui Cato şi Macro, care priveau aşezaţi la mică distanţă de o latură a pavilionului imperial, malul opus li se părea un peisaj înţesat de oameni, în culori bălţate.

– Pe toţi zeii, se minună Macro. Nu am văzut niciodată atât de mulţi oameni. Cu siguranţă că toată Roma se află aici.

Cato ridică din umeri. Era greu să estimeze numărul persoanelor de pe malul celălalt. Ştia că Marele Circ putea adăposti mai mult de două sute de mii de spectatori şi, dacă populaţia Romei se apropia de un milion de suflete, aşa cum i se spusese, atunci cu siguranţă că majoritatea se aflau aici astăzi. Străzile capitalei probabil că semănau cu cele ale unui oraş-fantomă, cu nemişcarea şi liniştea întrerupte doar de siluete ciudate sau de glasul celor prea slăbiţi ca să poată călători până la lac sau prea necinstiţi ca să scape ocazia de a pătrunde în casele goale şi în prăvălii. Doar cei bogaţi îşi puteau permite să lase sclavi înarmaţi pentru a le apăra proprietăţile. Cato se întoarse să privească spre rezervele de hrană care scădeau văzând cu ochii,

înmagazinate puţin în spatele pavilionului imperial, şi calculă că urmau să se epuizeze până a doua zi de spectacol. După aceea, doar corăbiile cu grâne din Sicilia aveau să stea între Claudius şi gloata înfometată.

Dacă împăratul era detronat, atunci Eliberatorii aveau să scoată la iveală rezerva uriaşă de grâu, pe care o ascunseseră undeva în Roma sau în apropiere. După ce, la început, îndemnaseră mulţimea la violenţă din cauza lipsei de hrană, Eliberatorii îşi vor juca rolul de patrioţi binefăcători. Gândul făcu sângele lui Cato să ardă în vene. Îşi alungă mânia şi se strădui să se concentreze. Dacă ar fi fost în locul Eliberatorilor, unde ar fi ascuns atât de multe grâne?

– Capetele sus, băieţi! strigă Fuscius. Banchetul s-a terminat. Drepţi!

Anturajul imperial luase masa sub un cort mare, deschis, iar acum ultimele note ale flautelor şi harpelor unui ansamblu grecesc se stingeau, în timp ce Claudius îşi conducea familia şi sfătuitorii pe lângă ceilalţi oaspeţi, care se grăbiseră să se ridice în picioare. Apărură în lumina strălucitoare a soarelui, iar oamenii din cohorta lui Burrus luară poziţia de drepţi, cu suliţele şi scuturile ţinute strâns în fiecare mână. Trei centurii fuseseră aliniate de-o parte şi de alta a aleii care ducea de la cortul pentru banchet până la intrarea în pavilion, decorată cu ghirlande, în spatele căreia o scară largă ajungea la platforma pentru vizionare. Gărzile germanice se aflau deja pe poziţii, aşezate în jurul lojii imperiale, unde Claudius şi familia sa urmau să se aşeze pe scaune tapiţate.

Centuriei a VI-a, care se bucura încă de recunoştinţa deosebită a împăratului, îi revenea onoarea de a apăra partea exterioară a pavilionului, în timp ce restul cohortei urma să fie ţinut puţin mai departe, în caz că aveau nevoie de ei pentru a-i ajuta pe auxiliari să

păzească rezervele de hrană şi ţarcurile prizonierilor.

După ce împăratul şi anturajul său intrară în pavilion, Burrus dădu ordin celorlalte cinci centurii să se îndepărteze, iar centurionul Tigellinus începu să-şi aşeze oamenii în jurul perimetrului stabilit. Cato şi Macro erau postaţi într-un loc umbros, chiar sub loja de unde urma să se facă trecerea în revistă.

– Începem, zise Macro, arătând spre ţarcurile prizonierilor. Spectacolul e pe cale să înceapă.

Cato întoarse capul şi văzu primul lot de prizonieri care erau conduşi afară, prin una dintre porţi. Fură mânaţi spre corăbiile de la mal, iar acolo, jumătate dintre oameni primiră coifuri, scuturi, săbii şi armuri dintr-o căruţă. Ceilalţi fură ghidaţi spre rampa din lemn, spre puntea primei nave, după care li se ordonă să coboare sub punte, pentru a lua vâslele.

– Uită-te la echipamentul ăla, remarcă Macro. Cred că au golit Templul lui Marte pentru el. Celtic, grec, numidian. Unele dintre piese cred că datează tocmai de pe vremea războiului civil.

După ce prizonierii fură înarmaţi, se îmbarcară pe vas şi se adunară într-o vagă formaţie pe punte, pentru a-şi aştepta ofiţerii. Cele două flote se distingeau una de cealaltă prin culoarea fanioanelor care fluturau pe fiecare catarg. Lupta fusese anunţată drept reconstituirea Bătăliei de la Salamina, unde vasele de război greceşti se confruntaseră cu o flotă persană mult mai numeroasă şi învinseseră. Corăbiile alese să-i reprezinte pe persani aveau fanioane albastre, în timp ce acelea care jucau rolul grecilor purtau culori stacojii. Rând pe rând, şi celelalte nave fură echipate în acelaşi mod, apoi, în cele din urmă, la două ceasuri după prânz, amiralii aflaţi la comanda celor

două flote şi ofiţerii de pe fiecare vas se adunară înaintea lojii pentru trecerea în revistă. Majoritatea erau gladiatori profesionişti, aleşi să asigure disciplina şi conducerea necesară pentru a manevra un număr mare de criminali slab antrenaţi şi de sclavi, care fuseseră obligaţi să ia parte la spectacol. Uitându-se la ei, Cato putu vedea că erau în condiţie bună şi că unii dintre ei aveau cicatrici căpătate în luptele anterioare. Tigellinus chemă cele patru unităţi care fuseseră ţinute în rezervă pentru a forma un cordon între luptători şi lojă.

Gladiatorii şi pretorienii stăteau faţă în faţă, privindu-se în tăcere, până ce Narcissus apăru pe platformă şi o traversă până la balustradă, pentru a privi spre chipurile celor care urmau să conducă la moarte mii de bărbaţi, pe lac.

Secretarul rămase tăcut o clipă, apoi îşi începu alocuţiunea pe un ton aspru:

– Din clipă în clipă, împăratul se va afla în faţa voastră pentru a vă primi salutul înainte de începerea Naumachiei. Aş fi preferat să fi fost toţi oameni aleşi, cei mai buni care ar fi putut onora spectacolul la care aveţi privilegiul de a participa. Dar nu sunteţi. Sunteţi doar ceea ce am putut aduna în timpul pe care l-am avut la dispoziţie. Puţin mai buni decât scursurile de pe vasele pe care le veţi comanda. Acestea fiind spuse, vă cer să daţi tot ce aveţi mai bun. La fel şi ei. Arătă în direcţia ţărmului îndepărtat. Să daţi un spectacol bun. Asiguraţi-vă că voi şi oamenii voştri veţi lupta bine, iar cei care vor supravieţui poate vor fi recompensaţi.

În timp ce secretarul imperial vorbea, Cato observă că unii dintre gladiatori şi ceilalţi luptători păreau confuzi, iar câţiva dintre ei chiar se întorseseră unii către ceilalţi ca să bombăne înfuriaţi.

– Linişte! zbieră Narcissus. Staţi nemişcaţi şi arătaţi respect faţă de împărat.

Se întoarse şi clătină din cap către bucinatorii care stăteau de o parte şi de alta a intrării ce ducea spre platformă. Aceştia îşi ridicară instrumentele, îşi strânseră buzele şi suflară câteva note stridente, care creşteau în intensitate. După semnal, Claudius păşi în lumina strălucitoare a soarelui. Cununa din aur de pe părul său zbârlit şi alb ca zăpada strălucea puternic. Impresia bună pe care o lăsa toga sa cu broderii fine era oarecum estompată de petele de sos care i se întindeau pe piept. Ţinând o cupă din aur, se îndreptă nesigur către balustradă. Narcissus se înclină în faţa lui şi se dădu cu spatele într-o parte.

– Gladiatori! strigă Narcissus. Salutaţi-vă împăratul!

Urmă o scurtă pauză, înainte ca oamenii să bălmăjească un salut pe mai multe voci, ale cărui cuvinte abia dacă se puteau înţelege. Claudius, ameţit de vinul pe care îl consumase, nu se putu abţine să nu râdă în timp ce salutul se stingea, apoi clătină din cap:

– Haideţi, oamenilor! P-pu-puteţi să vă descurcaţi mai bine de atât, cu siguranţă. Împăratul ridică mâna liberă. La trei! Gata? Unu, d-d-doi, trei!

– Ave, Cezar! urlară luptătorii pe o singură voce. Cei care vor muri te salută!

Claudius clătină din cap atunci când văzu că unii dintre oameni nu rostesc cuvintele. Ridică pocalul şi mormăi:

– Sau nu, după cum va fi cazul. În această privinţă, vă d-d-dau

cuvântul meu!

Gladiatorii se priviră, în timp ce digerau ceea ce tocmai spusese împăratul. Claudius se întoarse spre Narcissus şi murmură:

– Urcă-i pe nave şi începe lu-lupta, ca să nu mai p-p-pierdem timpul.

– După cum porunciţi, sire.

Împăratul se întoarse şi se împletici spre interiorul pavilionului, cu vinul vărsându-se din cupă. Imediat ce plecă, Narcissus se grăbi spre balustradă.

– La corăbii! Pregătiţi-vă de luptă!

Cato îi urmărea cu atenţie pe luptători. Câţiva discutau cu însufleţire, iar restul se adunaseră împrejur, strigându-şi sprijinul.

– Se pare că sunt probleme.

– Ce zic? întrebă Macro. Nu înţeleg prea bine.

Cato prinse câteva cuvinte rătăcite, dar nu suficient cât să priceapă ceva, apoi clătină din cap. Deasupra lor, glasul lui Narcissus se auzi iarăşi, ascuţit şi mânios:

– Treceţi la corăbiile voastre sau jur că vă voi crucifica pe toţi cei care veţi supravieţui luptei!

Luptătorii se dădură la o parte, iar unul dintre gladiatori păşi în faţă, cu degetele mari înfipte în centură, privind sfidător înspre secretarul imperial.

– Nu o vom face. Cu toţii l-am auzit pe împărat, la fel ca şi tine. A fost

destul de clar ceea ce a spus. Suntem iertaţi. Lupta nu va mai avea loc.

Macro se întoarse către Cato cu o expresie surprinsă, iar Cato clătină din cap fără să înţeleagă nimic.

– Ce ai zis!? întrebă Narcissus uluit.

– Naumachia. Nu va mai avea loc. Aşa a zis împăratul.

– Eşti nebun? Despre ce vorbeşti acolo?

Gladiatorul se încruntă.

– A fost suficient de clar pentru noi. A zis că nu vom muri. Ne-a dat cuvântul lui. L-ai auzit din gura lui. Cuvântul împăratului e lege. A circulat un zvon prin ţarcuri aseară că spectacolul nu va mai avea loc. Se pare că a fost adevărat, la urma urmei.

– Nu a vrut să spună nimic de genul acesta, nebunule! Acum treceţi la vase!

Gladiatorul se întoarse ca să privească spre cei mai apropiaţi susţinători ai săi, apoi urmă un schimb şoptit de cuvinte, după care se răsuci iar către Narcissus şi îşi încrucişă braţele.

– Suntem oameni graţiaţi. Aşa a spus împăratul. Cerem să fim eliberaţi imediat.

– Cereţi? Narcissus părea să se sufoce. Cum îndrăzneşti, sclavule! Secretarul imperial se aplecă peste balustradă şi strigă spre Tigellinus: Centurion, omoară-l pe acest om şi pe oricine altcineva refuză să se supună ordinelor.

Urmă o scurtă pauză, apoi aerul se umplu de tensiune, când

gladiatorii şi ceilalţi luptători apucară mânerele săbiilor. Centurionul Tigellinus păşi în faţa cordonului de soldaţi şi se uită în sus la Narcissus.

– Domnule?

Secretarul imperial împunse cu un deget spre el:

– Fă cum ţi s-a ordonat sau le vei împărtăşi soarta. Fă-o!

Tigellinus păşi înapoi în linie, îşi ridică scutul şi scoase sabia. Trase nervos aer în piept şi dădu ordinul:.

– Centuria a VI-a! Suliţele în faţă!

Se auzi un bocănit puternic când soldaţii îşi puseră un picior în faţă, apoi înclinară vârfurile suliţelor spre gladiatori. Cato se uită la oamenii din faţa lor şi calculă că, dacă situaţia scăpa de sub control, aceştia erau în număr de aproximativ optzeci, fiind cât de cât la egalitate. Lângă el, Macro îşi fixase privirea asupra căpeteniei, mârâind.

– Sperasem să nu mai fiu nevoit să mă lupt iarăşi cu sclavi. Şi cu atât mai puţin cu gladiatori.

– Un sestert până la un dinar că grupul acesta a fost antrenat în şcoala din Roma, murmură Cato.

Macro se uită la el. Marea Şcoală era renumită în întregul imperiu pentru calitatea gladiatorilor pe care îi pregătea. Macro trase aer adânc în piept.

– Atunci avem probleme.

Tigellinus probabil că le împărtăşea neliniştea, căci se întoarse să-i ordone unuia dintre oameni să alerge la tribunul Burrus pentru a cere întăriri. În timp ce soldatul se grăbi să plece, centurionul ridică scutul şi se întoarse cu faţa spre gladiatori:

– Centuria a VI-a, avansaţi, la pas!

Linia pretorienilor înaintă, cu armurile lor de ceremonie sclipind peste tunicile albe, fără pată. Trecuse ceva timp de când Cato şi Macro luptaseră ca parte dintr-o linie de bătălie, şi nu ca ofiţeri la comandă, iar Cato se concentra să-şi potrivească pasul cu oamenii aflaţi de o parte şi de alta. În faţa lui, căpetenia gladiatorilor ridică o mână spre Narcissus:

– Spune-le pretorienilor să se oprească. Sau sângele oamenilor tăi va fi vărsat. Iar împăratul te va trage pe tine la răspundere, libertule.

În voce îi picură dispreţ, atunci când rosti ultimul cuvânt.

Cato aruncă o privire în spate şi îl văzu pe Narcissus uitându-se furios la scena de jos, cu buzele strânse într-o linie subţire.

– Gladiatori! urlă căpetenia lor. Scoateţi armele!

Aerul vibră de zăngănitul aspru al lamelor care erau smulse din teacă, iar Cato îşi ridică scutul oval mai sus, pentru a-şi proteja pieptul şi partea de jos a feţei. Gladiatorii se aflau la mai puţin de douăzeci de paşi depărtare. În spatele lor, o palisadă se întindea de la mal până la ţarcuri. Câţiva soldaţi din trupele auxiliare aflaţi într-un turn de veghe dinapoia palisadei asistaseră la confruntare, iar unul dintre ei striga acum în jos la colegii săi pentru a-i alerta. *Gladiatorii nu vor putea scăpa în nicio direcţie,* decise Cato. Într-adevăr, nu aveau nicio scăpare. Nu

puteau decât să se menţină pe poziţii şi să moară sau să alerge spre corăbii. Cei care se îmbarcaseră deja se înghesuiau pe punţile din faţă pentru a privi, iar Cato se rugă să nu fie şi ei animaţi de zelul indignat care îi determinase pe conducătorii lor să îl sfideze pe Narcissus. Din fericire, se aflau destul de departe ca să fi auzit remarca nelalocul ei făcută de împărat şi schimbul înveninat de cuvinte pe care îl generase.

Căpetenia gladiatorilor se aplecă şi îşi puse scutul în faţa trupului, pregătit să-l trântească în faţa primului duşman care ar fi îndrăznit să i se opună. Sabia îi era trasă înapoi, gata să înjunghie. Ceilalţi bărbaţi îi urmară repede exemplul, răsfirându-se pentru a lăsa spaţiu de manevră. Cato nu putu să nu se gândească la diferenţele dintre stilurile de luptă ale gladiatorilor şi ale pretorienilor. O tabără antrenată să lupte separat, fiecare bărbat fiind expert în tehnicile cerute de duelurile individuale care le defineau vieţile. În faţa lor se aflau soldaţii de elită ai Romei, antrenaţi să lupte în rânduri disciplinate, fiecare dintre ei fiind doar o parte a unei maşinării.

– Salvaţi-vă! le strigă Tigellinus. Predaţi-vă căpetenia şi veţi fi cruţaţi.

– Du-te-n mă-ta! zbieră un glas drept răspuns.

Buzele căpeteniei lor se despărţiră într-un rânjet sălbatic, apoi se lovi cu latul sabiei peste platoşă.

– Vino şi prinde-mă!

Capitolul 24

– Aşa să fie, răspunse Tigellinus cu răceală. Centuria a VI-a, stai! Pregătiţi sulițele!

Cato şi Macro se opriră odată cu restul soldaţilor şi îşi întăriră strânsoarea asupra sulițelor, le înclinară pe spate şi îşi încordară muşchii, pregătiţi să arunce proiectilele la ordinul centurionului. Cato mai trăise acest moment, în bătăliile anterioare, şi aştepta ca duşmanul să fie intimidat sau să şovăie. În loc de asta, gladiatorii rămăseseră pe poziţii, fără a se clinti, cu privirea fixată asupra pretorienilor, fără a clipi, cu muşchii pregătiţi să se ferească de prima lovitură a adversarilor.

– Încearcă să-l ataci pe conducător, zise Macro. Dacă va cădea el, atunci şi ceilalţi s-ar putea să renunţe.

Cato clătină din cap.

– Aruncaţi! zbieră Tigellinus.

Cato îşi duse braţul în faţă, deplasându-şi greutatea pe traiectoria

zborului suliţei şi eliberând strânsoarea în ultima clipă. Tija întunecată se arcui prin aer, împreună cu celelalte suliţe din centuria lui Tigellinus. Se înălţară printre cele două grupuri de bărbaţi, apoi părură că încetinesc, când ajunseră în vârful arcului, înainte să coboare. Gladiatorii îşi dezvoltaseră reflexe ascuţite, ca parte a antrenamentului lor, şi săriră într-o parte atunci când suliţele aterizară printre ei. Doar câţiva bărbaţi au fost loviţi: unul a fost străpuns prin cap, vârful suliţei trecându-i prin gât şi înfigându-i-se adânc în trup. Cato văzu că omul se împleticise la impact, apoi rămăsese nemişcat, după care se aplecase în faţă, pierzându-l din vedere. Încă doi fuseseră răniţi de moarte, când vârfurile mortale din fier ale suliţelor le sfâşiaseră piepturile. Ultimul, care stătea chiar în faţa lui Cato, urlă când suliţa îi trecu prin cizmă şi îi ţintui piciorul de pământ. Ceilalţi, în mod incredibil, scăpaseră nevătămaţi.

– Blestemaţi să fie! zise Macro. Sunt buni. Nu am văzut oameni care să se mişte atât de repede.

– Scoateţi săbiile! strigă Tigellinus.

Cato îşi apucă arma, având grijă să-şi strângă degetele puternic în jurul mânerului acoperit cu piele, ştiind mult prea bine că unui luptător îi era fatal dacă sabia îi aluneca din mână în timpul luptei. Trase sabia din teacă şi o ridică, lama odihnindu-se pe marginea scutului. Lângă el, restul soldaţilor continuau să înainteze spre gladiatori, cu vârfurile săbiilor scânteind.

Conducătorul, care nu fusese rănit de suliţele pretorienilor, îşi trase uşor sabia din teacă şi apucă una din suliţele înfipte în pământ.

– Haideţi, băieţi, daţi-le puţin din propriul lor medicament! le strigă susţinătorilor săi.

Aruncă suliţa spre soldaţi, care se aflau acum la o distanţă de doar douăzeci de paşi. Ar fi fost greu să rateze şirul de scuturi şi coifuri strălucitoare care se îndreptau spre el. Suliţa străpunse scutul celui aflat lângă Macro, înfigându-se în braţul cu care ţinea pavăza şi lovindu-se puternic de platoşa soldatului, după care greutatea suliţei îi trase în jos braţul şi scutul. Soldatul scoase un urlet de durere, pasul începu să-i şovăie, iar el rămase în afara rândului, băgându-şi sabia în teacă. Îşi smuci apoi mâna cu care ţinea scutul şi o eliberă, într-o învălmăşeală de sânge.

– Strângeţi-vă! ordonă Macro instinctiv. Strângeţi rândul!

Câţiva dintre gladiatori urmaseră exemplul căpeteniei lor şi încă patru soldaţi se prăbuşiră, înainte ca Tigellinus să reacţioneze în faţa pericolului şi să prevină pierderea şi mai multora dintre oamenii săi.

– Atacaţi! strigă el disperat. Atacaţi!

Gura lui Macro se deschise larg când scoase un răget asurzitor de luptă, apoi îşi coborî capul şi o luă în faţă. Cato scrâşni din dinţi şi rămase aproape de flancul lui Macro. În faţa lor, gladiatorii se pregătiră de impact. Cei cu suliţele încă în mâini prinseră mânerele strâns, gata să folosească armele drept lănci. Se auzi o zarvă crescândă de bubuituri şi mormăieli, întreruptă de zăngănitul ascuţit al lamelor care se loveau, atunci când pretorienii se năpustiră asupra inamicilor lor.

Macro se îndreptă direct spre un barbar germanic cu pieptul lat, cu părul lăţos legat la spate pentru a nu-i cădea pe faţă. Bărbatul îşi ridică scutul rotund, greu, şi îşi ţinu *falcata*, sabia scurtă într-o parte, pregătit să atace. Îşi dezgoli dinţii într-un mârâit şi sări în faţă. Scuturile se izbiră cu forţă unul de celălalt, dar mişcarea cea mai bună îi aparţinu

lui Macro. Îşi mutase greutatea în spatele scutului, ca măsură de precauţie, făcându-l pe german să se dea înapoi câţiva paşi. Chiar şi aşa, bărbatul era antrenat să-şi revină rapid şi pară sălbatic lovitura lui Macro, dând vârful sabiei la o parte. Oricât i-ar fi fost de bune tehnica şi reflexele, antrenamentul său de luptă individual îl ajuta cel mai mult. Atenţia îi era concentrată asupra lui Macro şi doar în ultima clipă conştientiză ameninţarea care venea din partea lui Cato, care se apropia din partea opusă. Cato îl pocni cu scutul, lovindu-l cu putere pe barbar chiar în umăr şi dezechilibrându-l. Se prăbuşi, cu spatele lui larg încovoiat peste un genunchi. Cato lovi fără a ezita, înfigându-i sabia adânc între omoplaţi, sfâşiind muşchii şi zdrobind coastele şi coloana vertebrală a bărbatului. Îşi trase sabia înapoi, împroşcând stropi de sânge cald şi apoi se întoarse pe loc, pentru a se apăra de următorul atac.

– O lovitură bună, băiete, recunoscu Macro.

Încăierarea se dezlănţuise în jurul lor, cu gladiatorii care se menţineau pe poziţii, pe când se fereau cu scuturile de loviturile pretorienilor sau le parau plesnind abil cu încheieturile mâinilor. În timp ce Cato privea, îl văzu pe conducător izbindu-şi scutul de coiful unui soldat, dându-i capul pe spate. Apoi, gladiatorul continuă cu o lovitură de sabie puternică în gâtul expus, scoţând apoi sabia în timp ce se retrăgea, aplecându-se pentru a se apăra, căutându-şi următorul adversar. Şi alţi pretorieni se prăbuşiseră, observă Cato, şi doar doi gladiatori. Doar armura şi scuturile mai mari ale pretorienilor erau cele care îi ajutau să nu înregistreze şi mai multe victime în lupta inegală.

– Pe asta o pierdem, observă Macro. Mai bine am face ceva. Trebuie să preluăm comanda.

Cato clătină din cap, urmărind desfăşurarea de forţe. Vor atrage atenţia asupra lor şi vor exista unii care îşi vor pune întrebări în legătură cu uşurinţa cu care preluaseră comanda – asta dacă aveau să supravieţuiască luptei.

Macro inspiră adânc şi urlă:

– Pretorieni! La mine! La mine!

Cato repetă strigătul, ca un ecou. Camarazii lor care se aflau în apropiere începură să se îndrepte spre ei şi se formă repede un mic cerc, scut lângă scut, în timp ce oamenii căutau protecţia formaţiei.

– Rămâneţi pe poziţii! ordonă Macro. Vor sosi ajutoare curând! Rezistaţi!

Tigellinus repetase strigătul lor şi un al doilea cerc de pretorieni se formase în apropiere. Restul luptau spate în spate sau erau angajaţi într-o serie de dueluri individuale, răspândiţi pe terenul deschis. Cato îşi ţinea scutul ridicat, în timp ce stătea lângă Macro. Aruncă o privire spre cealaltă latură, unde îl văzu pe Fuscius respirând precipitat. Ochii locţiitorului erau larg deschişi, iar dinţii i se descoperiseră într-un mârâit. În ciuda sălbăticiei expresiei sale, braţele îi tremurau, iar vârful sabiei i se legăna, pe când o îndrepta către duşmanii săi.

– Suntem relativ în siguranţă, îi spuse Cato. Dacă rămânem împreună şi păstrăm formaţia.

Fuscius îi aruncă repede o privire, apoi se uită înapoi, clătinând din cap viguros.

Gladiatorii înconjuraseră cercul, dar nu se înregistrase încă nicio încercare coordonată de a-i ataca. În schimb, fiecare gladiator părea să

fi ales un anumit soldat drept adversar şi, fie stăteau şi îi cântăreau din ochi, fie se aruncau în faţă, cu intenţia de a-şi strecura armele pe lângă scuturi. Unii făceau fente, apoi încercau să atace. În toate cazurile, prezenţa soldaţilor în lateralele celui pe care îl alegeau drept ţintă le zădărnicea încercările. Acesta nu era genul de luptă pe care fuseseră antrenaţi să o poarte, iar frustrarea lor era evidentă. Atacurile lor se răriră, iar Cato simţi că aveau ocazia să facă un nou apel, pentru a le cere să pună capăt luptei.

– Nu puteţi învinge! strigă el. Vor veni şi mai mulţi soldaţi aici, din clipă în clipă. Veţi fi tăiaţi în bucăţi dacă opuneţi rezistenţă. Lăsaţi săbiile jos!

– Oricum ar fi, tot vom muri, fraţilor! le strigă căpetenia. Vom muri acolo, luptând pentru a-i distra pe romani, sau aici şi acum, luptând cu romani! Luptaţi!

Cu un strigăt de furie, gladiatorul atacă un bărbat aflat chiar în spatele lui Fuscius şi îl lovi cu scutul, obligându-l pe pretorian să îşi ridice scutul ca să pareze lovitura. În acelaşi timp, îşi trase sabia în spate, rotind-o într-un arc, pe sub şi în jurul părţii de jos a scutului soldatului şi apoi în sus, direct în pântecele pretorianului. Atât de puternică fu lovitura, încât scoase aerul din plămânii bărbatului şi aproape că îl ridică în aer, în timp ce lama sabiei îi perfora organele vitale. Cu un strigăt sălbatic de triumf, gladiatorul îşi trase sabia şi sări înapoi, apoi înălţă lama pătată de sânge închegat.

– Omorâţi-i! Omorâţi-i pe toţi, fraţilor!

Urmă un cor de răgete şi strigăte din partea tovarăşilor săi, în timp ce se strângeau în jurul celor două cercuri de pretorieni, ciopârţindu-le şi lovindu-le scuturile şi coifurile.

– Trebuie să le doborâm căpetenia, mormăi Macro, în timp ce para o lovitură de sabie. Dacă va cădea el, îşi vor pierde curajul.

Cato aruncă o privire înapoi, spre pavilion, şi văzu cea mai apropiată dintre celelalte centurii adunându-se în formaţie. O trompetă, care suna alarma de dincolo de palisadă, anunţa că şi auxiliarii se pregăteau să intervină. Totuşi, gladiatorii încă mai aveau suficient timp pentru a-i măcelări pe Tigellinus şi pe oamenii săi. Sus, pe platformă, împăratul reapăruse, ţinând încă pocalul în mână. Privea furios către scena care se petrecea sub picioarele sale.

– Ce înseamnă asta? Cine a dat ordin să înceapă lupta?

Cato îşi drese glasul.

– Hai să o facem, atunci.

Macro clătină din cap şi se pregăti, aplecându-se, lăsându-şi greutatea pe degetele de la picioare.

– Eşti pregătit, băiete?

– Pregătit.

– Acum! Dă-te înapoi! Macro se apropie cu spatele de cerc, urmat îndeaproape de Cato. Imediat, Macro strigă un nou ordin: Strângeţi rândurile!

Fuscius şi bărbatul aflat în dreapta lui Macro se apropiară de ceilalţi, în timp ce Cato şi Macro păşiră în lateral, până ce se aliniară cu căpetenia gladiatorilor. Cato se mişcă înainte, împingându-se printre doi dintre camarazii săi.

– Faceţi loc acolo! Faceţi loc!

Soldaţii se mişcară într-o parte şi îi lăsară să treacă, în timp ce Macro îl privea concentrat pe bărbatul care se afla doar la opt paşi distanţă.

– Îl doborâm când va lovi din nou. La ordinul meu.

Cato îşi întări strânsoarea pe mânerul sabiei şi simţi cum sângele i se năpusteşte prin vene, făcându-i muşchii să furnice de tensiunea familiară a bătăliei. Gladiatorul îl fixă cu privirea pe Macro, care rânjea şi îi făcea semn cu mâna în care avea sabia:

– Haide! Încearcă-mă dacă îndrăzneşti! Macro îşi mişcă mâna cu scutul într-o parte, pentru a-şi expune pieptul, întărâtându-şi adversarul.

Fruntea gladiatorului se încreţi, iar el urlă:

– Atunci mori, nenorocitule!

Sări în faţă, cu sabia îndreptată spre gâtlejul lui Macro. Acesta îşi ţinu scutul jos şi îşi mişcă sabia pentru a para lovitura. În ultimul moment, gladiatorul îşi schimbă strategia şi îşi redirecţionă atacul spre unghiul cuprins între coiful lui Macro şi umăr. În aceeaşi clipă, Cato sări înainte, lovindu-l pe gladiator cu scutul într-o parte, în timp ce îl înjunghia în braţul cu care ţinea sabia. Tăişul pătrunse adânc în muşchi, înainte să zgârie osul. Braţul i se zbătu spasmodic, iar degetele dădură drumul mânerului sabiei, astfel că arma zăngăni cu stângăcie pe rândul dublu de zale de pe umărul lui Macro. Bărbatul se împletici înapoi, cu sângele ţâşnind din rană, scoţând un urlet animalic de furie şi durere. Susţinătorii săi se dădură la o parte, retrăgându-se din faţa romanilor, holbându-se înspăimântaţi la

conducătorul lor. Braţul cu care ţinea sabia îi atârna inert pe lângă el. Îşi aruncă scutul pe jos şi îşi puse mâna cu care ţinea scutul peste rană, încercând să oprească şuvoiul de sânge.

– Haide, îi şopti Macro lui Cato. Să terminăm odată.

Păşiră în faţă cu grijă, fiind atenţi la pericole, dar gladiatorii se ţineau departe de ei. Căpetenia lor se prăbuşise în genunchi, cu ochii închişi, în timp ce se lupta cu durerea agonizantă provocată de rană. Macro stătu deasupra lui o vreme, în timp ce Cato se poziţionase cu faţa la ceilalţi, cu scutul ridicat, pregătit să facă faţă oricărui bărbat care ar fi încercat să sară în ajutorul gladiatorului.

– Conducătorul vostru a fost răpus! strigă Macro. E terminat! Băgaţi-vă săbiile în teacă dacă nu vreţi să muriţi odată cu el aici!

Urmă o pauză, în timp ce luptătorii aşteptau un răspuns din partea conducătorului lor. Macro scrâşnea din dinţi de furie, apoi îi ameninţă:

– Faceţi-o! Faceţi ce vă spun, altfel nu vă vom arăta milă!

Primul dintre gladiatori îşi puse ezitând sabia în teacă. Încă unul îi urmă exemplul, apoi şi alţii, pe măsură ce restul se retrăgeau din faţa pretorienilor şi făceau ceea ce le poruncise Macro. Conducătorul lor rănit rămăsese în genunchi, aruncând priviri furioase în jur:

– Luptaţi, blestemaţi să fiţi! Ripostaţi! Împăratul v-a promis libertatea. Acum luptaţi pentru ea sau vi se va lua înapoi!

– Bărbatul e un afurisit de m-m-mincinos! strigă Claudius cu glas de beţiv. Nu am spus aşa ceva! Ce tupeu are individul! Omorâţi-l! U-u-ucideţi pe oricine refuză să lase sabia jos. Repede! Făcu un semn spre

malul îndepărtat al lacului, de unde se auzea, purtat peste apă, sunetul unor aplauze batjocoritoare. Nu le puneţi şi mai mult răbdarea la încercare!

Căpetenia gladiatorilor îşi dădu seama că luptase pentru o cauză pierdută. Se uită în sus la Macro şi îi vorbi liniştit:

– Termină repede.

Macro clătină din cap. Gladiatorul îşi întinse braţul care nu era rănit şi îl apucă pe Macro pe după genunchi, apoi îşi dădu capul pe spate, pentru a da la iveală gâtul şi clavicula. Macro ştia că luptătorii din arenă erau antrenaţi să moară fără să arate teamă, şi singurul care îi trăda adevăratele sentimente era tremurul uşor al mâinii cu care îl apucase de genunchi. Sprijinindu-şi scutul de o parte a corpului, Macro îşi ridică sabia, după care căută crestătura mică, din spatele claviculei. Apoi presă carnea cu vârful sabiei, dar nu suficient de tare cât să îi rupă pielea.

– Pregătit?

Gladiatorul clătină din cap şi închise ochii.

– La trei, zise Macro calm. Unu...

Împinse sabia în jos cu toată puterea, înfigând lama prin organele vitale ale gladiatorului, până în inimă. Impactul îl făcu să icnească, iar maxilarul îi căzu, în timp ce ochii i se deschiseră şi i se bulbucară. Macro răsuci sabia şi apoi o smuci, trăgând-o afară, iar sângele ţâşni din rana deschisă într-un torent rapid. Gladiatorul se bălăbăni o clipă, apoi se prăbuşi pe spate, holbându-se la cer, în timp ce icnea pentru ultima dată, înainte să moară. Scena fu urmată de un moment de

încremenire, iar Cato auzi nişte ordine strigate şi bocănitul cizmelor, în timp ce tribunul Burrus conducea restul cohortei către ei. Zgomotul atrase atenţia unora dintre luptători, care se traseră înapoi spre palisadă. Alţii le urmară exemplul, până când rămaseră doar câţiva oameni care nu-şi aruncaseră armele, privind aspru şi sfidător spre pretorieni.

– Centuria a VI-a! strigă Tigellinus. Formaţi liniile!

Oamenii se grăbiră să îşi ocupe locurile. Macro se opri ca să şteargă sângele de pe sabie cu tivul tunicii gladiatorului, apoi el şi Cato se alăturară celorlalţi. Câteva trupuri erau răspândite pe jos, majoritatea pretorieni, iar cei răniţi gemeau de durere.

– Ultima şansă! le strigă Tigellinus celor care încă mai sfidau ordinul de a lăsa armele. Băgaţi-vă săbiile în teacă sau muriţi.

– Atunci să murim! strigă unul dintre bărbaţi, un oriental înalt şi musculos.

Buzele sale închise la culoare se retraseră când mârâi, iar el se aruncă asupra pretorienilor. Urmă un scurt ropot de lovituri, pe măsură ce îl ataca pe primul dintre adversarii săi, scoţându-l din formaţie. Apoi, pretorienii de pe ambele părţi porniră împotriva gladiatorului. Acesta reuşi să pareze prima lovitură, înainte să fie înjunghiat într-o parte. Se trase din lamă cu un geamăt, apoi fu din nou lovit din cealaltă parte şi apoi din faţă. Câteva lovituri sălbatice îl doborâră la pământ, unde se prăbuşi, cu pieptul convulsionându-se în timp ce sângera.

Sfârşitul brutal al acestei manifestări de sfidare îi descurajă şi pe ultimii dintre cei care încă mai ţineau săbiile în mâini, determinându-i să le bage înapoi în teacă şi să se retragă. În spatele lor, auxiliarii

apărură pe aleea de lângă palisadă, cu suliţele pregătite.

– Exact la timp, comentă Macro cu acreală.

Puţin mai târziu, tribunul Burrus ajunse la locul încleştării şi îşi desfăşură oamenii de o parte şi de alta a Centuriei a VI-a, înconjurându-i pe gladiatori. Păşi spre platformă şi îl salută pe împărat:

– Ordinele dumneavoastră, sire?

Expresia lui Claudius era rece şi nemiloasă, iar degetele uneia dintre mâini băteau ritmul pe balustradă, în timp ce cealaltă se încleştase strâns pe cupă.

– Există o singură s-soartă pentru cei care îl sfidează pe împărat. Aş putea pune să fiţi măcelăriţi aici, pe loc... dacă nu ar fi adunătura de acolo. Claudius făcu un semn cu capul spre cei care acopereau dealurile de pe latura îndepărtată a lacului. Aplauzele iritate ajunseseră la apogeu. Date fiind condiţiile, continuă el, veţi muri acolo, pe apă, dacă există dreptate. B-b-burrus!

– Sire?

– Du gunoaiele astea la corăbii imediat!

– Da, sire.

Cu o ultimă căutătură încruntată, Claudius se întoarse cu spatele la balustradă şi se îndreptă înapoi spre pavilion. Burrus păşi printre rândurile oamenilor săi şi se apropie de gladiatori. Cu mâinile în şolduri, se uită urât la ei.

– L-aţi auzit pe împărat. Când ajungeţi pe vasele acelea, dacă aş fi în locul vostru, m-aş asigura că lupt bine. Dacă impresionaţi suficient gloata, s-ar putea ca unii dintre voi să scape din toate astea cu viaţă. Mergeţi!

Gladiatorii începură să se îndrepte spre vasele care aşteptau.

– MIŞCAŢI-VĂ! urlă Burrus la ei. Deja aţi pierdut prea mult timp degeaba! Fuga, ticăloşilor, înainte să-i pun pe oamenii mei să vă înfigă suliţele în dosuri.

Oamenii măriră pasul şi se grăbiră să ajungă spre ţărm. Unul dintre ei rămase în urmă şi se apropie de tribun.

– Ce e? lătră Burrus la el.

– Domnule, conducătorul flotei noastre e mort. Gladiatorul îl arătă pe omul ucis de Macro. Nu mai avem comandant.

– Acum aveţi. Burrus îl împunse cu un deget. Postul îţi aparţine. Piei din ochii mei.

Gladiatorul se înclină neliniştit şi apoi alergă spre cea mai mare dintre navele care arborase fanioane roşii pe catarg. Când şi ultimul dintre bărbaţi se îmbarcă pe vase, pasarelele fură ridicate la bord şi apoi luptătorii se înghesuiră la pupă pentru a ridica parâmele, asfel încât cei de la vâsle să poată duce vasele departe de mal. Pentru Macro şi Cato, care serviseră în marină în timpul unei campanii împotriva unui cuib de piraţi, manevrele flotelor înjghebate ale perşilor şi grecilor păreau neîndemânatice. Chiar şi aşa, la vederea corăbiilor care se îndreptau spre liniile de start, mulţimea de pe ţărmul celălalt al lacului se ridică în picioare, iar aplauzele încetară.

Deoarece gladiatorii nu mai reprezentau un pericol pentru împărat, tribunul Burrus îşi retrase cohorta, iar Centuria a VI-a îşi reluă poziţiile în jurul pavilionului. Cadavrele celor ucişi fură înlăturate de trupele auxiliare, iar răniţii consultaţi în grabă de doctorul imperial, care nu dorea să piardă spectacolul care se desfăşura pe lac.

Pe când cele două linii de luptă se grupau în formaţie la opt sute de metri depărtare, de-a latul apei, Tigellinus făcea rondul. Cato şi Macro luară poziţia de drepţi când acesta se apropie. Centurionul se uită la ei cu atenţie pentru o clipă, apoi vorbi:

– Aţi gândit repede acolo, zise el liniştit. Când le-aţi strigat oamenilor să se adune.

– Mi s-a părut cel mai bun lucru pe care-l puteam face în această situaţie, domnule, răspunse Macro.

– Înţeleg. A fost de parcă eraţi obişnuiţi să daţi ordine. Unul care nu ştie mai bine ar putea crede că ai fost ofiţer odată. Un optio sau chiar centurion.

Privirea lui Macro nu şovăi când răspunse:

– Mulţumesc, domnule.

– Nu am vrut să sune ca un compliment, Calidus. A fost o observaţie. Spune-mi, cum se face că doi soldaţi sunt în stare să se poarte ca nişte oameni obişnuiţi să comande?

Nu exista nicio îndoială asupra suspiciunii de pe chipul centurionului.

Macro îşi strânse buzele, calm:

– Nu sunt prea multe de spus, domnule. Când participi la atât de multe campanii, aşa cum am făcut eu, înveţi să faci ceea ce îţi cer împrejurările. Au fost cazuri când centurionul meu a fost doborât în luptă, la fel şi locţiitorul. Atunci, cineva trebuie să iasă în faţă şi să preia comanda. Am făcut treaba asta de câteva ori, la fel şi Capito, aici de faţă. Aşa ar face orice veteran demn de respect, domnule.

Tigellinus reflectă la răspunsul primit, apoi clătină din cap.

– Mi se pare destul de corect. Atunci cu atât mai bine că vă aflaţi de partea mea. La timpul potrivit, câţiva oameni buni pot schimba destinul Romei. Centurionul se apropie şi mai mult şi îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Voi doi ascundeţi ceva. Sper să fie un lucru bun.

Cato se încruntă.

– Domnule?

– Voi face unele cercetări. Dacă voi doi vă dovediţi a fi altceva decât ceea ce pretindeţi a fi, atunci o să vă alăturaţi lui Lurco imediat ce se poate aranja asta.

Nu aşteptă niciun răspuns şi se întoarse pe călcâie, îndepărtându-se cu paşi mari. Cato oftă lung, neliniştit:

– Suntem în rahat până la gât, prietene.

– Ba bine că nu, răspunse Macro. Povestea noastră de acoperire e suficient de credibilă. Până când va descoperi el ceva despre noi, treaba va fi terminată, iar noi vom fi departe de Roma. Asta dacă Narcissus îşi respectă promisiunea.

– Aşa cum am spus, suntem în rahat. Cato se uită la spatele lui Tigellinus care se îndepărta, apoi adăugă: Sper că ai dreptate în privinţa lui.

Fură întrerupţi de sunetul trâmbiţelor de pe cealaltă parte a pavilionului şi se întoarseră ca să privească spre lac. Două barje fuseseră ancorate în faţa celor două flote, cu un coş uriaş plin cu pietre suspendat între ele. Imediat ce se dădu semnalul, oamenii de pe cele două barje tăiară frânghiile coşului, iar acesta plescăi în apă.

Macro se încruntă.

– Ce a fost asta?

În timp ce continuau să privească, apa din faţa celor două barje se tulbură. Trei ţepuşe sclipitoare apărură din lac, urmate de o tijă, de o mână şi de un braţ. Pe când apa se prăvălea în cascadă de pe obiectul care se ridica, Macro clătină din cap în semn de uimire:

– Ce mama mă-sii e aia?

Cato zâmbi.

– Cred că este mica surpriză a lui Apolodor, pentru a mulţumi gloata.

Acum devenise destul de clar ce era obiectul: o reprezentare uriaşă a lui Neptun, vopsită în auriu, iar pe măsură ce contragreutatea se scufunda pe fundul lacului, dispozitivul impresionant, pe care inginerul i-l promisese lui Claudius, se ridică la vreo şapte metri în înălţime, cu apa plescăindu-i la picioare, de parcă structura s-ar fi sprijinit pe suprafaţa ei. Ovaţii zgomotoase izbucniră de pe ţărmul îndepărtat şi o licărire se undui de-a lungul pantelor care dădeau spre lac, pe când mulţimea flutura fâşii de pânză colorată, pentru a-şi

manifesta aprobarea.

– O, asta e bine! rânji Macro satisfăcut. Foarte inteligent.

Între timp, echipajele celor două barje vâsleau frenetic spre mal, nerăbdătoare să scape din raza de acţiune a celor două flote, înainte ca acestea să se încleşteze. Încă un sunet de trâmbiţă dădu semnalul ca Naumachia să înceapă. Urmară scurte aclamaţii îndrăzneţe din partea celor două flote, a câte douăzeci de vase fiecare, urmate de sunetul ritmat al tobelor cârmacilor de pe fiecare corabie. Vâslele loviră apa într-un ritm stângaci, pe când micile vase de război câştigau treptat viteză. Unele erau mai rapide decât altele, iar liniile deveniseră neregulate şi haotice din cauza incapacităţii unora de a ţine cârma dreaptă.

– Nu e cea mai impresionantă manifestare a abilităţilor marinăreşti pe care am văzut-o până acum, comentă Cato. Chiar şi cel mai necopt echipaj din flotă i-ar întrece cu mult pe ăştia.

– Da, da, răspunse Macro iritat. De ce nu încetezi mai bine să joci cu mine rolul veteranului încercat şi să te bucuri în schimb de spectacol?

Cato privi spre prietenul său:

– Rezerva calmă a celor experimentaţi...

– Şşş!

Navele care conduceau se aflau aproape una de cealaltă, având posibilitatea să arunce proiectile, iar Cato putea distinge acum adierea de fum de pe puntea fiecărui vas. Puţin mai târziu, o săgeată de pe una din corăbiile cu fanioane albastre trasă un arc de foc peste apă, lăsând o urmă uşoară de fum în spate, pentru a-i marca traiectoria.

Săgeata plescăi în lac la vreo cincizeci de paşi mai departe de flancul vasului inamic.

– Cam atât în ceea ce priveşte arta trasului cu arcul a orientalilor, chicoti Macro. A fost mult prea departe.

Eşecul de a-şi atinge ţinta al primei lovituri nu îi opri pe arcaşii neexperimentaţi de pe ambele vase să piardă şi mai multe săgeţi, suprafaţa lacului fiind împestriţată de mici împroşcături, pe măsură ce corăbiile se apropiau una de cealaltă. Nu exista nicio încercare de a manevra vasele într-o poziţie mai bună, pentru a folosi berbecii, iar cele două ambarcaţiuni se ciocniră, ricoşând când se loviră în flanc. Catargul improvizat al corabiei greceşti se frânse aproape de punte şi se înclină în faţă, cu velatura răsucindu-se în spatele lui, bălăbănindu-se deasupra luptătorilor care se înghesuiseră pe puntea din faţă. Ovaţii agitate se ridicară de pe mal. În timp ce oamenii se străduiau să se elibereze de velatură, oponenţii lor aruncară cârligele de abordaj şi traseră vasele unul lângă celălalt, după care primii bărbaţii se învălmăşiră la bord. De pe mal, strălucirea distantă a săbiilor şi armurilor spunea prea puţine despre care parte era în avantaj.

Mai multe nave îşi croiră drum neîndemânatice spre locul bătăliei, iar cele care fuseseră mai lente beneficiau acum de avantajul de a putea alege o ţintă pe care să o izbească cu berbecul. Primul astfel de atac fu condus grosolan, iar viteza era prea mică pentru ca împingătorul să pătrundă prin carenă. Echipajul vâsli înapoi pe o distanţă scurtă, pentru a încerca din nou, doar ca să fie prinşi din plin de unul dintre inamici. Aşchii de lemn din vâslele sfărâmate săriră în aer, în timp ce corabia micuţă se clătină în urma impactului, aruncându-i pe oameni în apă. Câţiva dintre cei în armuri reuşiră să se menţină pentru puţin timp la suprafaţă, după care greutatea îi trase la fund. Impactul

surprinzător al vasului care lovise se dovedi a fi nimicitor, căci mangalul folosit pentru a aprinde săgeţile se răsturnase, vărsând jăraticul încins pe punte, aprinzând apoi rapid velatura dată cu gudron. Curând, vasul ardea, iar flăcările, alimentate de briza uşoară care bătea înspre lac, se întinseră şi spre vasul care fusese lovit. Lupta încetase, în timp ce oamenii din ambele tabere încercau să se salveze, aruncându-şi disperaţi armurile, înainte să apuce orice obiect care i-ar fi putut ajuta să plutească şi să sară peste bord.

– Bieţii diavoli, murmură Cato, în timp ce vasta audienţă urla de plăcere.

În două ore de la semnalul de începere a luptei, suprafaţa lacului era plină de resturi de nave. Un vas se scufundase, iar trei fuseseră cuprinse de flăcări. Restul erau angajate într-o serie de dueluri şi hărţuieli învălmăşite, în strigătele mulţimii care se înfrupta din mâncarea ce le fusese pusă la dispoziţie mai devreme de funcţionarii împăratului. Privindu-i şi ascultând comentariile ocazionale zgomotoase din pavilionul imperial, Cato ajunse la concluzia că spectacolul era un succes admirabil ca diversiune de la dificultăţile care se abătuseră asupra capitalei. Dacă distracţiile şi aprovizionarea puteau fi prelungite încă o zi sau două, atunci Naumachia avea să îşi atingă scopul.

Sunetul copitelor de cai îi atraseră atenţia dinspre lac şi, întorcându-se, văzu un curier imperial galopând de-a lungul ţărmului, din direcţia drumului care ducea spre capitală. Călăreţul era aplecat peste calul său, îndemnându-l să alerge, în timp ce spuma îi cădea în stropi de pe lateralele zăbalei. Îl struni brusc în faţa pavilionului şi se aruncă jos din şa, înainte să alerge spre scările care duceau spre loja imperială.

– Mă întreb de ce se grăbeşte aşa. Macro se frecă pe obraz. Veşti

proaste?

– Când a fost ultima dată când am auzit veşti bune? răspunse Cato.

Se întoarseră să privească din nou lupta, dar Cato nu se putea abţine să nu se întrebe ce noutăţi adusese curierul pentru împărat, în asemenea grabă. Lumina începuse să pălească, în timp ce soarele aluneca spre orizont. Trâmbiţele sunară din nou şi, conform instrucţiunilor stricte, navele care supravieţuiseră din ambele flote începuseră să se desprindă din luptă şi să se târască înapoi spre malul pe care se afla pavilionul. Vasele mici se împărţiră de o parte şi de alta a pavilionului şi, numărându-le, se putea vedea că perşii câştigaseră în prima zi a spectacolelor. Rând pe rând, corăbiile acostară, iar echipajele lor obosite şi luptătorii se împleticiră pe pasarele, unde fură repede dezarmaţi şi mânaţi înapoi în ţarcuri de către trupele auxiliare vigilente.

Macro îl înghionti pe Cato şi îi arătă scurt:

– Priveşte acolo, acela nu este Septimus?

Cato privi în direcţia indicată de Macro şi văzu patru bărbaţi încărcaţi cu burdufuri de vin, sub supravegherea unui individ în tunica simplă, purpurie, a servitorilor din personalul palatului. O privire rapidă fu suficientă pentru a confirma identitatea bărbatului.

– El este.

– Trebuie să fie ceva legat de Narcissus.

Macro privi cu un aer obosit spre Cato.

– Mi-am dat şi singur seama, mulţumesc.

Privivă cum grupul se mişca de la o unitate de pretorieni la alta, îndreptându-se spre Cato şi Macro. Când se apropiară, Septimus arătă spre burdufuri şi strigă.

– Un semn al recunoştinţei maiestăţii sale imperiale faţă de soldaţii săi loiali.

Septimus pocni din degete şi unul dintre oameni începu să desfacă un burduf. Agentul se apropie de cei doi soldaţi şi continuă să zâmbească plăcut în timp ce le vorbea pe un ton scăzut, imperios.

– M-a trimis Narcissus imediat ce curierul i-a dat mesajul. Era singurul mod de a vă transmite mesajul fără a atrage atenţia. Nu spuneţi nimic. Luaţi doar vinul şi ascultaţi. Septimus aruncă o privire împrejur, pentru a se asigura că nu se afla nimeni în apropiere pentru a-i auzi, apoi continuă în şoaptă. Avem veşti din Ostia. Flota cu grâne din Sicilia a fost pierdută într-o furtună. Doar două vase au supravieţuit, dar au fost obligate să arunce peste bord cea mai mare parte a încărcăturii.

Macro fluieră uşor.

– Asta dă lucrurile peste cap.

– Nu mai spune, răspunse Septimus sec. Împăratul se baza pe faptul că grâul va menţine ordinea în Roma când se va termina Naumachia. Iar acum...

Lăsă propoziţia neterminată, iar Cato îşi putu imagina destul de repede haosul care va izbucni pe străzile capitalei când oamenii vor descoperi că nimic nu-i va mai putea salva de la înfometare. Cato se întinse după burduful pe care i-l dăduse unul dintre sclavi. Îi vorbi lui

Septimus cu glas scăzut.

– Ce intenţionează Narcissus să facă?

– Nu poate face prea multe. Va depinde de Garda Pretoriană să menţină ordinea pe străzi, cu orice preţ. Prefectul Geta a sugerat că ar trebui să se întoarcă la Roma şi să ordone restului pretorienilor să înceapă pregătirile pentru a apăra palatul imperial, Senatul şi templele. Claudius va rămâne aici în noaptea aceasta şi va urmări jocurile de dimineaţă, înainte ca el şi restul familiei imperiale să plece cumva.

– Ce vrea Narcissus să facem noi? întrebă Macro.

– Deocamdată nimic. Doar să fiţi pregătiţi să acţionaţi când vă trimite el vorbă.

– Mai e ceva ce putem face, zise Cato. Ceva ce trebuie să facem acum.

– Da?

– Să găsim grânele care lipsesc din depozit. Cato îl privi în ochi pe Septimus. Spune-i lui Narcissus că trebuie să le găsim. Garda Pretoriană nu va putea să ţină piept gloatei prea mult timp. Doar grânele îl mai pot salva acum pe împărat.

Capitolul 25

În ziua următoare, după ce atenţia spectatorilor se concentrase asupra bătăliei reînnoite de pe lac, împăratul plecă discret, însoţit de împărătească, Nero şi Britannicus. Cea mai mare parte a suitei sale rămăsese în pavilion, pentru a-i acoperi absenţa. Tribunul Burrus lăsă prima centurie a cohortei sale în urmă, ca să păzească pavilionul şi pentru a face înşelăciunea mai credibilă. Restul oamenilor săi formaseră o coloană în spatele ţarcurilor goale ale prizonierilor şi apucară pe o cărare puţin folosită, care trecea pe la poalele dealurilor, înainte de a se uni cu drumul principal spre Roma. Ajunseră la poarta oraşului după-amiaza devreme şi observară imediat măsurile care fuseseră puse în aplicare de prefectul Geta. Oamenii din cohortele urbane, care păzeau de obicei poarta şi care colectau taxele, fuseseră trimişi să patruleze pe străzi, iar locurile lor fuseseră luate de pretorieni.

În interiorul zidului oraşului, străzile erau liniştite şi aproape pustii, din moment ce majoritatea locuitorilor Romei se bucurau de distracţiile de la lacul Albano. Unităţi din cohortele urbane ocupaseră principalele intersecţii. Pe când coloana traversa Forumul şi se apropia

de palatul imperial, Cato observă că uşile templelor erau închise şi baricade din lemn, înţesate de ţepuşe ascuţite, fuseseră aşezate la intrările lor. În spatele acestora se aflau alţi soldaţi ai gărzii. Măsuri de apărare similare fuseseră luate pentru a proteja porţile palatului. După ce familia imperială şi escorta fură conduse înăuntru în siguranţă, intrările se închiseră în spatele lor, iar drugul lăsat să cadă în închizătoarea lui, ca măsură de precauţie.

– Locul arată ca o fortăreaţă, zise Macro încet, pe când se uita la pregătirile care se făceau pentru apărarea complexului palatului.

Căruţe erau poziţionate în spatele zidului, de o parte şi de cealaltă a porţii şi acoperite cu scânduri pentru a oferi o pasarelă de luptă. Grămezi de suliţe zăceau aruncate pe pământul de sub căruţe.

Cato ridică din umeri.

– Poate, dar pretorienii nu pot spera să acopere fiecare intrare. Zidurile sunt destul de uşor de escaladat în multe puncte. E doar o etalare de forţă. Prefectul speră să-i intimideze pe oamenii de rând atunci când se vor întoarce de la lac.

– Se vor purta cum trebuie când vor vedea soldaţi pretutindeni, răspunse Macro plin de încredere.

– Crezi?

– Bineînţeles. Ar trebui să fie nebuni ca să se ridice împotriva pretorienilor şi a cohortelor urbane. Vor fi măcelăriţi.

– Dar vor înnebuni. Foamea îi va face să acţioneze şi nu vor avea nimic de pierdut. În orice caz, pretorienii vor rămâne şi ei fără mâncare destul de curând. Vor fi slăbiţi şi poate chiar tentaţi să facă

front comun cu gloata. Cato îşi coborî glasul. Când se va întâmpla asta, cei care controlează grâul vor deveni adevărata putere de la Roma.

Privi în jur la pregătirile pentru apărarea palatului şi văzu mai mulţi soldaţi sus pe Colina Palatină, postaţi în balcoane şi pe terasele grădinii. Priveliştea îi generă un gând neliniştitor.

– Poate că arată ca o fortăreaţă, dar, în egală măsură, ar putea fi folosită ca închisoare sau ca o capcană.

Macro se întoarse spre el.

– Ce vrei să spui?

– Familia imperială este înconjurată de trupele prefectului Geta. Senatul a fost închis şi, fac pariu, se vor impune restricţii de circulaţie pe străzi pe timpul nopţii, până ce criza va fi soluţionată, într-un fel sau altul. Împăratului sau familiei sale li s-ar putea întâmpla orice, iar Geta va putea spune lumii din afară orice poveste vrea el. Şi, odată ce grânele ascunse vor fi date mulţimii, aceasta va fi recunoscătoare oricui o salvează de la înfometare. Până când Geta ridică starea de asediu, Roma s-ar putea prea bine să aibă un nou împărat sau să nu mai aibă niciunul.

Macro chibzui o clipă, apoi îi răspunse.

– Iar alergi după cai verzi, băiete. Toate acestea se întâmplă deoarece convoiul din Sicilia a fost pierdut din pricina furtunii. Eliberatorii nu ar fi putut prevedea şi asta.

– Nu, dar sunt pregătiţi să profite de ocazia ivită. Crede-mă, Macro, dacă intenţionează să lovească, o vor face curând. Foarte curând.

Cato privi spre locul unde tribunul Burrus discuta cu ofiţerii săi. În spatele lor, prefectul Geta apăru pe o intrare mică, aflată sub scările largi care urcau spre porticul înalt al intrării principale a palatului. Burrus şi ceilalţi luară poziţia de drepţi când acesta se apropie de ei. Geta dădu o serie de ordine rapide, apoi se întoarse în palat, pe când cei din grup se despărţeau. Tigellinus păşi de-a lungul curţii până la centuria sa şi strigă pentru a le atrage atenţia:

– Soldaţi, prefectul spune că vor fi tulburări pe străzile capitalei în zilele ce vor urma. Revolta la care am fost martori mai devreme a fost doar o mostră din ceea ce va veni. Rezerva de hrană din oraş este aproape epuizată. Abia dacă mai există suficient în palat cât să ne hrănească pe noi, în raţii înjumătăţite, pentru vreo două zile. Începând din această seară, raţiile vor fi reduse la o treime.

Se auziră câteva gemete şi câteva şoapte înfuriate, înainte ca Tigellinus să tragă aer adânc şi să urle la oamenii săi:

– Linişte în afurisitele de rânduri! Nu-mi place să fiu trecut pe raţii micşorate mai mult decât vă place vouă, dar avem ordine de îndeplinit şi datoria noastră este să-l protejăm pe împărat. Centuria a VI-a va ocupa poziţii în apartamentele imperiale. În afară de barbarii aceia sălbatici, suntem ultima linie de apărare. Zăbovi puţin, pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul. Veţi fi vigilenţi. Vă veţi îndeplini ordinele fără a ezita. Fără a ezita, domnilor! Acestea sunt vremuri nesigure, periculoase. Când totul se va sfârşi, singurul lucru care va conta pentru noi va fi că ne-am îndeplinit datoria. Optio Fuscius vă va conduce la posturi. Cohorta va fi schimbată în zori. Asta e tot.

Tigellinus îi dădu nişte tăbliţe de ceară locţiitorului său şi se dădu la o parte, în timp ce Fuscius păşea în faţă şi îşi umfla pieptul pentru a da ordinul.

– Centuria a VI-a, după mine!

În timp ce soldaţii treceau pe lângă centurionul lor, Tigellinus păşi alături de Cato şi Macro.

– Fiţi pregătiţi să acţionaţi la ordinul meu. Oricare ar fi acesta. E clar?

– Da, domnule, murmură Cato, iar centurionul se îndepărtă de coloană şi privi cum trec pe lângă el şi restul oamenilor săi.

Optio îi conduse în sus pe scările largi şi prin intrarea principală a palatului. Pregătirile prefectului se puteau observa peste tot: puncte de control la intrarea în fiecare dintre încăperile destinate audienţelor şi în sala de banchet, la uşile care duceau către camerele sclavilor şi ale servitorilor. Unele intrări fuseseră închise, iar uşile baricadate cu piese grele de mobilier. Apartamentele imperiale se aflau în punctul cel mai înalt al colinei Palatine, dând spre Forum. Cuprindeau o serie de dormitoare, camere de lucru şi grădini terasate. Exista o intrare în suită din interiorul palatului, dar un om hotărât ar fi putut escalada pereţii de dedesubt, iar Fuscius plasă un soldat pentru a anihila o astfel de ameninţare. Locţiitorul consultă tăbliţele pe care i le dăduse Tigellinus şi arătă spre Macro.

– Calidus! Tu şi Capito aici, pe balcon, lângă camera de lucru a împăratului.

Macro clătină din cap, iar el şi Cato urcară treptele până la colonada balconului. Fuscius îi aşeză pe ceilalţi oameni în cea mai mare dintre grădini. În timp ce se îndepărtau, Macro se întoarse către Cato.

– Ce au fost vorbele acela încurajatoare din partea lui Tigellinus? Singurul lucru care contează este să ne supunem ordinelor. Macro îşi

umflă obrajii. Se pare că ai dreptate în priviţa a ceea ce se întâmplă. Împăratul e în pericol.

În acel moment se auziră paşi în camera de lucru, iar Macro şi Cato luară repede poziţia de drepţi, cu spatele lipit de stâlpii aflaţi de o parte şi de cealaltă a intrării care ducea din balcon în cameră. Cu colţul ochiului, Cato îl văzu pe Claudius şchiopătând până la biroul său şi aşezându-se pe un scaun tapiţat. Două dintre gărzile germanice îşi ocupară locurile în tăcere, de o parte şi de alta a stăpânului lor şi puţin mai în spatele său. În faţa biroului se aflau prefectul Geta, Narcissus şi Pallas, împreună cu Agrippina. Narcissus aruncă o privire spre oamenii care păzeau intrarea de pe balcon şi, pentru o clipă, pe chip îi apăru o umbră de surpriză, după care se strădui să îşi reia obişnuita expresie neutră.

Claudius împunse cu un deget spre Geta.

– R-raportează, prefectule.

– Sire, am şase cohorte în incinta palatului. Trei de gardă până dimineaţă şi trei care se odihnesc. Celelalte au preluat controlul asupra porţilor oraşului, a Forumului şi a clădirii Senatului. Am dat ordin ca lucrările Senatului să fie oprite până ce va trece criza.

– Da? Claudius se uită la el cu asprime. În al cui nume ai dat un astfel de ordin?

– În al dumneavoastră, sire. Încă vă aflaţi pe drumul de întoarcere în oraş la vremea aceea. Am considerat că e mai bine să acţionez imediat decât să risc să pierd timp preţios. Pentru siguranţa senatorilor.

Claudius reflectă o clipă, apoi clătină din cap.

– Foarte bine, dar nu voi accepta ca ofiţerii mei să mai ia astfel de h-h-hotărâri în numele meu. E clar?

– Da, sire. Îmi cer scuze.

Urmă o pauză stânjenitoare, după care Claudius vorbi iar:

– Aşadar, domnilor, ce vom face? Sunt un m-milion de oameni în Roma şi aproape că nu mai avem cu ce să-i h-h-hrănim. Cred că au fost trimise ordine în toate oraşele şi satele de pe o rază de cel puţin o sută cincizeci de kilometri pentru a trimite toate alimentele pe care le pot strânge?

Narcissus clătină din cap.

– Da, sire. Am trimis mesageri în clipa în care am fost informat de pierderea convoiului. Duc ordine de a rechiziţiona hrană şi mijloace de transport disponibile pentru a aproviziona Roma.

– Îndrăznesc să admit că tot din autoritatea mea.

– Da, sire, răspunse Narcissus. La fel cum a spus şi prefectul, nu am avut timp de pierdut.

– Înţeleg. Claudius pufni. S-ar părea că guvernul de la R-r-roma poate funcţiona la fel de bine şi în absenţa mea.

Urmă altă tăcere stânjenitoare, după care Claudius vorbi iar.

– Oricum, chiar dacă se va rechiziţiona hrană, nu va ajunge în timp util pentru a salva g-gloata de la înfometare. Nu e adevărat?

– Din păcate, da, sire, zise Narcissus. De aceea dumneavoastră şi familia ar trebui să părăsiţi Roma până ce va trece pericolul.

– Să părăsim Roma?

– Da, sire. Cât mai repede posibil. Înainte ca gloata să se întoarcă de la Naumachia şi să descopere ce s-a ales de flota cu grâne. Când vor auzi veştile, va urma panică şi prăbuşirea ordinii. Familia imperială va fi în pericol.

– Prostii, îl întrerupse Geta. Oamenii mei se vor asigura că sunteţi apărat cum trebuie.

– Comanzi nouă mii de soldaţi, răspunse Narcissus. Sunteţi depăşiţi numeric cu o sută la unu. Nici măcar Garda Pretoriană nu poate sfida un asemenea raport de forţe.

– Suntem curajoşi. Lasă-i numa' să încerce să pătrundă aici şi vor vedea ce se va întâmpla.

– Dacă vor trece peste zidurile palatului, atunci e evident ce se va întâmpla. Vor măcelări pe oricine le iese în cale. Indiferent de rang. Tocmai de aceea familia imperială trebuie mutată într-un loc sigur. În afara oraşului.

Pallas clătină din cap.

– Nici nu se pune problema. Împăratul trebuie să rămână aici, pentru a da un exemplu poporului. Pentru a le împărtăşi suferinţa în timpuri de restrişte, metaforic vorbind. Dacă părăsiţi Roma, sire, atunci vor spune că îi lăsaţi în voia sorţii. Le veţi pierde respectul, dragostea şi loialitatea. O astfel de pierdere va necesita ani de recuperare, dacă va mai fi recâştigată vreodată. În calitate de sfătuitor apropiat, vă îndemn insistent să rămâneţi la palat, sub protecţia prefectului Geta şi a soldaţilor săi desăvârşiţi. Cu ei la îndemână, nu cred că

dumneavoastră şi familia veţi fi în pericol.

Narcissus făcu o jumătate de pas spre împărat.

– Sire, trebuie să protestez.

– Destul! Claudius ridică o mână. Ţine-ţi gura, N-narcissus. Trebuie să mă gândesc. Împăratul îşi trecu mâna prin claia de păr alb. Rămase tăcut pentru o clipă, după care se uită la soţia sa. Tu ce crezi, d-draga mea? Ce ar trebui să fac?

Agrippina păşi uşor pe lângă birou şi îngenunche în faţa lui, luându-i mâinile în ale sale.

– Dragul meu soţ, Pallas are dreptate. Oamenii te privesc cu admiraţie. Nu poţi fugi când au nevoie de tine cel mai mult.

– Împăratul nu fuge, o întrerupse Narcissus. Doar manifestă prudenţă pentru binele Romei. Cu ce ar ajuta imperiul dacă viaţa sa şi a celor din familia sa va fi pusă în pericol?

Agrippina se întoarse şi îl privi urât pe Narcissus.

– E viaţa împăratului cea pe care vrei să o protejezi sau pe a ta?

Cato privi cum secretarul trage aer adânc şi îi adresează o replică rece împărătesei:

– Mi-am dedicat viaţa pentru a-l sluji pe împărat, stăpână. Siguranţa sa continuă mi-a ocupat gândurile în nopţile de nesomn. Motivele mele sunt pline de abnegaţie. Narcissus se opri şi făcu un gest spre Pallas. Nu-mi pot imagina ce impuls îl motivează pe colegul meu, aici de faţă, pentru a-l pune pe împărat în primejdie. Pallas, prietene, de ce

ai vrea să subminezi conştient tot ceea ce m-am luptat să fac pentru a-l ţine pe stăpânul nostru în siguranţă împotriva duşmanilor săi?

Celălalt libert îi aruncă lui Narcissus o privire de gheaţă, apoi îi răspunse pe un ton egal:

– Suntem doar nişte consilieri ai maiestăţii sale imperiale. Socot că e nepotrivit să-i ofer opinia mea într-o manieră atât de forţată precum o faci tu. Împăratul va lua singur o decizie.

– Bine spus! zâmbi Agrippina. Se întoarse către soţul ei şi îl privi drept în faţă, cu o expresie plină de adoraţie. Tu eşti cel care trebuie să decidă, dragostea mea. Ar trebui să rămânem şi să dăm piept cu primejdia care ne ameninţă poporul sau ar trebui să facem ceea ce este rezonabil, după cum ne sfătuieşte bunul Narcissus, şi să fugim din oraş până când pericolul va fi trecut?

Claudius se uită în jos la ea, cu afecţiune, şi îi prinse obrazul în palmă. Agrippina îşi întoarse încet capul pentru a-i săruta uşor mâna, apoi îşi strânse buzele peste degetul lui. Ochii împăratului se tulburară pentru o clipă, înainte să-şi retragă mâna.

– Am hotărât. Vom ră-ră-rămâne la Roma. Acesta este cel mai înţelept lucru pe care îl putem face. Cel puţin astă-seară.

Cato văzu că umerii lui Narcissus se lăsară puţin la auzul cuvintelor. Pallas făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a nu afişa un zâmbet îngâmfat, iar Geta îşi prinse mâinile la spate, cu degetul mare al mâinii care ţinea sabia înfipt puternic în carnea celeilalte mâini.

– Frumoase vorbe, soţul meu, zise Agrippina şi se ridică. Curajoase vorbe. Dar curajul singur nu va susţine un bărbat. Nu ai mâncat nimic

azi. Vino, vei avea nevoie de toată forţa. Hai să mâncăm împreună, în dormitorul meu. Voi trimite după mâncare. Felul tău preferat, poate?

– Ciuperci! Claudius rânji. Eşti bună cu mine, Agrippina.

Se ridică în picioare şi îşi îndreptă spatele, în timp ce se întoarcea cu faţa spre ceilalţi bărbaţi din încăpere:

– Am spus ce am h-hotărât. Să se ştie că împăratul va rămâne la Roma.

Geta, Pallas şi Narcissus îşi înclinară capetele şi se dădură la o parte, în timp ce Claudius şi soţia sa ieşeau din camera de lucru, braţ la braţ. Geta îi urmă. Cei doi liberţi imperiali fură ultimii care plecară, după cum cerea protocolul. Când prefectul Gărzii Pretoriene ieşi din cameră, Pallas se întoarse către Narcissus cu o expresie de amuzament rece:

– Dacă aş fi în locul tău, mi-aş urma propriul sfat şi aş pleca din Roma, cât se mai poate.

– Cum? Şi să las viaţa împăratului în mâinile tale şi ale prietenilor tăi?

Narcissus vorbea suficient de tare încât Macro şi Cato să îi audă remarcile.

– Prieteni?

– Eliberatorii. Pentru ei lucrezi. Tu şi Geta. Ce ţi-au promis drept răsplată?

Pallas clătină din cap batjocoritor.

– Te iei de cine nu trebuie, prietene. Nu am nimic de-a face cu Eliberatorii. Îmi pun viaţa gaj pentru asta.

– Mincinosule!

– Nu. Pallas se postă în faţa lui Narcissus şi îl împunse cu degetul în piept. Vei trăi ca să vezi adevărul spuselor mele, dar nu aş zice că vei trăi mai mult decât atât. Se opri şi îl privi de sus până jos pe secretarul imperial. A fost o plăcere să lucrez alături de tine în ultimii ani, Narcissus. În cea mai mare parte, cel puţin. L-am slujit bine pe Claudius, dar niciun împărat nu e veşnic. Singura problemă este cine îi va urma la tron. Tu ai ales pe cine să slujeşti, aşa cum am făcut şi eu. Cu bine, Narcissus. Pallas clătină din cap cu tristeţe. Aş fi preferat să ne despărţim ca prieteni. Păcat. La revedere!

Pallas se întoarse şi ieşi din cameră. Narcissus îl privi plecând, cu ură nedisimulată. Când sunetul paşilor rivalului său se estompă, se întoarse spre balcon şi se apropie de Macro şi de Cato.

– Aţi auzit?

Cato clătină din cap.

– Fiecare cuvânt.

– Vor să îl asasineze pe Claudius, sunt sigur de asta. Prostul a căzut în mâinile lor, zise Narcissus cu amărăciune. Târfuliţa aia îl are la degetul mic. Pe el şi pe nenorocitul de Pallas. Trebuie să acţionăm rapid. Se opri şi îi privi cu o expresie nedumerită. Cum de aţi ajuns voi doi să fiţi postaţi aici?

– Fuscius a avut o listă cu ordinele de serviciu, explică Macro. Tigellinus i-a dat-o.

– Tigellinus? Secretarul imperial se uită la el neliniştit. Vrea să îşi

plaseze oamenii cât mai aproape de împărat. V-a dat vreo instrucţiune?

– Ne-a spus să fim pregătiţi să acţionăm.

– Asta e tot?

Cato clătină din cap.

Narcissus îşi mângâie obrazul, neliniştit.

– Eliberatorii au oameni în locuri apropiate de împărat. Prefectul şi câţiva dintre ofiţerii săi sunt implicaţi în complot şi au preluat controlul asupra palatului. Aş zice că vor acţiona curând. Poate chiar în noaptea aceasta. Cu siguranţă nu mai târziu de mâine la prânz.

– De ce atunci? întrebă Macro.

– Pentru că atunci se termină spectacolul. Cea mai mare parte a gloatei va rămâne lângă lac astă-seară. Vor porni spre Roma la prima rază de lumină şi vor ajunge în oraş pe la prânz. Dacă nu va fi mâncare să hrănim mulţimea, nu va mai exista nimic care să-i oprească de la a-şi manifesta furia. Bănuiala mea este că Eliberatorii vor prelua controlul până atunci. Împăratul va fi mort, iar ei vor scoate grânele pe care le-au strâns în secret. Gloata va fi suficient de recunoscătoare oricui îi va hrăni. Narcissus îi privi cu un zâmbet cinic. Când oamenii vor fi câştigaţi de partea lor, atunci Eliberatorii vor începe să înlăture orice persoană loială regimului anterior. În care caz, sunt deja ca şi mort. Eu şi Britannicus.

– De ce nu ceilalţi? întrebă Cato. Nu vor vrea să scape şi de Agrippina şi de Nero?

– De ce ar vrea? întrebă Narcissus cu amărăciune. Cred că şi ei sunt implicaţi în complot. De ce l-ar mai fi convins Agrippina pe împărat să rămână la palat? Acum l-au adus pe Claudius exact unde doreau.

Cato se gândea.

– Nu are sens. Agrippina nu poate fi implicată în complotul Eliberatorilor.

– De ce nu?

– A fost de faţă când Eliberatorii au atacat grupul imperial, în Forum. Au încercat şi aproape au reuşit să îl ucidă pe fiul ei. După câte îşi amintea Cato incidentul, mai erau încă unele detalii care aveau nevoie să fie lămurite, dar continuă cu ideea iniţială. Şi, după aceea, Nero mi-a vorbit. A zis că mă va răsplăti atunci când va ajunge împărat. Părea destul de sigur de acest lucru.

– Şi?

– Dacă el crede că va ajunge împărat, atunci Agrippina probabil că i-a implantat ideea în cap. Tu însuţi ai spus-o, ea îl foloseşte pentru a-şi atinge scopurile. În care caz, de ce ar mai conspira cu Eliberatorii?

– Are dreptate, zise Macro.

Narcissus şuieră a frustrare.

– În regulă. Atunci, dacă nu face parte din complotul Eliberatorilor, de ce încearcă să îl ţină pe Claudius la Roma, unde se află în mare pericol? E doar un singur motiv bun pentru asta. Are propria ei conspiraţie. Lucrează cu Pallas pentru a-l înlătura pe împărat şi pentru a-l pune pe fiul ei pe tron. Nu e niciun secret faptul că s-a dat peste

cap ca să aibă influenţă asupra lui Claudius. Mai întâi seducându-l, apoi convingându-l să se căsătorească, apoi adopţia fiului ei şi în cele din urmă desemnarea lui Nero ca moştenitor al tronului.

– Asta are mai multă logică, clătină Macro din cap. Deci avem de-a face cu două conspiraţii, nu una. Eliberatorii doresc să înlăture întreaga familie imperială, în timp ce Agrippina vrea să îl înlocuiască pe împărat cu fiul ei. Pe asta pot să o pricep şi eu.

Avea logică, chibzui Cato, doar că mai era un mic detaliu care nu-i dădea pace.

– Ai dreptate. Ea şi Pallas au motivul şi mijloacele, dacă reuşesc să lovească înainte de Eliberatori şi să îi dezarmeze. Dar mai e ceva care tot nu se potriveşte. Ceva ce nu pot explica.

– Atunci vorbeşte, şuieră Narcissus. Nu avem prea mult timp. Trebuie să acţionăm. Care este problema?

– E vorba de ziua aceea din Forum, când Eliberatorii au atacat grupul imperial. Căpetenia lor, Cestius, l-a împins pe Britannicus la o parte, chiar înainte să se ocupe de Nero.

– Şi ce e cu asta?

– De ce ar fi ratat Eliberatorii şansa de a-l ucide pe unul dintre fiii împăratului? I-ar fi luat doar o clipă să îl lovească pe Britannicus, înainte să se întoarcă spre Nero. De ce l-a cruţat Cestius pe Britannicus?

– Nu ştiu, zise Narcissus iritat. Poate că Cestius nu l-a recunoscut. Nu avem timp de aşa ceva acum, Cato. Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să îl salvăm pe împărat. Trebuie să îl protejăm.

Nu ştiu cât de mult s-a răspândit complotul în rândurile pretorienilor. Ştim despre Geta, Sinius, Tigellinus şi mai am numele altor câtorva suspecţi, dar asta e tot. S-ar putea să fie mult mai mulţi. Singurele trupe pe care ne putem baza sunt gărzile germanice. Îi voi plasa suficient de aproape de împărat pentru a împiedica vreun asasin să ajungă la el.

– Nu va fi suficient să-l salvăm. Eliberatorii şi Pallas – presupunând că ai dreptate în privinţa împărătesei – nu reprezintă singura ameninţare. Trebuie să ţinem mulţimea sub control sau aceasta va reuşi acolo unde conspiratorii vor fi dat greş.

– Pentru aceasta, trebuie s-o hrănim, răspunse Narcissus răspicat, şi pur şi simplu nu pot să fac să apară grâne de nicăieri.

– Nu, admise Cato.

Macro pufni.

– Oricum ar fi, suntem în rahat până la gât. După cum am spus, situaţia s-a împuţit.

Cato se uită la prietenul său.

– Asta e, murmură el. Asta trebuie să fie.

– Ce tot spui acolo, băiete?

– Cestius. Îţi aminteşti prima dată când l-am întâlnit pe el şi pe oamenii săi. La han?

– Da. Ce e cu asta?

– Îţi aminteşti cum duhneau?

Macro clătină din cap.

– A rahat.

– Exact. A rahat, zise Cato cu o licărire de emoţie în ochi. Şi unde ar trebui să mergi ca să puţi în halul acela? Într-un canal, acolo. Ca să fiu mai exact, în Marele Canal care trece pe sub centrul oraşului, înainte să se verse în Tibru.

– Foarte interesant. Şi ce dacă Cestius şi amicii săi s-au încurcat printre rahaţi? Cu ce ne ajută treaba asta?

– Gândeşte-te, Macro. Unde se varsă Marele Canal în Tibru?

– Nu departe de Boarium. De fapt, foarte aproape de depozitul lui Gaius Frontinus.

– Chiar lângă el, de fapt. Cato nu putu să nu zâmbească la ingeniozitatea conspiratorilor. Cu siguranţă că acum pricepi.

Macro se uită la Cato, apoi la Narcissus.

– Despre ce vorbeşte?

Secretarul imperial îşi mângâie barba.

– Cred că pot ghici.

– Nu există alt răspuns, zise Cato. Ştim că grânele au fost duse la depozit. La un moment dat, între cumpărare şi ziua în care am controlat locul, grânele au fost mutate în alt loc. Am încercat să descopăr cum au făcut asta fără să atragă atenţia asupra lor. Acum ştiu. Trebuie să aibă acces la canal. Au folosit canalul ca să mute

grânele fără a fi văzuţi. Probabil că de aceea Cestius şi oamenii săi se aflau la tavernă în noaptea cu pricina, pentru a sărbători faptul că terminaseră treaba. Se întoarse către Narcissus, cu ochii arzând de emoţie. Trebuie să ne ducem din nou la depozit. Am nevoie de câţiva oameni în care ne putem încrede. Nu-i putem folosi pe pretorieni. Va trebui să fie germanici. Dă-mi cincizeci de oameni şi torţe şi vom găsi grânele.

– Nu ştiu dacă mă pot lipsi de atâţia. Avem nevoie de ei aici.

– Dacă nu ducem grâul la loc sigur, nu va mai conta unde se află.

Secretarul imperial se lupta să ia o decizie. Apoi clătină din cap.

– În regulă, dar ia doar douăzeci de oameni. Nu mai mulţi. Vei avea nevoie de unul din ofiţerii lor, chibzui Narcissus repede. Centurionul Plautus este de încredere. Secretarul imperial privi la cerul de deasupra oraşului. Lumina pălea rapid, iar roşul pastel al apusului păta orizontul. Lăsaţi-vă echipamentul aici. Narcissus îşi flutură degetul spre Cato şi Macro. Ai face bine să ai dreptate în privinţa asta. Dacă se întâmplă ceva cu împăratul din cauză că nu au fost suficient de mulţi oameni pentru a-l apăra cum trebuie, atunci tu vei fi răspunzător, Cato.

– Mulţumesc pentru cuvintele frumoase de încurajare, răspunse Cato cu acreală. Mai e ceva. Cum vom ieşi din palat fără să dăm alarma?

Narcissus nu putu să nu zâmbească:

– Există o modalitate. Doar nu credeai că împăraţii au construit un palat precum acesta fără un pasaj secret, nu-i aşa? Iese în apropiere de Marele Circ. Caligula l-a folosit uneori, atunci când dorea să meargă la

curse fără a fi recunoscut. A fost ţinut secret faţă de pretorieni, în caz că ar fi încercat să îl urmărească în timpul peregrinărilor sale.

Macro chicoti:

– Înseamnă că nu i-a folosit prea mult.

– Mai bine ne-ai duce la acest pasaj, zise Cato. Şi pune-i pe barbarii tăi să ne aştepte acolo, înarmaţi şi pregătiţi. Făcu un semn cu capul spre soarele care apunea. Cred că ne aşteaptă o noapte lungă şi însângerată. Doar zeii ştiu ce ne vor aduce zorii.

Capitolul 26

– Data viitoare să vorbeşti politicos. Cato zâmbi plăcut pe când îl împungea uşor sub bărbie cu vârful sabiei pe paznicul depozitului.

Bărbatul părea confuz, dar şi înspăimântat.

– Îmi pare rău, domnule. N-nu înţeleg.

– Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? Cato se încruntă, privat fiind de scurtul său moment de plăcere. Nu avea nimic de câştigat din a se răzbuna pe bărbatul care uitase complet de jignirea pe care i-o adusese. Nu contează. Spune-mi, a intrat sau a ieşit cineva din depozit de când stai de pază?

Bărbatul se uită la grupul de haidamaci care se furişaseră pe lângă el, încălţaţi cu cizme cu tălpile moi, pe când el aţipise, îl luaseră pe sus şi îl ţintuiseră de peretele depozitului lui Gaius Frontinus. Înghiţi nervos şi îşi întoarse privirea spre Cato.

– Mai bine să fii cinstit dacă vrei să trăieşti, zise Cato moale, înţepându-i uşor pielea.

– Doar un singur om, d-domnule.

– Cred că e Cestius, zise Macro, aflat lângă Cato. Cum arăta? Un individ mare? Mic?

Paznicul îl privi pe Cato din cap până în picioare.

– Cam de înălţimea dumneavoastră, domnule.

– Înseamnă că nu era Cestius. Cato îşi îndepărtă sabia de gâtul bărbatului. Acum cât timp?

– Nu mai mult de un ceas, aş zice.

– Şi nimeni altcineva?

– Da, domnule. Sunt sigur de asta.

– Bine, atunci tu o să vii cu noi. Macro, deschide poarta!

Macro clatină din cap şi păşi spre zăvorul din fier şi îl eliberă din încuietoare, făcând cât de puţin zgomot putea. Datorită faptului că circulaţia fusese interzisă pe timpul nopţii, docurile erau pustii, dar Cato se străduia să nu-i alerteze pe cei din depozit în priviţa prezenţei lor. Macro deschise poarta doar cât să poată trece el şi restul oamenilor, pe un singur şir. Cato îi lăsă pe Septimus, pe centurion şi încă cinci germanici să treacă, înainte ca el să-l înghiontească pe paznic spre deschizătură.

– Să nu scoţi un sunet sau să încerci să fugi de lângă mine, ai înţeles?

Bărbatul clătină din cap viguros, iar Cato îl împinse înăuntru. Curtea depozitului arăta la fel de părăsită ca în urmă cu câteva zile. Luna aflată în pătrar oferea o lumină vagă şi, în semiîntuneric, centurionul

şi oamenii săi căutară rapid prin toate magaziile. Erau la fel de pustii ca înainte. Nu era niciun semn de viaţă.

– Căutaţi o trapă sau vreun fel de capac de scurgere, ordonă Cato. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Centurionul şi oamenii săi căutară iarăşi, înainte ca ofiţerul să-i raporteze lui Cato.

– Nimic.

– Fir-ar să fie! Cato îşi slăbi strânsoarea asupra pazniculuі. Pune-l pe unul din germanicii tăi să-l păzească. Nu trebuie să scoată niciun sunet. Dacă încearcă să dea alarma sau să fugă, spune-i omului tău să-i ia gâtul.

Centurionul clătină din cap şi îl chemă pe unul dintre soldaţi pentru a-i da ordinele într-un amestec de latină stricată şi limba lor aspră şi guturală. Cato se întoarse spre Macro şi Septimus.

– Trebuie să existe pe aici o cale de acces spre sistemul de canalizare. Trebuie să căutăm până o găsim.

– Sau nu o găsim, zise Macro. Sau până nu mai avem timp. Recunoaşte, Cato, nu avem şanse de reuşită.

– Nu e adevărat, răspunse Cato cu hotărâre. Trebuie să fie aici. Continuaţi căutarea.

Se îndepărtă de ceilalţi şi începu să dea ocol curţii, examinând cu atenţie pământul de sub cărucioare. Septimus veni la el şi îi vorbi cu o voce şoptită.

– Dacă există un perete fals?

– Ce vrei să spui?

– Că Cestius şi oamenii lui au dărâmat un zid care dădea spre un depozit învecinat şi apoi au construit un perete fals pentru a ascunde deschizătura.

– Nu, asta nu ar merge. Dacă ar fi făcut asta, ar fi trebuit să mai închirieze încă un depozit, iar noi am fi aflat. În plus, asta nu ar explica felul în care duhneau Cestius şi oamenii săi.

– Presupui că era legat de canalizare. S-ar putea să mai existe altă explicaţie.

Cato se opri să-l privească pe agentul lui Narcissus.

– Cum ar fi?

Septimus încercă să se gândească o clipă, apoi ridică din umeri.

Cato dădu din cap:

– Aşa mă gândeam şi eu. Acum, dacă ai terminat, hai să continuăm căutarea.

Septimus se îndreptă în direcţia opusă, iar Cato continuă să cerceteze prin curte. Nu exista niciun indiciu al existenţei vreunei deschizături mascate pe peretele din faţă, iar el începuse să se îndrepte de-a lungul peretelui interior, când o grămadă de saci aflaţi în colţul îndepărtat îi atrase atenţia. O rază slabă de speranţă licări în inima lui Cato şi se duse într-acolo. Îngenunche şi începu să dea sacii la o parte. Macro i se alătură.

– Te distrezi?

– Ajută-mă!

Lucrară metodic, dându-i la o parte şi, apoi, chiar înainte să ajungă la zid, Macro se opri, privi în jos şi trase în grabă de încă câţiva saci.

– Aici. Am găsit-o.

Cato aruncă sacul pe care îl avea în mână şi se ghemui lângă prietenul său. Acolo, printre pietrele de la picioarele lui Macro, se afla un mic mâner din lemn. Macro încercă să mai îndăpărteze o parte din saci, dar mânerul nu se mişcă. Mormăind, apucă de un colţ liber şi trase cu putere. Se auzi sunetul a ceva sfâşiat, nişte material aspru care fusese eliberat, apoi Macro se împiedică în spate cu un blestem.

Cato îngenunche pentru a privi mai îndeaproape.

– Inteligent. Au înghesuit sacii peste mâner pentru a-l ascunde.

Apucă mânerul şi încercă să tragă de el. Trapa era grea şi Cato puse şi cealaltă mână. O zonă de patru metri pătraţi începu să se ridice. Cato se întoarse spre Macro.

– Ajută-mă!

Cu Macro ajutându-l cu unul dintre colţuri, ridicară trapa şi o rezemară de zidul din spatele curţii. O scară largă, fixată pe o parte, ducea în jos, spre o întunecime ca de smoală. Nu se vedea nici urmă de mişcare, dar se auzeau sunetul slab al apei clipocind şi o adiere de aer fetid.

Cato se întoarse şi strigă cât de tare îndrăzni:

– Septimus, aici! Plautus, adu-ţi oamenii!

Ceilalţi veniră la ei şi rămaseră privind în jos spre deschizătură. Cato dădu ordin ca torţele să fie aprinse. Plautus îşi scoase din tolbă cutia în care ţinea iasca şi începu să aprindă scântei pe fâşiile de in prefăcute în mangal. Imediat ce prima scânteie a flăcării apăru, o alimentă cu muşchi uscat până ce flacăra fu suficient de mare pentru a putea fi folosită. Îi făcu semn omului care ducea torţele legate.

– Dă-mi una.

Înclină cu grijă spre flacără pânza aflată la capătul torţei, înmuiată în catran, şi o ţinu acolo până când aceasta produse limbi de lumină galbenă, strălucitoare. Plautus se ridică în picioare.

– Hai să le aprindem pe toate.

Una câte una, torţele pâlpâiră prinzând viaţă, iar Cato luă una. Îi ordonă lui Plautus să-l lege şi să-i pună căluş paznicului depozitului, apoi se lăsă cu grijă pe prima treaptă a scării. Coborî câteva trepte, şi la lumina flăcării putu vedea că Cestius şi oamenii săi întăriseră lateralele puţului cu bârne solide. Trei metri mai jos, puţul se deschidea, iar Cato ridică torţa pentru a examina împrejurimile. Zidăria veche din cărămidă se curba pe amble părţi, iar dedesubt se vedea licărirea mohorâtă a apei care curgea. Scara cobora încă doi metri şi apoi ajungea la fund. Cato se trezi pe o alee îngustă, pavată, aflată pe o parte a tunelului. Abia dacă putea sta drept sub tavanul curbat. În lateral, un şuvoi scânteia, îndreptându-se regulat spre Marele Canal. Aerul dens era plin de duhoarea dejecţiilor umane, iar Cato strâmbă din nas dezgustat.

– Ce vezi? strigă Macro în jos.

– E un tunel. Duce spre canal într-o direcţie. În cealaltă, pare că se îndreptă spre cartierul Aventin. Adu şi restul oamenilor jos. Cred că am găsit ceea ce căutam.

În timp ce oamenii coborau, Cato se îndepărtă puţin mai mult, în susul apei, examinând pereţii şi aleea. Zidăria era acoperită cu un strat de clisă, dar erau zone mari unde aceasta fusese curăţată şi acelaşi lucru se întâmplase şi cu aleea, care arăta de parcă ar fi fost folosită intensiv destul de recent, astfel încât piatra se uscase în urma atingerii, cu unele dovezi ale unei noi creşteri. În spatele său, zgomotul barbarilor, care bombăneau pe un ton dezgustat, umpluse tunelul.

– Drăguţ loc ai descoperit aici, bodogăni Macro, în timp ce el şi Septimus i se alăturară lui Cato. Foarte parfumat.

Cato ignoră comentariul şi privi de-a lungul tunelului. Nu exista mişcare în lumina neclară aruncată de torţa sa, în afară de şuvoiul de murdărie şi de doi şobolani care o zbughiră din faţa oamenilor care le invadaseră teritoriul. Din întuneric se auziră un plescăit şi zgomotul unei încăierări, pe când aceştia fugeau.

– Crezi că încă se mai află aici? întrebă Septimus neliniştit, în timp ce scruta întunericul.

– Cel puţin unul. Cato se ridică. Se întoarse iar spre centurionul Plautus. Spune-le oamenilor tăi că de aici înainte vom merge în linişte. Niciun sunet. Ai înţeles?

– Da, domnule.

Cato nu putu să-şi reţină un zâmbet uşor când acesta i se adresă ca unui superior. Narcissus îi spusese centurionului să i se supună lui şi

lui Macro când îi prezentase scurt pe cei doi pretorieni, îmbrăcaţi în tunicile albe, simple, şi care nu purtau niciun însemn al rangului lor. Acum se părea că Plautus recunoscuse şi acceptase autoritatea lui Cato, fără să i se fi spus nimic despre adevărata lui identitate şi despre gradul său. Aruncă o privire înapoi şi văzu că toţi oamenii erau pregătiţi să îl urmeze. Licărirea pâlpâitoare a torţelor lumina pereţii umezi ai tunelului, iar şuvoiul de mizerie strălucea, pe când rahaţii şi gunoiul pluteau pe lângă ei. Cato înclină torţa în faţă, apoi făcu semn cu mâna liberă.

– Să mergem, zise el încet.

Se târî înainte, aplecându-se uşor, pe măsură ce tavanul tunelului cobora tot mai mult, iar flacăra lingea zidăria de deasupra capului. Canalul mergea drept, cincizeci de paşi, înainte să se curbeze spre dreapta. Cato calculă că erau aproape de marginea zonei depozitelor şi că se îndreptau în direcţia cartierului Aventin, unul dintre cele mai sărace din oraş. Încă o sută de paşi şi ajunseră la o intersecţie, unde un tunel mai mic, nu mai mult de un metru în înălţime, ducea către stânga. Cato ridică mâna pentru a-i opri pe oamenii din spatele său, apoi examină tunelul. Nu mai exista o alee şi niciun semn de deranj al clisei de pe ambele părţi ale tunelului. Le făcu iar semn oamenilor să înainteze.

Trecură de mai multe răscruci, dar nu găsiră niciun semn că Cestius sau oamenii săi s-ar fi abătut de la drum. După patru sute de metri de progres lent, canalul se deschise într-o încăpere. Două tuneluri largi intrau de pe ambele părţi, în timp ce drept în faţă se afla o cascadă mică. Spuma murdară bolborosea pe suprafaţa camerei şi canalul care spumega făcea ca duhoarea să fie şi mai intensă ca înainte. Unul dintre germanici tuşi violent, apoi se îndoi de spate şi vomă.

– Asta o să ne fie de ajutor. Macro se încruntă. Privi în jur. Acum ce? În ce direcţie o apucăm? Stânga sau dreapta?

Cato privi pentru o clipă dintr-o parte în cealaltă, înainte să se consulte cu Septimus.

– Cred că trebuie să fim în apropiere de Colina Aventină.

Agentul imperial chibzui un moment, apoi clătină din cap.

– Cred că ai dreptate.

– În care caz, tunelul din stânga ne-ar duce spre Colina Palatină, iar celălalt spre cartierul Aventin. Unde ar ascunde Cestius cel mai probabil grânele?

– Mă îndoiesc că ar vrea să le ascundă în apropierea palatului. Sunt câteva tuneluri secrete sub el, după cum ştii. Nu ar vrea să rişte să dea peste vreunul dintre acestea. Celălalt tunel ar fi cea mai bună alegere.

– Sunt de acord. Hai să aruncăm o privire. Macro, vino şi tu. Cato se întoarse către centurion. Rămâi aici până când cercetăm noi mai în faţă. Îl voi trimite pe Septimus după voi dacă se va dovedi că suntem pe calea cea bună.

– Da, să trăiţi! Dar să nu întârziaţi prea mult. Plautus pufni. Aerul de aici extrem de oribil.

Cato rânji şi îl bătu pe bărbat pe umăr înainte să intre în tunelul din dreapta, urmat de Macro şi de Septimus. Din fericire, mai era o porţiune laterală care îi scuti să treacă în susul şuvoiului prin apa canalului. Cato ridica torţa şi se oprea din când în când pentru a examina lateralele tunelului şi pietrele de pavaj de sub picioarele lor.

Nu merseseră mai mult de cincizeci de paşi când se opri şi se întoarse cu faţa spre ceilalţi.

– Nu acesta este drumul cel bun.

– De unde ştii? întrebă Macro.

– Nu e nicio urmă că cineva ar fi folosit această cale de ceva vreme. Priviţi pereţii. Sunt neatinşti. La fel şi drumul. Se folosi de vârful cizmei pentru a scrijeli o parte din murdăria care acoperea piatra de dedesubt. Ne-a scăpat ceva. Veniţi, trebuie să ne întoarcem.

Înapoi în încăpere, Cato privi iarăşi în jur, apoi se opri asupra cascadei. Se îndreptă spre marginea camerei, pentru a o examina mai îndeaproape. Canalul de deasupra bazinului se afla, poate, la doi metri înălţime şi cobora aproape trei metri în bazin. Lujerii unor plante atârnau prin şuvoiul care cădea de sus, în cascadă. Cato ridică torţa înspre torentul liniştit, strâmbându-se când nişte stropi săriră pe el. Era imposibil să vadă dincolo de apă. Îşi muşcă buza. Exista doar un mod de a afla cu siguranţă dacă ipoteza sa era corectă.

Cato îşi trase torţa înapoi şi o lăsă în jos, apoi se aplecă în faţă pentru a o proteja de apă, mişcându-se când simţi căldura flăcării. Apoi, trase aer adânc şi o luă înainte spre porţiunea îngustă care ducea sub căderea de apă. Imediat îşi simţi capul şi umerii loviţi de apă şi de bucăţi de materie solidă. Apoi, camarazii săi îl pierdură din vedere.

– Ce mama mă-sii face? întrebă Macro alarmat.

Septimus şi gărzile priveau spre cascadă în tăcere, aşteptând un semn de la Cato. O vreme, niciunul dintre ei nu se mişcă, singurul zgomot fiind cel al lichidului care se prăvălea grăbit în cascadă, amplificat de

zidurile din cărămidă ale încăperii. Macro nu mai putu aştepta pentru a afla ce se întâmplase cu prietenul său şi se grăbi în jurul marginii camerei. Se opri un moment lângă apă, dar înainte să se hotărască să intre sub şuvoi, ceva se mişcă de sub perdeaua de apă puturoasă, iar Cato, mai puţin torţa sa, apăru prin plescăiala apei, cu ochii strâns închişi. Imediat ce ieşi de sub şuvoi, se îndreptă de spate şi deschise ochii cu un rânjet.

– Am găsit.

Macro se uită la el.

– Arăţi ca... ei bine, ştii cum arăţi. Aşadar, ce se află acolo? Arătă cu degetul mare spre cascadă. În afară de ceea ce e evident.

– Mai bine să vedeţi cu ochii voştri. Cato se aplecă pe lângă el şi le făcu semn lui Septimus şi lui Plautus. Aduceţi-i aici!

– Să văd cu ochii mei? Macro clătină din cap. Glumeşti!

– Nu e ceva în ce să nu ne fi băgat înainte, observă Cato sarcastic. Cel puţin, de data asta nu este adânc. Haide, urmează-mă. Asigură-te doar că stai cu picioarele pe margine dacă nu vrei să aluneci şi să sfârşeşti în bazinul de acolo. Şi protejează-ţi torţa. Restul aşteptaţi aici o clipă.

Cato îl conduse şi, cu un oftat reticent, Macro îl urmă cu dinţii încleştaţi. Simţi curgerea de apă deasupra capului pentru scurt timp, apoi trecu şi se trezi într-un tunel cu pereţii din cărămidă, care se întindea în spatele căderii de apă. Cato se aplecă pentru a recupera torţa pe care o lăsase pe jos. Macro îşi şterse fruntea, făcu câţiva paşi şi privi în josul tunelului. Podeaua fusese pavată, iar pe mijloc se afla un

canal, flancat de două părţi laterale, cu trepte, însă canalul era uscat.

– Ce este locul acesta? se întrebă Macro. Dacă Cestius şi băieţii săi l-au construit, atunci, fir-ar să fie, sunt mult mai bine organizaţi decât credeam.

– Mă îndoiesc că au vreo legătură cu el, răspunse Cato. Am aruncat o scurtă privire puţin mai în faţă, de-a lungul lui. Există un tunel de alimentare la dreapta şi puţin mai departe dă într-o fundătură. Bănuiala mea este că secţiunea aceasta din canalul de scurgere a fost abandonată. Cel puţin până când Cestius şi banda lui au început să o folosească.

– Ce te face să crezi că o folosesc?

– Asta. Cato îşi ridică palma liberă şi o deschise pentru a da la iveală câteva boabe de grâu. Le-am găsit chiar în interiorul tunelului care porneşte din cel în care ne aflăm. Mai mult ca sigur că au adus grânele în direcţia aceasta.

– Atunci e păcat. Sunt sigur că le-au stricat trecând pe sub râul ăla de rahat din spatele nostru.

– Nu. Nu aşa au procedat. Ochii lui Cato licăreau. Vino să vezi.

Îl conduse pe Macro înapoi spre cascadă şi arătă spre tavan. Pentru prima dată, Macro observă o tăblie de lemn, fixată de zidărie cu câte un piron bătut la fiecare colţ din apropierea cascadei. Celălalt capăt avea un lanţ ataşat de un cârlig prins de tavan. Cato îi dădu torţa sa lui Macro şi ridică lanţul din cârlig, lăsând platforma în jos, spre cascadă. În timp ce lucra, o tijă solidă din lemn zăngăni pe podea, aproape lovindu-l peste cizme.

– Aha! Mă gândeam eu că trebuie să fie o şmecherie! Cato clătină din cap. Bine atunci, următoarea parte ar trebui să-ţi clarifice totul. Priveşte.

Fixându-se bine pe picioare, Cato împinse tăblia spre cursul de apă, încordându-se în timp ce o împingea în afară şi în sus. Apa canalului fu abătută de pe margine, iar acum, cei doi bărbaţi puteau vedea expresiile uimite ale celorlalţi.

– Prinde bara aceea! zise Cato. Prinde-o sub tăblie. Repede! Nu ştiu cât mai pot ţine asta ridicată.

Macro apucă bara şi veni lângă Cato, în timp ce punea unul dintre capete sub platformă, iar pe celălalt îl fixa într-o nişă mică din podea, care părea că fusese tăiată în piatră în mod intenţionat.

– Gata.

Se traseră în spate pentru a privi cum apa curgea peste marginea tăbliei, destul de departe de marginea tunelului, care se afla sub cascadă. Septimus apăru de după colţul tunelului, apoi Plautus şi primii dintre germanici.

– Nici nu pot să vă spun cât mă bucur că aţi găsit asta, zise Septimus făcând un semn cu capul spre tăblia din lemn. Altfel..., făcu un gest spre ei cu o grimasă.

– Nu este meritul meu, zise Cato. E ceva inventat de Cestius şi de prietenii săi, ca să poată transporta în siguranţă grânele. Simplu, dar eficient. Se întoarse spre Plautus. Cred că ne aflăm foarte aproape de ele acum. Spune-le oamenilor să-şi scoată săbiile. Vom stinge, de asemenea, şi o parte din torţe. Calidus, eu şi Septimus vom merge

pipăind drumul. Tu trebuie să ne urmezi încet. Nu ne putem permite să ne dăm de gol până ce nu aflăm ce se află în faţă.

Plautus clătină din cap.

– Vom fi pregătiţi să intervenim imediat ce daţi ordinul, domnule.

– Bine.

Cato îşi înmuie torţa în apă pentru a o stinge şi apoi i-o dădu unuia dintre germanici, după care se întoarse către tunel. Trase aer pentru a se calma, apoi cei trei porniră, cu zgomotul cizmelor cu tălpi moi camuflat de sunetul căderii de apă, până când se îndepărtară vreo cincizeci de paşi. Lumina torţelor pălise în spatele lor. Cato îşi trecu vârfurile degetelor peste pereţii tunelului, până când ajunseră la o deschizătură. Încetini.

– Aici. La dreapta.

– Nu văd niciun afurist de lucru, mormăi Macro din întuneric. Ţăcănită idee să nu luăm măcar o torţă.

– Prea riscant, răspunse Cato. Habar nu avem ce se află în faţă. Mai bine să nu riscăm să-l alertăm pe Cestius.

– Putem să le facem faţă. Barbarii poate că nu sunt cele mai ascuţite săgeţi din tolbă, dar sunt duri. Nu avem de ce să ne temem de Cestius. Decât dacă are o mică armată pe care o hrăneşte aici jos.

– Eu aş zice că s-ar putea să aibă. Dar sunt mai îngrijorat de faptul că ar putea să scape. Trebuie să îi vorbesc, dacă pot.

– De ce? întrebă Septimus.

– Am nevoie de nişte răspunsuri, zise Cato. Pierdem timpul. Să mergem.

Porniră pe marginea tunelului, mergând pe bâjbâite prin întuneric, cu o mână pe perete în timp ce sondau terenul din faţă cu vârfurile cizmelor. Podeaua tunelului era uscată şi singurele zgomote erau hârşâitul ocazional al paşilor lor, sunetul respiraţiei şi goana şobolanilor. De două ori, Cato crezu că aude ceva în faţă, dar până să se oprească să le şoptească celorlalţi să rămână nemişcaţi, sunetul dispăruse. Mergeau încet, iar Cato se temea că barbarii vor începe să-i urmeze, în nerăbdarea lor de a termina treaba pentru a ieşi din tuneluri, înapoi la aer. Arunca frecvent priviri în urmă, mulţumit că văzuse doar o singură dată o licărire îndepărtată a unei torţe. În mod evident, centurionul Plautus îşi ţinea oamenii sub control.

Ceea ce nu se putea spune despre imaginaţia lui Cato. Fiecare sunet părea mult amplificat, aşa că era măcinat de nelinişte în ceea ce privea zgomotele pe care el şi ceilalţi doi oameni le făceau şi de teamă că acestea puteau acoperi pericolele care i-ar fi putut pândi în faţă, în întuneric.

– Nu-mi place asta, murmură Septimus. Dacă nu se află nimic aici?

– Atunci nu vor fi grâne pentru a hrăni gloata. Mulţimea se va înfuria şi îl va ucide pe împărat, iar tu şi Narcissus veţi rămâne fără slujbă, frumuşelule, replică Macro mârâind încet. Gândeşte-te la asta şi ţine-ţi gura închisă, bine?

Cato rămase pe loc. Macro se lovi de spatele lui înainte să se poată opri şi mai urmă o ultimă mişcare a cizmelor lui Septimus, înainte să se lase liniştea.

– Ascultaţi.

La început, Macro nu putu distinge niciun zgomot care ar fi putut avea vreo însemnătate. Apoi urmă sunetul de neconfundat al râsetelor, de undeva din faţă, un crâmpei, apoi din nou linişte.

Cato se întoarse în direcţia însoţitorilor săi, invizibil în negura ca de smoală a tunelului.

– Septimus, rămâi aici.

– Poftim? Singur? Teama din glasul lui era evidentă. De ce?

– Eu şi Calidus vom merge în faţă. Când Plautus şi germanicii săi ne vor ajunge din urmă, nu vreau să înainteze mai mult, decât dacă dau ordin. Spune-le să se oprească şi să aştepte.

Urmă o pauză înainte ca vocea lui Septimus să tremure.

– În regulă. Dar să nu întârziaţi prea mult.

Cato se întinse şi îl trase pe Macro de tunică, apoi se strecurară înainte chiar mai încet decât avansaseră până atunci. Puţin mai în faţă auziră voci, mai multe râsete şi strigătul pătrunzător al unei femei. Apoi se văzu o lumină vagă, descoperind conturul întunecat al tunelului care cotea spre stânga. Cei doi bărbaţi continuară să se deplaseze şi, curând, putură vedea suficientă lumină care să-i ajute să distingă drumul şi nu mai fură nevoiţi să atingă pereţii pentru a se asigura. Cato îşi coborî mâna spre sabie şi o trase cu grijă din teacă. Auzi un scrâşnet aspru atunci când Macro îi urmă exemplul. Cato se piti. Pulsul i se accelerase şi îşi simţea gura uscată. Încetini şi se opri când ajunse la colţ. Sunetul vocilor, destul de numeroase, umplea acum tunelul şi Cato se întoarse şi ridică o mână spre Macro, care abia dacă

era vizibil în întuneric. Apoi înaintă un pas şi se uită prudent pe după colţ.

Tunelul se deschidea în ceea ce părea a fi o magazie uriaşă, luminată doar de flăcările câtorva vase cu jăratic şi ale torţelor aşezate în suporturile fixate pe pereţi. În faţa tunelului, podeaua era un amestec de pietre. La început Cato crezu că acel spaţiu fusese probabil construit, dar apoi îşi dădu seama că era o peşteră naturală care fusese lărgită de mâna omului. Pereţii păreau a fi tăiaţi în piatră, din loc în loc, pentru a-i mări dimensiunea. Torţele de interior, din suporturile lor de fier, ofereau destulă lumină cât să distingă detaliile. Movile uriaşe de saci cu grâu fuseseră îngrămădite la capătul îndepărtat şi se întindeau pe mai bine de jumătate din lungimea peşterii, cam o sută de paşi lungime pe patruzeci lăţime. Într-o parte, o scară largă ducea până la un pervaz, în spatele căruia se afla un pasaj cu pereţi din cărămidă, care se înclina în sus, în umbre.

La capătul apropiat al peşterii se aflau câteva mese şi bănci, pe care erau aşezaţi vreo treizeci sau patruzeci de bărbaţi. Mai erau şi câteva femei, în tunici scurte, care abia dacă le ajungeau sub fese. Chipurile le erau pudrate cu alb şi fard de ochi negru fusese aplicat cu lipsă de rafinament în jurul ochilor. Într-o parte se afla o masă mai lungă decât celelalte. În capul ei stătea Cestius, cu o fată roşcată, plinuţă, aşezată în poală, jucându-se cu degetele unei mâini prin buclele lui, în timp ce el o strângea de sânul care îi atârna liber din tunică. Bărbaţii din banda lui, cu înfăţişarea cea mai dură, stăteau în apropiere, bând şi râzând cu căpetenia lor.

Cato îi făcu semn lui Macro să i se alăture.

– Ce au impresia că sărbătoresc? şopti Macro după ce văzu scena.

– Tu ce crezi? Stau pe un munte de grâu într-un oraş aflat în pragul înfometării. O să dea lovitura cea mare. Sau cineva o va face, iar ei îşi vor primi partea.

Continuară să privească în linişte pentru un timp, după care Macro vorbi iar.

– Cred că le putem face faţă. Majoritatea sunt înarmaţi cu pumnale. Sunt şi câteva săbii, bâte şi topoare pe acolo. Arată destul de fioroşi, dar au băut ceva vin şi asta le va micşora abilitatea de a lupta.

Cato îi scrută pe oamenii din peşteră. Era de acord cu evaluarea prietenului său, dar tot vor fi depăşiţi numeric de Cestius şi banda sa. Ar fi fost prudent ca Narcissus să afle despre grânele din peşteră, în caz că lupta se întorcea împotriva lor.

– În regulă, o s-o facem. Dar vom trimite unul din oameni înapoi pentru a-i raporta lui Narcissus. În caz că se întâmplă ceva.

Macro ridică din umeri.

– Dacă tu crezi că e necesar... Din cauza nenorociţilor ăstora a trebuit să-mi petrec noaptea bălăcindu-mă în rahat. Nu prea am chef să fiu milostiv.

– Totuşi, vom trimite un om înapoi.

Se traseră după colţ şi Cato arătă din nou spre tunel, unde lumina care strălucea indica poziţia lui Septimus şi a gărzilor germanice.

– Adu-i aici, dar asigură-te că vin încet şi uşor şi că îşi sting torţele. Suntem depăşiţi numeric şi avem nevoie de avantajul surprizei.

Macro clătină din cap, apoi se răsuci pentru a-şi croi drum înapoi spre tunel. Cato îl privi pentru puţin timp şi, apoi, se întoarse la colţ. Se uită la Cestius, hotărât să îl prindă viu pe căpetenia bandei. *Nu va fi uşor*, reflectă el. Cestius era un ucigaş cu un fizic impresionant şi era sigur că va lupta până la moarte. Chiar şi aşa, doar Cestius putea răspunde întrebărilor care îl chinuiseră pe Cato de când se încleştaseră în ambuscada din Forum.

Apropierea lui Macro şi a celorlalţi oameni fu anunţată de uşorul hârşâit al paşilor şi Cato se întoarse la timp să vadă cum ultima sclipire portocalie din tunel pâlpâi când ultima torţă fu stinsă. Oamenii apărură din întuneric şi Macro le făcu semn să se desfăşoare pe ambele părţi. Barbarii se târâră în linişte şi îşi ocupară locurile, ascunzându-se în spatele pietrelor. Îşi scoaseră săbiile din teacă cât de încet putură, apoi luară poziţia de luptă, aşteptând ordinul de atac. Cato se trase înapoi în gura tunelului şi schiţă în grabă raportul pentru Narcissus. Germanicul desemnat pentru această sarcină clătină din cap atunci când Plautus îi traduse, după care îi dădu omului cutia sa cu iască şi una dintre torţele stinse. Bărbatul se întoarse pentru a-şi găsi drumul prin întuneric. O clipă mai târziu, se văzu ceva pâlpâind, când torţa scoase scântei, apoi din nou, după o scurtă pauză, şi după aceea strălucirea constantă care creştea în întuneric. Dispăru repede, în timp ce omul se îndepărta prin tunel.

Cato se furişă în faţă, pentru a i se alătura lui Macro, care se ascunsese în spatele unui bolovan mare, aflat în mijlocul şirului de barbari. Cato inspiră adânc pentru a-şi calma nervii şi apoi îşi întări strânsoarea pe mânerul sabiei.

– Pregătit?

– Aşa cum voi fi întotdeauna. Să punem mâna pe ei.

Cato îşi încordă membrele, aruncă o privire în stânga şi în dreapta, văzând că restul oamenilor îl priveau concentraţi. Apoi inspiră şi strigă:

– După mine!

Capitolul 27

Când sunetul aruncă ecouri din pereţii peşterii, Cato sări peste pietrele din faţa lui şi alergă spre bărbaţii şi femeile de la mese. Macro scoase un răget asurzitor, care fu acoperit instantaneu de strigătele sălbatice ale germanicilor care atacau. Râsul şi vorbăria de beţivani ale lui Cestius şi ale oamenilor săi încetară brusc, pe când aceştia se holbau la intruşii bărboşi care alergau spre ei, cu săbiile scoase, urlând strigăte de război barbare. Pentru o clipă, Cestius şi ciracii săi fură prea uluiţi ca să se poată mişca. Apoi vraja se rupse şi Cestius o azvârli din poală pe femeie şi sări în picioare, scoţându-şi sabia scurtă în timp ce se mişca.

– Pe toţi zeii! Nu staţi degeaba acolo! Luaţi-vă armele şi puneţi mâna pe ei! strigă el.

Cato ataca în direcţia lui Cestius, care era vizibil peste capetele oamenilor săi, când un bărbat voinic, cu trăsături întunecate şi braţe păroase, îi ieşi în cale, rotind o bâtă grea, ţintuită cu cuie. Scrâşnind din dinţi, bărbatul legănă ciomagul într-un arc sălbatic înspre creştetul lui Cato. Capătul bâtei, cu ţepuşele sale letale, şuieră prin aer şi Cato

se aplecă, în timp ce arma trecea vâjâind la câţiva centimetri de scalpul său. Bărbatul mormăi când mânerul bâtei îi atinse celălalt umăr cu putere. Cato împunse cu sabia în sus, într-un unghi din care reuşi să-i sfâşie tunica şi să-i deschidă muşchii care îi căptuşeau coastele. În loc să se dea înapoi surprins şi îndurerat, aşa cum se aşteptase Cato, bărbatul urlă de furie, cu simţurile amorţite de băutură. Îşi clătină bâta invers, cu multă răutate. De data aceasta, Cato se dădu în spate, ieşind din raza ei de acţiune, şi capătul îi trecu pe lângă faţă şi se opri în capul unuia dintre camarazii bărbatului care se împleticea în faţă, ameţit de băutură, pentru a intra în luptă. Ciomagul îl lovi cu toată greutatea şi, cu un zgomot de ou zdrobit de un perete, vârfurile cuielor pătrunseră prin piele şi oase şi intrară adânc în creierul omului. Capul i se dădu într-o parte, apoi se prăbuşi, trăgând bâta în jos după el.

Cu o înjurătură mânioasă, camaradul său smuci violent mânerul bâtei, încercând să o elibereze, dar tot ce reuşi să facă fu să clatine capul victimei încoace şi încolo, într-o manieră dezgustătoare. Bărbatul mişca furios din maxilare, iar ochii i se bulbucară când sângele şi creierul împroşcară din rănile sale. Cato se năpusti în faţă şi îl înjunghie pe omul înarmat cu bâta, adânc în pântec. Îşi smulse sabia pentru a o elibera, îl aruncă într-o parte, apoi îşi continuă drumul, uitându-se printre siluetele care se luptau pentru a-l găsi pe Cestius. Flăcările vaselor cu jăratic aruncau umbre sălbatice în timp ce oamenii se luptau, iar aerul era plin de bubuitul, zăngănitul şi răsunetul săbiilor. Era dificil să distingi trăsăturile oamenilor în aceste condiţii şi doar bărbile şi statura barbarilor îl făceau să deosebească o tabără de alta. La stânga sa, Cato îl putea auzi pe Macro undeva în apropiere, urlând la inamicii săi, în timp ce-i ataca pe cei din jurul său cu sabia.

Cato prinse cu coada ochiului licărirea metalului, în dreapta sa, şi se

întoarse pentru a vedea un bărbat care îl ataca furios cu un pumnal pe care îl ţinea ridicat. Chipul îi era deformat de un strigăt sălbatic de luptă, iar barba sa neîngrijită se zburlise. Cato îşi legănă sabia şi pară lovitura.

– Prostule! strigă la individ. Eu sunt de partea ta.

Bărbatul, pe care îl luase drept unul dintre germanici, mârâi ursuz nişte scuze în latină, apoi ochii i se măriră instantaneu, chiar în momentul în care şi Cato îşi dădu seama de greşeala sa. Vinul îi încetinise reacţiile celuilalt bărbat, iar Cato lovi primul, pocnindu-l pe oponentul său cu mânerul sabiei în nas, care pârâi cu un sunet înfundat. Cu sângele şiroindu-i pe faţă, omul se dădu înapoi, se împiedică de o bancă şi căzu, lovindu-se cu capul de marginea uneia dintre mese şi muri pe loc. Cato trecu mai departe, împingându-se printre oamenii prinşi în dueluri sălbatice, căutându-l pe Cestius. Urmară nişte zdrenţe agitate brusc, când cineva se lovi de el, cu un ţipăt ascuţit. Cato absorbi lovitura şi se uită în jos, unde văzu o femeie grasă şi scundă, cu păr negru, încâlcit, care îl bătea în piept cu pumnii încleştaţi. În clipa în care îşi dădu seama că el se uita în jos la ea, îl zgârie pe obraz cu unghiile. Cato simţi o senzaţie de usturime când îi dădu sângele şi, în mod instinctiv, îşi propti genunchiul în pieptul ei şi apoi lovi cu putere. Femeia zbură înapoi şi se lovi de unul dintre membrii bandei, cu un mârâit adânc, apoi rămase fixată locului de sabia care îi intrase prin spate şi îi ieşise prin abdomen şi prin tunica ei, maro de murdărie. Bărbatul îi aruncă trupul în faţă cu mâna stângă şi îşi eliberă sabia apoi împunse cu lama însângerată spre faţa lui Cato. Ceea ce îi lipsea în arta de a mânui sabia, era compensat de forţa brută, iar încercarea lui Cato de a para lovitura nu făcu decât să o abată de la faţa lui. Chiar şi aşa, muchia lamei îl tăie prin vârful urechii.

– Nenorocitule! strigă Cato înfuriat. Scrâşni din dinţi şi se aruncă în faţă, strângându-şi mâna stângă în pumn, nimerindu-l pe adversarul său direct în falcă. Fusese o lovitură puternică şi ar fi ameţit un om obişnuit. Dar cei care îl însoţeau pe Cestius fuseseră aleşi pentru duritatea şi forţa lor. Erau bărbaţi din mahalalele Romei, unde fie învăţai să vorbeşti cu pumnii, fie erai aruncat în canal. Capul i se dădu pe spate, apoi bărbatul se îndreptă şi-i râse în faţă lui Cato. Expresia lui se schimbă brusc, într-una de surpriză nedumerită, când privi în jos şi văzu că sabia lui Cato îl străpunsese într-o parte, chiar sub coaste. Cato răsuci lama într-o parte, apoi în cealaltă, înfigând-o în organele vitale ale bărbatului. Fiecare mişcare trezi un geamăt adânc, agonizant, pe buzele omului. Apoi Cato smulse sabia şi o scoase afară, într-o revărsare întunecată de sânge.

Agonia rănii sale mortale părea că doar îl înfuriase şi mai tare pe bărbat, care se aruncă asupra lui Cato şi amândoi căzură pe o masă, impactul smulgându-le săbiile din mâini. Chipul bărbatului se afla la doar câţiva centimetri de cel al lui Cato; respiraţia sa acră duhnea a vin ieftin şi a carne prăjită. O mână îşi croia drum înspre pieptul lui Cato şi el îşi dădu seama că bărbatul îi căuta gâtlejul. Cato apucă mâna şi încercă să o dea la o parte, dar adversarul său era mult prea puternic pentru el, iar Cato simţi cum degetele îl strângeau nemilos de gât. Era vag conştient de o umezeală călduţă, peste stomac şi piept, în timp ce sângele bărbatului şiroia din rană. Cato îi apucă mâna, dar aceasta se strânse şi mai tare, iar el simţi că ochii îi ies din orbite şi un văl de un roşu întunecat i se aşterne peste privire.

La vreo şase metri distanţă, Macro se lupta cu alt om de-al lui Cestius, fiecare apucând de încheietura mâinii în care celălalt îşi ţinea sabia,

într-un test mortal de forţă. Ochii li se întâlniră şi banditul scose un sunet, pe jumătate mârâit, pe jumătate râs, când îşi încordă muşchii şi simţi că braţele lui Macro începeau să cedeze.

– Asta e tot ce poţi? rânji bărbatul.

– Nu chiar, îi scuipă Macro înapoi. Încearcă asta!

Îşi dădu capul pe spate şi, cu o lovitură sălbatică, îi trase un cap drept în faţă. Era o tactică pe care o mai folosise de câteva ori înainte, în bătălii şi încăierări, dar rareori fără a purta coif. Când craniile li se ciocniră cu putere, maxilarul celuilalt bărbat se închise brusc în urma impactului, iar dinţii îi muşcară adânc din limbă. Macro simţi o durere ascuţită, pătrunzătoare, prin frunte. Capul i se învârtea oribil.

– Pe zei, ce doare..., gemu el.

Apoi, simţind că strânsoarea adversarului său slăbise, Macro îl împinse în spate, îşi smulse braţul în care ţinea sabia pentru a-l elibera, apoi înfipse lama în gâtul oponentului său. Banditul se prăbuşi în genunchi cu sângele ţâşnindu-i din rană. Macro îl lovi şi acesta căzu la pământ. Se uită în jurul său. Lupta se răspândise pe toată suprafaţa peşterii şi câteva trupuri zăceau pe podea sau întinse pe mese şi bănci. Cestius schimba lovituri de sabie feroce cu unul dintre barbari, în timp ce Septimus tocmai îl termina pe un bărbat musculos, dându-i o lovitură în inimă. Macro simţi un junghi de nelinişte când nu văzu nici urmă de prietenul său. Apoi observă două siluete care se luptau pe o masă, la o mică distanţă de el. Bărbatul de deasupra era unul dintre membrii bandei lui Cestius. Macro abia dacă putea distinge faptul că persoana de dedesubt era un bărbat înalt şi zvelt şi că picioarele lui lătăreţe loveau disperate, în timp ce încerca să se elibereze.

– Nu iar, bombăni Macro în sinea lui, pe când alerga să-l salveze pe Cato.

Când îşi făcu loc pe lângă unul din oamenii lui Plautus, Macro văzu că Cestius tocmai îşi folosea sabia pentru a-i zdrobi ţeasta luptătorului germanic, tăind prin os şi creier. Cestius îşi smulse sabia cu o smucitură plină de răutate, apoi se retrase un pas pentru a cerceta repede încăierarea. Cu o încruntătură amară se întoarse şi o luă la fugă spre baza scării care ducea în sus, către tunel.

– Fir-ar să fie, scrâşni din dinţi Macro plin de frustrare.

Se afla încă la vreo trei metri de Cato şi acum câteva trupuri angajate într-o luptă îi blocaseră calea. Cato trebuia salvat, dar, în egală măsură, Cestius nu putea fi lăsat să scape. Apoi Macro îl zări pe centurionul Plautus care tocmai îl tăiase pe unul dintre bărbaţii aflaţi de cealaltă parte a mesei unde era ţintuit Cato.

– Plautus! strigă Macro.

Capul centurionului se întoarse fulgerător într-o parte şi Macro arătă cu mâna spre Cato.

– Ajută-l!

Plautus se uită spre masă şi clătină din cap, iar Macro se îndepărtă imediat de învălmăşeală şi alergă după Cestius. Căpetenia bandei trecuse de zona unde se aflau mesele şi băncile şi acum traversa podeaua deschisă a peşterii. Ajunse la baza scării, îşi vârî sabia în teacă şi sări pe a doua treaptă. Mâinile lui apucară una dintre barele solide din lemn de deasupra şi începu să se caţere iute pe scară cu agilitate şi deja se afla la o distanţă destul de mare când Macro ajunse

la baza scării. Cizmele lui Cestius se târau peste marginea de deasupra ultimei trepte când Macro începu să urce după el. Se căţărase vreo şase metri când simţi că scara se clatină sub strânsoarea lui. Se agăţă de ea instinctiv şi privi în sus. Cestius se ivi deasupra. Începuse să împingă scara departe de margine. Pentru o clipă, Macro crezu că unghiul în care era sprijinită scara nu era destul de ascuţit pentru a-i permite lui Cestius să o împingă, dar bărbatul ridică o cizmă şi o lovi cu toată puterea. Scara se legănă şi, pentru o clipă, păru că se stabilizează, după care căzu încet în peşteră, trăgându-l pe Macro odată cu ea.

Ceaţa roşiatică aproape că acoperise ochii lui Cato, în timp ce îl privea în faţă pe cel care îl sugruma. O spumă de salivă însângerată se formase pe buzele acestuia, de la limba pe care şi-o muşcase, prelingându-i-se lui Cato pe barbă. Presiunea pusă pe gâtlejul lui Cato era cumplită şi, cu ultimele puteri, Cato îşi repezi în sus genunchii şi cizmele şi-l lovi pe bărbat în faţă cu mâna stângă cât de tare putu, iar şi iar şi iar. Chiar pe când se lupta, o mică parte din mintea sa părea că priveşte la el însuşi de undeva de sus, cu un regret profund la ruşinea de a muri în peşteră, ucis de un escroc de cea mai joasă speţă, în timp ce puţea a rahat. Nu prea era un sfârşit demn de un soldat decorat care voia să se căsătorească cu fiica unui senator. La acest gând, inima i se umplu de dor după Iulia şi de hotărârea de a nu muri acolo, în acea peşteră. Încordându-şi muşchii gâtului şi apăsând cât putea de tare maxilarul în jos, Cato renunţă să-l mai strângă de mână pe bărbat şi îl împunse cu degetele în ochi cât putu de tare.

Adversarul său urlă de furie şi de durere, stropind faţa lui Cato cu sânge, dar nu îşi slăbi strânsoarea. Presiunea care ameninţa să-i facă să

explodeze capul lui Cato se amplifică pentru o clipă şi bărbatul strânse din ochi. Apoi dispăru, iar greutatea care îl apăsa pe piept se ridică brusc. Clipind, Cato îl văzu pe atacatorul său în braţele păroase ale lui Plautus. Cu o răsucire sălbatică, ofiţerul îi frânse gâtul cu o trosnitură zgomotoasă, apoi îi aruncă trupul pe jos cu un „Ha!" triumfător, după care îl ridică pe Cato de pe masă şi îl puse pe picioare.

Cato clătină din cap în semn de mulţumire, apoi se cutremură. Îşi duse mâna la gât şi îl atinse cu blândeţe. Dură un timp până când ceaţa întunecată i se ridică de pe ochi şi până când îi trecu ameţeala care îi dădea senzaţia de greaţă. Imediat ce Plautus văzu că era în stare să se descurce singur, se întoarse şi se avântă iar în învălmăşeală.

O privire rapidă aruncată prin peşteră fu suficientă pentru Cato, care putu vedea că oamenii lui Cestius pierdeau lupta. Majoritatea se aflau la pământ, la fel şi câţiva barbari şi două dintre femei. Alţi trei se retrăseseră într-un colţ şi se agăţau unul de celălalt îngroziţi, în timp ce priveau. O femeie, mai solidă şi mai curajoasă decât însoţitoarele ei, stătea cu pieptul dezgolit, cu o sabie într-o mână şi un pumnal în cealaltă, în timp ce striga ascuţit la cei doi germanici care rânjeau şi care se îndreptau spre ea. Cato o recunoscu ca fiind femeia care stătuse în poala lui Cestius, cu puţin timp înainte. Unul dintre barbari îşi coborî sabia plin de dispreţ şi îşi dezveli propriul piept, apropiindu-se de ea. Ţipetele ei încetară, iar ea ţâşni în faţă, cu sânii legănându-se, încercând să îl înjunghie. Germanicul se dădu sprinten la o parte cu un râset puternic şi o plesni peste fund când ea rată. În schimb, ea se întoarse repede şi îi înfipse sabia într-o parte şi apoi ridică cealaltă mână şi îi lovi cu pumnalul în gât. Râsul barbarului îi muri pe buze şi apoi se transformă într-un gâlgâit aspru, în timp ce cu mâna încerca să oprească sângele care îi curgea din gât.

– Gunoi barbar! ţipă ea. Mori, porcule!

Acestea fură şi ultimele ei cuvinte, căci celălalt germanic o străpunse cu o lovitură brutală care o dădu câţiva paşi înapoi, înainte să cadă pe spate, în timp ce lama sabiei îi sfâşia pântecul.

Cato îşi întoarse privirea, căutându-l pe Cestius. Căpetenia nu se număra printre cei aflaţi încă în picioare. Atunci, îl observă pe Macro care se ridica de pe jos, într-o parte a peşterii, luptându-se să se elibereze de scara care căzuse peste el. Urmă o mişcare pe marginea de deasupra şi Cato văzu silueta inconfundabilă a lui Cestius, conturată de strălucirea unei torţe care pâlpâia la intrarea în tunel. Apoi bărbatul se întoarse şi smulse torţa din suport, după care intră în pasaj. Cato îi dădu rapid ordin lui Plautus să rămână în peşteră pentru a păzi intrările, până când puteau trimite după mai mulţi oameni care să apere grânele.

Până când Cato i se alătură prietenului său, Macro se ridicase din nou în picioare, trântind scara la locul ei. Privi în jur când auzi paşii lui Cato şi observă zgârieturile jupuite şi urmele de degete din jurul gâtului acestuia.

– Încă mai eşti în stare să lupţi, băiete?

– Da, croncăni Cato şi se cutremură de durere.

Arătă în sus spre scară.

– Da, clătină Macro din cap. Hai să mergem după nemernic.

Cu Macro în faţă, urcară scara şi păşiră pe marginea de sus. O strălucire palidă, portocalie, care venea de la torţa lui Cestius era încă vizibilă în tunel, iar ei alergară mai departe, zgomotul paşilor lor

aruncând ecouri din ziduri. După câţiva paşi, tunelul începea să urce, continuând în linie dreaptă, astfel încât îl puteau vedea pe Cestius la ceva distanţă în faţa lor, scos în evidenţă de strălucirea torţei pe care o ţinea sus şi în faţa lui. Apoi tunelul începu să cotească spre dreapta şi să se turtească şi, pentru o clipă, îşi pierdură din vedere prada şi alergară mai departe orbeşte. Din fericire, tunelul fusese mult folosit, iar podeaua era netedă şi fără obstacole. Dând colţul, îl zăriră iarăşi pe Cestius, pe când acesta se apropia de o mică uşă, aflată la capătul pasajului. Căpetenia bandei se opri şi aruncă o privire înapoi. Imediat ce auzi paşi în urma lui, se aplecă pentru a trece de uşă şi apoi se auzi un hârşâit ascuţit, când acesta începu să se închidă.

– Fir-ar să fie! mormăi Macro, forţându-şi picioarele şi mai tare, cu Cato gâfâind la mică distanţă în spatele său. În faţă, balamalele învechite ale uşii scârţâiau, protestând, în timp ce partea de jos a cadrului zgâria pietrişul fin care se adunase pe pragul din piatră, de-a lungul anilor cât uşa fusese lăsată deschisă. Chipul lui Cestius se putea vedea la flacăra torţei sale, încordat şi disperat, pe când îşi proptise umărul musculos în uşă. Deja o închisese pe jumătate şi acum uşa părea că se mişcă mai uşor, iar Macro şi Cato sprintară spre el. Rămăsese o deschizătură nu mai mare de cincisprezece centimetri, iar Macro lovi marginea uşii, împingând-o puţin în spate. Cato se aruncă spre lemnul învechit, alături de Macro, apoi căută cu cizmele un punct de sprijin pe podea. Tunelul se umpluse cu sunetele scoase de cei trei bărbaţi care se încordau de o parte şi de alta a uşii şi, pentru o clipă, Cestius păru să cedeze teren. Apoi scoase un şuierat ascuţit şi se propti cu toată greutatea în uşă şi începu să o închidă iar.

Macro se întinse după mânerul pumnalului şi îl scoase afară. Deschizătura era deja mai mică de treizeci de centimetri, dar el îşi strecură braţul prin ea, îl roti şi înjunghie acolo unde bănuia că trebuia

să se afle Cestius. Lama se prinse într-un pliu al pânzei, iar Macro lovi din plin, sfâşiind carnea de dedesubt. Se auzi un urlet de durere din cealaltă parte a uşi şi presiunea slăbi.

– Împinge! Împinge-l pe nenorocit! strigă Macro şi lovi din nou, rată şi apoi îşi trase mâna înapoi pentru a forţa uşa. Aceasta cedă treptat. L-am prins!

Dintr-odată, uşa se dădu la o parte şi Macro căzu în genunchi. Instinctiv, îşi trase toată greutatea pe o parte, izbindu-se de marginea tunelului, anticipând lovitura lui Cestius. Dar conducătorul bandei o luase la fugă iar, grăbindu-se de-a lungul încăperii joase aflate de cealaltă parte a uşii. Aerul mirosea a umed şi a mucegai şi, la flacăra torţei lui Cestius, Cato putu vedea că pereţii din piatră erau acoperiţi cu nişte creşteri murdare. Macro sări înapoi în picioare, iar Cato trecu pe lângă el alergând, apoi îl urmăriră pe Cestius pe sub o arcadă joasă aflată în partea îndepărtată a încăperii şi ieşiră apoi în spaţiul din spatele acesteia. Era o magazie lungă, plină cu stâlpi din lemn abandonaţi, cercuri din metal, grămezi umede de piele veche năpădită de mucegai şi ceea ce păreau roţile rupte ale unui car. Cestius se strecură printre grămezile de resturi, îndreptându-se către ieşirea aflată la celălalt capăt al încăperii. Cu un mormăit, Macro se înghesui prin arcadă alături de Cato. Aruncă o privire rapidă, curioasă, prin jur, în timp ce porniră pe urmele lui Cestius. Un fel de potecă fusese croită printre resturi şi, cu un sentiment efemer de satisfacţie, Cato văzu că începuseră să se apropie. Cestius se afla la doar vreo zece metri în faţa lor, când trecu prin intrarea magaziei şi începu să urce nişte scări înguste, care se ridicau în unghi drept. Cato şi Macro respirau precipitat când ajunseră la trepte şi alergară pe ele în sus, sărind câte două deodată.

În capăt, ieşiră într-o cameră boltită, uriaşă, care se întindea într-o uşoară curbă pe ambele laterale. Încăperea avea aproape treizeci de metri în lungime, iar peretele îndepărtat era străpuns de arcade care se ridicau la şase metri înălţime. Podeaua era acoperită cu nisip, care se întindea mai departe de arcade, într-un spaţiu deschis vast, care se desfăşura în întuneric. Cestius alergă spre cea mai apropiată arcadă, împrăştiind nisip în goana sa.

– Haide! îndemnă Cato.

Alergară în continuare, cu inimile bătând cu putere şi muşchii arzând din pricina efortului. Trecură prin arcadă şi ieşiră afară, la lumina stelelor.

– Pe toţi zeii! gâfâi Macro. Suntem în Marele Circ.

Pe ambele părţi, nisipul se întindea spre masa întunecată a tribunelor spectatorilor aflate de o parte şi de alta. În faţa lor se ridica insula centrală, cu variatele ei statui şi cu platformele oficialilor. Când se desfăşurau cursele de care, acest spaţiu vast se umplea de strigătele asurzitoare a două sute de mii de glasuri, care aclamau frenetic echipele favorite. Acum nu era decât o nemişcare ciudată şi imensă, iar Cato simţi că i se face pielea de găină, în timp ce continua să îl urmărească pe Cestius de-a lungul nisipului pistei de curse, netezit cu grebla.

– Trebuie să îl prindem înainte să ajungă în capătul opus, îi strigă Macro. Dacă iese în stradă pe intrarea publică, îl vom pierde.

Cato clătină din cap şi îşi forţă mai departe membrele obosite. Apoi, chiar atunci când Cestius trecu paralel cu platforma ridicată a lojii imperiale, se împiedică şi căzu cu capul înainte. Torţa îi sări din mână

şi lovi pământul într-un ropot de scântei. Se ridică însă în picioare repede, apucă torţa, dar fu suficient ca Macro şi Cato să îl ajungă din urmă, cu săbiile scoase din teacă. Macro o luă pe o latură, iar Cato pe cealaltă, lăsându-se în jos, pregătiţi să lovească, în timp ce respirau din greu în aerul rece al nopţii. Cestius realiză că drumul spre intrarea publică îi era blocat şi dădu înapoi, spre baza lojii imperiale, cu sabia scoasă.

– Renunţă, zise Cato. Nu mai poţi scăpa acum.

– Nu? Banditul îşi umezi buzele uscate. Hai să vedem dacă voi doi sunteţi în stare să mă învingeţi, nu?

– Pe toţi zeii, dar tare mai eşti plin de tine, mârâi Macro. Dacă-ţi vâr un băţ în fund o să te dezumfli într-atât încât o să ajungă să te înmormânteze într-un degetar. Se bătu cu sabia peste palma mâinii stângi. Vino, atunci, ticălos arogant!

– Opreşte-te. Cato ridică o mână. Îl vreau viu. Cestius, aruncă sabia!

– Nicio şansă! Cestius mârâi şi păşi în faţă repede, legănând torţa într-un arc, astfel încât aceasta ardea puternic pe când vâjâia pe lângă Cato şi Macro, obligându-i să se dea înapoi un pas. Se încruntă dintr-odată. Vă cunosc... Sunteţi pretorienii de la han. Şi...

Amintirea sa fulgurantă fu întreruptă de nişte strigăte care veneau dinspre porţile de start, pe unde ieşiseră ei din magazii. Câteva siluete tropăiau de-a lungul nisipului spre ei. Personal şi oficiali care lucrează la circ, presupuse Cato, care veneau să investigheze tulburările. Cato arătă spre ei cu mâna.

– Nu poţi scăpa. Dacă lupţi cu noi, vei muri. Dacă renunţi, s-ar putea

să fii cruţat.

– Nu sunt prost, pretorianule. Ştiu ce soartă mă aşteaptă. Cestius se ghemui, cu sabia şi torţa ridicate, pregătit de luptă. Nu voi renunţa cu umilinţă. Dacă mă vreţi, atunci va trebui să mă ucideţi mai întâi... înainte să vă ucid eu!

Ţâşni în faţă, rotindu-şi torţa înspre Macro, apoi se întoarse rapid spre Cato pentru a-l lovi cu sabia. În timp ce Macro se retrăgea din faţa arcului de foc, Cato rămase pe poziţie şi pară atacul, apoi răspunse cu o fentă care îl forţă pe Cestius să îşi retragă sabia şi să o ţină aproape de el, pregătit să-l contraatace pe Cato. Atunci, Cato ridică sabia şi îl privi pe adversarul său, observând pata închisă de sânge din umărul drept al tunicii lui Cestius, acolo unde Macro îl înjunghiase pe când se luptau pentru a câştiga controlul asupra uşii aflate la capătul tunelului. Vârful sabiei uriaşului tremura, întrucât rana îi provoca spasme în umăr. Cato păşi în faţă şi fentă spre dreapta, apoi tăie pe sub lama lui Cestius şi îl înjunghie în stânga. Era un atac simplu, menit să testeze reacţiile celuilalt bărbat mai degrabă decât să îl rănească. Cu o mişcare disperată, Cestius îi dădu sabia la o parte şi se retrase mai aproape de baza lojii imperiale, care se afla la doar câţiva metri în spatele lui. Cestius abătu asupra lor o ploaie de scântei de la torţă, apoi atinse cu călcâiul peretele solid din spatele său. Nu mai avea loc de manevră, iar Cato simţi că urma să reacţioneze în unicul fel în care îi mai rămânea acum, respectiv un atac sălbatic.

– Ai grijă, Macro.

– Nu te teme, îi cunosc pe cei ca el, răspunse acesta fără să-şi dezlipească ochii de la Cestius.

Personalul circului ajunsese mult mai aproape acum şi unul dintre ei

strigă.

– Hei! De-a ce credeţi că vă jucaţi aici, păcălicilor? Nu aveţi voie înăuntru. Duceţi-vă afurisita de luptă în altă parte.

– Tacă-ţi fleanca! strigă Macro. Suntem pretorieni. Făcu un semn cu sabia. Acela este un criminal şi un trădător pe care l-am urmărit. Acum, fie ne ajutaţi să îl prindem, fie veţi răspunde în faţa împăratului.

– Minte! strigă Cestius. Sunt hoţi. Au încercat să mă jefuiască şi m-au urmărit până aici. Salvaţi-mă şi o să vă recompensez.

Oficialii se opriră la mică distanţă de locul confruntării, neştiind pe cine să creadă. Cu el şi Macro duhnind a dejecţii şi purtând tunici murdare, Cato se temea că obligaţia de a face dovada nevinovăţiei apăsa pe umerii lor. Nu puteau risca nicio întârziere. Trase aer adânc şi strigă.

– Acum, Macro! Pune mâna pe el!

Cu un răget, Macro ţâşni cu sabia ridicată şi pregătit să lovească, în timp ce Cato atacă din cealaltă parte. Cestius încercă să pareze sabia lui Macro cu torţa, dar băţul care ardea fu dat la o parte şi aruncat pe nisip. Macro se repezi, lovindu-l pe Cestius cu umărul şi trimiţându-l cu zgomot în perete. O clipă mai târziu, Cato lovi braţul în care Cestius ţinea sabia, tăind muşchii până la os, afectându-i tendoanele, astfel că degetele celuilalt bărbat eliberară arma. Inspiraţia de moment a lui Cato îl duse mai departe; îl lovi pe Cestius într-o parte, iar sabia pătrunse în pântecul uriaşului cu o bubuitură umedă. Cestius scoase un grohăit exploziv, iar trupul îi deveni rigid pentru o clipă, după care căzu, picioarele îi cedară, apoi se prăbuşi în nisip. Macro şi Cato se

retraseră şi îl priviră prudenţi, dar Cato văzu, la lumina torţei care încă mai ardea pe locul unde căzuse, că rana lui Cestius era mortală.

Se aplecă pentru a ridica sabia conducătorului bandei, pe care o aruncă într-o parte, unde nu mai putea fi ajunsă, înainte să îşi bage propria sabie în teacă. Macro îşi păstră sabia în mână şi merse pentru a-i confrunta pe ceilalţi bărbaţi, care priveau în tăcere.

– Voi, daţi-vă înapoi!

Nu fu nevoie să repete, iar Cato îl lăsă pe Macro să-i supravegheze în timp ce el îşi concentră atenţia asupra lui Cestius. Uriaşul era rezemat de perete, cu picioarele întinse în faţă şi mâinile strânse peste rana pe care o primise într-o parte. Pentru o clipă ţinu ochii strâns închişi, apoi îi deschise şi zâmbi amar spre Cato.

– V-am zis că trebuie să mă ucideţi, zise el încet.

Închise iar ochii.

– Cestius. Cato se aplecă şi îi zgudui umărul. Cestius!

Ochii uriaşului se deschiseră.

– Nu poţi lăsa un om să moară în linişte?

– Nu, răspunse Cato aspru. Nu până ce nu-mi răspunzi la nişte întrebări.

– Nemernicule!

Cato îşi scoase pumnalul şi îl ridică pentru ca banditul să îl poată vedea.

– Poate fi foarte dureros dacă refuzi să vorbeşti sau poate fi rapid şi lipsit de durere dacă vei coopera.

– Sunt pe moarte. Ce importanţă mai are?

Cato zâmbi cu răceală.

– Chiar vrei să afli?

Tăcerea se lăsă pentru scurt timp între cei doi bărbaţi, după care Cestius clătină slab din cap.

– Bine, atunci. Cato coborî pumnalul. În primul rând, cine te-a plătit pentru a strânge grânele?

– Un centurion pretorian. Sinius.

Cato clătină din cap.

– Care era aranjamentul?

– M-a plătit în argint. Am spălat banii prin banda mea şi am utilizat veniturile pentru a cumpăra grâu. I-am folosit pe unii dintre negustori ca acoperire. Încărcăturile de cereale erau înmagazinate într-un depozit şi apoi băieţii mei le mutau în cavernă. Cestius zâmbi. După cum ştii. Trebuia să ne luăm o parte substanţială când Sinius dădea ordin să înceapă vânzarea grânelor. Aceasta a fost înţelegerea.

Cato clătină din cap.

– Ţi-a spus Sinius pentru cine lucrează?

– Nu era treaba mea să-i cercetez motivele. Nu în aceste vremuri. Aduce mai multe necazuri decât beneficii. Nu că asta l-ar fi oprit pe

Sinius să pălăvrăgească ceva despre o cauză nobilă. Toate pentru binele Romei. Cestius rânji, apoi trăsăturile i se schimonosiră şi scoase un geamăt prelung, ascuţit. Cato se ghemui jos lângă el, temându-se ca nu cumva să moară înainte să-i dea toate informaţiile pe care le dorea. În cele din urmă, expresia îndurerată a lui Cestius păli, iar el îşi linse buzele şi îşi fixă iarăşi privirea asupra lui Cato.

– Ai întâlnit pe vreunul dintre ceilalţi complotişti?

Cestius rămase tăcut pentru o clipă, apoi răspunse:

– Nu dintre Eliberatori.

Cato se aplecă în faţă.

– Atunci pe cine?

Banditul îi ignoră întrebarea, dar îi puse el una lui Cato:

– Pentru cine lucrezi, pretorianule? Nu pentru Eliberatori. Ştiu asta. Bănuiesc că stăpânul tău face parte din familia imperială.

Cato nu răspunse.

– Ceea ce înseamnă Pallas... sau Narcissus.

– Mai am încă o întrebare, zise Cato. În legătură cu ziua în care banda ta a atacat grupul imperial în Forum. De unde ştiai că o să ne aflăm acolo?

– A fost plănuit încă de la început. Am fost plătit ca să îi pun pe băieţii mei să provoace revolta din cauza hranei... Cestius începu să respire greu. Odată ce aceasta era în plină desfăşurare, trebuia să-l prindem în ambuscadă pe împărat şi escorta sa... Şi să ucidem şi ţintele, de

asemenea, dacă tu şi prietenul tău de acolo nu ne-aţi fi stat în cale.

Cato simţi că inima începe să-i bată mai repede.

– Ţinte? Împăratul şi familia sa?

Cestius clătină din cap.

– Împărăteasa şi fiul ei.

– Doar pe ei? Cato simţi fiori reci pe ceafă.

– Da.

– Pe nimeni altcineva? Eşti sigur?

– El a fost destul de clar în această privinţă... Doar Agrippina şi Nero.

– Cine? Cine ţi-a dat ordinul?

Cestius se cutremură şi inspiră adânc. Cato se aplecă şi îl zgudui brutal de umăr.

– Cine te-a plătit să o faci? Spune-mi!

Cestius îşi umezi iar buzele uscate şi, de data aceasta, saliva sa era plină de sânge. O picătură mare i se prelinse pe bărbie când răspunse.

– Un bărbat de la palat. I-am mai făcut servicii înainte. Am făcut oameni să dispară. Pe alţii i-am speriat. Genul de lucruri pe care le fac bine. Cestius zâmbi cu mândrie.

– Duşmani ai împăratului?

– Nu întotdeauna.

– Cum îl cheamă? ceru Cato să ştie.

– Nu ştiu. Asta nu a făcut parte din înţelegere. Doar mă plătea să fac ceea ce stăpânul său avea nevoie să fie făcut şi să nu pun întrebări.

Cato şuieră de frustrare.

– Ei bine, cum arăta? Bărbatul care îţi dădea instrucţiunile?

Cestius ridică din umeri.

– Era doar un bărbat. Avea constituţia ta. Câţiva ani mai în vârstă...

– Ce altceva? se răsti Cato. Vreo cicatrice, ceva care să îl scoată în evidenţă?

– Da... Un semn, un tatuaj aici.

Cestius întinse mâna şi îşi atinse gâtul chiar sub ureche.

Cato simţi că sângele i se răceşte în vene şi îl auzi pe Macro înjurând încet.

– Ce fel de tatuaj?

Cestius reflectă o clipă.

– L-am văzut bine doar o singură dată. Când ne-am întâlnit la băile publice. O semilună şi o stea...

Cato realiză imediat unde mai văzuse semnul acela distinctiv înainte, în ziua în care sosiseră la Roma.

– Acela era Septimus – el trebuie să fie, murmură Macro spre Cato.

Septimus? Ce se petrece?

Mintea lui Cato fusese plină de un amestec de imagini pe care şi le reamintea şi de şiruri de gânduri care păreau confuze sau care nu duceau nicăieri. Acum toate se aşezau la locul lor, unul câte unul. Era o conspiraţie care pândea din întuneric, chiar mai întunecată decât cea clocită de Eliberatori. O maşinaţiune monstruoasă, care îl făcea pe Cato să se minuneze de ticăloşia ei strălucită, provocându-i repulsie, în acelaşi timp, şi făcându-l să conştientizeze, pentru prima dată, scara înşelăciunii pe care atât el, cât şi Macro, printre mulţi alţii, o suportaseră ani la rândul. Se ridică repede în picioare şi îi şopti prietenului său.

– Trebuie să ne întoarcem imediat la palat. Trebuie să îl găsim pe Narcissus.

– Narcissus?

La lumina flăcărilor torţei, care murea în nisip, Cato îl privi insistent pe prietenul său.

– Am fost traşi pe sfoară. Există mai multe comploturi împotriva împăratului. Suspectez că ar putea fi. Dar mai este şi altceva. Trebuie să plecăm, Macro. Acum.

Cestius chicoti.

– Ce-o fi atât de amuzant? întrebă Macro.

– Doar că sunt de acord cu prietenul tău de colo. Acum ar fi un moment bun să acţionaţi.

Cato se întoarse spre el.

– De ce?

– Ultimele veşti pe care ni le-a trimis Sinius au fost că trebuie să fim pregătiţi să mutăm grâul înapoi în depozit mâine la prima oră.

– Mâine? Cato se încruntă. Înseamnă că orice ar fi plănuit Eliberatorii, se va întâmpla în această noapte... Pântecul îi fu cuprins de o teamă rece. Pe toţi zeii, îl vor omorî pe împărat în noaptea asta. Trebuie să plecăm acum!

În timp ce Cato se întorcea spre intrarea publică, se auzi un geamăt când Cestius îşi mişcă mâna însângerată şi o ridică.

– Aşteptaţi! Mi-ai promis o moarte rapidă, pretorianule!

– Aşa am făcut. Cato se întoarse şi privi în jos spre căpetenia bandei, după care aruncă pumnalul pe nisipul din spatele său.

– Poftim! Ai mai folosit unul înainte, dar pe alţi oameni, lovindu-i din umbră. Acum foloseşte-l pentru tine, dacă ai curaj.

Cato începu să alerge spre intrarea publică, iar Macro îl urmă peste nisip.

– Hei! Hei, voi! Un membru al personalului circului striga după ei. Nu-l puteţi lăsa aici! Hei! Cu voi vorbesc!

Bărbatul alergă câţiva paşi după cele două siluete care dispăreau în întuneric, apoi se opri. Se auzi un scurt mormăit din direcţia lojii imperiale, apoi un expirat prelung, ca un oftat. Până când se întoarse el să vadă ce se întâmplase, uriaşul rănit mortal se prăbuşise pe o parte şi zăcea nemişcat, cu mânerul unui pumnal ieşindu-i din piept.

Capitolul 28

La pâlpâierile aceleiaşi lămpi cu ulei pe care o folosiseră pentru a-şi lumina drumul prin palatul imperial, Cato şi Macro ieşiră din tunelul secret care ducea spre Circus Maximus. Macro clătină din cap, în timp ce evalua situaţia.

– Nu înţeleg. De ce i-ar vrea Narcissus morţi pe Nero şi pe Agrippina?

Cato încercă prudent uşa pe care îi condusese Narcissus, cu două ore în urmă. Era încă neîncuiată, iar el o deschise şi aruncă o privire prin încăperea unde era depozitat lemnul pentru baia principală a palatului. Butuci frumos stivuiţi căptuşeau pereţii. Cato aşteptă o clipă, dar nu se auzea niciun zgomot şi nu se vedea nicio urmă de mişcare, aşa că îi ceru lui Macro să îl urmeze.

– Gândeşte-te, Macro. La urma urmei ar trebui să cunoşti răspunsul.

– Nu o face pe deşteptul, protestă Macro. Spune-mi odată.

– Tu ai fost cel care i-a văzut pe Agrippina şi pe Pallas împreună, îţi aminteşti?

– Cum aş fi putut uita? Soţia împăratului nostru în labele unui libert, un mic grecotei soios, e o imagine destul de edificatoare.

– Aşa e. Cato zâmbi. Totuşi, nu putem evita adevărul. Agrippina şi l-a luat pe Pallas ca amant. Soarta lui e legată de a ei şi de a fiului ei. Pallas îşi asigură poziţia pentru ziua în care Claudius îi va trimite o cerere divinităţii. Dacă, după cum se pare, Nero devine noul împărat, atunci Pallas s-ar afla într-o poziţie foarte favorabilă, ca amant al Agrippinei.

– Evident, oftă Macro.

– Atunci, unde crezi că se situează Narcissus?

Macro se opri la jumătatea pasului.

– Aşteaptă. Spui cumva că ar îndrăzni să atenteze la viaţa fiului împărătesei?

– De ce nu? E cel mai înţelept lucru pe care îl poate face. Dacă l-ar fi ucis pur şi simplu pe Pallas, atunci Agrippina cu siguranţă că şi-ar fi găsit un nou iubit, iar Narcissus ar fi luat-o iar de la zero. Dacă îl ucide pe Nero, atunci Birtannicus nu va mai avea un rival la tron şi influenţa Agrippinei se va diminua, iar norocul lui Pallas odată cu al ei. Desigur, partea complicată este să îl înlăture pe Nero astfel încât să nu existe nicio suspiciune că Narcissus s-ar putea afla în spatele asasinatului. Aşa că i-a folosit pe Cestius şi ciracii săi. De aceea Cestius l-a cruţat pe Britannicus. Avea ordine să îl ucidă pe Nero şi, dacă era posibil, şi pe mama sa. Narcissus se afla acolo cu noi, făcând faţă aceleiaşi ameninţări ca şi ceilalţi.

Macro rămase tăcut pentru un moment, în timp ce păşeau cu grijă de-

a lungul încăperii, spre uşa îngustă care ducea spre coridorul de serviciu din spate.

– Pe toţi zeii, Narcissus şi prietenii săi joacă nişte jocuri aproape mortale unii cu ceilalţi.

Cato ridică din umeri.

– Bine ai venit în viaţa palatului imperial. Conspiraţii, trădări şi crimă, toate sunt dieta celor care conduc locul. Se întoarse cu un zâmbet trist spre Macro. Acum poţi înţelege de ce am fost norocos să fiu trimis ca să mă alătur legiunilor. Mă îndoiesc că aş fi supravieţuit prea mult timp dacă aş fi intrat în serviciul imperial, la fel ca tatăl meu. Cel puţin în armată îţi cunoşti duşmanii... în cea mai mare parte a timpului.

Macro pufni.

– În cea mai mare parte a timpului, dar nu şi în Garda Pretoriană. Sunt o adunătură de marionete drăguţe care se joacă de-a soldaţii şi de-a politica, în egală măsură.

Cato clătină din cap.

– Şi asta e ceea ce îi face atât de periculoşi pentru împăraţi. Tiberius aproape şi-a pierdut coroana din cauza pretorienilor, iar Caligula şi-a pierdut viaţa. Şansele ca împăratul şi destul de mulţi dintre succesorii săi să aibă aceeaşi soartă sunt foarte mari.

– Doar dacă Eliberatorii nu obţin ceea ce vor.

Cato îi aruncă o privire scurtă prietenului său.

– Presupun că da. Oricum, mai bine am tăcea de acum înainte.

Ridică mânerul uşii şi o deschise. Coridorul de serviciu era pustiu şi singura lumină era cea aruncată de unica torţă care ardea la baza scărilor care duceau în sus, spre inima palatului. Cato stinse lampa şi o puse lângă uşă, după care el şi Macro păşiră pe coridor, trecând de uşile câtorva încăperi. Scările duceau sus, la una dintre bucătăriile palatului, unde rafturile care erau de obicei pline cu mărfuri de lux erau acum aproape goale.

– E linişte, zise Macro. Nu am văzut şi nu am auzit pe nimeni până acum.

Trecură de bucătării şi intrară pe unul din coridoarele principale, îndreptându-se spre camerele private ale familiei imperiale.

– Nu-mi place treaba asta, zise Cato încet. Ar fi trebuit să dăm peste cineva până acum. Vreun pretorian sau cel puţin peste sclavi.

În cele din urmă, ajunseră în apropierea uşilor apartamentelor private ale împăratului şi ale familiei sale, când văzură nişte soldaţi. Opt pretorieni stăteau de pază la lumina unui mangal. Când Cato şi Macro se materializară din întuneric, văzură o siluetă ieşind în faţă şi îl recunoscură pe Fuscius.

– Opriţi-vă acolo! lătră optio. Legitimaţi-vă.

Cato îi şopti prietenului său:

– Cred că a venit vremea să renunţăm la acoperire.

– Era şi afurisitul de timp, fu Macro de acord plin de patos.

Când păşiră în cercul de lumină aruncat de mangal, Fuscius înjură încet.

– Calidus şi Capito! Ce aţi pus la cale? Sunteţi murdari din cap până-n picioare. Ochii i se măriră când fu străfulgerat de un gând mai evident. Se presupune că trebuia să fiţi de gardă! V-aţi părăsit posturile.

– Linişte! se răsti Cato. Optio, ce se petrece aici? Unde sunt restul pretorienilor?

Fuscius deschise gura de uimire, auzind că un soldat i se adresa pe un ton atât de tăios. Îşi umflă obrajii şi inspiră adânc pentru a urla la cei doi.

– Nu avem timp de prea multe explicaţii, zise Cato. Tot ce trebuie să ştii este că numele meu nu este Capito. Eu sunt prefectul Cato, iar el este centurionul Macro. De ce sunt atât de puţini oameni în palat?

– Stai! Fuscius se holbă la el. Ce se întâmplă?

– Am descoperit un complot care urmăreşte să îl ucidă pe împărat. Am investigat complotul în care sunt implicaţi unii din ofiţerii Gărzii Pretoriene.

– Rahat! Nu te cred. Voi doi veţi fi pedepsiţi.

– Mai taci din gură, zise Macro pe un ton ferm. Sau vei fi tu cel pedepsit, frumuşelule, dacă împăratul va păţi ceva. Acum, spune-i prefectului ce se petrece aici. Unde sunt restul pretorienilor?

Fuscius înghiţi nervos, după care răspunse:

– În regulă, în regulă atunci... Li s-a ordonat să iasă din palat şi să păzească perimetrul locuinţei imperiale. Doar tribunul Burrus şi două centurii au rămas în palat.

– Cine a dat ordinul? ceru Cato să afle.

– Prefectul Geta. Acum mai puţin de o jumătate de oră, aş zice. În acelaşi timp, a ordonat ca gărzile germanice să fie închise în cazarmă.

Cato simţi că i se răceşte sângele în vene.

– Unde e Tigellinus?

Fuscius se uită de la unul la celălalt, cu gura mişcându-i-se neajutorată. Apoi clătină din cap.

– Centurionul nu este aici.

– Unde este atunci? întrebă Cato.

– A plecat cu prefectul Geta şi cu un alt ofiţer, centurionul Sinius, şi un detaşament de soldaţi.

Cato îl împunse cu un deget în armura cu solzi care acoperea pieptul locţiitorului.

– Unde s-au dus?

– Nu ştiu. Se îndreptau spre grădini. Să facă rondul santinelelor, cred că a spus prefectul.

Cato schimbă o privire neliniştită cu Macro, după care i se adresă din nou lui Fuscius.

– Unde este tribunul?

– Şi-a stabilit postul de comandă în holul de la intrare, domnule.

– Atunci du-te la el imediat. Spune-i să aducă imediat toţi oamenii în apartamentele imperiale. Spune-i lui Burrus că viaţa împăratului depinde de asta. Noi îi vom lua pe oamenii aceştia cu noi. Cato văzu că optio era iarăşi indecis, aşa că făcu un pas spre el şi îl apucă de umeri. Adună-te, Fuscius! Ai ordinele, acum du-te!

Cato îl împinse cu putere departe de uşă, iar Fuscius se grăbi spre intrarea principală a palatului, zăngănitul cizmelor sale cu crampoane trezind ecouri printre pereţii înalţi.

Întorcându-se, Cato se îndreptă spre ceilalţi pretorieni. Expresiile le erau la fel de uimite precum cea a locţiitorului. Avea nevoie ca ei să-i accepte autoritatea şi să i se supună ordinelor, fără tăgadă. Cato trase aer în piept pentru a se calma, în timp ce îi privea.

– Ceea ce am spus mai devreme despre pericolul la adresa împăratului este adevărat. Se află trădători în rândurile noastre. Oameni care ar fi în stare să-şi încalce jurământul sacru. Singura speranţă pe care o avem să-i oprim este să-mi ascultaţi ordinele şi pe cele ale centurionului Macro, fără a pune întrebări. E clar? Îl privi pe fiecare om în parte, provocându-i să-l sfideze. Nu se găsi niciunul care să se opună, iar Cato clătină din cap. Foarte bine. Scoateţi săbiile şi urmaţi-ne.

Îi făcu semn lui Macro şi, cu un uşor scrâşnet, Cato scoase sabia din teacă şi o luă spre intrarea în apartamentele familiei imperiale, cu prietenul său alături. Într-un cor de zăngănituri, pretorienii îşi traseră săbiile şi se aşezară în spatele celor doi ofiţeri.

În timp ce alergau de-a lungul marelui coridor care lega partea principală a palatului de apartamentele mai retrase şi mai confortabile ocupate de Claudius şi de familia sa, Cato se gândi repede la planul

acestei părţi a complexului palatului. Încă trebuiau să se mai afle câţiva oameni din Centuria a VI-a la posturi şi, poate, câteva gărzi germanice, care îl însoţeau pe împărat atunci când camarazii lor fuseseră înlăturaţi în linişte de pe scenă. Ca urmare, ruta logică pe care ar fi trebuit să o urmeze asasinii era prin grădinile terasate şi, apoi, asaltul final urma să fie dat prin colonada care se întindea de-a lungul unei laturi a acestora. Le-ar fi luat mai mult timp decât o rută directă, dar ar fi evitat situaţiile când ar fi fost nevoiţi să recurgă la cacealmale sau chiar la luptă, în drumul spre fiecare punct de control. Încă mai exista o şansă ca ei să ajungă primii la împărat.

Două rânduri de scări duceau în sus, spre ultimul nivel al palatului, unde camerele de dormit şi grădinile dădeau spre centrul oraşului. În timp ce urcau şi ultimele trepte, cu respiraţia tăiată, Cato auzi un strigăt de alarmă, apoi un ţipăt şi zăngănitul inconfundabil al lamelor săbiilor.

– La mine! strigă el, urcând şi ultimele trei trepte dintr-un salt.

Coridorul era luminat de lămpi cu ulei şi era larg cam de vreo trei metri, cu uşi care se deschideau de ambele părţi. Se întindea pe toată lungimea ultimului nivel al palatului, iar dormitorul împăratului şi camera de lucru privată se aflau la jumătatea lui, pe partea stângă. Sunetul vocilor şi zăngănitul săbiilor se auzeau mai tare acum. Pe când Cato, Macro şi pretorienii alergau de-a lungul podelei din marmură, o uşă se deschise chiar în faţa lor, iar Britannicus ieşi afară, cu ochii împăienjeniţi. Mintea lui înceţoşată de somn se limpezi imediat când îi văzu pe soldaţii care tropăiau spre el, cu săbiile scoase.

– Treci înapoi înăuntru, strigă Cato, alunecând şi oprindu-se. Se întoarse spre cel mai apropiat dintre pretorieni. Tu! Stai cu fiul împăratului. Încuie uşa şi apără-l cu preţul vieţii.

Fără a mai aştepta răspunsul omului, Cato o luă iar la fugă. Sunetele luptei aruncau ecouri înfundate pe pereţii coridorului şi, când nu le mai rămăseseră mai mult de trei metri până la biroul împăratului, uşa se dădu de perete şi un barbar căzu afară, prăbuşindu-se pe podea. Un pretorian sări după el, înfigând sabia în el cu toată puterea. Lama sfâşie abdomenul germanicului, iar vârful îi ieşi prin spate şi lovi marmura de dedesubt cu o pocnitură. Germanul urlă de durere şi apoi faţa i se schimonosi într-un rânjet când îl apucă pe celălalt bărbat de cap cu amândouă mâinile şi îl muşcă de nas.

Când ajunse la uşă Cato îşi înfipse sabia în spatele pretorianului, iar bărbatul icni, scăpând sabia din mână, după care se prăbuşi peste cadavrul germanului. Grăbindu-se înăuntru, Cato văzu că avusese dreptate. Obloanele care erau trase peste uşile care dădeau spre portic şi grădini erau deschise şi aşchii rupte atârnau de pe balamale. Sfeşnicul principal care se afla lângă biroul împăratului fusese doborât la pământ în timpul luptei şi unica sursă de lumină din cameră era oferită de un singur suport de lămpi care îşi arunca strălucirea palidă de pe o măsuţă aflată într-un colţ.

Încăperea părea plină de umbre care săreau, în timp ce oamenii se luptau cu înverşunare. Cato ridică sabia, privi în jur şi îl văzu pe împărat lipit de peretele din spatele biroului său. În faţa lui se afla Narcissus, cu un pumnal pe care îl ţinea ridicat, în timp ce îl apăra pe Claudius cu propriul său trup. Un germanic uriaş stătea într-o parte, la mică distanţă de stăpânul său, rotind în aer o sabie lungă în timp ce urla strigăte de război. Mai erau încă doi barbari care luptau în încăpere, împreună cu un sclav de la palat. Împotriva lor erau opt pretorieni, dintre care doi purtau platoşe de ofiţeri. Un germanic, doi sclavi şi doi pretorieni zăceau deja pe jos, gemând din pricina rănilor.

Macro reacţionă primul la scena confuză:

– Adunaţi-vă în formaţie în jurul împăratului, băieţi!

Îi conduse, gonind pe o parte a încăperii spre locul unde Claudius şi Narcissus stăteau lipiţi de perete, în spatele protectorului lor germanic. Cato îşi dădu seama de logica ordinului lui Macro şi se alătură celorlalţi bărbaţi.

– Opriţi-i! strigă o voce. Ucideţi-l pe împărat! Ucideţi-l pe tiran!

Cato recunoscu vocea: Sinius.

Lăsându-i pe doi dintre ei angajaţi în luptă cu gărzile, în mijlocul camerei de lucru, trădătorii se năpustiră spre împărat, ocolind în fugă biroul, în timp ce unul dintre oameni sări peste el. Germanul reuşi să-şi mai rotească o dată sabia, tăindu-l pe unul dintre atacatori, înainte ca restul să îl copleşească, tăind şi înjunghiind cu săbiile lor scurte. Se împletici sub greutatea impactului, apoi se prăbuşi în genunchi, cu braţele întinse, în timp ce se lupta, chiar şi în agonie, pentru a-şi apăra stăpânul. Sacrificiul său îi întârzie pe asasini doar o fracţiune de secundă, dar aceasta fu suficientă pentru ca Macro să ajungă la peretele îndepărtat. Cu un urlet, îi atacă cu capul înainte pe cei care îl omorâseră pe germanic, lovind cu sabia în faţa primului dintre oamenii care îi ieşiseră în cale. Când craniul acestuia se sfărâmă cu o pârâitură umedă, Macro se aruncă asupra următorilor doi atacatori, trimiţându-i înapoi, unul dintre ei căzând la picioarele lui Narcissus care imediat îl înjunghie în spate cu pumnalul, în timp ce al doilea se împleticea printre camarazii săi.

Cato se afla aproape, în spatele prietenului său, şi coti într-o parte pentru a se pune între împărat şi trădători, în timp ce unul dintre

ofiţeri îşi croi drum prin înghesuiala de trupuri generată de atacul sălbatic al lui Macro. În întuneric, Cato abia putu distinge expresia hotărâtă a prefectului Geta, în timp ce acesta ridica sabia pentru a-l lovi pe Claudius. Cato ridică sabia în sus pentru a abate lovitura, iar când cele două arme se loviră, din metalul bine forjat săriră scântei. Simţi impactul loviturii sălbatice trecându-i prin braţ, iar degetele îi amorţiră pentru o clipă. Sabia prefectului tăie prin aer pe lângă împărat şi scrijeli peretele, rupând o bucată din tencuiala ornamentală, pictată. Claudius se dădu la o parte când o aşchie din tencuială îl lovi în obraz. Înainte ca Geta să-şi poată recupera sabia pentru a ataca iar, Cato se aruncă în faţă şi îl lovi pe prefect cu braţul stâng în piept, dezechilibrându-l. Pretorienii care îi urmau pe Cato şi pe Macro se postară între împărat şi trădători, iar camera se umplu de mormăieli disperate şi strigăte de ambele părţi, împreună cu scrâşnetul săbiilor, în timp ce se luptau corp la corp.

– Ţineţi-i la distanţă! strigă Macro atunci când îşi reluă locul lângă Cato.

Lupta continuă pentru un moment, apoi primul dintre trădători se retrase, apucându-se cu mâna liberă de rana pe care o căpătase la braţul cu care ţinea sabia. Fără a putea găsi o cale de a ajunge la împărat, ceilalţi se dădură înapoi unul câte unul. Geta se întoarse spre ei înfuriat.

– Proştilor! Dacă nu îl ucideţi acum, sunteţi ca şi morţi. E prea târziu să ne retragem. Atacaţi! Loviţi pentru libertate cât încă mai puteţi!

Geta se dezlănţui cu sabia într-o serie de lovituri puternice, pe care Cato le pară cât de bine putu, până ce Macro se aruncă în faţă, lovindu-şi sabia de cea a prefectului, obligându-l pe celălalt bărbat să dea înapoi.

Unul dintre pretorieni făcu o mişcare în faţă să îl ajute pe Macro, dar Cato îl apucă de umăr.

– Rămâi unde eşti! Toţi oamenii să-şi păstreze poziţia. Protejaţi-l pe împărat până când sosesc ajutoarele!

Cele două grupuri se despărţiră şi zarva luptei fu înlocuită de respiraţiile precipitate, în timp ce pretorienii şi trădătorii se uitau unii la alţii cu prudenţă. Geta aruncă o privire spre împărat, apoi înghiţi nervos, după care făcu o jumătate de pas spre Claudius şi spre oamenii care îl apărau. Înainte să le poată ordona oamenilor săi să mai încerce un nou atac împotriva împăratului, zgomotele strigătelor şi paşilor răspândiră ecouri pe coridorul din afara camerei de lucru.

– Este tribunul Burrus, le spuse Cato trădătorilor. Aruncaţi armele şi predaţi-vă!

– Dacă vă predaţi, murim cu toţii! răspunse Geta tare. Nu vom avea parte de milă dacă eşuăm acum.

Acoliţii săi şovăiră nehotărâţi pentru o clipă, după care primul dintre ei se întoarse şi o luă la fugă prin obloanele sfărâmate. Încă unul îl urmă, apoi şi ceilalţi, lăsându-i pe Geta şi pe Sinius singuri. În spatele lor, Cato îl observă pe un al treilea ofiţer, ascuns în umbra obloanelor făcute ţăndări.

– Laşilor! strigă Geta cu amărăciune. Toţi sunteţi nişte laşi!

Sinius îl apucă de braţ şi îl trase înapoi pe superiorul său.

– Nu mai putem obţine nimic aici, domnule! Trebuie să mergem.

– Unde să mergem? întrebă Geta.

– S-ar putea să mai avem altă şansă, domnule. Haideţi!

Sinius îl trase cu putere pe prefect şi apoi îl înghionti afară din cameră, spre grădini. Cato îşi coborî sabia şi se uită prin încăpere. Răniţii încă mai gemeau pe podea. Doi dintre oameni zăceau nemişcaţi. Cei aflaţi pe lateralele lui respirau greu după goana lor disperată prin palat şi după scurta încăierare din camera de lucru a lui Claudius. Împăratul însuşi nu era rănit, dar se vedea clar că era înspăimântat.

– Voi rămâneţi aici, le ordonă Cato pretorienilor. Macro, cu mine!

Îşi întări strânsoarea pe mânerul sabiei şi păşi cu agilitate de-a lungul încăperii, în caz că îi mai aşteptau şi alţi trădători în spatele colonadei de afară. Lumina semilunii scălda grădina în umbre întunecate de cenuşiu, iar siluetele trădătorilor erau destul de uşor de văzut în timp ce alergau pe cărările acoperite cu pietriş, prin boschetele frumos tăiate şi peste covoarele de flori. Macro o luă după cel mai apropiat dintre bărbaţi, dar Cato îl prinse de braţ.

– Nu. Lasă-l. Aceia sunt cei pe care îi vrem.

Arătă cu sabia spre cei trei ofiţeri care alergau spre treptele ce duceau către terasele mai joase ale grădinii, de unde aveau acces la camerele servitorilor aflate sub apartamentele imperiale. Dacă Geta şi ceilalţi puteau ajunge la ele, atunci i-ar fi putut pierde pe urmăritorii lor prin labirintul de coridioare de serviciu şi magazii, înainte să scape pe străzile oraşului. Cato şi Macro porniră după ofiţeri, gonind în josul colonadei, spre trepte. Îi pierdură din vedere pe cei trei pentru un moment, între două rânduri de gard viu îngrijit, apoi îi văzură iarăşi, la mică distanţă în faţa lor. Geta şi însoţitorii săi ţâşniră spre scări şi se

îndreptară către zona pavată care dădea spre intrarea întunecată a clădirii servitorilor. O clipă mai târziu, se văzu o licărire slabă care contură arcada din piatră şi apoi pâlpâitul unei torţe şi sunet de voci.

Cei trei bărbaţi se opriră când îşi dădură seama că nu mai puteau scăpa în acea direcţie. Se întoarseră şi alergară în direcţie opusă, de-a lungul balconului care dădea direct în jos spre Forum. La capătul îndepărat se afla o grădină de trandafiri ascunsă, înconjurată de garduri vii înalte. Cato şi Macro goniră după ei, în timp ce primii soldaţi se revărsară pe intrarea servitorilor. Mai sus se auzeau strigăte, pe măsură ce şi mai mulţi oameni începuseră să-i caute pe trădători pe terasa superioară. Vocea lui Burrus se auzea prin aerul nopţii în timp ce dădea ordine. Cei trei ofiţeri se grăbiră pe după colţul grădinii de trandafiri şi dispărură din vedere. Cato se opri şi îşi duse mâna pâlnie la gură:

– Aici! Sunt aici! Grăbiţi-vă!

El şi Macro îşi continuară urmărirea, grăbindu-se cu capul înainte pe după marginea corect tăiată a tufişurilor, doar pentru a vedea o bucată de alee pustie, mărginită de o parte şi de alta de pini care umpleau aerul cu parfumul lor bogat. Cato ridică o mână pentru a-l opri pe prietenul său şi rămaseră nemişcaţi, cu inimile bătându-le cu putere, în timp ce se străduiau să vadă ceva în întuneric.

Păşiră mai departe prudenţi, cu simţurile încordate pentru a detecta cea mai mică urmă de mişcare sau de sunete, printre copacii aflaţi pe ambele laturi ale aleii. Vocile oamenilor lui Burrus răsunau prin toată grădina, apoi Cato văzu un grup de soldaţi apărând la capătul îndepărtat al cărării. Trase aer şi strigă:

– Geta! Eşti înconjurat. Nu mai ai unde să fugi. Predă-te!

Nu se auzi niciun răspuns din apropiere, dar soldaţii de la celălalt capăt al aleii începură să alerge înspre Cato. Dintr-odată, la nici şase metri în faţă, se auzi un geamăt adânc şi un trup ieşi din umbre şi se prăbuşi pe cărare, cu sabia zăngănind monoton lângă el.

– Ce faci?

Glasul lui Geta se ridică alarmat doar pentru a fi curmat brusc. Urmă un foşnet printre copacii din spatele cadavrului şi apoi un ţipăt înăbuşit.

– Pe toţi zeii! Macro o luă înainte. Nenorociţii se omoară între ei.

Cato alergă după el. Înainte să poată ajunge la cadavru, o siluetă ieşi pe alee, cu sabia în mână, şi se întoarse cu faţa spre Cato şi Macro. Pe când se îndepărta de copac, Cato văzu cine era.

– Tigellinus.

Se opriră la o distanţă sigură de lungimea sabiei, apoi îşi ridicară armele, pregătiţi să lupte dacă centurionul ar fi ales să li se opună. În spatele lui, soldaţii se apropiau alergând.

– Voi trei! strigă o voce. Aruncaţi săbiile!

Tigellinus aruncă o privire scurtă peste umăr şi aruncă sabia pe jos. Pretorienii încetiniră şi se opriră, iar comandantul lor se aplecă cu grijă pentru a culege sabia lui Tigellinus, după care făcu un semn spre Cato şi Macro.

– Şi voi doi!

– Poftim? mârâi Macro. Suntem de aceeaşi parte, omule! Noi suntem

cei care au trimis după Burrus.

– Vom vedea asta destul de curând, răspunse pretorianul. Acum aruncaţi săbiile, înainte să vă oblige băieţii mei.

Macro făcu un pas spre ei.

– Fă ce îţi spune, interveni Cato, aruncând arma la picioarele soldaţilor.

Macro ezită o clipă, apoi ridică din umeri şi îi urmă exemplul.

Odată ce armele fură strânse şi pretorienii îi înconjurară pe Cato, Macro şi Tigellinus, căpetenia soldaţilor înghionti cadavrul de pe alee cu cizma şi apoi privi prin umbre, unde se afla un al doilea trup neînsufleţit.

– Aşadar, ce se petrece aici?

Tigellinus îşi drese glasul.

– Mi te adresezi cu „domnule" când îmi vorbeşti; sunt centurionul Tigellinus, comandantul Centuriei a VI-a, Cohorta a III-a.

– Prostii, scuipă Macro. Nu eşti altceva decât un nenorocit de trădător, la fel ca prietenii tăi de acolo.

– Prieteni? răspunse Tigellinus pe un ton surprins. Cred că te înşeli. I-am văzut pe aceşti bărbaţi alergând afară din camera de lucru a împăratului. I-am urmărit până când i-am ajuns aici. Apoi a urmat o luptă şi i-am ucis cu propria-mi mână.

Macro rămase cu gura căscată şi îi luă ceva timp până să vorbească.

– Asta e o minciună sfruntată! Eu şi Cato i-am urmărit, şi pe tine de asemenea, trădătorule!

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, zise Tigellinus.

– În regulă, e suficient! se răsti conducătorul pretorienilor. Tăceţi din gură, toţi trei. Tribunul Burrus va scoate în curând adevărul de la voi, să nu vă îndoiţi de asta. Desemnă patru dintre oameni să îndepărteze cadavrele, după care se întoarse spre prizonierii săi. Să mergem!

Capitolul 29

Împăratul Claudius se lăsă pe tronul căptuşit din mica încăpere pentru audienţe pe care o folosea pentru afacerile curente. Prin ferestrele arcuite care se întindeau de-a lungul unuia dintre pereţi, cele dintâi licăriri ale zorilor care se iveau luminau orizontul oraşului, iar primele cântece ale păsărilor se auzeau până în palat. Nici nuanţele de roz, nici corul vesel al vrăbiilor nu pătrundeau în inimile sau minţile celor adunaţi în încăpere.

Camera era plină de gărzi germanice care fuseseră chemate în grabă din cazarma unde prefectul Geta îi închisese cu câteva ore mai înainte. Cadavrul prefectului şi al centurionului Sinius zăceau în mijlocul încăperii. Sinius avea o rană la gât, în timp ce Geta fusese înjunghiat în inimă. Membrii supravieţuitori ai grupului lor stăteau în spatele cadavrelor, cu mâinile legate în faţă, cu expresii temătoare. Centurionul Tigellinus stătea puţin mai departe, flancat de doi dintre germanici. Cato şi Macro, încă îmbrăcaţi cu tunicile lor murdare, erau păziţi, de asemenea. Împărăteasa, Nero şi Britannicus stăteau pe scaune de o parte a tronului împăratului, iar de cealaltă parte se aflau sfătuitorii cei mai apropiaţi ai lui Claudius, Narcissus şi Pallas,

împreună cu tribunul Burrus.

Privirea lui Claudius trecu uşor peste ocupanţii încăperii, iar Cato îşi putu da seama că încă era destul de zdruncinat după atentatul asupra vieţii sale. O crestătură mică de pe obrazul său sângerase necontrolat pentru o vreme, iar o dungă de sânge uscat i se întindea până la maxilar şi îi pătase o mică zonă din partea de sus a tunicii sale albe. Se aplecă în faţă, odihnindu-şi cotul pe genunchi, în timp ce degetele îi loveau nervoase maxilarul. În cele din urmă, se lăsă pe spate şi îşi drese glasul:

– Pe toţi zeii, cineva va trebui să p-plătească pentru asta. Întinse un deget spre cele două cadavre. Aceasta este s-s-soarta oricui are legătură cu conspiraţia. Le vreau capetele înălţate în Forum pentru a putea fi văzute de toţi. Le vreau f-familiile trimise în exil. Simpatizanţii lor vor fi daţi la lei în ar-arenă.

Înghiţi şi tuşi pe când se înecă în propria mânie. Tusea continuă pentru o vreme, iar capul i se smucea nervos în timp ce se lupta să-şi recâştige controlul. În cele din urmă, criza trecu şi el se uită urât spre cadavre, în tăcere, până când liniştea deveni insuportabilă. Narcissus îşi muşcă buza, apoi făcu un pas în faţă, pentru a-i atrage atenţia stăpânului său.

– Sire? Poate că cel mai bine ar fi să începem cu raportul tribunului Burrus, sugeră Narcissus.

Claudius chibzui pentru o clipă, apoi clătină din cap.

– Da... da. Bine. Deci, tribunule? Explică-te. Şi fii la ob-obiect.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui Burrus, în timp ce acesta făcu un pas şi

se postă cu faţa direct la împărat. Ca de obicei, avea o ţinută impecabilă, iar coiful său cu creastă era îndesat sub braţ. Îşi înclină capul scurt, apoi începu.

– I-am chemat pe oameni imediat ce optio Fuscius mi-a spus ce se petrecea, sire. Am luat prima unitate disponibilă şi am adunat şi mai mulţi oameni în drum spre apartamentul imperial. Până când am ajuns în biroul vostru, trădătorii fugiseră, aşa că am trimis oameni să caute prin grădini. Acolo au găsit cadavrele şi pe cei trei. Arătă spre Tigellinus, Cato şi Macro. Pretindeau tot felul de lucruri, aşa că am dat ordin să fie reţinuţi şi puşi sub pază, în timp ce eu m-am asigurat că voi şi familia eraţi în siguranţă, sire, şi că nu mai exista niciun semn cum că şi alţi trădători s-ar fi ascuns în grădini sau în apartamentul imperial. Imediat ce am descoperit care era rolul prefectului Geta în complot, am dat instrucţiuni ca ordinele lui să fie revocate. Am trimis după germanici iar restul pretorienilor desemnaţi să păzească palatul au fost rechemaţi de afară şi repoziţionaţi pentru a proteja complexul şi a preveni ca altcineva să mai intre sau să plece fără permisiunea voastră. Atunci am primit chemarea dumneavoastră de a veni aici, sire, conchise Burrus cu o scurtă înclinare a capului.

Claudius clătină din cap şi strânse din buze. Arătă spre Cato şi Macro.

– Şi voi doi? Care e po-povestea voastră? Mi se pare că vă recunosc. Nu v-am mai văzut şi înainte?

– Ba da, sire, răspunse Cato. În timpul campaniei din Britannia şi aici, la palat, acum câţiva ani. Şi ne-am aflat aici, alături de dumneavoastră, când grupul imperial a fost atacat în Forum. Şi când s-a prăbuşit barajul de la lacul Albano.

– Da? Claudius îşi îngustă ochii. Văd că purtaţi tunicile pretorienilor,

dar arătaţi ca nişte cerşetori din F-f-forum. Care a fost rolul vostru în evenimentele din această noapte? Faceţi parte din conspiraţie?

– Nu, sire. Eu şi centurionul Macro am condus grupul care v-a salvat viaţa în camera de lucru.

– Chiar aşa?... Centurionul Macro, zici? Şi tu cine eşti, atunci, tinere?

– Eu sunt prefectul Cato, domnule. Înainte de asta, centurion în Legiunea a II-a.

– Dar purtaţi tunica pretorienilor, la fel ca şi trădătorii care zac pe podea. Burrus, cei doi sunt ai tăi?

– Da, sire. Burrus se încruntă. S-au alăturat gărzii acum câteva săptămâni. Au fost promovaţi din legiuni. Cel puţin aceasta a fost povestea lor. S-au prezentat sub numele de Capito şi Calidus. Acum pretind că sunt prefectul Cato şi centurionul Macro.

– Deci aşa. Claudius se întoarse iar spre Cato şi Macro. Ce făceau doi ofiţeri din legiuni în Garda P-p-pretoriană, sub nume false? Doar dacă nu aţi făcut parte din complotul împotriva mea.

Narcissus păşi în faţă, tuşind uşor:

– Sire, pot garanta pentru aceşti oameni. Într-adevăr sunt ofiţeri ai legiunilor. Eu am fost cel care i-a chemat la Roma pentru a duce la îndeplinire o misiune, în serviciul vostru, sire.

– Misiune? Ce m-misiune?

– Vă amintiţi problema furtului lingourilor de argint, sire?

– Desigur. Sunt bătrân, nu p-prost.

– Într-adevăr, sire. Narcissus îşi înclină capul. Atunci încă vă mai amintiţi că am raportat descoperirea unei legături între furtul argintului şi unii membri ai Gărzii Pretoriene. Oameni pe care îi suspectam că au legături cu Eliberatorii.

Claudius clătină din cap:

– Continuă.

– Pentru a-mi duce la capăt investigaţia, aveam nevoie de nişte oameni din interior, sire. Cato şi Macro v-au servit bine şi înainte, iar loialitatea lor este atât de puternică încât au acceptat să îşi rişte vieţile şi să lucreze sub acoperire, în efortul de penetra conspiraţia.

– Am fost de acord? şopti Macro. Forţează lucrurile.

– Misiunea lor a fost periculoasă, continuă Narcissus. Dar, cu eforturile lor şi ale agenţilor mei de încredere, am reuşit să-i identificăm pe capii conspiraţiei şi să descoperim ce urmărea complotul. Am descoperit că trădătorii se aflau în spatele lipsei de grâne. Intenţionau să provoace dezordine civilă, înfometând poporul în mod deliberat. Din fericire, grâul stocat de Eliberatori a fost localizat, iar acum se află sub protecţia uneia dintre cohortele urbane, sire. Narcissus se opri şi tuşi. Am dat ordinul în numele dumneavoastră, dacă mă veţi ierta.

Ochii împăratului se luminară, iar el se aplecă în faţă.

– Zici că grâul e în siguranţă? Atunci trebuie să începem să hrănim m-m-mulţimea imediat ce e p-posibil.

– Deja am dat ordine ca grânele să fie mutate în palat, sire, aşa că vi se

va recunoaşte meritul de a fi recuperat stocul de grâu.

– Foarte bine! Claudius zâmbi uşurat. Apoi făcu un semn cu mâna. Continuă!

Narcissus făcu o pauză pentru un moment, în timp ce îl privea plin de înţeles pe centurionul Tigellinus.

– Deşi doi dintre ofiţerii care au condus complotul sunt morţi, iar ceilalţi presupuşi asasini sunt, de asemenea, morţi sau capturaţi, mai sunt încă şi alţii implicaţi în conspiraţia împotriva voastră. Sau, ca să fiu mai exact, cele două conspiraţii.

Claudius se încruntă:

– Două? Explică-te.

Narcissus făcu un semn către Cato şi Macro.

– Agenţii mei au descoperit existenţia unui complot paralel, sire. Eliberatorii nu erau singurii trădători care unelteau pentru căderea voastră. Prăbuşirea barajului şi încercarea de a întrerupe Naumachia au fost lucrarea celorlalţi conspiratori. Cei care sperau să folosească eforturile Eliberatorilor pentru propriile scopuri... Narcissus se întoarse către Tigellinus şi păşi încet în jurul lui, pentru a putea privi înapoi, în direcţia lui Pallas, după care continuă. Doar după atentatul din această seară am început să prind sensul planurilor lor. Intenţia lor era să facă tot ce puteau pentru a-i ajuta pe Eliberatori să vă ucidă, sire. Şi să se folosească de haosul creat pentru a vă înlocui cu împăratul ales de ei.

Cato văzu cum tot sângele i se scurge lui Pallas de pe chip, pe măsură ce secretarul imperial îşi continua expunerea. Pallas aruncă iute o

privire înspre Agrippina, după care se controlă şi îl privi cu asprime pe rivalul său, Narcissus.

– Şi cine sunt aceşti trădători, atunci? vru împăratul să ştie. Cu cine intenţionează să mă în-înlocuiască?

Narcissus se întoarse şi îşi plecă capul spre Nero:

– Cu fiul vostru adoptiv.

Claudius inspiră adânc şi se întoarse spre Nero:

– E adevărat?

Băiatul căscă gura şi dădu din cap. Înainte să poată vorbi, Agrippina sări în picioare cu o expresie plină de furie şi îl împunse pe Narcissus cu un deget.

– E un mincinos! La fel ca toţi liberţii greci cu care ai ales să te înconjori.

Pallas tresări.

– Cum îndrăzneşti să îmi acuzi fiul? zise Agrippina furioasă. Cum îndrăzneşti?

– Nu l-am acuzat că a luat parte la conspiraţie, răspunse Narcissus suficient de tare cât să îi acopere protestul. Am zis că sunt alţii care doresc să îl folosească pe Nero pentru a-l înlocui pe împărat. După cât se pare pentru a-l putea manipula în vederea atingerii propriilor obiective.

– Cine sunt aceşti trădători? repetă Claudius, cu mintea suficient de concentrată pentru a-şi controla bâlbâiala. Numeşte-i.

– Nu pot, sire. Nu încă. Nu chiar. Narcissus îşi ceru scuze, chiar în timp ce îi privea pe Agrippina şi pe Pallas. Dar cunosc identitatea omului care se află foarte aproape de inima celei de-a doua conspiraţii. Şi anume acest ofiţer. Arătă spre centurionul Tigellinus. Agenţii mei, Cato şi Macro, l-au prins cu cadavrele celor doi ofiţeri care au condus încercarea de a vă lua viaţa, prefectul Geta şi centurionul Sinius. Se afla cu ei atunci, a fugit cu ei şi e evident că i-a ucis pentru a-şi acoperi urmele din complot. Evident, centurionul a protestat în ceea ce priveşte nevinovăţia sa şi a pretins că i-ar fi urmărit şi că s-ar fi luptat cu ei după care i-a ucis.

– Acesta este adevărul, sire, îl întrerupse Tigellinus calm.

– Nu, este o minciună, răspunse Narcissus. După cum va fi dovedit atunci când vei fi dat pe mâna anchetatorilor mei, care vor afla exact cine îţi sunt complicii. Sunt foarte pricepuţi în a scoate răspunsurile de la trădători.

Tigellinus se uită la Agrippina, apoi îi aruncă o privire lui Pallas şi îi făcu un gest discret pentru a-l îndemna să intervină. Pallas îşi umezi buzele plin de nelinişte şi păşi în faţă.

– Sire, acest om, centurionul Tigellinus, este nevinovat. Jur.

– Da? Narcissus nu-şi putu opri un mic zâmbet. Şi cum poţi fi atât de sigur?

– Lucrează pentru mine, răspunse Pallas. A lucrat încă de la început.

Claudius păru nedumerit.

– Trădătorul acesta este agentul tău?

– Nu este trădător, sire, răspunse Pallas. Şi eu am descoperit că Eliberatorii plănuiau să vă doboare. La fel ca Narcissus, am decis să plasez un om în interiorul conspiraţiei pentru a afla cine era în spatele ei. Nu e adevărat, centurionule?

– Este corect, dădu Tigellinus din cap. Acesta a fost planul.

– Deşi am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru a ne infiltra în conspiraţie, nu am reuşit să obţinem atât de multe ca stimatul meu coleg şi echipa sa. Pallas îşi înclină capul politicos în direcţia lui Narcissus, care răspunse laudelor cu o privire de gheaţă, plină de ură. Tigellinus încerca să adune informaţii în această seară, când duşmanii dumneavoastră au lovit, sire. Totuşi, a reuşit cel puţin să-i avertizeze pe împărătească şi pe prinţul Nero, înainte să fie atacaţi.

Claudius îşi ridică mâna pentru a-l reduce la tăcere pe Pallas, apoi se întoarse spre soţia sa.

– Este adevărat?

Agrippina clătină din cap.

– A intrat în dormitorul meu pentru a ne spune mie şi lui Nero să mergem să ne ascundem. A zis că va încerca să te salveze.

Claudius se holbă la ea.

– Nero se afla în camera ta? În patul tău?

– Nu putea să doarmă, răspunse Agrippina plat. Bietul băiat avea o durere de cap, iar eu îi ofeream alinare.

– Înţeleg. Claudius se întoarse spre Pallas. Şi cum ai ajuns să afli toate

acestea?

– Sire?

– Că Tigellinus a reuşit să o avertizeze pe soţia mea?

– Ea mi-a spus, pe când vă aşteptam aici, acum câteva clipe.

– Prea bine. Împăratul se scărpină în barbă. Cred că voi asculta restul chiar de la centurion. Vorbeşte, Tigellinus. Ce s-a întâmplat în continuare?

– Am lăsat-o pe împărăteasă, sire, şi am alergat să îi ajung din urmă pe trădători, dar deja intraseră în camera de lucru ca să vă atace. Am auzit zgomotele luptei şi apoi i-am zărit pe trădători fugind. I-am recunoscut pe Geta şi pe Sinius şi i-am urmărit. I-am încolţit la capătul îndepărat al grădinii. Au fost nevoiţi să lupte şi, prin mila lui Jupiter, i-am învins. Atunci Capito – vă rog să mă scuzaţi – atunci agenţii lui Narcissus au apărut şi ei, împreună cu pretorienii. Prea târziu ca să îmi mai fie de ajutor, din păcate, adăugă el pe un ton plin de regret.

– Aşa spui tu, interveni Narcissus. Dar adevărul este că i-ai ucis pe cei doi ofiţeri pentru a-i împiedica să te implice. Departe de a investiga conspiraţia Eliberatorilor, tu de fapt făceai tot ce îţi stătea în puteri pentru a o ajuta, pentru ca stăpânii tăi să pună mâna pe putere în numele prinţului Nero, după ce împăratul era ucis. Este clar că doreai ca împărăteasa să se ascundă pentru a o apăra pe ea şi pe fiul ei şi că nu aveai de gând să faci nimic ca să-l salvezi pe împărat.

Tigellinus ridică din umeri.

– E o poveste drăguţă, libertule. Dar e doar o poveste.

– O, dar e mai mult decât o poveste, rânji Narcissus. Nu e nicio coincidenţă că împărăteasa, prinţul şi... Pallas nu se aflau cu împăratul în ziua în care a fost sabotat barajul.

– A fost sabotat? Habar nu aveam.

– Atunci de ce ai încercat să îl ucizi pe Claudius când a năvălit apa peste noi?

Tigellinus se încruntă.

– Nu am făcut un astfel de lucru.

– Ba da. Narcissus se întoarse spre Cato. Nu e adevărat, prefect Cato? Dacă nu ai fi intervenit tu şi nu ai fi ajuns primul la împărat, l-ar fi ucis. Nu-i aşa?

Cato era foarte conştient de faptul că toţi ochii erau aţintiţi asupra sa şi simţi că inima îi bate mai repede din pricina neliniştii. Chiar dacă adevărul era că Tigellinus, Pallas şi Agrippina complotaseră pentru a-l ucide pe împărat, era destul de viclean pentru a vedea că îşi acopereau urmele cu îndemânare. Până acum, Narcissus evitase cu inteligenţă să îi acuze pe Pallas şi pe Agrippina în mod direct şi îşi concentrase toate acuzaţiile asupra lui Tigellinus. Sub tortură, centurionul urma să mărturisească, în mod inevitabil, implicarea lor, iar dovezile lui Narcissus împotriva lor urmau să fie complete. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă secretarul imperial nu reuşea să-i doboare? Cato ştia ce s-ar fi întâmplat: cu siguranţă el şi Macro s-ar fi alăturat lui Narcissus pe lista lor de duşmani – un pericol pe care Cato nu-l putea ignora. Îşi drese glasul.

– A fost un lucru ciudat că centurionul a fost singurul care nu a fost

surprins de val. Îşi dăduse jos armura şi a fost primul care a reacţionat. De aceea m-am interpus între el şi împărat.

– Am fost la fel de surprins ca şi ceilalţi, contraatacă Tigellinus. Ar trebui să fiu învinovăţit pentru că am reacţionat în faţa pericolului mai rapid decât voi? V-aţi gândit că faptul că m-aţi oprit să vin în ajutorul împăratului ar fi putut creşte riscurile asupra vieţii sale?

– Am fost însărcinat să îl protejez pe împărat, zise Cato. Acţiunile tale erau cel puţin suspecte. Şi, după cum a evidenţiat şi secretarul imperial, era foarte convenabil pentru tine faptul că cei care puteau beneficia cel mai mult de pe urma morţii împăratului nu se aflau acolo.

– Nu eu stabilesc pe unde umblă membrii familiei imperiale, zise Tigellinus pe un ton care nu admitea replică. Întrucât sunt responsabil cu siguranţa împăratului, am sărit în ajutorul său în momentul în care mi-am dat seama că viaţa îi era în pericol.

– Destul cu minciunile voastre! izbucni Narcissus. Hai să lăsăm această chestiune în mâinile anchetatorilor. Vor da de capăt problemei destul de curând. Sire, pot da ordinul?

Înainte să poată Claudius răspunde la întrebare, Agrippina se grăbi să se apropie de el, unde îngenunche.

– Mult, iubitul meu Claudius, nu îl puteam lăsa pe acest om bun să sufere doar pentru că unul dintre servitorii tăi îl suspectează de implicare în complotul oribil pus la cale de Eliberatori. Vocea îi era joasă şi dulce, în timp ce îi aruncă o privire plină de milă lui Tigellinus. Ar fi o recompensă destul de săracă pentru faptul că mi-a salvat viaţa, şi pe cea a fiului meu. În plus, Pallas a garantat pentru el.

Claudius îi zâmbi.

– Da, dar Narcissus nu a garantat şi am învăţat să am încredere în judecata lui de-a lungul anilor.

Agrippina îi luă mâna şi i-o apăsă peste faldurile de material fin care îi acopereau pieptul. Zâmbetul lui Claudius căpătă o nuanţă perversă. Ea vorbi din nou, cu glas scăzut, moale, care semăna mai degrabă cu torsul unei pisici.

– Narcissus a muncit fără odihnă pentru tine. Ştiu asta. Dar oamenii obosiţi mai fac şi greşeli, dragostea mea. E de aşteptat. Bietul om e copleşit şi e atât de obişnuit să vadă conspiraţii peste tot, încât uneori simplul adevăr îi scapă. Ai auzit acuzaţiile lui şi ai ascultat explicaţiile lui Tigellinus referitoare la comportamentul său. Eu îl cred.

Claudius se răsuci pentru a-i prinde cu mâna liberă obrazul în palmă, în timp ce pe cealaltă o ţinea pe sânul ei.

– Draga mea, eşti p-p-prea bună. Prea inocentă pentru metodele bărbaţilor.

Cato văzu panica instalându-se pe chipul lui Narcissus. Secretarul imperial făcu un pas în faţă, spre împărat.

– Sire, sugerez să-i lăsăm pe anchetatori să rezolve problema. Dacă Tigellinus e nevinovat, vom afla destul de curând. Mai bine să sufere puţin decât să lăsăm un trădător să plece liber.

– Te rog, Claudius, s-a vărsat destul sânge în această noapte, zise Agrippina, apoi îşi mişcă uşor capul pentru a-l putea săruta în palmă.

În timp ce Cato privea, îi văzu limba ţâşnind şi plesnind peste pielea

împăratului, iar Claudius se cutremură de plăcere.

– Ai dreptate, dragostea mea. Zâmbi, apoi privi în sus la ceilalţi adunaţi în cameră. Complotul împotriva mea a fost zdrobit. Capii sunt morţi. Tot ceea ce c-c-contează este că acum putem începe să hrănim din nou poporul Romei. Pallas, te poţi ocupa de treaba asta.

– Cu plăcere, sire.

Pallas se înclină adânc.

Claudius se întoarse spre Narcissus.

– Te-ai descurcat bine, prietene. Încă o dată mi-ai învins duşmanii şi îţi sunt în-îndatorat. Dar împărăteasa are dreptate. Nu trebuie să ne lăsăm pradă panicii oarbe. Centurionul ducea la îndeplinire instrucţiunile lui Pallas. Sunt într-adevăr norocos să am doi servitori atât de devotaţi... Se opri şi se uită la Cato şi la Macro. Vă datorez mulţumiri... Fruntea i se încreţi.

– Cato, domnule, completă Cato. Prefectul Cato şi centurionul Macro.

– Cato şi Macro. Bună treabă. Veţi fi răsplătiţi. Datorită vouă R-roma poate fi hrănită din nou. Se ridică de pe tron şi se apropie de ei cu un zâmbet recunoscător. Se opri la mică distanţă, adulmecă aerul şi se strâmbă. Da, bine. Bună t-treabă. Mai bine aţi merge şi... ăăă... v-aţi îmbăia şi aţi îmbrăca nişte t-t-tunici curate.

– Da, sire, răspunseră Cato şi Macro cu o înclinare rapidă a capului.

Claudius mai afişă un zâmbet forţat înainte să iasă din raza de acţiune a duhorii emanate de tunicile lor împuţite. O luă pe Agrippina de mână din nou şi îi zâmbi îndrăgostit.

– Vino, dragostea mea. A fost o noapte plină de evenimente. Ne-ar prinde bine puţină o-o-odihnă la amândoi, nu?

Împărăteasa îşi ridică sugestiv sprâncenele pensate. Claudius o conduse spre uşa din spatele camerei de audienţe. Apoi se opri şi se uită înapoi la prizonierii care stătuseră în linişte, sperând că vor fi trecuţi cu vederea.

– A, şi execută-i pe oamenii aceia. Capetele lor vor fi ridicate alături de cele ale conducătorilor lor. Ocupă-te de asta, Pallas.

– Da, sire.

Claudius se întoarse spre soţia sa şi continuă spre uşă, cu mersul său ciudat. Britannicus şi Nero îi urmară la o mică distanţă în spate. Restul oamenilor din încăpere rămaseră tăcuţi până când împăratul şi familia sa se îndepărtară. Apoi începură să discute cu voci şoptite. Germanicii duseră prizonierii pentru a fi executaţi, în timp ce alţii ridicară cadavrele lui Geta şi Sinius. Tigellinus se întoarse către Cato şi Macro cu un zâmbet îngâmfat.

– Sper că, spre binele vostru, drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată.

– Nu te teme, răspunse Macro. Vom părăsi garda imediat ce vom putea. Ne vom întoarce în adevărata armată.

– Norocul vostru. Salariu mai mic, mai puţine avantaje şi mizeria de pe frontieră. Vă invidiez de-a dreptul.

Macro îl apucă pe centurion de tunică şi îl trase aproape.

– Ştiu ce eşti, zise el cu un glas moale, în care picura ameninţarea. S-ar

putea să-l fi păcălit pe împărat, dar noi ştim adevărul, eu şi Cato. Dacă drumurile noastre se vor mai întâlni vreodată, îţi jur că mai întâi te voi ucide şi abia apoi îţi voi pune întrebări.

– Asta ar fi lipsit de sens, observă Tigellinus, în timp ce întindea mâna pentru a-şi elibera tunica. Acum, dacă mă scuzaţi, găsesc că duhoarea voastră e deranjantă.

Se dădu cu spatele la o distanţă sigură şi îşi ocupă locul lângă Pallas. Libertul nu putu să nu rânjească victorios spre Narcissus.

– Nu s-a terminat, zise cu hotărâre secretarul imperial. Ai câştigat această rundă, dar nu-l vei putea păcăli pe împărat la nesfârşit.

– Nici nu va fi nevoie. Cât timp crezi că va mai trăi Claudius? Cinci ani? Trei? Unul? Pallas se trase de tivul tunicii. Băiatul meu e următorul pe listă pentru purpură. Britannicus e fără viitor. Îl am pe Nero, o am pe mama lui, iar împăratul mi-a încredinţat mie sarcina de a împărţi grânele. Aş zice că asta mă face cel mai popular bărbat dintr-un oraş înfometat, nu crezi? Între timp, tu ce ai? Recunoştinţa împăratului, atât. Cât crezi că va mai lucra aceasta în favoarea ta, când Agrippina şi-a înfipt deja ghearele în bătrân? Oricare ar fi talentele tale de netăgăduit, mă îndoiesc că seducerea unui bătrân aţâţat se numără printre ele. Pallas îl bătu pe umăr pe secretarul imperial. Bucură-te de această clipă, vechiul meu prieten. Nu vei mai avea alte ocazii. Îţi dau cuvântul meu în această privinţă. Vino, Tigellinus. Îi făcu semn centurionului şi se îndreptă spre uşa camerei. Trebuie să avem o mică discuţie despre viitorul tău.

Doar Narcissus, Cato şi Macro mai rămăseseră în încăpere. Secretarul imperial stătea în apropierea tronului, cu o expresie obosită, plină de amărăciune. Macro îl trase de braţ pe prietenul său şi vorbi încet.

– Vino, am terminat aici. S-a terminat cu adevărat.

– S-a terminat? Cato clătină din cap. Cum poţi spune asta?

– Oamenii îşi vor primi grâul. Împăratul a supravieţuit unui atentat. Noi suntem încă în viaţă. Macro ridică din umeri. Acesta e cel mai bun rezultat la care puteam spera. Acum, mi-ar prinde bine o baie, ceva de băut şi puţin somn. La fel şi ţie. Hai să mergem, băiete.

– Să mergem? Unde să mergem? Înapoi în tabără? Nu va fi dificil acum că acoperirea noastră a fost demascată?

– Unde altundeva putem merge? Nu avem altă casă în afară de cazărmi, Cato.

Cato cugetă o clipă, apoi dădu din cap. Acum că totul fusese dat în vileag, ar fi trebuit să se afle în siguranţă în tabără, cu adevărata lor identitate. Pentru câteva zile cel puţin, până când se puteau face aranjamente mai bune. Cato aruncă o ultimă privire spre secretarul imperial deprimat. Mai era încă ceva care necesita rezolvare.

– Narcissus... Vom discuta mai târziu.

– Da, răspunse vag secretarul. Apoi se întoarse cu faţa spre Cato, cu o privire calculată. Despre ce să vorbim?

– Despre Eliberatori, răspunse Cato în mod intenţionat. Despre asta şi despre promisiunea de a ne găsi posturi în armată, cu confirmarea promovării.

– Înţeleg. Da. Narcissus clătină încet din cap. Aşadar, vom vorbi mai târziu.

Capitolul 30

– Lurco şi Vitellius nu au fost foarte recunoscători când am dat ordin să fie eliberaţi, zise Narcissus, zâmbind vag. Vitellius a jurat să se răzbune pe voi doi, se pare.

– Atunci poate că nu ar fi trebuit să te deranjezi cu Vitellius, răspunse Macro fără nicio urmă de umor. Ar fi fost mai bine dacă ai fi aranjat să fie aruncat în vreo fântână adâncă. Mă îndoiesc că multă lume i-ar fi dus dorul. Că veni vorba de asta, dacă vrei să se înfăptuiască, nu trebuie decât să ceri.

– O să ţin minte, răspunse Narcissus. Dacă nu ar fi fost faptul că Vitellius îl urăşte pe Pallas mai mult decât îl urăsc eu, aş fi tentat să îţi accept oferta. Dar pentru că lucrurile stau astfel, s-ar putea totuşi să-mi fie de folos. Sincer vorbind, am nevoie de fiecare aliat în acest moment.

Cato se întrebă repede dacă secretarul imperial căuta compasiune. Trecuseră cinci zile de la atentatul asupra împăratului. Claudius petrecuse majoritatea timpului cu tânăra sa soţie şi îşi lăsase supuşii

să-i conducă afacerile. În timp ce Pallas preluase sarcina de a distribui rezerva de grâne, tribunul Burrus fusese numit prefect al Gărzii Pretoriene. Celălalt prefect fusese pensionat şi nu existau planuri pentru a-l înlocui. De acum înainte, urma să existe un singur comandat al pretorienilor, cu toate pericolele pe care le presupunea acest lucru. Împărăteasa avusese grijă ca Tigellinus să fie promovat pentru a-l înlocui pe Burrus. Lui Cato îi era clar faptul că balanţa puterii se înclinase dinspre Narcissus spre Pallas şi asociaţii săi.

Narcissus rămăsese tăcut pentru o clipă, de parcă ar fi aşteptat un răspuns la dilema sa. Când nu veni niciunul, se încruntă uşor şi se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe birou şi împletindu-şi degetele, în timp ce îi privea pe cei doi ofiţeri care stăteau în faţa lui.

– După cum vă amintiţi, împăratul v-a promis o recompensă pentru deconspirarea complotului Eliberatorilor. Având în vedere faptul că Agrippina e ocupată cu a-l învălui pe Claudius cum vrea ea, cel mai bine ar fi să vă cereţi răsplata acum, înainte să îl determine să se răzgândească. Probabil că Roma va deveni un loc periculos pentru voi, la fel cum este şi pentru mine, în zilele ce vor urma.

– Mă îndoiesc de asta, comentă Macro. Noi nu luăm parte la jocurile pe care tu şi Pallas le jucaţi.

– Vai, dar luaţi. Chiar foarte mult. Tu şi Cato aţi fost aproape de a demasca complotul lui Pallas şi al Agrippinei. Tigellinus a fost norocos că a scăpat cu viaţă. Mă îndoiesc că vor fi foarte iertători în ceea ce vă priveşte. În care caz, ar fi mai înţelept să vă îndepărtăm pe amândoi de Roma şi să vă găsim un serviciu sigur. Steaua lui Pallas e în ascensiune şi, în prezent, îmi vine greu să cred că Nero nu-i va urma lui Claudius la tron. În care caz Britannicus e o cauză pierdută. Nu pot face prea multe pentru a-l salva acum. Într-adevăr, s-ar putea

să nu pot face prea multe nici ca să mă salvez pe mine, dar voi face tot ce voi putea pentru voi. Meritaţi măcar acest lucru după tot ce aţi făcut în serviciul împăratului.

Cato dădu din cap.

– Scuteşte-ne de aerul ipocrit de sacrificiu de sine, Narcissus. Dacă vrei să ne ţii în siguranţă, este doar pentru că tu crezi că s-ar putea să ne foloseşti pe mine şi pe Macro din nou, într-o zi. În această situaţie, ne vom lua răsplata în condiţiile puse de noi.

– Condiţiile puse de voi? Sprâncenele lui Narcissus se ridicară. Şi care ar fi aceste condiţii?

– Vei avea grijă ca promovarea mea la rangul de prefect să fie confirmată şi ne vei oferi amândurora o comandă demnă de rangul nostru. Am câştigat acest drept, nu doar o dată, şi vom primi ceea ce ni se cuvine, conchise Cato pe un ton ferm.

Secretarul imperial se holbă la el.

– Ai o părere foarte bună despre tine. Ce te face să crezi că voi da ascultare cererilor voastre?

– Este în interesul nostru comun, răspunse Cato. Cât timp încă mai ai ceva influenţă asupra împăratului, eu şi Macro putem profita de acest lucru.

– Şi eu ce câştig din asta?

Cato îl privi pe bărbat cu răceală pentru o clipă, după care răspunse.

– Dacă ne dai ceea ce vrem, eu şi Macro vom păstra tăcerea asupra

încercării tale de a-l ucide pe Nero.

Macro se foi şi se uită surprins la prietenul său, dar rămase tăcut, în timp ce aştepta explicaţia lui Cato.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Narcissus pe un ton plat. Ţi-aş sugera să îţi retragi acuzaţia neîntemeiată.

– Neîntemeiată? Cato chicoti. Nu prea cred. Am auzit-o din gura lui Cestius, înainte să moară. L-ai plătit ca să-l ucidă pe Nero.

– Nu am făcut un astfel de lucru.

– A primit ordinele de la Septimus, care răspunde direct în faţa ta. Se reduce la acelaşi lucru.

– Mă tem că nu. Cestius e mort. Nu ai nicio dovadă.

– Doar dacă îl pot convinge pe Septimus să confirme ceea ce ne-a spus Cestius. Nu doar despre încercarea de a-l ucide pe Nero, ci şi despre alte sarcini îndeplinite pentru tine.

– Şi care ar fi aceste sarcini?

Cato se uită la secretarul imperial.

– Acelea asociate cu ameninţarea reprezentată de Eliberatori de vreo câţiva ani.

Narcissus întâlni privirea lui Cato, fără a-şi trăda câtuşi de puţin gândurile.

– Continuă.

– Prea bine. Cato încuviinţă din cap, adunându-şi suspiciunile şi concluziile. Hai să vorbim despre Eliberatori. Au fost un ghimpe în coasta lui Claudius de când a devenit împărat. Mai exact, de când ai început să mânuieşti tu puterea în spatele scenei.

– Foarte interesant. Şi ce e cu asta?

– Întotdeauna au existat conspiraţii împotriva împăraţilor. Dar niciodată atât de durabile şi de secretoase precum cele ale Eliberatorilor. Ceea ce este ciudat, având în vedere cum au eşuat să obţină prea multe, până de curând. Cato se opri. M-am gândit mult în ultimele câteva zile. Mi-a trecut prin minte că dacă Eliberatorii nu ar fi existat, atunci ar fi fost o idee foarte bună să fie inventaţi.

Macro se încruntă.

– Despre ce vorbeşti? Cum se poate să fie o idee bună?

Cato se întoarse către prietenul său.

– Gândeşte-te. Sunt destui oameni care s-ar bucura să scape de împăraţi. Chiar ar putea lua în consideraţie să pună la cale propriile comploturi împotriva lui Claudius. Dar ce s-ar întâmpla dacă ar exista o organizaţe secretă, care urmăreşte detronarea lui? Dar nu atât de secretă încât să nu fi auzit nimeni de ea. Nu ar atrage atenţia aproape a tuturor asasinilor? Mai bine să se alăture altor oameni care gândesc la fel, decât să acţioneze singuri.

Macro îşi strânse buzele.

– Presupun.

– Atunci, ce ar fi mai logic decât să-i folosească pe Eliberatori ca

paravan pentru a-i atrage pe cei care îi poartă pică lui Claudius? E tipul de plan pe care un om însărcinat să conducă reţeaua de spioni a împăratului l-ar putea pune la cale, nu crezi?

Macro clătină din cap.

– Ar merge prea departe. Chiar dacă vorbim de Narcissus. Ar însemna să se joace cu focul.

– Da, ar fi riscant, dar dacă ar fi funcţionat, i-ar fi oferit mijloacele nepreţuite de a identifica trădătorii şi de a aranja să fie eliminaţi în linişte sau să-i recruteze ca agenţi dubli.

Narcissus se lăsă pe spătarul scaunului.

– Totul este foarte interesant, dar nu ai nicio dovadă că un astfel de plan a existat vreodată.

– Bineînţeles că nu am. În acest fel trebuia să funcţioneze. Eliberatorii ar fi avut nevoie de un grad mare de autonomie dacă doreau să creadă că tot ce complotau ei era real. Doar că a apărut ceva ce nu ai anticipat. Cato dădu uşor din cap. Nu ai crezut că organizaţia va acţiona independent. Ai pierdut controlul, nu-i aşa?

Narcissus nu răspunse şi urmă o tăcere încordată până când acesta îşi drese glasul.

– După cum am mai spus, nu ai nicio dovadă care să susţină speculaţiile tale nesăbuite.

– Voi avea imediat ce Septimus va fi interogat. A fost omul tău de legătură. Împărtăşeşte tot ceea ce cunoşti tu despre Eliberatori. A fost mai mult decât un intermediar, e mâna ta dreaptă.

Narcissus zâmbi.

– Se întâmplă să fie mai mult decât atât, Cato. Septimus este fiul meu. Chiar credeai că m-ar putea trăda? De aceea l-am pus în această funcţie. Mă pot baza pe el, cel puţin.

– Fiul tău? Cato fusese luat prin surprindere. Apoi dădu din cap. Are logică. Dar chiar şi un fiu şi-ar putea vinde tatăl, dacă... este convins în mod corect. Nu aş pune bază pe faptul că Septimus îşi va ţine gura.

– Atunci nu ar trebui să te bazezi pe faptul că ar fi dus viu la interogatoriu. Fie şi-ar curma singur viaţa, fie ar putea fi aranjat ca altcineva să o înfăptuiască în locul său.

Cato simţi că i se întoarce stomacul pe dos de dezgust.

– Nu ai face asta.

– Ba da. Crezi că un om cu trecutul meu ar fi putut obţine ceea ce am reuşit eu fără să abandoneze toate principiile, mai puţin cel al propriului interes? Ei bine?

Pentru o clipă, masca bine compusă a lui Cato căzu, când murmură.

– Pe toţi zeii, eşti un monstru...

Narcissus dădu din cap.

– Sunt servitorul împăratului, şi trebuie să mă asigur că va rămâne pe tron, cu orice preţ. Asta e tot.

Urmă o scurtă tăcere, după care secretarul imperial continuă:

– Ştiu că s-ar putea să mă dispreţuiţi pentru ceea ce voi spune.

– Nu! exclamă Macro. Te dispreţuim deja.

Narcissus îi aruncă o privire de gheaţă.

– Oricum ar fi, trebuie să înţelegeţi miza înainte să mă judecaţi. Doar eu stau între ordine şi haos în imperiu. Aceasta este firea lumii mele. Nu există loc pentru acele valori desăvârşite pe care voi, soldaţii, le credeţi atât de importante. Buzele i se ridicară într-un rânjet. Cred că mai bine v-aţi întoarce în armată. Simţul moralităţii voastre e prea periculos pentru voi aici, la Roma, şi ameninţă tot ceea ce reprezint eu...

Cato închise ochii şi se luptă să reprime fierea care îi umpluse pântecele. Când îi deschise iarăşi, refuză să susţină privirea lui Narcissus şi se întoarse, în schimb, spre Macro.

– M-am simţit mai curat când stăteam îngropat până la gât în rahatul din Marele Canal. Are dreptate, Macro. Ar trebui să plecăm de aici. Să plecăm din Roma. Să ne întoarcem în armată.

Prietenul său clătină din cap, ridicându-se în picioare.

– Aşa cum am spus întotdeauna. Să mergem.

Cato se ridică, apoi se uită la Narcissus pentru ultima dată.

– Vei avea grijă să ne primim posturile de comandă. Fă asta şi nu vom spune nimic despre ceea ce ştim. Nimănui.

– Aceasta a fost înţelegerea, fu Narcissus de acord. Şi pentru că tot doriţi acest lucru atât de mult, voi fi încântat să vă trimit înapoi în... Britannia. Sunt convins că autohtonii vor fi încântaţi la ideea reîntoarcerii voastre.

– Mie îmi convine, răspunse Cato, apoi cu o privire rapidă spre Macro, se întoarse şi ieşi din biroul secretarului imperial, simţindu-se dezgustat până în adâncul fiinţei sale.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi până când lăsară palatul în spatele lor şi ieşiră pe artera aglomerată din Via Sacra, strada care trecea prin centrul Romei.

– Crezi că îşi va respecta partea lui din înţelegere? întrebă Macro.

– O va face. Serveşte scopurilor sale să ne îndepărteze, cât mai repede posibil. După aceea, nu va mai avea timp să ne onoreze cu atenţia sa. Va fi prea ocupat să-i facă faţă lui Pallas. Cato reflectă o clipă. Mă îndoiesc că va supravieţui prea mult. Cred că în sfârşit şi-a găsit naşul.

– Atunci, cale bătută.

Cato îl privi pe prietenul său şi râse amar.

– Dacă Narcissus cade, Pallas se va ridica şi totul va fi la fel ca înainte. Aşa va fi mereu.

– Şi? Până atunci noi vom fi departe. Acolo unde ne e locul.

– Britannia?

– De ce nu? Acolo se duc cele mai bune lupte în acest moment. Macro îşi pocni palmele la acest gând. Gândeşte-te la asta, băiete. Bătălii care trebuie câştigate, pradă de luat, toate cât mai departe posibil de reptila asta perfidă de Narcissus. Şi mai avem şi mica avere pe care ne-a dat-o Sinius. Ce ar putea fi mai bine?

Cato se opri şi se uită la prietenul său.

– Intenţionezi să păstrezi banii?

– De ce nu? Nu poţi spune că nu i-am câştigat. Şi tu de asemenea.

Cato chibzui pentru o clipă.

– Dacă va afla cineva că am păstrat argintul, atunci vom da de mare necaz.

– Cine mai e în viaţă ca să spună? Macro zâmbi. Sinius e mort, la fel şi Geta.

– Dar Tigellinus?

– S-ar putea să ştie ceva despre treaba asta. Dar dacă spune ceva, atunci va dovedi că ştia mai multe despre Eliberatori decât a spus până acum. Îşi va ţine gura. Macro se uită la Cato rugător. Haide, băiete. După toate prin câte am trecut, e cinstit. Doar lui Claudius nu o să-i lipsească câteva monede.

– Câteva? Cato rumegă ideea pentru o clipă, înainte ca spectrul lui Narcissus şi al maşinaţiunilor sale viclene să îi apară în ochiul minţii. De ce nu?

– Bun băiat! Macro rânji uşurat şi îl bătu pe umăr. Ştiam că îţi va veni mintea la cap.

Ajunseră la drumul care ducea spre tabăra pretoriană şi se opriră. De când identităţile lor adevărate fuseseră descoperite, li se oferise cazare în cartierul general, deşi erau trataţi cu o politeţe rece de ceilalţi ofiţeri.

– Ia-o înainte, zise Cato. Am ceva de făcut.

Macro zâmbi strâmb, pe jumătate cu afecţiune, pe jumătate cu

nelinişte pentru prietenul său.

– Aşadar, ea s-a întors la Roma.

– Am aflat în această dimineaţă. Cato simţi groaza cuprinzându-i inima la gândul că o va revedea pe Iulia. Trecuse mai bine de un an de când se văzuseră ultima dată. În tot acest timp, nu schimbaseră decât câteva scrisori. Deşi cuvintele ei erau tandre şi liniştitoare, Cato nu se putea abţine să nu se teamă că ele nu mai garantau că inima ei încă îi mai aparţinea. Mi-am spus că o voi vedea imediat ce vom termina cu Narcissus.

– Du-te, atunci. Ce mai aştepţi?

Cato se încruntă, pe când stătea nemişcat, de parcă era ţintuit locului.

– Nu ştiu... chiar nu ştiu.

– Ce e de ştiut în afară de adevărul despre cum stau lucrurile între voi? Macro îl bătu pe umăr. Nu poţi descoperi asta decât dacă te duci la ea.

– Da. Ai dreptate. Voi merge. Acum.

– Vrei să te ţin de mână?

Cato îl privi aspru.

– Nu, mulţumesc!

Macro râse cu voioşie şi îi făcu lui Cato cu ochiul, după care se întoarse şi o luă cu paşi mari pe drumul care ducea la tabără, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Cato îl privi plin de invidie pentru o clipă, apoi continuă pe drumul său, strecurându-se prin mulţime, în

timp ce se îndrepta spre casa senatorului Sempronius, aflată pe Colina Quirinal.

Era dimineaţa târziu când urcă din stradă pe treptele de la intrarea casei. Porţile grele din lemn erau deschise şi ultimul dintre clienţii senatorului stătea pe banca din atrium, aşteptând să-i prezinte petiţiile patronului său. Un sclav se apropie de Cato şi îl întrebă ce treburi are.

– Mă aflu aici ca să vorbesc cu Iulia Sempronia.

– Da, stăpâne. Ce nume să îi transmit?

Cato inspiră adânc pentru a se linişti.

– Prefectul Quintus Licinius Cato.

Sclavul clătină din cap şi se întoarse pentru a-şi îndeplini serviciul. Pentru o clipă, Cato fu tentat să îl cheme înapoi şi să-i anuleze instrucţiunile, dar sclavul se afla deja în celălalt capăt al atriumului, iar Cato nu dorea să strige după el. Era prea târziu pentru asta. Stătea în picioare, cu mâna dreaptă lovindu-se de coapsă. Privi în jur, fără a observa niciunul dintre detaliile interiorului.

Apoi îngheţă.

Deasupra lui, cerul era limpede, iar ciocârliile se năpusteau în sus, dar Cato nu avea ochi ca să le vadă şi nici urechi pentru a le asculta cântecul pătrunzător. În schimb, se holba de-a lungul atriumului, la tânăra zveltă, într-o tunică simplă, lungă, de un albastru-deschis. Stătea la intrarea opusă, cu părul ei negru legat la spate într-o coadă simplă. Ea se uita la el. Apoi începu să păşească regulat peste podeaua cu lespezi, pe lângă bazinul puţin adânc aflat în centrul atriumului, cu pasul încetinindu-i pe măsură ce se apropia de el. Cato se străduia să-i

citească expresia, după vreun indiciu al disperării sau bucuriei pe care le-ar fi putut aduce dimineaţa următoare.

– Iulia Sempronia.

Îşi înclină capul formal, fără să ştie de ce o făcuse şi simţindu-se ca un prostănac.

– Cato, răspunse ea moale. Cato... Cato al meu.

Apoi, lipăind din picioare, se aruncă în braţele lui şi îl ţinu strâns, iar Cato simţi un val fierbinte de uşurare umplându-i pieptul. Îşi lipi obrazul de părul ei şi închise ochii, în timp ce parfumul ei, aproape uitat, îi reveni prin confuzia de amintiri şi emoţii.

Iulia se trase înapoi, iar el deschise ochii pentru a vedea că îi priveşte chipul. Ea întinse mâna pentru a-i atinge buzele, apoi îşi trecu degetele, uşor şi nesigur, pentru a urmări linia cicatricii lui. Apoi el văzu o lacrimă strălucindu-i în colţul ochiului, acolo unde se umflă precum o perlă translucidă, după care i se rostogoli pe obraz.

Cato simţi că inima i se rupe în două în timp ce o privea. Pe cât de mult o iubea şi o dorea pe Iulia, pe atât de mult voia să părăsească Roma cu prima ocazie care i se ivea şi să plece departe de învălmăşeala de înşelăciuni şi trădare. El şi Macro urmau să plece pentru a se alătura din nou campaniei armate din Britannia. Nimic nu-l putea abate pe Cato din drum. Acestea erau condiţiile pe care Iulia ar fi trebuit să le accepte dacă încă mai dorea să îl aibă.

– Ce s-a întâmplat, dragostea mea?

Fruntea ei se încreţi de nelinişte.

Cato îi luă mâinile într-ale lui.

– Trebuie să discutăm.

Nota autorului

Desfăşurându-se în principal la Roma, *Pretorianul* este oarecum o abatere de la obişnuitele aventuri de pe câmpul de luptă ale lui Cato şi Macro. Ultima dată când s-au aflat în oraş a fost când aşteptau rezultatul unei investigaţii referitoare la moartea unui ofiţer superior. Atunci trăiau din ultimele lor economii, obligaţi să închirieze camere într-o clădire de apartamente care se prăbuşea, într-unul din cartierele mărginaşe. A fost un interludiu scurt, totuşi, iar ei au fost curând trimişi să se alăture unei campanii navale împotriva unor piraţi. La acea vreme eram destul de atras de Roma ca decor pentru poveste şi aş fi dorit ca Macro şi Cato să fi putut petrece mai mult timp în capitală. E un loc fascinant despre care se poate scrie. Cu o populaţie de aproximativ un milion de locuitori, Roma era un oraş vast, chiar şi după standardele moderne. Merită subliniat faptul că, în timpul Renaşterii timpurii, populaţia Romei nu depăşea cincisprezece mii de locuitori – care trăiau printre ruinele unei civilizaţii care o reducea pe a lor. Abia în secolul al nouăsprezecelea, populaţia Romei a atins nivelurile de care se bucurase sub cezari. Aceasta este dovada elocventă a faptului că istoria omenirii nu este o poveste a unui

progres constant spre o mai mare cunoştere şi realizări.

Chiar şi aşa, viaţa cotidiană din Roma nu era uşoară. Străzile erau pline de dejecţii şi gunoaie, iar duhoarea probabil că era insuportabilă pentru nasurile moderne. Salubritatea de proastă calitate era doar unul dintre pericole. Fără a dispune de o forţă poliţienească regulată, străzile erau pline de fărădelegi. Hoţii de buzunare şi bandele de tâlhari rătăcitori bântuiau pe aleile înguste, care se întortocheau pe lângă arterele principale. Chiar dacă am fi evitat această ameninţare, tot ar fi trebuit să înfruntăm pericolul lipsei complete de reguli în privinţa construcţiilor. Cu o populaţie uriaşă înghesuită într-o zonă relativ mică, valoarea terenului construibil era foarte mare. Ca urmare, o mulţime de clădiri de locuinţe ieftine se ridicau pe colinele Romei şi în văile dintre acestea. Multe aveau chiar şase etaje şi toate prezentau o adevărată ameninţare, întrucât erau în pericol de a se prăbuşi, îngropându-i de vii pe toţi cei destul de ghinionişti să sălăşluiască înăuntru, la fel ca şi pe trecătorii lipsiţi de noroc.

Majoritatea populaţiei locuia într-o sărăcie lucie în mahalalele înghesuite, cu clădiri înalte, mizerabile şi pline de crime. Probabil că jumătate din nou-născuţii din aceste mahalale supravieţuiau peste vârsta de cinci ani şi trăiau ca să ajungă până la venerabila vârstă de cincizeci de ani. La fel ca în cazul marilor oraşe, hrana trebuia transportată de la ţară şi, de aceea, impunea preţuri destul de mari, pe care mulţi nu şi le puteau permite. De mult realizaseră faptul că o gloată înfometată nu putea determina stabilitatea socială, aşa că Senatul şi mai târziu împăraţii au organizat un sistem de raţii de hrană şi pomeni. După ce aveau grijă de stomacul mulţimii, conducătorii Romei le ocupau minţile cu distracţii. Aproximativ o treime din zilele fiecărui an erau dedicate curselor de cai, spectacolelor cu gladiatori şi festivalurilor publice. Prin astfel de

mijloace, împăraţii păstrau gloata sub control. Totuşi, nu întotdeauna se dovedea a fi un mecanism eficient pentru controlul social şi care era vulnerabil la fluctuaţiile din rezerva de grâne, după cum este descris în *Pretorianul*.

Desigur, povestea era alta în ceea ce îi privea pe cei bogaţi. Cei care îşi puteau permite cumpărau case pe colinele unde briza făcea ca duhoarea să fie mai suportabilă şi unde smogul maro care adeseori acoperea oraşul se mai limpezea. Slujiţi de sclavi, puteau trăi din cele mai bune şi mai exotice mâncăruri importate în oraş. Se bucurau de cele mai bune locuri la Marele Circ şi în teatre, la fel ca şi de o gamă completă de plăceri carnale.

Aceasta era Roma în care Cato şi Macro au sosit pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea sub acoperire pentru Narcissus. Deşi serviseră la frontierele imperiului, prezenţa Romei se aflase mereu în subconştientul lor, ca încununare a tuturor valorilor pentru care ei luptau. Oraşul era inima lumii romane. Nu doar ca sediu al guvernării, dar şi ca adăpost pentru templele zeilor imperiului şi ca centru al unei economii vaste, care se răspândea în toată lumea cunoscută. Pentru o rasă atât de închistată în tradiţii precum erau romanii, izvorul acestor tradiţii era privit întotdeauna ca fiind sacru, iar soldaţii erau dornici să înfrunte orice primejdie pentru a apăra onoarea Romei şi a ceea ce reprezenta ea.

Acestea fac ca realităţile vieţii în oraşul măreţ să fie în contrast atât de puternic cu principiile abstracte pentru care oameni precum Cato şi Macro luptau şi mureau. Idealurile pe care fusese construită Roma pieriseră în mare parte odată cu republica şi, până la mijlocul secolului întâi, autoritatea împăraţilor era absolută. Evident că existau încă oameni care mărturiseau că tânjeau după vremurile apuse, dar de

obicei erau destul de înţelepţi cât să-şi ţină opiniile politice pentru ei. Senatul, cândva scena dezbaterilor şi a faptelor care au modelat lumea cunoscută, a fost redus la nimic mai mult decât un club exclusivist care aviza în mod automat edictele imperiale. Puterea, care le aparţinuse la un moment dat, fusese transferată unei camarile de sfătuitori, care îl înconjurau pe împărat. Şi pentru a pune sare pe rană, aceşti consilieri erau, în mod frecvent, oameni din clasele sociale inferioare. Chiar la palat, erau diviziuni adânci între subordonaţii împăratului care se luptau pentru influenţa asupra lui. Influenţa conducea către putere şi către şansa de a face averi uriaşe, precum procedau cei ca Narcissus şi Pallas, la timpul potrivit. Dacă miza era destul de mare pentru consilierii împăratului, atunci era şi mai mare pentru membrii familiei sale. Rata victimelor din rândul celor apropiaţi împăratului făcea ca pericolul pe care îl înfruntau soldaţii care apărau frontierele să pară minor, prin comparaţie. Pentru un portret cu iz de epocă al naturii mortale a vieţii din palatul imperial, recomand din inimă lucrarea lui Graves, *Eu, Claudius*, sau excelenta serie de televiziune de la BBC.